Ridley Pearson

Beşikteki Flüt

epsilon

BEŞİKTEKİ FLÜT

BEŞİKTEKİ FLÜT

Orijinal Adı: The Pied Piper
Yazarı: Ridley Pearson
Çeviri: Nurdan Reisoğlu
Editör: Tanju Anapa
Redaksiyon: Murat Çetinbakış
Düzenleme: Gülen Işık
Montaj: Kaya Güler
Baskı-Cilt: Melissa Matbaası

1. Baskı: Mart 2000, İstanbul

ISBN: 975 331 209-1

©1998 Ridley Pearson
Hyperion New York

Türkçe Yayım Hakkı: Akçalı Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı sk. 24/4 80090 Taksim/İstanbul
Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 47 29
Internet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Genel Dağıtım:
Yeni Çizgi Yayın Dağıtım Ltd. Şti.
Gürsel Mah. Alaybey Sk. No:7
Kâğıthane/İstanbul
Tel: 0212.220 57 70 pbx Faks: 222 61 55

BEŞİKTEKİ FLÜT

Ridley Pearson

Çeviri
Nurdan Reisoğlu

epsilon

BİR

Tren varacağı bir hedef olmaksızın istasyondan ayrıldı. Çünkü varış noktası aslında kalkış noktasıydı. Amacı yolcu taşımak değil, onları doyurmaktı.

Mart ayının başlarında, Washington'ın batısında kış ayları boyunca bölgeyi etkisi altına alan ve sürekli bir perde gibi inen okyanus yağmurları sona ermek üzereydi. Bir yağmur mevsimi daha bitiyor, yerini yazın müjdesine bırakıyordu.

Kapkara yağmur yüklü bulutlar doğuda ufkun üzerine yapışmış gibiydi. Güneşin görünmekte zorlandığı batıda ise mermer grisi gökyüzünden arada bir sızan güneş, Seattle'ın üzerine yaşam ışığı gibi düşüyordu.

Tren restorana gitmek Doris Shotz'u şaşırtmıştı. Kocası Paul'ün onu Seattle'ın meşhur balık lokantaları zincirine bağlı olan Ivar'a götüreceğini düşünmüştü. Bu yemek, henüz dört aylık olan kızı Rhonda'yı bebek bakıcısıyla ilk kez yanlız bırakıp dışarı çıkmasına neden olduğundan, bir çeşit deneme niteliği taşıyordu. Sonunda, bir iki saat için evden birkaç blok öteye gidebileceğine karar vermişti. Ama bütün bir gece orman içinde yol alan bir trende bulunmak, akla hayale sığmayacak bir şeydi!

Kocası biletleri gururla göstererek, "Şaşırdın mı?" diye sordu.

Doris tam paniğe kapılacakken Julie'nin deneyimli bir bakıcı olduğunu, geçen yıl Henry'ye baktığında da, on beş yaşında bir kızdan beklenebilecek sorumluluğu gösterdiğini anımsadı. Kavga başlatmaktansa Paul'ün jestini takdir ettiğini göstermek daha iyiydi.

Yemek treni konusunda yıllardır konuşuyorlardı. Doris, Paul'ün son dokuz aydır bir aziz gibi davrandığını kabul ediyordu. Bundan dolayı ona minnettardı.

"Buna inanamıyorum!" dedi tüm içtenliğiyle.

"Biliyorum. Tahmin etmemiştin değil mi?"

"Bir an bile. Yemin ederim tam bir sürpriz oldu."

"Güzel," dedi Paul ve uzanıp Doris'in elini avucuna alıp sıktı. Doris'in yüzü kızardı. Aslında evde çocuklarıyla birlikte olmak istiyordu.

"Haydi binelim!" dedi Paul.

Tren sarsıldı. Doris Shotz, Paul'ün ısmarladığı ucuz şampanyayı dökmemek için dengesini sağlamaya çalıştı. Bebeği emzirdiği için içki içmek istemiyordu. Ancak kocasını memnun etmek için bunca şey yaptıktan sonra -Paul'ün bunu kutlamaya karşı bir tavır olarak nitelendireceğini bildiğinden- bir bardak şampanyanın bu geceyi mahvetmesine izin vermek niyetinde değildi.

Tren doğuya doğru döndüğünde, ormanlık dağlar batan güneşin ışıklarıyla kızıla bürünmüştü. Paul belirgin bir hoşnutlukla "Bilgisayarlardan bir hayli uzaktayım," dedi.

Paul, Mikro System Workshop adlı bir şirkette bilgisayar tamiri yapıyordu. Firmaya bu adı, Microsoft'a benzerliğinden dolayı patronu koymuştu. Microsoft'un hâkim olduğu bu piyasada böyle bir isim benzerliği milyonlarca dolar demekti. Paul, üzerinde MS Workshop yazılı bir minibüsle bir krizden ötekine, bir sorundan diğerine, şehirde dolanıp dururdu: hard disk sürücüler, şebekeler, IRQ terminalleri. Doris bu tür sözcükleri öyle çok duymuştu ki, artık, ben de bir iki tamirat yapabilirim, diye düşünmeye başlamıştı.

Paul onlar için yeteri kadar uğraşıyordu. Karısını kendince seviyordu. Başlangıçtaki gibi değilse bile, Doris de onu seviyordu. Şimdi zamanının ve sevgisinin büyük bir bölümünü çocuklar alıyorlardı. Paul'e duyduğu sevgiyi nasıl sınıflandıracağından emin değildi, ama her zaman onun yanında olacağından ve mutluluğu için elinden geleni yapacağından emindi. Yine de gerçek oydu ki, o çocukları Rhonda ve Henry için yaşıyordu. Daha önce hiç böyle duygular yaşamamıştı. Sadece onları düşünmek bile içini ısıtıyordu.

Kocasının içkiden kızarmış yanaklarını seyrederken ikinci bardak şampanyayı kibarca reddetti. Şampanyanın etkisiyle gevşeyip rahatlayan Paul konuşup duruyordu, ama Doris onu duymuyordu. Düşünceleri erkek çocuklarla trenler üzerine yoğunlaşmıştı.

"Evi arasam mı, ne dersin?" diye sordu.

"Evi aramak mı?"

Doris eliyle vagonun arkasını işaret ederek "Orada kontörlü bir telefon var, onları arayabilirim," dedi.

"Ücretin ne olduğu hakkında bir fikrin var mı? Daha on beş dakika oldu, Doro," dedi Paul, küçümseyen bir tavırla Casio marka saatine bakarak. "Kalkalı sadece on beş dakika oldu!" Öne doğru eğilince, Doris onun nefesindeki tatlı alkol kokusunu duydu. Bu koku ona Paul'un yatağa içkili geldiği zamanlarda yaşadığı şiddeti hatırlattı.

"Onlar iyiler. Julie mükemmel bir bakıcı."

"Haklısın," dedi Doris zayıf bir gülümsemeyle. Başını salladı ve camdan dışarıya bakmaya başladı. Duyduğu büyük kaygının rahatsızlığı içindeydi.

Birkaç dakikadır, tuvalete gitme bahanesiyle kalkıp telefon etmeyi düşünüyordu. Paul olasılıkla hiç anlamayacaktı. Şampanya şişesinin beyaz plastik tıpası gürültüyle Paul'ün ayaklarının dibine yuvarlandı. Tren zangırdayarak, Doris'e Monopol tahtasındaki evleri hatırlatan apartmanların önünden geçiyordu. Her ne kadar pek çoğu kot pantolon ve eşofmanlıysa da, yolculardan birkaç çift iyi giyimliydi. Tren'in Orient Ekspress olmadığı kesindi.

Aslında Paul'ün tren hakkında ondan daha romantik duygulara sahip olduğu hemen ortaya çıkmıştı. Cama yansıyan kızarmış yanakları ve aşırı içkili olduğu zamanlarda hep yaptığı gibi sağ ayağını sürekli yere vurması, kocasının alkolün içine düştüğünü gösteriyordu ve Doris her zamanki gibi düşüncelerinde yine çocuklarına sığındı.

Ancak birkaç kelime konuştukları bir on dakikadan sonra, Doris izin isteyerek kalktı ve eve telefon etti. Telefon çaldı, çaldı ama cevap veren olmadı.

Yanlış numara çevirdim herhalde dedi. Ücret ilk dakika için 3.95 ve sonraki her dakika için 0.99 dolardı.

Paul kredi kartı ekstresinden bunu anlayabilirdi, ama anlarsa anlasın, diye düşündü kendi kendine. Tekrar arama düğmesine bastı ve tekrar açılmayan telefonun içinde yarattığı kaygıyla sarsıldı.

Julie'nin bebek bezleriyle uğraştığını veya bebeğin karnını doyurduğunu düşünmeye çalıştı. Bu, bir sorun olduğu anlamına gelmezdi ki...

Belki yangın çıkmıştır, diye düşündü. Paul'ün eğlence odası -spor merkezi demek daha doğru olurdu- kablodan geçilmiyordu. Bir yangın olsa Julie ne yapardı?

Boğazına bir yumru tıkandı. Elleri buz gibi olmuş, hissizleşmişti. Julie banyoda olmalıydı. İşte bu kadar.

Ama aklı bunu kabul edemiyordu. Belki Julie eve erkek arkadaşını almıştı. Bu durumda ne çocuklarla ne de çalan telefonla ilgilenebilirdi. Doris köşeden eğilip vagonun ortasındaki koridora baktı ve arkadan kocasını gördü. Henüz birkaç dakika geçmişti, ama eğer telefonda yakalanırsa, bu her şeyi bozabilirdi çünkü ona yemek bitene kadar evi aramayacağına söz vermişti.

Ahizeyi yerine koydu ve tuvalete girmeye karar verdi. Çıkışta bir daha deneyecekti. Ama çıkışta, telefonda birisinin konuştuğunu görmesi kötü oldu. Telefondaki kadının çocuklarıyla konuşuyor olması da aslında tuhaftı.

Nihayet kadın konuşmasını bitirince Doris tekrar denedi. Defalarca çaldığı halde telefonu açan olmaması ona bir ceza gibi geldi. Paul'e tekrar bir göz attı.

Artık kesinlikle yanlış bir şeyler olduğunu düşünüyordu. Komşusu Tina'yı aramaya karar verdi. Tina ikinci çalışta telefonu açtı.

Doris sesinde beliren paniği bastırmaya çalışarak "Tina, ben Doris. Senden çok önemli bir konuda yardım istemek için aradım....." derken anne kalbi o an korkunç bir şeyler olduğunu hissetmişti.

İKİ

Umut hiç tükenmez. Lou Boldt'a göre, siyah beyaz renkli arabalarla devriye polislerinin olduğu yerlerde, suçlularla masumların dünyasında, canlı ya da ölü, herkes için her türlü kötülüğün devamlı teşvik edilmesine rağmen, umut vardır.

Kadının tahta gibi incecik vücudu hastane yatağına boylu boyunca uzanmıştı. Hastanede verilen giysi yerine, ona iki hafta önce on beşinci evlilik yıldönümlerinde aldığı pembe çizgili ince geceliği giymişti. Gecelik, tek bir tüy bile olmayan tenini, gözlerden gizliyordu. Kemoterapi, vücudunun bütün yağlarını, saçlarını hatta içeri çökmüş gözlerindeki muzip ışığı bile yok etmişti. Bu iskelet gibi görünümü ya ölümü ya da yeniden doğuşu işaret eder gibiydi. Devamlı kusması ve enerjisinin tamamen tükenmiş olması, hâlâ varolan umuduna rağmen, Boldt'a yarı ölü bir kadına bakıyormuş izlenimi veriyordu.

Boldt, daha önce sıkıca kapatıp beyaz bir havluyla alttaki açıklığını tıkadığı oda kapısına, "Girmeyin-Oksijen Kullanılıyor," tabelasını astı. Banyodaki aynada kendisine şöyle bir göz atması, kırk iki yaşında yorgun, üniversitede olduğundan daha da ince, sert yüz hatlı, ama nazik gözlere sahip adamı görmesine yetti. Her zamanki koyu renk pantolonu ve mavi spor ceketi ile bir profesyonelden çok emekli bir askere benziyordu. Bir arkadaşının dediği gibi; "bir köpek bakıcısı"na. Polisler böyle aşağılanmalarla yaşamaya alışkındır. Aradaki paravanı açıp karısının oda arkadaşının yanına girmeden önce yatağın demirine vurdu ve "İlaç zamanı," dedi.

Çıplak ve duygudan yoksun oda, paslanmaz çelik eşyaları, elektrik kabloları, yer yer pörsüyüp kabarmış döşemesi ve çamaşır suyuyla

beyazlatıldığı belli çarşaflarıyla, oradan buradan toplama eşyalarla döşenmiş izlenimini veriyordu. Odanın tek sıcak rengi, yatak çarşaflarıyla karşıtlık oluşturan solgun insan teninin rengiydi.

Dördüncü evredeki lösemisi yüzünden kemoterapi tedavisi gören ve en az bir, en fazla üç aylık ömrü kalmış olan, karısının oda arkadaşı Roberta. "Bana da," dedi.

Elizabeth ise lenf kanseriyle boğuşuyordu ve üç veya altı aylık bir ömrü kalmıştı. Bu Boldt'un boğazına bir kılçık takılmış gibi hissetmesine neden oluyordu.

Odanın pencereleri, bahçedeki ziyaretçi arabalarının C-kısmı denilen, her zaman dolu park yerine ve ellerinde çiçeklerle hastaneye giren üzgün insanlarla, gözlerindeki yaşlarla boğuşarak dışarı çıkan
10 insanların yürüyüş yoluna bakıyordu. Boldt da arabasını oraya park etmişti. Odadaki her iki pencereyi de açtı.

Kusursuz sarılmış esrarlı sigarayı uzatarak "Bear'den sevgilerle," dedi. Bear yirmi yaşlarında, Stonway 45 numarada "Joke's on You" adlı kendi komedi kulübünü işleten bir arkadaşlarıydı.

Liz kendinden hoşnut bir tavırla sırıtarak "Yirmi dört yıllık Cinayet Masası polisi uyuşturucu satıyor," dedi.

"İlaç," diye düzeltti Boldt. "Ve ben de artık bir Cinayet Masası polisi değilim."

"İstihbarat," dedi Liz. "Öldüren sevgi."

Boldt bir sandalyeye çıktı ve toplanan kanıtları koyduğu saydam ve steril bir plastik torbayı duman dedektörünün önüne siper etti. Teğmenliğe yükselebilmesi için Cinayet Masası'ndan transfer olması gerekmişti. Bir yıl içinde terfi etmiş olarak geri dönecekti. Terfi demek, gittikçe artan faturaları ödemek ve boyuna azalan banka hesabını takviye etmek için daha iyi ücret ve daha iyi olanaklar demekti. Değişim, Boldt'un intikam tanrısıydı. Cinayet Masası onun dünyasıydı. Karısı onun dünyasıydı. Ve tüm dünyası değişiyordu.

"Uçakta tuvaletin duman alarmını kapatmak işten atılmana neden olur, biliyor musun?" dedi Roberta. Alaska Hava Yolları'nda tam on bir yıl çalışmıştı.

Boldt işini tamamlayıp oturdu. Liz bu süre zarfında keyifli bir şekilde sırıtıyordu. Dudaklarının arasına esrarlı sigarayı yerleştirdi ve "Böyle zamanlarda Jefferson uçağını özlüyorum," dedi. Boldt onun

sigarasını yaktı ve iki yatağın arasına oturarak sigarayı kadınların birinden diğerine geçirdi. Boldt, esrarın çok fazla etkisi altına girmesinden korkuyordu, ama, Roberta hırsla sigarayı içine çekiyor, yüksek sesle gülüyor ve dumanı odaya savuruyordu.

"Neden bundan vazgeçtiğimizi hiç anlamıyorum," dedi Liz. Gözleri kan çanağına dönmüş ve suratında çarpık bir gülümseme belirmişti. "Tanrım, kendimi çok iyi hissediyorum."

"Çocuklarımız yüzünden," dedi Roberta. Ve Boldt espriyi kaçırdığını düşünürken, iki kadın katılırcasına gülmeye başladılar.

"Müzik," dedi Liz, "Bazı eski Rock'n Roll parçaları güzel oluyor."

Boldt, yerel televizyon kanalının müzik yayını için kullandığı, eski müzikler çalan bir FM istasyonu buldu. Creedence Clearwater. Liz sesini biraz daha açmasını istedi. "Odadan dumanı çıkarmadan olmaz," diye karşılık verdi Boldt.

Roberta, müziğin sesini uzaktan kumanda ile yükseltirken, "Banyodaki çiçek kokulu oda spreyini kullan," dedi. Boldt adı Hayal Dünyası olan spreyi odaya bolca sıktı. Koku kesinlikle çiçek kokusu değildi. Daha çok kimyasal bir koku gibiydi. Her iki kadın da John Fogerty ile birlikte şarkı söylemeye başlayınca, plastik torbayı havalandırmanın önünden çekti. Değişimleri inanılmazdı.

Liz, müziğin sesini bastırmak için, "Pizza!" diye bağırdı.

"Pizza!" diye, Roberta kahkahalar atarak tekrarladı.

Boldt onların bu isteklerine sevinmişti. Başarmıştı. Liz'e eğer çocuklar için kendine çeki düzen verirse, pizzayı getireceğini söyledi.

Saçsız kadın, "Yani peruğu mu kastediyorsun?" diye sordu. "Ben şimdiden çok heyecanlıyım."

İki kadın da tekrar bağırmaya başladılar. "Tamam, tamam, tamam," dedi karısı onun yüzündeki düş kırıklığını görünce. "Kaş da yapacağım, saçlarımı da takacağım. Sen pizzayı getir!"

Boldt arabasını U Bölgesi'nin merkezindeki Angelo'nun yerine sürdü, orta boy sosisli ve mantarlı bir pizza ile bir süt, bir pepsi aldı. Kutunun kokusu ve pizza satın almak onu fakülte günlerine geri götürmüştü.

Doktorun dediğine göre, karısının yaşam süresinin kısalmış ol-

duğunun bilinciyle, bir mucize olması için ettiği dualarla geçen bu günlerde Boldt'un zaman kavramı, dakikaları bile doğru bilebilme becerisine doğru gelişmişti.

Hastanenin otoparkındaki C- bölümüne geri döndü ve Liz ile Roberta'yı bir isteri krizinin içinde buldu. Liz bir göz kalemiyle gözlerinin etrafına Marilyn Monroe'nun yanağındakine benzer bir ben ve gözlük çerçevesi çizmişti. Boldt hiçbir şey demeden onlara pizza servisi yaptı. Liz yerken onun gözlerine boyayla yaptığı gözlüğü bir yüz havlusuyla temizledi ve tüysüz yüzüne kalemle kaş çizdi. Liz üçüncü pizza dilimini yerken ona bir el aynası isteyip istemediğini sordu. Karısı lokmasını çiğnerken başıyla onayladı.

Boldt onun ters dönmüş ve Roberta'nın gülerken tükürükleriyle
 üzerine pizza parçaları sıçrattığı peruğunu düzeltti.

"Ne kadar zaman kaldı?" dedi Liz. Çocuklarının ziyaretinden ürkmüş bir halde ve hafif bir durgunlukla sordu.

"On dakika," dedi Boldt.

"Güzel, bir şey söyleyeceğim, bu yemek beni güldürdü. Çocuklarımın beni gülerken görmelerini istiyorum."

Roberta kendi başını düzeltmeye uğraşıyordu. Boldt yardım etmeyi önerdi, ama o istemedi. "Senin nasıl yaptığını gördüm," diye dalga geçti.

Liz parmağını kocasının kemerine sokarak onu kendisine doğru çekti ve öptü.

Tam o sırada kapı vuruldu. Boldt pizza kokusunun diğer kokuyu bastırdığını umuyordu. Polis her yerde polisti. Doktorlarla hasta bakıcılarının kapıyı hiç vurmadan girdiklerini düşünerek ayağa kalkıp kapıyı açtı.

John LaMoia, 1.85'lik boyu, çöküк yanakları ve gür bıyığıyla kapıda dikiliyordu. Üzerindeki giysilerle Calvin Klein reklamından fırlamış gibiydi.

LaMoia "Çağrı cihazın kapalı olmalı," dedi.

Boldt "İzinliyim," diye hatırlattı.

LaMoia son yedi yıldır cinayet masasındaydı ve Boldt'tan boşalan çavuşluk rütbesine yükselmişti.

"İstihbarat, telefonla yapılmaz," diye karşılık verdi.

Liz, "John mu?" diye sordu.

LaMoia odadan içeri girdi ve her iki kadına da isimleriyle hitap ederek merhaba dedi. Onlara yabancı değildi. O ve Liz, CinRemi iskambil oyununda rakiptiler.

"Bir çağrı aldık," dedi LaMoia, ciddi bir ifadeyle Boldt'a bakarak. "Seni bulmaya çalıştım."

LaMoia'nin ses tonundaki ciddiyetin farkına varan Boldt aslında onun neden söz ettiğini biliyordu. "Ben artık aktif görev almıyorum," dedi. Sözcükler onu rahatsız etti. Kendini kötü hissediyordu. LaMoia onu istismar edecekti.

"Öyleyse bize yardımcı ol," derken LaMoia yardım et der gibi Liz'e baktı. Hastanede yatan Liz'di, ama 10 kilo veren ve gözlerindeki pırıltıyı yitiren kocasıydı. Masa başı işi onu öldürüyordu.

Liz, "Git aşkım, ona istediğini ver," diye Boldt'u yüreklendirdi. "Bu ne çeşit bir olay John?"

LaMoia ağzının içinde bir şeyler geveledi, ama cevap vermedi. Hiçbir kadın ya da anne, kocasının ve çocuklarının babasının böyle bir olay ile uğraşmasını istemezdi.

"Beni alt katta bekle," dedi Boldt yardımcısına. LaMoia çıktıktan sonra karısına dönüp "Ben, çocuklar ve Marina gelinceye kadar burada kalacağım," diye açıkladı.

"Gerek yok," dedi Liz. Odadaki bütün neşe uçup gitmişti. "Git."

Ama Boldt kaldı.

Sessiz geçen bir beş dakikadan sonra, Liz yerinden anide doğruldu ve Boldt yaklaşan oğlunu sesinden tanıdı.

"Sen iyi misin?" diye sordu.

Liz başını, evet diye salladı, kocasının kolunu sıktı ve sessizce yalnızca dudaklarının hareketiyle "Seni seviyorum" dedi.

Boldt uzandı ve onu yanaklarından öptü. "Ben de," diye fısıldadı.

Liz'in yüzü bir ölününki kadar soğuktu.

ÜÇ

John LaMoia 74 model kırmızı Camaro'sunu, Kuzey 51'inci Caddesi'nde 2351 numaranın önündeki iki arabalık boş yere park etti ve

acil iş üzerinde olduğunu gösteren ışıklarını açık bıraktı. Gücünü toplayabilmek için bir an direksiyonun başında öylece oturdu. Apaçık bir kaçırma olayı, otomatik olarak çok geniş kapsamlı bir araştırma gerektirirdi. Her zaman incelik isteyen bir işti. Bu işle uğraşanların çok sabırlı, çok zeki ve çok incelikli olmaları gerekirdi. İncelikse LaMoia'ya hiç uymuyordu. O da bunun bilincindeydi. Buruşuk kot pantolonu, kangru derisinden el yapımı çizmeleri ve at kuyruklu rock yıldızlarınınkine benzeyen saçlarından dolayı, öteki polisler ona Şovmen adını takmışlardı. Kural dışı olduğunu biliyordu, ama hiç aldırmıyordu. Kendini iyi hissettiği sürece yaptıklarının hiç önemi yoktu. İnsanlar konuşmuş olmak için konuşurlar ve dedikodu yaparlardı. John LaMoia öyle değildi. Gençliğinde nasıl bir hergeleyse şimdi de öyleydi. Bu yaştan sonra da değişecek hali yoktu.

Boldt kendi bölümüne ait çarpuk çurpuk Chevrolet'siyle onun yanındaki boşluğa park etti.

Bu sıradışı kaçırma olayı, kaçırılan beyaz olduğu için, sadece şehirde değil tüm ülkede heyecan yaratmıştı. Olay yerine gitmek için arabadan inmeden önce, LaMoia olayın nasıl olduğu konusunda bazı varsayımlarda bulunmuştu, ama şimdilik bunları bir kenara bıraktı.

Bir suç işlendiğinde gerekli kanıtları, tanıkları ve gerçekleri araştırmadan önce kimse için, bağlı olduğu 'Bireye Karşı İşlenen Suçlar Bölümü'nün amiri, hırslı yüzbaşı Sheila Hill için bile hiçbir tahminde bulunmazdı.

"Seni benim aramam gerekti," dedi Boldt'a. "Ya diğerleriyle birlikte ya da yalnız olacaktım."

Son birkaç ayını aile içi şiddet olayları ve çete cinayetleriyle uğraşarak geçirmişti. Seri şekilde adam kaçırma olayları ülke genelinde ciddi boyutlara ulaşmıştı. Herkes onun yerine geçeceğini düşünüyor olsa da, o kendisini Lou Boldt'un yerinde düşünmemeye çalışıyordu.

Boldt "Beni ne diye buralara sürükledin?" diye sordu.

"Belki de kendime güvenemedim."

"İyi, tamam. Yarın her şey düzelecek."

Güvenlik bandının altından geçip çimenliğe yöneldiler. Polis memuru Jonny Filgrim, LaMoia'ya "Suçlu arka kapıyı kullanmış dedek-elun, çavuş," dedi."Bu o, değil mi?"

"Akbabaları kolla Jonny" dedi LaMoia, gazetecileri kastederek. "Röportaj benim işim değil, Hill'in işi."

"Mullwright burada. Arka kapıda."

"Şimdiden mi?" diye sordu LaMoia. Boldt'la gözleri, arabaların yanıp sönen mavi ve kırmızı sinyal lambalarının ışığında karşılaştı.

"Mulwright erkenden buraya mı gelmiş?" diye sordu Boldt.

LaMoia polise, "Onun adamlarından kimse var mı?" dedi.

"Özel Harekât'tan mı?"

"Evet, Mulwrigth'ın adamlarından," diye yanıtladı LaMoia. Bazı polisler ne kadar taş kafalı oluyorlardı.

"Ben kimseyi görmedim," dedi Filgrim.

"Çocuğun bir bakıcısı varmış," diye Boldt araya girdi.

Filgrim, Boldt'un bunu bilmesine şaşırmış görünse de, başını evet anlamında salladı. "Bebek bakıcısı değil mi? Mutfakta baygındı."

"Onu nereye götürdüler?"

"Ünivesite Hastanesi'ne."

Boldt, LaMoia'ya baktı. Gelirken yolda hastanenin ambulansını görmüşlerdi.

LaMoia, evin yakınında birikmiş olan gazeteci ve kameraman kalabalığına bakarak,"Hastaneye birini gönder," diye polise talimat verdi.

"Ve parmak izi uzmanlarını bekle. Arabalarını yakına park etmelerini sağla."

"Derhal."

Boldt La Moia'nın kolunu tuttu. "Bakıcının bilinci yerinde miydi?"

"Söylediğim gibi mutfakta baygın yatıyordu. Bu, o adamın işi olmalı, ne dersin Şovmen?" dedi Filgrim heyecanla.

"Yine bir çocuk, doğru mu? Yani demek istiyorum ki, bunun olmasını bekliyorduk, değil mi?"

Boldt, "Aile neredeymiş?" diye sordu adamın kolunu bırakarak.

"Mulwright yan taraftaki komşu ile konuştu. Kadın aileyle konuşunca buraya gelmiş. Diğer çocuğu da o götürdü."

"Diğer çocuk mu?"

"Küçük bir oğlan. Kadın onu kendi evine götürdü."

Boldt başını salladı ve LaMoia memura "Git!" dedi. Filgrim kemerinden sarkan silahını, koşarken zıplayıp canını yakmaması için eliyle tutarak aceleyle seyirtti.

16 LaMoia sinirli bir şekilde bıyığıyla oynarken yumuşak bir şekilde, "Sana bir şey söyleyeyim mi, bunun diğerlerinin aynısı mı, yoksa sadece bir rastlantı mı olduğunu anlayıncaya kadar yorum yapmayacağım," dedi ve yardım etmesi için Boldt'a baktı, ama öğrencisinin vereceği yanıtı bekleyen bir öğretmenin ifadesiz yüzü ile karşılaştı. "Öyle sanıyorum ki bu o. Bakıcı bilinçsiz. Çocuğun yaşı tutuyor. Anne baba da dışarıdaymışlar."

"Yine de bilemezsin," diye Boldt uyardı.

"Biliyorum, biliyorum." dedi LaMoia, sinirli bir şekilde. "Parmak izi uzmanları hangi cehennemde kaldı?" Saatine baktı.

Eskiden Federallerin bütün itirazlarına karşın, laboratuvar teknisyenleri olay yerinin incelenmesini herkesten önce yaparlardı. Seattle Polis Merkezi'nde kimse Federallerin gerisinde kalmak istemezdi. Kanıtları ilk bulup inceleyen her zaman gücü elinde tutardı.

LaMoia sakinleşmek için bir an duraksadıktan sonra evi inceledi ve Boldt'a, "Sen bakıcının da kurban olduğunu düşünüyorsun ha?" dedi. Boldt'a göre ölü ya da sağ bir kurban bir düzine tanıktan daha fazla şey anlatabilirdi Ancak asıl kurban olay yerinden götürülmüştü.

"Bakıcı fazla bir şey hatırlamayacaktır," diye Boldt uyardı. "Diğerleri gibi."

"Bu yüzden de boku yedim."

"Elinde olayın geçtiği yer ve fiziksel bir kanıt yakalama şansı var. Kayıp bir kurban ve hastanede bir kurban daha. Komşularla da görüşebilirsin. Çevrede alışılmadık bir araç görmüş olabilirler," dedi Boldt.

LaMoia "Bu yüzden boku yedim diyorum ya," diye yineledi.

O sırada yanlarına başka bir polis yaklaştı. Üniformasının göğsünde Rodriguez yazıyordu. Bu adamların hepsi, kendilerini sokaklarda gezmekten kurtaracak herhangi bir iş kapabilmek için, olay yerinde deliler gibi çalışır ve birisi tarafından fark edilmeyi beklerlerdi. Çavuşluğa yükselince, LaMoia üzülerek, onların nasıl köle gibi çalıştıklarını fark etmişti. Kadın polisler de ne yazık ki pek azdı.

İşaret parmağını havaya kaldırarak Rodriguez'in konuşup düşüncelerini bölmesini önledi ve Boldt'a, "Bu aşağılık herif buraya gelmiş ve bir bebeği kaçırmış. Bunu önceden planlamış olmalı. Kimsenin kendisini görmemesi için arka kapıyı kullanmış olmalı. Sert bir vuruşla bakıcıyı etkisiz hale getirmiş, ufaklığı kaptığı gibi koşup gitmiş. Acaba yalnız mıydı... yoksa bir suç ortağı var mıydı?" 17

"Bence direksiyonda biri daha vardı," dedi Rodriguez.

"Sana sormadım!" diye LaMoia adamı tersledi. "Teğmenle konuşuyorum."

"Bırak konuşsun," dedi Boldt. "Bana ihtiyacın yok." İki adam bir süre bakıştılar. Öğretmenle öğrenci gibi.

Rodriguez, LaMoia konuşması için başıyla işaret edinceye kadar bekledi.

"Arabadaki adam evin önüne, komşular görsün diye mi park etti?" diye sordu LaMoia.

"Belki adam beklerken arabayla turluyordu, bilirsiniz."

"Evde bir sorun çıksaydı adamımız ne yapacaktı?" diye LaMoia sordu. "Kötü adam ne yapacaktı, telefon mu edecekti yoksa yola çıkıp otostop mu çekecekti? Düşün!"

Polisin beti benzi attı.

LaMoia, "Sen olsan ne yapardın?" diye sordu. Boldt bunu ona defalarca sormuştu. "Bir dedektifin kendisine sorması gereken ilk soru budur Rodriguez. Sen olsan ne yapardın?"

"Önce eve girerdim. Bir tesisatçı ya da başka bir şey gibi."

LaMoia geriye, eve doğru baktı. Başını salladı. "Evet. Eğer düşündüğümüz kişiyse bir su tesisatçısı, bir itfaiyeci, bir polis. Bunlardan biri olabilir. Eğer düşündüğümüz kişiyse hep öyle yaptı."

"Sahi mi?"

"Çocuk ortada yok," diye Boldt hatırlattı.

"Bakıcıya mutfakta saldırıp saf dışı ettikten sonra çocuğu yatağından alırdım," diye Rodriguez devam etti. "Onu bir şeyle sarıp sarmalardım sanırım. Bilmiyorum."

"O diye söz ettiğim bir kız çocuğu, cansız bir nesne değil," diye, Boldt sert bir çıkış yaptı. "Evinden kaçırılan dört aylık bir bebek."

Boldt'un biri kız, diğeri erkek olan iki çocuğu vardı. LaMoia her ikisini de kendi yeğenleriymiş gibi severdi. Polisin yanağına hafifçe bir fiske attı. "Affedildin," dedi.

Mulwright'ı arka kapının önünde filtresiz sigarasını içerken buldular. Altmış yaşında görünmesine karşın henüz kırk bir yaşında olan bir adamdı. Yarı Kızılderili ve sinirli tavrından da anlaşıldığı gibi, yarı İrlandalıydı. Dişleri kamyon çarpmış gibi çarpık çurpuk, derisi bir rafineriye yetecek kadar yağlıydı. Siyah saçlı, kaşları tek çizgi halinde birleşmiş, izbandut gibi bir adamdı. Bir bekçi köpeği gibi tek gözü yeşil, diğeri kahverengimsiydi. Hoşlanmadığı kişilere gözlerini diker, hiç kıpırdamadan bakardı.

"Teğmen," dedi Boldt biraz uzaktan.

"Hayret, bakın hangi kahrolası bekçi köpeği gelmiş." Mulwright'ın LaMoia'nın Özel Görev Timi'ne atanmasına içerlediğini cümle alem duymuştu.

Özel Tim politik kökenli olduğu için, adam kaçırma olaylarında tek yetkiliydi ve FBI'ın gücünü kendi yararına kullanabiliyordu. Bu fikir, 'Bireye Karşı İşlenen Suçlar Bölümü'nün yüzbaşısı Sheila Hill-'in başının altından çıkmıştı. Şu anda da, kurduğu bu Özel Tim'i o yönetiyordu. Mulwright, hem yaşça hem de kıdemce daha üstte ve Özel Harekât teğmeni olarak gözetleme ve takip konusunda daha deneyimli olmasına rağmen, bir araştırmada kanıtları yok ettiği için Hill onun yerine, özellikle aile içi şiddet olaylarında deneyimli olan LaMoia'yı seçmiş ve Mulwright'ın terfisini sürüncemede bırakmıştı.

Üstüne üstlük, Mulwright, yirmi yedi yıldır sürdürdüğü aşırı alkol kullanımını, işten uzaklaştırılması ve bir tedavi programına katılmaya zorlanması yüzünden bırakmak zorunda kalmasının sorumlusu olarak Boldt'u görüyordu. Dedikodulara göre, tedavi programı işe yaramamıştı. Sigarasının pis kokusu havaya dalga dalga yayılıyordu.

Boldt, "Seni buraya kim çağırdı, Teğmen?" diye sordu.

"Mutfağı gözlüyordum. Ya sen? Senin burada bir işin yok. Sen Özel Tim'de ne yapabilirsin? Hiç."

"Danışmanlık," dedi Boldt. İstihbarat Bölümü, Mulwright gibi başı dertten hiç kurtulmayan bazı sivil polislerin gözünü korkuturdu. "Ben de FBI'ın Özel Timi'nin bir parçasıyım." Boldt'a göre Mulwright'ın buraya LaMoia çağırmadan gelmemesi gerekirdi. "Ayrıca bu işlerin basına yansımasını önlemekle yükümlüyüm."

"Gerçekten mi?"

"*National Insider* Özel Tim hakkında verilecek bilgi için iki bin dolar teklif ediyor," dedi LaMoia.

"Bu konuda bir şey bilmiyorum."

"Evet, sana kim haber verdi?" diye Bolt yineledi.

"Sana yanıt vermek zorunda değilim."

"Hayır, değilsin."

Boldt sessizce bekledi.

"Komşuları. "Mulwright belden aşağı şakalar dışında kadınlarla ilgili olarak hiç de iyi duygular beslemezdi. "Adı Wasserman. Tina Wasserman. Yolun aşağısında oturuyor." Not defterini karıştırdı. Her polis, Mulwright bile, mutlaka bir not defteri taşırdı. "Kuzey 51'inci Sokak, 5300 numarada oturuyor. Bakıcı telefona yanıt vermeyince, çocuğun annesi ondan eve bir göz atmasını istemiş. Renton'dan kalkan bir tren restoran olduğunu hiç duymuş muydunuz?"

"Elbette," diye LaMoia yanıt verdi.

"Gerçekten mi? Eh, ben duymamıştım. Anne baba hâlâ trende. Her an gelebilirler."

"Basın bu komşuyla ilgili bir şey biliyor mu?" diye sordu Boldt.

"Ben nereden bileyim?"

"Aileyi karşılaması için birini ayarladık mı?"

"Komşu kadının yanına birini bıraktım. Kızıl saçlı, koca memeleri olan. Onu tanıyor musunuz? Motorlu devriyelerden."

"McKinney mi?" diye sordu LaMoia.

"Hah, McKinney."

Boldt, saatine bakarak, "İstasyonda aileyi kim karşılayacak?" diye sordu.

"Bilmem," dedi Mulwright.

La Moia, "Aileyi trenden almaları için birilerini gönderdin mi, göndermedin mi?" diye sordu.

Mulwright "Bu benim işim değil," diye yanıtladı.

"Sen buradaki en kıdemli polissin," diyerek, LaMoia karşı çıktı. "Aile gözetim altına alındı mı, alınmadı mı?"

Boldt, LaMoia'ya dönerek, "Bizim çocuk hırsızı, ailenin beklenmedik bir vakitte eve gelmeyeceğinden emin olmak için birisini onların peşine takmış olabilir mi?" diye sordu.

LaMoia bir an durup düşündü ve "Bunu öğrenebilirim," dedi.

"O da o kahrolası trende olmalı," diyerek Mulwright sigara izmaritini bahçeye fırlattı.

Boldt, Mulwright'ın olay mahalline düşen sigarasının yerini kaydedince, adamın gözleri büyüdü ve sanki suratı genişleyiverdi. "Tren istasyonunu ve ebeveynleri göz altında tutmalıyız," dedi.

"Yapabilir miyiz?" diye LaMoia olabildiğince yumuşak bir sesle sordu. O da Boldt gibi, Mulwright'ı olay yerinden uzaklaştırmak istiyordu. Onca eğitime rağmen sadece bir avuç memur olay yerinde gerekli duyarlılığı gösteriyordu.

LaMoia, Mulwright araştırmayla ilgili bilgileri elde ederse FBI'ın da her şeyden haberdar olacağının ve suçluyu gizlice izleme olanağını yitireceklerinin farkındaydı. Kesinlikle tek elden bir operasyonun gerekliliğine inanıyordu.

"Anladım," dedi Mulwright, hâlâ olduğu yerde dikilmeye devam ederek. "İstasyonu ve treni gözleyeceğiz, ayrıca yalnız birini de arayacağız. Bir şekilde aileye orada olduğumuzu göstereceğiz ve onların doğruca komşularına gitmelerini sağlayacağız," dedi. "Peki, onları nasıl tanıyacağız?"

"Bekle bir dakika," dedi Boldt ve yüksekçe bir fidandan kaçınmak için eğildi ve ayakkabılarının üzerine bir çift koruyucu plastik geçirdi; ellerine de lateks eldivenler giydi. Mutfağa girerek dikkatle ilerledi. Mulwright ya da ilk gelen polislerden biri, bakıcının silüetini yere mavi bir boya ile çizmişti.

Boldt kırmızı konfetiye benzer şeyi ve ilk yardım ekibinden arta kalan ıvır zıvırı göz ardı ederek, tezgâhın üzerinde asılı olduğunu gördüğü aile fotoğrafına uzandı. Fotoğraf ona bürosundaki en sevdiği dört fotoğrafı -Liz ve çocukların evde çektirdikleri fotoğrafları- anımsatmıştı. Keşke Liz hastalanmadan önce daha çok fotoğrafını

çekmiş olsaydım, diye hayıflandı. Karısının o zamanki hali gözünün önüne geldi. Sağlıklı ve yaşam dolu bir yüz, ince ama güçlü bir vücut.

Resmi duvardan aldı. Aslında ne kadar önemsiz olursa olsun, bir kanıtı bozmaktan nefret ediyordu.

Geri dönüp çerçeveli resmi Mulwright'a uzattı. "Eğer bir şüpheli farkedersen yakalamak yerine onu izle," dedi.

"Ben işimi bilirim Boldt. Senden daha fazla rehine olayı gördüm."

LaMoia, eğer Mulwright biraz daha üstüne giderse Boldt'un her olayı tek tek, isimlerle ezberden sıralayacağından emindi ama bildiğiyle övünme, onun tarzı değildi. O kendini, çok yakın dostları dışında herkesten gizlerdi.

Boldt saatine bakarak, "Tren ne zaman geliyor?" diye sordu.

Mulwright aceleyle uzaklaşırken, "Hill'e nerede olduğumu söyleyin," diye seslendi.

LaMoia onun gidişini izledi ve takdirle "Biliyor musun, yemi yuttu, artık işimize karışamaz," dedi.

"Mulwright tuhaf bir heriftir. Fazla meraklı ve ne yazık ki kafası yerine kıçıyla düşünüyor. Şu alkol tedavisi yüzünden yitirdiği saygınlığını yeniden kazanması gerekiyor. Bu yüzden de etrafta dolanacak ve hep yaptığı gibi önüne çıkan her şeye burnunu sokacak."

"Ona iyilik ettin."

Mulwright'ın attığı izmariti yerden alan Boldt, "Ona istediğini verdim: Onurlu bir gidiş. Aileyle karşılaşıp tanışmak da önemlidir. O da kendini önemli hissetmek istiyordu. Daphne bu oyunu her gün oynuyor. Belki bana ondan geçmiştir."

"Eğer bana ondan bir şey geçseydi hiç dert etmezdim."

"Kendi adına konuş."

Daphne Matthews, bölümün psikoloğuydu ve oldukça güzel bir kadındı. Sorgulama ekibi olarak çok az kişi Boldt ve Matthew'dan daha iyiydi.

LaMoia ve Boldt mutfak kapısının iç tarafında durarak acilden gelenlerin geride bıraktıkları ıvır zıvırı ve döşemeye yayılmış pek de alışılmadık olan kırmızı konfeti benzeri kâğıt parçalarını incelediler.

LaMoia eldivenlerini hırsla çıkartarak, "Bu kırmızı lanet şey de ne?" dedi.

"AFID," dedi Boldt.

"Yani şok silahı değil de bir hava tabancası mı?" Bir hava tabancası içinde iki mermi taşır. Elektrikle şarj edilen bu mekanizma sayesinde mermiler belli bir mesafeden ateşlendiğinde insanı bayıltır. Bu mermi kartuşu ateşlendiğinde silahtan yere AFID denilen konfeti şeklindeki kâğıtlar fırlar. "İlk kez senden duyuyorum."

"Bilinmesi gerekenler arasında sayabiliriz," dedi Boldt. Seri işlenen suçlarda, taklitçilerden korunmak için, polisler hiçbir zaman bulunan kanıtların tüm ayrıntılarını açıklamazlardı.

"Eh, Özel Tim yetkililerini arayacaksam eğer, bunu bilsem fena olmaz."

"Flemming kaçırılma olaylarında bizden daha ileride. On çocuk ve altı ay kadar. Eğer onun adamları bize kanıtlar konusunda fark atar da Flemming kontrolu ele alırsa, bu o kadar da kötü olmaz."

"Bunu Hill'e anlat," dedi LaMoia.

"Çok şükür bunu ben yapmak zorunda değilim. Bu senin işin."

LaMoia "Ben de bunu söylüyorum ya," diye devam etti, "Unutma sen de Shoswitz'in şubesine rapor vereceksin."

"Her şey sırayla,"

Özel Tim yetkililerini aramak demek, kamuoyunun dikkatini çekmek, iç çekişmelere ve Federallerle sürekli öğleden sonra saat dörtte toplantı yapmaya davetiye çıkarmak demekti. Aslında bu çoktan olmuştu. Mulwright'ın çıkagelmesi bunu gösteriyordu.

LaMoia mutfaktaki her şeyin -bütün ıvır zıvır ve AFID dahil- bir krokisini çizdi. "Kız onunla arka kapıda karşılaşmış, beş adım atmış ve adam onu vurmuş."

Boldt sesini çıkartmadı. Kızın düştüğü yerin etrafında dolanıyordu. LaMoia, Boldt'un sessizliğinin anlamını biliyordu. Mavi çizgiyi o da incelemişti ve onun ne düşündüğünü tahmin edebiliyordu. "Aslında bu adamın kıza ön ya da arka kapıdan hangisinden ateş etmiş olduğuna bağlı."

"Evet, öyle."

"Eğer arkadan gelmişse, evet, kız birkaç adım atmış olmalı, ama eğer kızı vururken burada duruyor idiyse.." deyip LaMoia odanın karşı tarafına yürüdü.

Lafı onun yerine Boldt bitirdi, "Kız hiç kuşku duymadan onu içeri almış olmalı."

"Kız kapıyı kapatınca, adam yalnız olduklarından emin olmak için bir an durakladıktan sonra onu vurdu. Kız da düştü." Boldt dedektifin bunu düşünmesi için bir an sustu.

LaMoia konuşmaya devam etti. "Adam bebeği aramaya başladı. Tabii, yerini daha önceden öğrenmemişse." Yardım ister gibi Boldt'a baktı. "Marcel Marceau'yu çok iyi taklit ediyorsun," dedi.

"Bunun için bana ihtiyacın yok, John. Sana bunu anlatmaya çalışıyordum."

"Yani benimle dalga geçmek için geldin."

"Hayır. Tutanaklarda okuduklarımla karşılaştırma yapmak için olay yerini gözlerimle görmek istedim. Analiz, karşılaştırma. Büronun tutanaklarında ve toplanan kanıtlarda ne var ne yok. Neyi değerlendirmişler, Flemming gibi adamlar nasıl iş yapıyor, Büro bizden nasıl çalışmamızı bekliyor."

"Küçük oğlan bu olay sırasında neredeymiş?"

Sonra ekledi.

"Belki televizyon seyrediyordu."

"Belki," dedi Boldt.

"Belki de bir köşede saklanıyordu."

"Bu daha olası."

Her ikisi de daha önce bir düzine olay yerinde olduğu gibi, evde yavaş ve dikkatli bir şekilde yürüdüler.

"Bu boşuna bir araştırma," dedi LaMoia. "Her şey bitmiş, olan olmuş. Demek istiyorum ki, evet, kuşkusuz önemli ama bu şekilde değil. Dokuz çocuk kaçırıldı."

"Şimdi on oldu," diye Boldt düzeltti.

LaMoia, "Lanet olası parmak izi uzmanları nerede kaldılar?" diye söylendi.

Tek sıra halinde oturma odasından geçtiler ve bebeğin beşiğini ilk yatak odasında değil, ikincide buldular. Boldt beşiği görünce oda kapısında durdu. LaMoia içeriye doğru bir adım atınca ayağının altında bir çatırtı oldu. "Dur!" diye bağırarak olası bir kanıtı bozduğu korkusuyla geriye doğru bir adım attı. Halıyı incelemek için yere eğildi. Eldivenli elleriyle dikkatli bir şekilde halıyı incelerken eline ufak bir inci büyüklüğünde, kalın bir cam parçası geldi. Camı alıp Boldt'un da görebilmesi için tavan lambasının ışığının altına doğru tuttu. "Kalın. Kare şeklinde. Galiba açık mavi."

"Ne kadar kalın?"

"Belki kesme kristal ya da Meksikalıların içki bardakları gibi, şu mavi olanlardan. Pencere veya vitrin camı değil." Nesneyi kanıt olarak poşetlerken, Boldt arkasından bakmasa bunu yapar mıydı, diye bir an düşündü. "Olasılıkla önemli bir şey değildir. Aile ne olduğunu bilir." derken, olay yerini Boldt ile farklı bir şekilde incelediklerini fark ederek, neden onun da gelmesini ısrarla istediğini düşündü. "İçeri girmeyecek misin?"

"Girmesem daha iyi. Bernie gelinceye kadar fazla giren çıkan olmasa iyi olur."

LaMoia camı poşetlerken, küçük Rhonda Shotz'un olması gereken yerde gözüne ilişen bir şeyi görmek için beşiğin üzerine eğildi ve aniden göğsünün daraldığını hissetti. "Çavuş!"

"Sarı toz mu?" diye sordu Boldt. "Onu buradan, tam diz hizasından görebiliyorum. Bernie'den laboratuvarda incelenmesini isteyelim."

LaMoia doğruldu ve beşiğe bulaşmış ince, sarı lekeye baktı. "Hayır, o değil. Beşikte adi bir flüt var. Ucuz eşya satan dükkânların birinden alınmış bir penilik bir şey."

"Eh, en azından şimdi kendisine taktığı adı biliyoruz," dedi Boldt. "Federallerin açıklamaktan kaçındıkları başka bir şey var mı?"

"Lanet olasıca bir kartvizit ha? Biz de bunu paylaşmazdık John. Biliyorsun sırf Hill'in FBI ile rekabetinden dolayı..."

"Ben de öyle davranmak zorunda değilim," dedi LaMoia.

"Daphne flüt konusunda yardımcı olabilir. Adamın kartvizitini bırakması tamamen farklı bir profil çiziyor. Eziyetten hoşlanıyor. Alaycı. Bu, Flemming'in konuşmamasını da açıklıyor. AFID ve adi flüt. Eğer bunlar adamın imzasıysa kesinlikle onun tarzını gösterir."

"Bunu nasıl açıklayacaklarını merak ediyorum." dedi LaMoia, FBI'ı kastederek. "Üç şehirde dokuz," beşiğe bakıp düzeltti, "on kayıp bebek..." ve bugüne kadar görülen en büyük olayın failinin adı ağzından çıkıverdi; "Fareli Köyün Kavalcısı."

"Yanılmıyorsam," dedi Boldt, "Ziyaretçilerimiz var."

Yüzbaşı Sheila Hill'in medya mensuplarına bağırması, duvarlardan geçerek onlara kadar ulaştı. LaMoia emin olmak için pencereden baktı.

Polislik uzun saatler çalışmayı gerektiren çetin bir iş olduğundan, bir kadın için dayanılması çok zor bir meslektir. Onları katılaştırır; dilleri sertleşir, hatta bir kadın polisin yürüyüşü bile incelikten yoksun ve kabadır. Ama Sheila Hill, sıradan bir kadın polis değil, bir istisnaydı. Kırk iki yaşında olmasına karşın otuz beşinde gösteriyordu. Sarı saçları omuzlarına dökülmüştü; bugün üzerinde donanma mavisi spor bir ceket, koyu bej bir gömlek ve kahverengi pantolon vardı. Ayağındaki İtalyan makosen ayakkabılar pırıl pırıldı. Boşanmıştı ve sekiz yaşında Tommy adında bir oğlu olmasına karşın, günde on iki saat, haftanın altı, bazen de yedi günü durmaksızın çalışırdı. Takımda hiç kimse, LaMoia bile, onun yüzbaşı olmasını beklemiyordu.

Hill'in o tanıdık, kendine güvenen duruşuyla, boyu daha da uzun görünüyordu. Sesi sert ve meydan okuyan bir havadaydı. Medya mensuplarına; "Adı Rhonda Shotz olan kayıp bebeğin kaçırıldığı anlaşılmıştır. Bu olayın California ve Oregon'da FBI tarafından halen soruşturulmakta olan diğer dokuz bebeğin kaçırılma olaylarıyla bir ilgisi olup olmadığını henüz bilmiyoruz. Bu yüzden lütfen bu konuda soru sorarak zamanınızı boşa harcamayın. Bu çocukların ailelerine yardım edebilirsiniz. Küçük bebekle ilgili tüm bilgileri en kısa zamanda kamu oyuna sunacağız. En kısa zamanda sizlere bebeğin resmi dağıtılacak. Bunun dışında henüz bir yorumda bulunmak için çok erken. Lütfen işimizi etkin bir şekilde yapabilmemize izin verin. Söz veriyorum, altı ila dokuz saat içinde bir basın toplantısı yapılacaktır. Hepsi bu kadar arkadaşlar. Teşekkür ederim." dedi.

Sonra, onların gürültülü soru yağmurundan hızla uzaklaştı ve o seksi yürüyüşüyle LaMoia'ya yaklaştı.

"Selam çavuş," dedi, yukarıdan aşağıya doğru süzerek.

LaMoia "Yüzbaşı," diye cevap verdi ondan gözlerini alamayarak.

Sheila gözleri hâlâ LaMoia'nın üzerinde, "Merhaba Lou," dedi.

"Teğmenden bana katılmasını ben istedim, Yüzbaşı."

"Seni aradık," dedi Hill, Boldt'a bunun, La Moia'nın değil, kendi fikri olduğunu vurgulamak için. Her zaman politik davranırdı.

"İzindeydim," dedi Boldt. İstihbaratın lükslerinden biri de bazen bulunamamaktır. "Beni John yakaladı." LaMoia, görev ne olursa olsun öncelikle Boldt'u dinlerdi, oysa Hill, tüm kontrolün kendi insiyatifinde olmasını tercih ediyordu.

"Bu lanet kalabalığa söylediklerimi duydun. Bunun dışında başka ne var?"

LaMoia, Boldt'un yanıtlamayı kendisine bıraktığını biliyordu. "Büro bir çift imzayı kendine saklamış," dedi. "Hepimizden."

Sheila Boldt'a baktı. İstihbarat'ın her şeyi bilmesi beklenirdi; hatta FBI araştırmalarını bile. "Biz onların olay yeri ile ilgili bazı raporları korumak için kendilerine sakladıklarını düşünüyoruz. Ama hepsini değil," dedi Boldt, ihtiyatla. "Bazılarını. Tabii biz de aynısını yapardık."

"Ya FBI bilgi isteseydi?" dedi Sheila. "Hayır, yapmazdık. Bu tek yönlü bir yol Teğmen. Her ikimiz de bunun pekâlâ farkındayız." Dudaklarını büzdü. LaMoia onun dolgun dudaklarına baktı. Yaşını göstermeyen öpülesi dudaklar.

"AFID," dedi LaMoia. "Bir hava tabancası, şok değil." Camaro'sunun koltuğunun altında onun da bir şok tabancası vardı. "Ve ardında bebeğin beşiğine bir flüt bırakmış."

"Kartvizitini mi bırakmış?" diye, Sheila kızgınlıkla söylendi. "Yaptıklarından dolayı kendisiyle gurur duyuyor olmalı. Ne çeşit bir yaratıkla uğraşıyoruz?"

Boldt, "Matthews yardımcı olabilir," diyerek araya girdi.

"Ucuz eşya dükkânından alınma bir flüt," dedi LaMoia.

Aklı karışan Hill kuşkuyla "Bu kaçırma olayları arasında bağlantı kurmamızı mı istiyor?" diye sordu. "Bu ne çeşit bir delilik?" Başını sallayarak düşündü. Çok öfkeli görünüyordu. "Lanet olsun!" diye mırıldandı.

"Evin telefonunu dinlemek için aileden izin alacağız. Flemming adamımızın imzasını doğrulamadıkça, onun işi olmadığını ve fidye telefonu gelebileceğini ümit etmeye devam edeceğiz. Teknik ekip gelip hatta bir kayıt cihazı bağlasın."

Fareli köyün kavalcısı hiç fidye talebinde bulunmamıştı. Bu yüzden de, eğer bunu yapan o değilse, olasılıklar çocuk tacizcilerinden, yasal olmayan yollardan çocuk sahibi olmak istiyenlere kadar uzayıp gidiyordu.

Saatine bir göz atan Hill, "Olaydan beri ne kadar süre geçti?" diye sordu.

"İki saat," dedi LaMoia.

"Bu sonsuzluk kadar uzun," dedi. Buz mavisi gözleri üzüntüyle titriyordu.

"Havaalanları, tren ve otobüs terminalleri, Kanada sınırı, Yerel Şerifler ile Deniz yollarına uyarı yazıları gönderildi," diye LaMoia hatırlattı.

"İki saat ha! Allah kahretsin!" Sheila derin bir soluk alıp, başını sallayarak yavaş yavaş bıraktı. "Lanet olsun." Kulak misafiri olabilecek bir gazeteci olabileceği düşüncesiyle çevresine bakındı ve LaMoia'ya, "Eve gir ve kullanabileceğimiz bir fotoğraf var mı bak bakalım," dedi. "Eğer resmi kamuoyuna göstermezsek bebeği korumak için hiçbir şansımız olmaz."

LaMoia eve girdi ve oturma odasında küçücük bebeğin annesinin kucağında çekilmiş bir sürü fotoğrafını buldu. Parlak mavi gözlü, tombul yanaklı, pırıl pırıl tenli küçük bebeğin faksta iyi çıkabilecek yakın plandan çekilmiş üç fotoğrafını aldı.

Geri dönüp Boldt ve Hill'e katıldığında, Seattle Soruşturma Bölümü'nün siyah kamyoneti kendileri boşaltılan yere yanaşmak üzereydi. Hill resimleri aldı, şöyle bir göz atıp "Tanrım, bazen işimden nefret ediyorum," dedi.

Üçü de Bernie Lofgrin'in onlara doğru geldiğini gördüler. Kimlik Tespit Bölümü şefi, ufak tefek, bira göbekli ve kalın gözlük camları yüzünden gözleri kocaman görünen bir adamdı. Taşıdığı ağır kırmızı çanta nedeniyle sağ tarafına doğru eğilmiş, kaskatı yürüyordu.

Üçü yanına gidip, ona ayak uydurdular.

"Çok hızlı ama kesinlikle doğru sonuç istiyoruz, Bernie," dedi Sheila.

"Hem gecenin bir yarısı arıyorsun, hem de bu basmakalıp sözlerle üstüme geliyorsun. Bana yeni bir şey söyle Yüzbaşı," diye Lofgrin şakayla karışık taşı gediğine koydu. "Tam da akşam yemeğimin ortasındaydım."

LaMoia adamın sözünü keserek kanıt torbasını ona uzattı ve "Bunun üzerine bastım," dedi. "Hiçbir şey olmayabilir."

Hill torbayı kaptı, inceledi ve onu Lofgrin'e uzattı. "Bundan haberim yoktu," diye söylendi.

Lofgrin durdu. LaMoia, Boldt ve Hill de durdular. Diğer teknisyenler onları geçip ilerlediler.

"AFID bakıcının bulunduğu yerde," diye Boldt ekledi. "ve adamın kartviziti de..."

Dar caddede siyah bir minibüs ile bir taksiden gelen acı bir fren sesiyle sözü yarım kaldı. Boldt FBI'ın minibüsünü, uzaktan bile tanıyacak kadar çok görmüştü. Takside ise iki adam ve bir kadın vardı.

"Adamlarını çalıştırmaya başla Bernie," dedi Hill. "Ben bununla ilgilenirim." Aralarından sıyrıldı ve Federallerin yolunu kesti. Onun arkasından bakan LaMoia caddenin ilerisinde rüzgarda dalgalanan altı tane balon gördü.

"Geliyor musun John?" diye, Lofgrin sordu.

"Flemming, Hale ve Kalidja," dedi Boldt. Hill'in ricası üzerine her üçünün de geçmişini araştırmıştı. "Burası benim için yanlış bir yer ve yanlış bir pozisyon," dedi. "Hill şimdi ipleri kopartacak. Bense bu adamlarla çalışmak zorundayım. Sonra görüşürüz John."

"Tamam," dedi LaMoia, gözü yolun karşısına takılmış bir şekilde. "Daha sonra görüşürüz," diyerek aceleyle giden Lofgrin'e seslendi.

Boldt arabasına doğru giderken durup FBI ajanlarının ellerini sıktı. LaMoia, onlardan ve Hill'den uzak durarak onun arkasından yürüyordu.

Kalabalığı kontrol altına almakla görevli memura yaklaşırken hepsi La Moia'yı fark ettiler. Çavuş olmanın bir sıkıntısı daha. Sivil polis olarak üniformalılar onu nadiren fark ederdi. Onun geldiğini gören polislerden ikisi sarı polis bandını kaldırdılar ve aval aval, olan biteni seyretmeye dalmış konu komşu ile yapacak daha iyi bir işi olmayan aylaklardan oluşan kalabalığın arasında ona yer açtılar.

LaMoia, caddede balonlara doğru yürüdü. İplerle sıkı sıkı bağlanmışlardı. Ufak bir metal tabeladaki emlakçı işareti hafif hafif rüzgârda dalgalanıyordu. Üzerinde "*Sherry Daech –Mc Cann, Daech, Fenton sunuyor*" yazıyordu. Balonları kuvvetlice sıktı. Sert. Helyum. Üzerlerine minicik, *Bu gece herkes davetli* diye yazılmıştı. Bu davet bir gece önce olsaydı şu anda yumuşamış olurlardı. O halde balonlar bu gece konmuştu. Not defterini çıkardı. Eğer emlakçı ziyaretçilerini kaydediyorsa, polis akşam boyunca gelip gidenlerden birtakım tanıklar bulmuş demekti. Hatta olası alıcılar fotoğraf bile çekmiş olabilirdi. LaMoia yazmayı bitirdi, gözlerini kapattı ve fısıldayarak "Lütfen," dedi.

Geride Hill ve FBI ajanları, Shortz'ların evine doğru art arda ve hızlı adımlarla yürüyorlardı.

DÖRT

LaMoia, ayağıyla, Wasserman'ların evinin önündeki kaldırımda bulunan deri altındaki damar ağını andıran çatlaklara dokunuyordu. İçeriye girmek için acele etmeyi hiç canı istemiyordu.

Doğudan, Olympics tarafından şehrin merkezine doğru serin bir rüzgâr esiyordu.

Daphne Mathews, kırmızı Honda'sıyla göründü ve ustaca bir manevrayla LaMoia'nın Camaro'sunun yanına park etti. Büronun psikoloğu olan Matthews sıradışı bir insandı. Çok bilgiliydi. Konuşurken sözcükleri bir beyin cerrahı gibi, her zaman dikkatle seçerdi. LaMoia, Matthews'un genç bir kadın olarak gizemli ve derin güzelliğinden dolayı, çok gençken insanlarla arasına bir duvar örmek zorunda kaldığını, ancak şimdi de o duvarı yıkamadığını düşünüyordu. Her nedense onun o kontrollü uzaklığı ve erişilmezliği bütün erkekler gibi onu da çekiyordu. Daphne'nin Boldt ile olan yakınlığı büroda herkesin dilindeydi. Bu ikisi pek çok önemli görevde birlikte başarıyla çalışmışlar ve sonuçta etrafta bir hayli dedikodu dönmüştü, ama LaMoia onları susturmuştu.

Matthews vakur bir yüz ifadesiyle ona yaklaştı. Elinde deri bir evrak çantası taşıyordu. Her adımda kolundaki bileziği şıngırdıyordu.

"İçeride kim var?" diye ciddi bir ifadeyle sordu.

"Çocuğun babası, Paul. Annesi, Doris. Küçük oğulları Henry. Komşuları Wasserman, adı Tina. Onun kocası, adını bilmiyorum. Çocuğu onlar almışlar. McKinney."

Matthews her şeyi denetim altına almak istiyordu. "McKinney'i şu an için unutalım. Henry'yi komşu ile birlikte üst kata çıkarmaya çalışalım. Gerçi annesi onu gözünün önünden ayırmak istemeyecek-

tir ama eninde sonunda Shotz'larla alt katta yalnız kalmak isteyeceğiz. Bir araya gelince, onların duygularını paylaştığımızı göstermeliyiz. Hiçbirimizin çocuk sahibi olmadığını belli etmemeliyiz. Aksi takdirde aramızda kurulacak olan dostça ilişkiyi kaybederiz. Onlara, ümitli olmaları ve bize güvenmeleri için özel tim hakkında kısa bir açıklama yaparız. Bunları yapmadan önce tek bir soru bile sormayacağız. Bunu ben hallederim. Soru sorma işini sen yürüteceksin. Tüm sorularına gözlerin yere bakarak başla," derken bir yandan da nasıl olması gerektiğini gösterdi. "Sonra soruya devam ederken gözlerini yavaşça yerden kaldırırsın ve soru bitince onların gözünün içine bakıyor olursun. Yumuşak sesle konuş ve senin için yeni bir şey daha John, alçak gönüllü ol."

"Bunlar aslında senin bilmen gereken şeyler. Kaçırılma olaylarına katlanmak bir aile için ölüme katlanmaktan daha zordur. Biribirlerini suçlayacaklar, biribirlerinden utanacaklardır. Olasılıkla bizi de suçlayacaklar. Umutsuzluk hissedecekler. Kırılgan olacaklar. Onlara çocuklarını geri getirecek birilerini arayacaklar. Bu bir medyum, bir özel dedektif, bir din adamı, adını sen koy, herhangi biri ya da bir şey olabilir. Onları bu tip şeylerden korumak bizim işimizin bir parçası. Bize tam anlamıyla güvenmelerini istiyoruz. Bu, büyük bir olasılıkla trafik polisleri dışında onların bizlerle ilk gerçek teması. Bu çok önemli. İzlenimleri olumlu olmazsa onları kaybederiz. Sen düşüncesizce ileri atılmayı seversin. Bu yüzden çok dikkatli olmalısın. Ama bu bir sorgulama değil. Bunu unutma. Televizyon, filmler, kitaplar onları mucizelere inandırır. Şu an için gerçekler söz konusu olduğundan işimiz daha kolay. Eğer bu gece işimizi dört dörtlük yaparsak -yavaş gitmeliyiz- yarından tezi yok, bize, bildiklerinden kendilerinin bile haberdar olmadığı bilgiler verebilirler. Biz gaz pedalına sıkı basmalıyız," dedi. Sonra polisin terminolojisini kullanarak ekledi, "O herifi boğacağız ve bu bir daha tekrar etmeyecek,"

"Seninleyim Teğmen."

Matthews, ondan daha kıdemli olmasının LaMoia'yı rahatsız ettiğinin farkındaydı. Büroda pek çok psikolog sivil bordro kalındı ama o polis akademisini bitirmişti, silahlıydı ve ancak her şeyi bilen birisinin polislere danışmanlık yapıp doğruyu gösterebileceği inancındaydı.

"Onu bulup geri getirmeliyiz John. Diğer şehirlerde ne olduğu umurumda değil. Onlar bizi etkilemez. Eğer gözümüz yılarsa asla başaramayız," dedi. Eve doğru baktı ve devam etti. "Bu insanlar bazı şeyleri biliyorlar. İkimiz de bunu biliyoruz. Ama şu anda kuşku içindeler. Zaman ilerliyor. Eğer herkes kendi işini yaparsa -ki biz de bunun bir parçasıyız- bir de bakmışsın bir sabah bebek annesinin kucağına geri döner." LaMoia'ya bir bakış fırlattı. "Buna inan."

"Bu konuşmayı onlara sakla, Teğmen. Buna ihtiyacı olan, onlar."

Daphne kadının bir enkaza benzediğini düşündü. Adam sarhoştu ve epeydir sarhoş olduğu anlaşılıyordu. LaMoia ile kendisini iki kez tanıştırmış olmasına karşın, polis olmaları dışında kim olduklarını umursamadıklarını biliyordu. Anne üç yaşındaki oğluna sıkı sıkı sarılmıştı. Daphne üzüntülerini dile getirirken adam gözyaşlarına boğuldu ve ağzının içinde yuvarlayarak, aslında onu duymak bile istemeyen karısından özür dilediğini mırıldanmaya başladı.

Hava tabancasıyla yaralanıp hastaneye götürülen bakıcı hakkında Mulwrigth'la bir görüşme yapmışlardı. Daphne, bunu onlara ilk kez anlatan kişi olup onların tepkilerini görme fırsatını kaçırmış olmanın ezikliğiyle, olup bitenleri anneden öğrenmişti.

Daha sonra Doris Shotz, komşusundan evi kontrol etmesini istediğinden ve kadının da baygın bakıcıyı ve mutfağın köşesine gizlenmiş Henry'yi bulmasından söz ederek konuyu değiştirmişti. Kadın Henry'yi almış, polisi aramış ve telefona dönüp Doris'le konuşmuştu. Ve kocasının dediği gibi ondan sonra her yer cehenneme dönmüştü.

LaMoia Batı sahillerindeki kaçırılma olaylarını ve Federallerin bu işin sorumlusu olan adamı "Fareli Köyün Kavalcısı" diye adlandırdıklarını anlattı.

Doris Shotz kaçırılma olaylarından haberdar olduğunu söyledi, ama sonraki sözleri hıçkırıklar arasında kaybolduğu için ne dediği anlaşılmadı.

Daphne ve LaMoia, birlikte boşlukları doldurmak için FBI'ın bu işle ilgilendiğinden ve Seattle Polis Teşkilatı'na bağlı olarak çalışan özel timden söz ettiler. Tren biletlerini adamın aldığını bilen LaMoia ona dönerek "Size tren restorandan kimin söz ettiğini hatırlıyor musunuz?" diye sordu.

"Hiç kimse," dedi adam uyuşuk bir halde.

"Bir iş arkadaşı, bir sekreter, bir komşu?"

"Hiç kimse. Bu bir sürprizdi. Doro Ivar'a gideceğimizi düşünüyordu."

Doris Shotz başını salladı.

"Ayarlamayı siz mi yaptınız?" dedi LaMoia.

"Evet, evet. Biletler şirkete postayla geldi."

LaMoia defterini kontrol etti. "Mikro Sistem şirketi."

"Doro," diye adam karısına bağırdı. "Duyuyor musun? Diğer kaçırmalar! Çocuklardan hiçbiri bulunamamış." Ve LaMoia'ya dönerek "Doğru değil mi?" diye sordu.

LaMoia yanıt vermekten kaçındı ve kadına "Kızınızın odasında kırık bir cam parçası bulduk. Sizin bir bilginiz olabilir mi?" diye sordu. "Bir bardak, belki de bir ayna?"

"Biz çıktığımızda öyle bir şey yoktu," dedi kadın. "Odayı daha bu sabah temizlemiştim."

Daphne, "Elektrik süpürgesiyle mi?" dedi. Kadının dikkatini çocuğunun kaçırılmasından başka bir şeyde toplayamayacağı kuşkusuyla, yumuşak bir ses tonuyla sormuştu.

LaMoia sandalyesinin ucuna ilişti. İçindeki dedektif sıkı bir ipucu kokusu almıştı. Kavalcı'nın ayakkabıları, pantolon paçaları, cebi...

Doris Shotz duyulur duyulmaz bir sesle "Rhonda'nın odasında asla kırık bir cam parçası olamaz. Odayı o doğduğu zaman hah kaplatmıştık." dedi.

"Doğru," dedi, kocası karısının eline uzanarak. "Eğer halıda kırık bir cam varsa bunu o piç beraberinde getirmiştir."

"Bebeğim," diye Doris Shotz inledi.

"Onu geri getireceğiz," dedi Daphne. Anneyle gözleri buluştu. Doris Shotz'un, bebeğinin bulunacağına inanmadığı yüzünden okunuyordu.

BEŞ

Hiç kimse insan aklının olanları unutmadaki becerisini bir cinayet masası polisinden daha iyi bilemez.

Olası bir tanığı bulmak ve onunla görüşmek isteyen sadece LaMoia değildi. Gerçekten de böyle bir tanık, olayı aydınlatabilirdi. İşinin gereklerinden birisi olası müşterileri ayırdetmek için incelemek olan bir emlakçı, soruşturma için iyi bir başlangıç noktası olabilirdi. FBI ve Seattle Polis Teşkilatı gibi, özel timdekilerin de kapı kapı dolaşmalarından bazen ufak da olsa bir şeyler çıkabiliyordu. Sherry Daech dün gece şüpheli bir şey görmüş olabilirdi. LaMoia onunla olaylar daha tazeyken görüşmeliydi. İnsan hafızası geçmişi hızla silerdi.

Onu merkeze çağırmak istemiyordu. Bu kadar işinin arasında bir de avukatlarla uğraşamazdı. Kadının ofisinde sessiz sakin bir görüşme en doğrusuydu.

Randevu almak için ikinci kez telefon ettiğinde sonuç alamayınca, üçüncü kez olası bir müşteri gibi telefon etti ve bu kez Sherry Daech ile görüşebildi ve iyi bir vatandaş gibi davranmak için bile olsa, kadının polise bulaşmak istemediğini tespit etti.

"Mercer Island'da uygun bir yeriniz var mı? diye sordu. Sekreter yarım saatten daha kısa bir sürede tekrar arayarak, Daech'in eğer onun için uygunsa, bir saat sonra kendisiyle Mercer'da buluşabileceğini söyledi. LaMoia adresi kaydetti.

Ev Washington Gölü'ne özel bir iskelesi olan, çok dik ve dar bir yol üzerindeki dört evden biriydi. LaMoia'nın kırmızı arabası dar yoldan taş duvarlar arasında sıkışmış bir balina gibi ve neredeyse

çamurluğunu sürterek geçti. Seattle'ın beton yığınları arasında bir gedik açmış gibi görünen kaldırımın kenarındaki ekili çiçekler minicik güneşler gibi açmıştı ve evin önüne kadar gidiyorlardı.

Daech alçak bahçe duvarının üzerine oturmuş bekliyordu. Kırmızı bir Meksikalı eteği, iri göğüslerini iyice belirginleştiren yakası fırfırlı bir bluz giymişti ve yüzünde işini bilen insanlara özgü geniş, sıcak bir gülümseme vardı. Kulaklarına, boynuna ve bileklerine gümüş ve turkuazdan yapılma bir sürü takı takmıştı. Saçları, yirmisindeki genç bir sörfçü kızın saçları gibi sapsarıydı. Boyaysa bile çok güzel boyanmıştı zira diplerinden hiç siyah görünmüyordu. Cildi pürüzsüzdü ama beceriksiz bir cerrahın işi olabilecek bir iki yara izi görünüyordu. Dedektif kasıla kasıla yaklaşırken kadın ayağa kalktı.

LaMoia yürüyüşünün kadınların hoşuna gittiğini biliyordu. Gençliğinden beri bunu ona hep söylemişlerdi.

"Şurada park edilmiş Hummer sizin mi?" diye sordu.

"İşin iyi yanları," dedi kadın profesyonel gülümsemesini bozmadan.

"Müthiş bir tekerlek takımı," dedi LaMoia, bakışlarını kadının göğüslerine, oradan da koyu bir kalemle -ya da her neyle yapıyorsa onunla- boyadığı yuvarlak kaşlarının altındaki zümrüt yeşili gözlerine çevirerek. Ve ilk kez gülümsedi. Elini uzatıp kadının elini güçlü bir şekilde sıkarak, "Ben John," dedi. Olaylara dümdüz ve balıklama dalmayı severdi. "Körfez savaşından, değil mi? Hummer?" diye sordu.

"Evet."

"Müthiş bir tekerlek takımı," diye LaMoia yineledi, arabanın fiyatının onun toplam iki yıllık maaşının üzerinde olduğunun bilincinde olarak.

"Bu bir açıklama," dedi kadın dürüstçe. LaMoia bundan hoşlandı.

Kadın, etek ve bluzunu çekiştirip düzelterek "Bazıları buna tepki verir. Ama siz öyle yapmıyorsunuz, değil mi?" diye devam etti.

"Ben de veririm, bundan emin olabilirsiniz," dedi LaMoia. "Ama insanların arabalarına değil."

"Güzel çizmeler," diyerek, kadın konuyu ustaca değiştirdi. "Bir çeşit yılan veya onun gibi bir şeyden mi?" Ve ön kapıya doğru yürü-

yüp sallanan kalçalarını gözler önüne serdi. Bir manken gibi yürüyordu. Kadın attığı her adımı hesaplayan bir profesyoneldi. LaMoia, gözünü dört açması gerektiğini biliyordu. Yoksa neye uğradığını anlamadan çek defterinin sayfalarının bitmesi işten bile değildi.

Kadın ön kapıyı açtı. "Sahipleri Paris'e gittiler. Mikrosoft'tan. Buraya 5.15 istiyorlar. Birkaç sene önce daha pahalıya almışlardı.4.5'a düşürebiliriz. Şaşırmayın. Ben sizin temsilcinizim, onların değil. Size daha sonra hepsini açıklarım."

LaMoia o anda hatasının farkına vardı ve kendine kızdı. Bazen düşünmeden hareket ettiğini, kendini beğenmiş ve saygısızca davranabildiğini biliyordu. Boldt ona her zaman "Biraz alçak gönüllü ve sakin ol John," derdi. "O zaman en iyi olabilirsin." Yanlış evi seçmişti. Kadını Shotz'ların evinin karşısındaki eve yönlendirmesi gerekirdi. Görsel çevre büyük bir hafıza tazeleyicidir. LaMoia nasıl ikna edeceğini düşünerek fark ettirmeden kadını dışarıya yönlendirdi. Parasızlıktan dem vurabilirdi. Eğer Schotz'ların evinin karşısında biri durmuşsa o da şu anda bulundukları yer gibi bir yerde durmuş olmalıydı.

"Eğer biri oradaki dört çam ağacını keserse gölün manzarası fiyatı 5'e çıkartır," diye kadın tepenin aşağısını işaret etti. Tırnaklarına kıpkırmızı oje sürmüştü. Eteğiyle oynayarak "Harika bir manzara, eminim o ağaçlar fiyatı düşürüyor," dedi. Hafifçe döndü ve LaMoia'ya baktı. Vücudunu iyi tanıyordu. Eteği hâlâ dönüşün etkisiyle hafifçe dalgalanırken, "Sen bekârsın," dedi. Biraz düşünüp ekledi, "Yoksa evli misin?"

"Onlar devekuşu," dedi LaMoia.

"Yani *pahalı mı*, demek istiyorsun?" Kadın oyununu sürdürüyordu. "Hummer ilaveler hariç 80K. Bilmek istediğin bu değil mi, haklı mıyım?"

"Haklı mıyım" ifadesi teğmen Shoswitz'in çok sık kullandığı bir ifadeydi. Kıpkırmızı boyalı dudaklardan dökülmesi kulağa komik geliyordu.

"Bekârım," dedi LaMoia.

Kadın dudağının köşesini dişledi, başını ciddi ciddi önüne eğdi ve küçük bir kız gibi kaşlarının altından ona baktı. Çok ikna ediciydi.

"Burada iş yapıyoruz John," dedi, gülümseyerek. "Farkında mısın?"

"Şu anda çok karmaşık duygular içerisindeyim," dedi LaMoia.

Kadın şaşkınlıkla ufak bir kahkaha attı. Adam bir sayı yapmış görünüyordu. Eteği adamın pantolonuna kadar yaklaştı, "Kalanını da göstermeme izin ver," dedi.

"Bu hoşuma gider," dedi LaMoia çabucak bir beklenti içindeymiş gibi.

Kadın basamakların başında durdu. "Evet göreceksin. Burası bir rüya gibi. Aradığın her şey ve daha fazlası var."

"Satmak için mi yapılmış?" diye sordu LaMoia onun arkasından giderken. "Ancak bekâr bir adam böyle bir şeye kalkışabilir."

"Oh, sanırım senin gibi biriydi John. Burada iyi bir iş çıkarabiliriz ne dersin?"

Bu kadarı LaMoia için biraz fazlaydı. Artık çok fazla olanak bulamasa da bu çeşit atışmalı flörtten hep hoşlanmıştı. Belki de çok gençlerle birlikte olmasındandı.

"Ya sen?" dedi LaMoia, merdivenin üst sahanlığına çıkarak. "Bu yüzük kalabalığında kimse evli olup olmadığını anlayamaz."

Kadın sol elini kaldırdı ve mücevherlerini inceledi. "Gerçekten mi?" dedi. "Eh iyi bakmamışsın, öyle değil mi? Burada nikâh yüzüğü görüyor musun?"

Elini daha iyi görebilmesi için ona doğru uzattı, işaret parmağını kendisini takip etmesi için ona doğru sallayarak holün sonuna doğru yürüdü ve gölün şahane manzarasını gösterdi.

"Yüzükler çıkar, bilirsin," dedi ve kapıyı açtı. Kapı ana yatak odasına açılıyordu. "Şimdi," dedi kadın tekrar profesyonel satıcı sesine bürünerek, "Burası gerçekten düşsel bir oda," dedi.

"Anlat," dedi LaMoia, kadının arkasından içeriye girmekte tereddüt ederek.

Banyo mermer kaplıydı ve Camaro'yu park edebileceği kadar genişti. Kadının sürdüğü hoş ve etkileyici parfüm kapalı alanda daha fazla yayılıyordu. "Sana ne diyeyim?" dedi LaMoia. "Sherry mi? Şarabı anımsatıyor."

"Beni nasıl istiyorsan öyle çağırabilirsin tatlım. Sherry'ye yanıt veririm ama değişikliklere de çok çabuk uyarım. Benim işimde insan ortama uymayı çabuk öğrenir."

"4.5 benim için çok yüksek ve dürüst olmak gerekirse burası da benim için fazla büyük. Bana sadece yatak odası ve mutfak yeter. Fazla bir şeye ihtiyacım yok."

"Kendini küçük görme."

"Ve ben o aptal köprü trafiğine girmek istemiyorum. Belki de şehrin kuzeyine baksam iyi olacak. 55'inci Cadde'nin üst tarafına. Sizin 52'inci Cadde'nin üzerinde, 51 de olabilir, bir ilanınız yok muydu?"

"51'de," dedi kadın, hayal kırıklığına uğramış bir ses tonuyla. Bir anda komisyonu yarıya inmişti.

"O ne kadar?"

"2.5. Olasılıkla onu aldılar."

"Onu görebilir miyiz?"

"Burayı 4.5'a almak aslında çok kârlı bir iş. Buna fazlasıyla değer."

Sanki LaMoia boynunda kulağının altındaki bir lekeyi işaret etmiş gibi, kadının gözlerindeki parıltı söndü. Önerisine karşılık alamayan kadın, "Tabii olabilir, bugün mü?" diye sordu.

"Eğer zamanın varsa."

"Müşteri olan sensin, hayatım," dedi kadın "Sen nasıl istersen."

LaMoia evin önündeki patikada Shotz'ların evine arkasını dönüp yürürken kendini aptal gibi hissediyordu. Dışarıda bir televizyon kanalına ait tepesi bir sürü antenle dolu beyaz bir minibüs duruyordu. Shotz'larla henüz bir röportaj yapılamamıştı. "Bu küçük iyilik için Tanrı'ya şükür," diye düşündü LaMoia.

Ön kapıdaki kısa merdivenleri çıkarken Sherry Daech'in arkadan görünüşü onu heyecanlandırdı. "Dünkü kaçırılma olayını duydun mu?" diye sorarken, kadın bir yandan da kapının şifresiyle uğraşıyordu. "Hemen şurada oldu."

Geri döndü ve LaMoia'nın rozetiyle karşı karşıya gelince şaşkınlıkla olduğu yerde kalakaldı. LaMoia rozetini kapattı ve pantolon cebine attı. "Ben Bireye Karşı İşlenen Suçlar Bölümü'nden dedektif çavuşum. Dün gece dükkânınız açıktı, değil mi?"

"Mercer'daki mi?" diye kadın kekeledi.

"Sekreterinden bir randevu almaya çalıştım."

"Sen küçük bir pisliksin," diye kadın onu şöyle bir süzdü. "Beni sorgulamak için mi yanaştın? Seni şikâyet etmeliyim."

"Sana yanaştım çünkü sen bana yanaştın."

"Öyle mi?"

"Çünkü sen çok çekici bir kadınsın," dedi LaMoia, yaptığı hatayı biraz düzetebilmek ümidiyle. "Sen nasıl konuşulacağını biliyorsun, bundan hoşlanırım."

"Öyle mi?" diye kadın daha ılımlı bir sesle tekrarladı ve sinirli bir şekilde parmağına doladığı bir tutam sarı saçı sol kulağının arkasına attı.

"Bebek kaçırıldığı sırada dükkânın açık olduğunu sanıyoruz."

"Fareli Köyün Kavalcısı mıydı?"

"Şans eseri bir şey görmüş olabilirsin. Bir araba? Bir adam?"

"Yani beni aldattın mı? Hep böyle mi yaparsın?"

"Her geçen saat onu ailesine geri götürme şansımız azalıyor. Otuzdan fazla kişi bu iş üzerinde çalışıyoruz. On yedi saattir hiçbirimiz uyumadık."

"Hiçbir şey görmedim," dedi kadın, elindeki anahtara bakarak, "Gerçekte bu evi görmek istemiyorsun," dedi aniden gerçeğin farkına vararak. "Seni pislik! Tanrım, buna inanamıyorum. Ben bunun için mi vergi ödüyorum? En iyileri sen misin dedektif?"

"Çavuş," diye düzeltti LaMoia. Aniden kendini değersiz hissedip Boldt'un en iyileri olduğunu düşündü.

"İçeri girmek istiyorum, lütfen."

"Bok," dedi kadın onun için kapıyı açarak. "Neden sadece sormadın?" derken onun haklı olduğunu anladı. "Polisler! Siz başka türlü yaratıklarsınız."

LaMoia onun arkasından içeriye girdi ve "Burada bir dakika durmanı istiyorum," dedi. Nazik bir şekilde kadının omuzlarından tuttu ve onu Shotzların evine doğru döndürdü. "Dün gece bu kapıyı kaç kez açtın?" diye sordu. Ona dokununca ısınan ellerini kadının omuzlarından çekti. Ortam tehlikeliydi. Kadın onu aldattığını söyleyerek yazılı şikâyette bulunabilirdi ve fiziksel bir temasın, teftiş kuruluna açıklanması zor olabilirdi. LaMoia teftiş kuruluna bir kez çıkmıştı ve anıları hiç de hoş değildi. "Eve bakmaya kaç kişi geldi?"

Kadın Shotz'ların evine doğru yarım dönmüş duruyordu. LaMoia onun hafızasını taradığını hissedebiliyordu. "Burada durduğunu hatırlıyor musun?" dedi. Kadın ona doğru şöyle bir başını salladı. "Gelen

insanların omuzlarının üzerinden etrafa bir göz atıp caddenin gerisini görebilir misin?"

"Asla öyle bir şey yapmam."

"Tamam," dedi LaMoia onu yönlendirerek. "Ellerim seni rahatsız ediyor mu?"

"Hayır, etmiyor."

"Gözlerini kapatabilir misin. Bazen yardımı olur."

Uzanıp yandan kadının gözlerine baktı. Kadının gözleri sıkıca kapalıydı.

"Evde ışık vardı, hatırlıyorum."

"Daha fazlasını hatırla," dedi, alçak sesle, LaMoia. Bebek bakıcısı ışıkları açtığını doğrulamıştı. Uzanabildiği her yerin ışığını açtığını söylemişti. Arka kapıda böcek ilaçlamadan geldiğini söyleyen güneş gözlüklü bir adamdan başka bir şey hatırlamıyordu.

Daech "Eski bir model Wagoneer, beyaz bir minibüs, siyah bir STS, benim Hummer, eski bir pikap; gri-mavi gibi. Evin garaj yolunda mavi bir Toyota Camry. STS ve Camry bana gelmişti." dedi.

"Sana gelenleri biliyor musun?" dedi LaMoia pek inanmayarak. Ona gelenlerin arabalarını diğer sokak sakinlerininkiyle karşılaştırabilirlerdi.

"Yalan mı söylüyorum? Dinle tatlım, belki sana kaba gelebilir, ama kullandığı araba insanın kişiliğini yansıtır. Biri eve geldiğinde yaptığım ilk iş onun arabasına bakmaktır. Bu, onun nasıl bir insan olduğunu anlamama yardımcı olur," dedi ve devam etti. "Yabancı markalı bir arabadan birileri mi indi? İşte bu iyiye işarettir. Benim için ilgilenmeye değer. Örneğin STS, yani Cadillac, anlarsın ya. Birkaç yıllık bir Amerikan arabasından tek başına bir adam mı indi? Olasılıkla zaman kaybından başka bir işe yaramaz. Bedava şarap ve sohbet için gelmiştir. Böyle çok insan gelir. Hafta içinde yanında bir iki küçük çocukla birlikte, yabancı plakalı bir Audi ya da Volvo'yla bir kadın gelirse, kocası işteyken ev satın almak için dolaşan biri olduğunu düşünürüm.

"Plakaları kontrol eder misin?"

"İnan bana, yabancı plakaların acelesi vardır ve gerçekten alıcıdır. Genellikle evin fiyatından çok özellikleriyle ilgilenirler. Kadınlar mutfakla, erkekler ise oturma odası ve yatak odasıyla daha çok

ilgilenirler. Tuvaletler ve banyo küvetiyle ilgilenenler de kadınlardır."

LaMoia, minibüsün ya da pikabın ilaçlama şirketi süsü veren adama ait olabileceğini düşündü. "Bir minibüs veya kapalı bir kamyonet?" diye sordu heyecanını sesine yansıtmamaya çalışarak. Kadın, müşterilerini çok iyi gözlemliyor ve bu gözlemlerini kendine özgü yöntemiyle analiz ediyordu. İyi bir tanıktı. Özellikle jüri için. LaMoia ilerlemek için sabırsızlanıyordu. Ümit, bir dedektif için tek motivasyon kaynağıydı.

"Beyaz bir minibüs. Oldukça yeniydi. Sürücü kapısında bir şey yazılıydı."

"Ne? Bir isim mi? Bir şirket adı mı?" diye LaMoia onu cesaretlendirmeye çalıştı.

"Bak, hiçbir şeyden emin değilim."

"Nereye park etmişti?" diye kadının dikkatinin dağılmasını istemeyen LaMoia sordu.

"Yolun hemen aşağısına." Kadın tekrar işaret etti ama bu sefer hafif tereddütlüydü. "Belki senin arabanın iki araba önüne. Ben hemen hemen senin olduğun yerdeydim."

"Ama Shotz'ların evinin önünde değildi, öyle mi?"

Kadın yüzünü buruşturdu. "Oldukça yakındı. Dün gece park yeri bulmak kolay değildi. Bugün daha kolay."

LaMoia bunu kaydetti. "Ya sürücü?"

"Sürücü çocuğu kaçıran adam mıydı?" diye kadın çabucak sordu. "Söylediklerimin hiçbiri hakkında emin değilim."

LaMoia ellerini onun omuzlarından çekti. "Biraz daha düşün."

Kadın ona doğru döndü. "Belki de geçen akşam değildi. Kahretsin, ne kadar çok araba gördüğümü biliyor musun?"

"Şu sürücü. Kimin indiğine bakıyordun, değil mi?" diye LaMoia devam etti.

"Alelade bir işçi arı."

"Bir işçi arı mı?"

"Bilirsin, işçi önlüğü, işçi tulumu. Bana gelmemişti. Ben de onu dikkate almadım."

"Onu tarif edebilir misin?"

"Ona dikkat etmedim," dedi kadın, ama tereddüt içindeydi.

"Bilmiyorum," dedi doğru yanıt için adamın yüzünü araştırarak.

"Belki de dün akşam değildi." Bu hızlı geriye çarkı LaMoia pek çok kez görmüştü. Özellikle de varoşlarda. İnsanlar önce bir suçun tanığı olma fikrinin heyecanına kapılırlar, kendilerini önemli, sözü dinlenen ve ihtiyaç duyulan biri olarak hissederlerdi. Daha sonra polisle çalışmanın zaman ve güç kaybı olduğu gerçeğinin farkına varırlardı.

LaMoia, kadının kendisini sergileme isteğinin farkındaydı. Bunu kullanıp işi bitirmeye karar verdi.

"Bak, kaygılandığın şey kamuoyunda tanınmaksa, televizyon ve gazetelerde görünüp basının peşini bırakmamasından çekiniyorsan buna karşı önlemler alabiliriz. Seni birinci sayfada manşet olmaktan koruruz," diyerek ona olta attı.

Kadının rengi attı. Kulağının arkasına sıkıştırdığı saç buklesiyle tekrar oynamaya başladı.

"Hayır, hayır...Konu o değil."

"Minibüs konusunda emin değil gibiydin."

"Hayır, hayır," diye kadın düzeltti. "Minibüs konusunda hiç kuşkum yok, Dedektif."

"Ya sürücü?"

"Tulumlu bir işçiydi, o kadar."

"Tulumlu," diye tekrarlayan LaMoia bunu not etti.

"Ya rengi? Tarifi?"

Kadın başını sallayarak istemeye istemeye açıkladı. "Bilemiyorum. Arabası orada durdu ve arabadan ininceye kadar bir ev kadını olduğunu düşünüyordum. Sonra neden onunla ilgileniyorum ki diye düşündüm. Bir işçiydi ve hiçbir işçi bir eve 2'nin üzerinde ödeyemez. Ben ödeyebilenine rastlamadım. Bu pazarda tavan 1.8'dir ve hiç işçi müşterim yok. İlgilendiğim insanlar yanlızca gözlerinde ışıltı olan insanlardır. Bilirsin. Gerçek müşteriler. Alıcı olanlar." LaMoia'ya baktı. "Seni gördüğümde sen de bir şey istiyordun. Ama istediğin ev değildi. Haklı mıyım? Bunu şimdi anlıyorum. Ama o zaman, araban, çizmelerin ve gözlerindeki açlıkla dört dörtlük bir müşteri olduğunu düşünmüştüm."

"Minibüs? Camları nasıldı ya da camları var mıydı?" Bir an minibüsün arkasında küçük Rhonda Shotz'u düşündü ve fena oldu.

"Camları mı?" dedi kadın ürkmüş bir şekilde. Emin değildi. "Bak, minibüs beyazdı. Camlı mıydı, bilmiyorum."

Sinirli bir şekilde etrafına bakındı. "Bana televizyoncuları anlat. Bunun için kiminle görüşeceğiz?"

ALTI

Altı ay önce oğlu Hayes'in doğumundan beri, Trish Weinstein hayatının kontrolden çıktığını, artık kendisine ait olmadığını ve bir
 daha asla eskisi gibi olamayacağını düşünüyordu.

Henüz yirmi yedisinde olmasına karşın kendisini yorgun ve yaşlı hissediyordu. Vücudu asla eskisi gibi olamayacaktı. Karnı hâlâ balon gibi şişti ve hâlâ eski kotuna giremiyordu. Bir anne olarak hayat hiç de umduğu gibi değildi. Herkesin dediğinin tersine, anne olmanın eğlenceli bir yanı yoktu.

Perşembeleri onun bütün bir hafta dört gözle beklediği tek gündü. Çünkü kayınvalidesi Phyllis Weinstein her zaman Perşembe günleri öğle yemeğinden kısa bir süre sonra, tam vaktinde ve hiç aksatmadan, her hafta Hayes'e bakmaya gelirdi.

"Merhaba şekerim," dedi Phyllis, arka kapıyı her zamanki gibi vurmadan girerken, lütfeder gibi bir ses tonuyla. Oğlunun otoritesi ve koruması yüzünden Phyllis Weinstein, Trish'e, aileyi genişletmeye yarayan bir bebek fabrikasından biraz daha iyi davranıyordu. Yahudi olmayan birisi olarak Trish bu kadının sevgisini hiçbir zaman kazanamayacaktı. Kadın ona ancak tahammül ediyordu. Ancak Hayes'in doğumu bunu biraz değiştirebilmişti.

"Benim minik Hayes'im nerede?" dedi Phyllis, gelinine hiç önem vermeden. Daracık odanın içinde onu ittiğine aldırmadan ilerledi. Trish'de peşinden. Kadın kımıldamadan duramazdı, çenesi hiç durmazdı ve kakadan söz etmese olmazdı.

"Şimdi uyandı," dedi Trish. Kayınvalidesiyle iyi geçinip geçinememesinin bir önemi yoktu. Sonuçta bir büyük annenin ortalıkta olması Hayes için iyiydi.

Phyllis tiz ve keskin bir ses tonuyla "Duş fırçası almayı unutma, Sidney duşta yağmur ormanlarının büyüdüğünü söylüyor," dedi ve kocasının ev işleriyle ilgili becerileri konusunda annesine rapor verdiğini düşünen Trish'in yüzünün kızarmasını görmek için ona doğru döndü.

"İklim yüzünden," dedi, Trish ve bir Kaliforniyalı olarak açıkladı."Kuru bir havlu as, akşama sırılsıklam olur."

"Nemli hava başka şeyler için kötüdür, ama en azından cilde iyi gelir. Biliyor musun Trish, gözlerine nemlendirici sürmelisin." dedi Phyllis, sert ve acı sözlerini hafifletmek ister gibi.

"İkiye kadar Jimnastik salonundayım, sonra da markete gideceğim," dedi Trish.

"Her zamanki gibi," dedi yaşlı kadın. "Aptal değilim biliyorsun."

"Saat üçte evde olurum," dedi Trish, arka kapıya doğru giderken, nihayet oradan çıkabildiğine sevinerek.

Çatırtılar, bacak kaldırmalar, bisiklet çevirmeler arasında Kuzeybatı Televizyon İstasyonu'nun haberlerinde Fareli Köyün Kavalcısı'ndan söz ediliyordu. Sarışın -boya olmalıydı- emlakçı kadın, polisin ve FBI'ın olası tanığı olarak sorgulanıyordu. Ekranda kayıp bebeğin çok güzel bir resmi 800'lü bir numara ile birlikte defalarca gösteriliyordu.

Trish zavallı ana baba için büyük bir üzüntü duydu. Televizyon muhabiri, her yıl, pek çoğu altı yaşının üstünde, otuz bin kadar çocuğun kaybolduğundan söz ediyordu. Ama Trish ve Seattle halkı için şu anda tek güncel konu, Rhonda Shotz'un kayboluşuydu. Eğer Hayes kaybolsaydı, kendisi ne yapardı bilmiyordu. Çocuk hırsızı genç bebek bakıcısının hakkından gelmişti. Phyllis için Tanrı'ya şükür, diye düşündü. Phyllis'le karşılaşacak adama acırdı.

YEDİ

Shotz'ların bebeğinin kaçırılmasından iki gün sonra, 13 Mart Cuma sabahı, Boldt artık LaMoia'nın olan eski bürosunda oturuyor-
 du. "İşte bir ders," dedi bir dosya açarak. "Flemming'in adamları çeşitli olay yerlerinde bulunan AFID'lerle ilgili raporlara göz atmamıza izin verdiler."

"Çalıntı," diye LaMoia fikir yürüttü.

"Tabii ki," diye yanıt verdi Boldt. "İki sene önce Chicago'nun batısında bir tır kaçırılmıştı. Yükü hava tabancalarının kartuşlarıydı. Tabii San Diego'daki ilk çocuk kaçırılıncaya kadar. FBI onların izini bulamadı. Üç düzine kartuş, yedi ay önce Las Vegas'ta ortaya çıktı. Sahte kredi kartıyla alınmaya çalışılırken."

"Şaşırtıcı."

"Karaborsada iş gören bir silah dükkânında. Bu militan çocuklar nereden geldiği belli olmayan kayıtsız silahları tercih ediyorlar. FBI sorgulamadan önce kart sahibini üç hafta izledi. Adam Kansas City'de klima ticaretiyle uğraşıyordu. Karısı, çocukları vardı. Her şeyi tamamdı. Onu sorgulamaya aldıklarında tek söylediği yanlışlık yapıldığı ve böyle bir alışveriş yapmadığıydı. Karttan 600 küsur dolarlık bir alışveriş yapılmıştı ve kart şirketine yaptığı şikâyet başvurusu da söylediğini doğruluyordu. Ama ikimizin de bildiği gibi bu, tipik bir çalıntı kart kullanma olayı değildi. Bu yüzden FBI sorumluluğu aldı ve oldukça sıkı bir şekilde çalıştı. Her taşın altına baktılar. İki sene süresince adamı izlediler, karısını, telefon kayıtlarını hatta adama gelen postayı bile. Sağlık kayıtlarını taradılar. Hiçbir şey bulunamadı."

"Çok kötü," dedi LaMoia.

"Ama sonra bir Las Vegas bağlantısı buldular ve onun peşine

düştüler. Belki kalan kartuşlar yok edildi. Böylelikle de üç düzinenin şatışı engellendi. Bu işte yarım düzine gizli ajanla birlikte iki düzine ajan kullanıldı."

"Kartuşları buldular mı peki?" diye LaMoia sordu. Hill'in Federallere duyduğu hoşnutsuzluktan o da nasibini almıştı.

"Hayır. Bazı bilgileri izlediler; hepsi burada. Belki yirmi soruşturma yaptılar, ama kartuşlardan iz yoktu ve silah tüccarlarının biri bile nerede olduklarını söylemedi. Şimdi büro, belki de asıl üçüncü yüklemenin Las Vegas'a gittiğine inanıyor. İzler burada bitiyor. Ama aklında tutman gereken bir şey var. On değişik olay yerinde bulunan kartuşların hepsi aynı parti maldı."

"Bitsin bitmesin, hâlâ izlenmesi gereken bir ipucu," dedi LaMoia.

"Kesinlikle. Büro kanıtları izledi."

Boldt'un konuşmasının iniş çıkışlarına alışkın olan LaMoia "İyi ama," diyerek sertçe onun sözünü kesti, "Sen kurbanların peşine düşerdin."

"Evet."

"Ve bu olayda tek gerçek kurban kart sahibi görünüyor." LaMoia bir an düşündükten sonra ekledi, "Onu bir şüpheli olarak gördüler ama gereken müdahaleyi yapmadılar. Kanıtın yerine kartuşların peşine düştüler."

"Bu yüzden kimse onları suçlayamaz."

"Ama bu herifin kredi kart numarasını kullanan her kimse ise, onu bir şekilde ele geçirmiş olmalı. Atılan bir fişin kopyası..."

"Telefonla sipariş..." dedi Boldt.

"Herhangi bir restorandaki bir garson, bir kasiyer, fiş kesen biri."

Boldt başını salladı ve "Rastlantı ya da değil, birileri bu adamın kart numarasını aldı. Kavalcı dolaylı ya da doğrudan bir iletişim kurdu," dedi.

"Yüzlerce kalpazandan numaranın geçerli olduğunu bilen birini satın almış olabilir."

"Belki," diye Boldt onayladı, "ama hâlâ kartın sahibi ile çocukları kaçıran arasında bir ilişki var."

"Ve sen benim bunun peşine düşmemi istiyorsun," dedi LaMoia dalga geçerek.

"İstihbarat araştırma yapamaz," diye hatırlattı Boldt, "Biz toplar ve inceleriz."

LaMoia onun yüz ifadesini taklit ettiği sırada belindeki çağrı cihazının titreşimini hissetti. Eline alıp ışığını yakınca ekranda beliren on haneli numarayı gördü.

Boldt dosyayı kapatıp kaldırdı. "Eğer özel bir şeye ihtiyacın olursa, bu bende. Yardım etmekten mutluluk duyarım." Kalktı ve LaMoia ondan araştırma için öneriler istemeyi akıl edemeden uzaklaştı.

Günün bu vakti de, çağrı cihazı gibi LaMoia'ya öğle yemeğine bir saat kaldığını hatırlatıyordu.

İlk yedi numarayı çevirdi. Telefonu açan görevli "Mayflower Oteli," deyince kapattı. "Pahalı zevkler," diye düşündü.

Çarşamba gecesinden beri, yaklaşık on beş saatlik bir mesafe katetmişti. Uykusuzdu; enerjik görünmesine rağmen bunun bedelini ödeyeceğini biliyordu. Uykusuzluk en azından ilk üç gün onu motive etmiş gibi görünüyordu. Ama daha sonra her şey çöküşe geçecekti. Kırık cam parçasının laboratuvardan gelecek sonuçları onu ayakta tutuyordu. Flüt temiz çıkmıştı. Boldt iyi bir ipucunu işaret etmişti. Kredi kartı.

Doris Shotz, kaçırılan bebeğin annesi, küçük oğluyla birlikte koridordaki bankta oturuyordu. Onun yanından geçmek midesinde bir sızıya neden oldu. İletişim kurmak için yaptığı kahve ya da gazoz teklifi geri çevrildi. LaMoia'ya, bir önceki gün saat dörtte yapılan toplantıyı hatırlatarak, Özel Tim'in başarısızlığının bir anıtı gibi orada oturuyordu kadın.

Özel Tim'in Perşembe saat dörtteki toplantısı bu çeşit toplantıların ilkiydi ve oldukça sakin bir şekilde geçmişti. Her biri kontrolun kendilerinde olduğuna inandığından, FBI ve Seattle Polis Teşkilatı'nın birlikte olduğu odada toplantı karşılıklı suçlamalarla sona ermişti.

Sheila Hill masanın başında amirane bir tavırla oturmuş, sert bir yüz ifadesiyle yargılarda bulunmuştu.

Cinayet Masası'ndan on iki kişi yeniden düzenlenmiş toplantı odasında, büyük oval masanın etrafında oturmuştu. Sayıları Özel Tim'in iki katıydı. Hill'in yan tarafında beyaz bir tahtada değişik renklerle yazılmış notlar vardı. Sağında çok eski bir ilan tahtasının üzerine, sadece Shotz'ların evi ve bebeklerinin değil, diğer dokuz bebeğin de gülümseyen fotoğrafları asılmıştı.

Kapının hafifçe tıklamasıyla birlikte içeri gri takım elbisesi içindeki Mulwright ile gri eteği ve koyu tenli ince uzun bacakları ile Matthews girdi.

Yetkili bir özel ajan olarak Gary Flemming, San Diego'daki ilk çocuk kaçırma olayından beri FBI araştırmalarına başkanlık ediyordu. Seattle'a kendisinin ve takımının tüm çocuk kaçırma olaylarını denetleme olanağını elde edebileceği beklentisiyle gelmiş, ancak Sheila Hill'in Özel Tim'in başına geçirilmesi ve Seattle Polis Teşkilatı'nın yeniden yapılanması ile bu fırsatı kaçırmıştı. Flemming üstünlüğü kaybetmişti. Hill, her elemanını Flemming'in, gücünü tekrar kazanmak için her şeyi yapabileceği konusunda uyarmıştı.

Kara derili başı, kelleşmeye başladığını saklamak için neredeyse sıfır numara traş edilmiş olan Flemming, üzgün suratlı ve gözleri kan çanağına dönmüş bir adamdı. Hızla Hill'in solundaki sandalyeye oturdu ve derin, tok bir sesle konuşmaya başladı. Ne o geç kaldığı için özür diledi, ne de Hill toplantıya onsuz başladığı için. Flemming'in ünü kendisinden önde gidiyordu. Titiz, hırslı, katı, talepkâr. Her zaman sonuç alırdı.

Akıllı ve kurnaz biri olarak sadece bir Emniyet Teşkilatı politikacısı değil aynı zamanda altı çocuk kaçırma araştırmasına başkanlık etmiş ve hiç kurban vermemiş birisiydi. Çocuk kaçırma olaylarında FBI'ın tarihindeki en temiz ve hızlı takas işlemini gerçekleştirmişti. Adamları onu dinler ve onun kullandığı sözcüklerin arasına gizlenmiş anlamları bulmaya çalışırlardı.

"Neredeyse kırk sekiz saat geçti," diye uyardı. "O ve kurbanı şu ana kadar şehirden bir hayli uzaklaşmış olabilirler. Bulduğunuz cam parçası üstündeki çalışmalarınıza yardımcı olmak istiyoruz," diyerek, küstahlığından ve sözlerinden afallayarak ters bir şekilde bakmakta olan, LaMoia'ya bilgi verdi. "Anladığım kadarıyla aynı zamanda bir miktar polen de bulmuşsunuz," dedi. Boldt'un çocuğun beşiğinde fark ettiği sarı lekeyi kastederek. LaMoia onun bu bilgiyi nereden aldığını bilmiyordu, ama laboratuvar sarı tozun polen olduğunu, türünü tesbit edememekle birlikte yeni tanımlamıştı. Flemming konuşmasına devam ediyordu. "Bu polen çocuğun beşiğinde bulundu. Sizin laboratuvarın olay yerinden aldığı halı liflerindeki kadar iyi." Alaylı bir tavırla ekledi, "Tabii bunu bizimle paylaşacaktınız,

biliyorum ama anladığım kadarıyla lifler geçen yıl üretilmiş bir Taurus'un paspasından geliyor. Rengi şampanya."

LaMoia, Flemming'in adamlarının kimsenin haberi yokken Shotz'larla ve laboratuvarla görüştüklerini anladı. Garip bir şekilde, bu yüzden Flemming'i suçlamadığını hatta ona hayranlık duyduğunu fark etti. Flemming konuşmasına devam ediyordu. "Bizim laboratuvar, poleni de paspasın lifleri gibi en kısa zamanda incelemekten hoşnut kalacaktı. Ayrıca, şu emlakçı Daech'le biz de görüşmek istiyoruz. Oldukça açık mı, Yüzbaşı?" diyerek Hill'e baktı, sonra "Daech'le yapılan ilk görüşmede bulunmadığımız için biraz hayal kırıklığına uğradık," dedi.

"Daech ile iyi bir ilişki kurdum," dedi LaMoia.

"Eminim öyledir," diyerek Flemming ona dönüp aşağılayıcı gözlerle baktı.

"Polis-tanık ilişkisi," diye LaMoia açıkladı. Adama duyduğu hayranlık eriyip gitmişti.

"Seni tanıdığımız kadarıyla," diye adamın destekçisi, Dunkin Hale araya girdi, "bunun arkası gelecektir."

Sadece Mulwright güldü.

"Bu kadar yeter! O LaMoia'nın tanığı ve soruşturmaya destek oluyor," diyerek Hill, FBI görevlisini uyardı.

Hale, "Araştırmacının hatırına mı, halkın hatırına mı?" diye sordu.

Hill, "Çavuşun raporlarını okuyabilirsiniz. Tanığı ona bırakalım, olur mu? Hepiniz üzerine giderseniz onu kaybedebiliriz," diye karşılık verdi.

"Raporlar yeterli olur," diye Flemming kabul etti. LaMoia'dan gözlerini hiç ayırmadan. "Ve belki çavuş bir sonraki görüşmesinde ona sormasını istediğimiz birkaç soruyu da notlarına ekler."

Flemming odadaki herkesin dikkatini üzerine çekmek için bir an sustuktan sonra devam etti. "Şunu açıkça belirteyim ki, bu benim araştırmam. İlk çocuğun San Diego'dan kaçırılmasından beri benim. Özel Tim, Özel Suç Birimi, ne isim takarsanız takın, neyi isterseniz onu sahiplenin, beni ilgilendirmez. Benim için bunun hiçbir önemi yok. Benim asıl ilgilendiğim, kaçırılan küçük çocuklar; rütbeler ya da unvanlar değil. Bu olay benim. Sizin değil," dedi. Hill'e bakarak,

sonra La Moia'ya döndü ve "Sizin de değil," diye devam etti. "Benim. Kanıtları gizleyerek, raporları geciktirerek benimle oyun oynarsanız, pişman olursunuz. Yeteri kadar açık mı? Çünkü ne size ne de sizin kariyerinize zerre kadar değer vermem. Gerekirse sizi harcarım."

Hill'e bakarak devam etti, "Gerekirse sizi de yok ederim. İçinizden birini ya da hepinizi. Kendi adamlarımdan birini de. Onlar bunu bilirler." Hale ve Kalidja gözlerini bile kırpmadılar. "Onlar bunun sadece çocuklar için olduğunu bilirler. Yanlızca çocuklar için. Bu herifi yakalamak ve çocukları bulmak için ne gerekiyorsa yapılacak. Yüksekten atmak, bağırıp çağırmak, fahişelik, tekme tokat umurunda bile olmaz. Kime isterseniz ona şikâyet edebilirsiniz. Washington D. C.'ye bile gitseniz, bunun size en ufak bir yararı olmaz. Niye? Çünkü kaybetmek de kazanmak da bana ait ve benim için kaybetmek bir seçenek değil. Bunu unutmayın söylediğim her kelimeyi aklınızda tutun. Siz benim için çalışıyorsunuz. Bu çocuklar için çalışıyorsunuz ve ben onların koruyucu meleğiyim. Onları geri alacağım. Ve yoluma çıkacak ilk kişi, beni bir parça yavaşlatacak ilk kişi, başına gelecekleri asla duymamış, asla görmemiş ve asla yaşamamış olmayı isteyecek." Tek tek herkesin gözünün içine baktı, derin bir iç çekişle "Bunları içimden atmak, iyi geldi," dedi.

Daphne Matthews fısıldar gibi konuşunca dikkatleri üzerine çekti. Kuralları yeniden sıralar gibi, "Özel Tim her türlü bilgi değiş tokuşunu sağlamak için kuruldu. FBI bizsiz bir araştırma yürütebilir. Bizim de onlarsız yürütebileceğimiz gibi. Burada önemli olan nokta, Özel Tim'in hepimizi tek bir çatı altında toplamasıdır," dedi ve Flemming'e bakarak "Bu yüzden iki ayrı laboratuvar çalışması yapmayacağız," diye ekledi. LaMoia'ya dönerek "Bu yüzden de bir tanığı tekelimize almayacağız. Bu saat dört toplantıları, bir takım olarak elde ettiklerimizle zorlandıklarımızı paylaşmak, iletişim kurmak ve daha etkin bir araştırma sağlamak için fırsattır," dedi.

"Onlar önemli bilgileri sakladılar," diyerek Mulwright onun sözünü kesti.

"AFID'ler, flüt," dedi LaMoia. "Biz de bunları saklayabilirdik."

Takımının kendisini desteklememesi Mulwright'ı sinirlendirdi. Bu durumda Matthews'un sözlerinin birini bile dinlememesi doğaldı.

Flemming, "Pozisyonumu çok açık bir şekilde açıkladığımı sanıyorum, sorusu olan var mı?" dedi.

Dunkin Hale, otuz beş yaşlarında, kırmızı kafalı maymun tavırlı, sesli ciklet çiğneyen ve sol elinde kalın bir altın nikâh yüzüğü taşıyan bir adamdı. Kravatını sımsıkı bağlamıştı. İpek düğüm adamın adem elmasının üzerinde dışarıya doğru geniş bir başparmak gibi çıkıntı yapmıştı. Yiyecek bekleyen bir köpek gibi tüm dikkatini Flemming'e vermişti. Bağlılığı tartışma götürmezdi.

"Taurus'u arıyoruz," dedi Flemming. Hale'e başını sallayınca, adam devam etti, "Kiralık araba kontratlarını araştırıyoruz. Burada son dört gün içinde yapılan tüm kontratları Portland ve San Francisco'da daha önceki hafta yapılan kiralama kontratlarıyla karşılaştırıyoruz. Kredi kartlarını karşılaştırıyoruz. Araştırma yavaş gidiyor ama belki bir şey çıkar," diye açıkladı.

"Medyaya yüz bin dolar ödül haberini kim verdi?" diyerek Mulwright meydan okudu. "Verilen telefon numarası Özel Tim'in numarası, FBI'ın değil. Bu da bize saatte yüzlerce telefon gelmesi demek. Hepsiyle de ilgilenmek zorundayız. Bu, siz iş yaparken bizi hayali hikâyelerle uğraştıracak. İşbirliği dediğiniz bu mu?"

"Teğmen!" diye Hill sertçe araya girdi. "Aslında ödül ve bunun neden olduğu telefon yoğunluğu konusunda atlamış bile olsak, unutmayın ki Özel Tim telefon numarası bizim fikrimizdi. Bunun için izin aldık."

Flemming alçak ve yumuşak sesiyle "Özel ajan Kalidja bizim araştırma ve kanıt toplama uzmanımız," dedi.

Soruları geçiştirip başkasına havale etmek her bürokratın ilk öğrendiği şeylerden birisidir.

Kay Kalidja'nın ailesi Karayibler'den göç etmişti. Genç kadının teni Flemming'den daha açıktı ve birbirinden uzak Asyalı gözleri vardı. İnce kemikliydi. Bir FBI ajanından çok bir modele benziyordu. Kolalı beyaz bir gömlek ve güzel gri bir takım giymişti. Tütün rengi saçları incecik tutamlar halinde örülmüş ve her örgüye boncuklar sıralanmıştı. Başını biraz hızlı sallasa boncuklar şıkırdıyordu. Sıraya girmiş, yarışa başlamak için koçunu gözleyen bir atlet gibi tüm dikkatini Flemming'e vermişti ve başla işaretini alınış gibi konuşmaya başladı. Sesi müzikaldi, aksanı İngiliz aksanını çağrıştırıyordu ve

herkesi büyülemişti. "Basın açıklamasını biz yaptık, doğru. Halkın, bilgilendirildiği, dikkatinin çekildiği ve motive edildiği durumlarda bize bir hayli yardımcı olduğu epeyce olayımız oldu. Bazı tutuklamaları böylelikle yapabildik. Ayrıca diğer şehirlerdeki kaçırma olaylarında, görünüşte bir sonuç alınmamış olsa bile, bunun etkisi inkâr edilemez. Her olayda basında kopan yaygara, faili daha hızlı olmaya ve ileri gitmeye zorladı," dedi.

"Daha ileriye gitmek, evet. Ama hepsi bu," diyerek, Daphne Matthews karşı çıktı.

"Bu adamı hareket halinde tutmak bizim yararımıza," dedi Flemming.

Daphne Flemming'i dikkate almadan konuşmaya devam etti. "Flüt bir şey anlatmaya çalıştığını gösteriyor. Yirmi beş ila kırk yaşları arasında diyebiliriz. En azından liseyi bitirmiş olabilir. Organizasyon yeteneği var. Ne yaptığını, arkasından ne geleceğini biliyor. En olası senaryo şöyle: Babasını hiç görmemiş. On beş yaşına gelmeden annesi ölmüş. Hiç ailesi olmamış. Çocukları seks için kullanıyorsa en azından bu yüzden, hapse girsin girmesin, tutuklanmış olmalı. Eğer çocukları satıyorsa, yanlız bir çocukluk geçirdiğinden, annesinin ona ya taciz ya fiziksel şiddet uyguladığından ya da terk ettiğinden emin olabiliriz. İncitilmiş ama çok zeki ve vicdansız birisiyle karşı karşıyayız. Çocuklar onun için ya fiziksel zevki için kullandığı kaynaklar olarak bu işbirliğinin bir parçası, ki biz buna Boo Radley Sendromu diyoruz, ya da zengin olma yolu."

"Dur bir dakika!" diye Flemming onun sözünü kesti. "Bizim en iyi beş kriminal davranış bilimcimizin size katılmadığı nokta burası, Bayan Matthews."

"Teğmen," diye Daphne düzeltti.

Aldığı karşılık Flemming'in zoraki sırıtmasına neden oldu. "Sizin çizdiğiniz profile uymasa da, bizim adamlarımız halka açık olmanın suçlu davranışları üzerindeki etkisine büyük önem verirler," dedi.

"O da basını izliyor," diye Daphne doğruladı. "Bunu tartışmıyorum. Ama basının ona nasıl davranacağını dayatmasına izin vereceğini sanmıyorum. Düzenli bir insan. Bir kontrol delisi. Gazetelerin, FBI'ın ya da polisin şovunu yönlendirmesine izin vermeyecektir. Bir şehri terk edişi ile basında çıkan haberler arasında tutarlı bir bağlantı

kurulamaz. Aksine rastgele kararlar alarak kanun gücünü yanıltıyor. "Tanınmış üçkâğıtçılarla ilgili ne kadar kapsamlı bir araştırma yaptınız?"

Daphne susunca odada boğucu bir sessizlik oldu.

"Üçkâğıtçılar mı?" diye Dunkin Hale Daphne'yi azarladı. "Bunlar çocuk hırsızları."

Flemming dikkatini Daphne'ye çevirmişti. Açıkça ilgilendiği görülüyordu.

"Adamımız bir aktör," dedi Daphne. "Çeşitli rolleri oynamaya bayılıyor. Her kaçırılma olayındaki tutarlı tek nokta bu. Bir insan bir gecede bu becerileri edinemez. Ancak bir sahtekâr bu yeteneklere sahiptir."

"Boş versene," dedi Hale, kaba bir şekilde. Geniş ensesi kızarmış ve uçan balıklarınki gibi kabarmıştı.

Flemming, Hale'e aldırmadan ve Kalidja'ya doğru başını sallayarak sakince "Federal tutukevlerinden devletin en küçük güvenlik birimlerine kadar son altı ayda ve daha önce araştırıp tahliye edilenleri saptayalım." dedi. Kalidja söylenenlerin hepsini not etti.

Sheila Hill uzun süren suskunluğunu bozarak, "Hepimizin göz ardı ettiği bir kırk sekiz saat geçti. Bazılarımız hiç uyumadı. Eğer etkin bir Özel Tim olmak istiyorsak birlikte hareket etmeliyiz. Geçmişte yaptıklarına bakarak, yeniden eyleme geçmesi için beş ile on beş gün arasında bir vaktimiz olduğunu düşünebiliriz. Eğer Özel Tim olarak işbirliği içinde çalışmayacaksak oyunu hemen şimdi bırakalım. Basını serbest bırakıp kendi köşelerimize çekilelim. Ne diyorsunuz, Flemming?" dedi, Seattle Polis Teşkilatı'nın kanıtları kontrol ettiğini ve Flemming'in fazla bir seçeneği olmadığını bilerek. Flemming ona baktı ve "Biz varız," dedi.

LaMoia ofisten çıkmadan bütün bunları bir kez daha gözden geçirdi ve program tahtasına çabucak, 12 ile 1 arasına "öğle yemeği" diye karaladı. Asansörü boş verip merdivenlere yöneldi. Bu davranış, formda kalma kaygısından değil, sabırsızlıktan kaynaklanıyordu. Beklemekten hiç hoşlanmazdı. "Yaşamın provası olmaz" düşüncesini slogan olarak benimsemişti ve buna uygun yaşıyordu.

Sisle ağırlaşan hava insanın kemiklerini sızlatıyordu. İnsanların

baharın gelişini dört gözle bekledikleri yüzlerinden belliydi. LaMoia bir ışın demetinin karanlığı delmesi gibi keyifsizliğini silkip attı. Sırıttı; uzun bacaklarını meydan okurcasına gererek yürüdü. Kahrolası hödükler. Ya onlarla birlikte hareket edecekti ya da onlara karşı. LaMoia uzun zaman önce seçimini yapmıştı.

Bir otobüse atladı, sekiz blok kadar gitti ve yolun geri kalan bölümünü yürüyerek Mayflower Oteli'ne ulaştı. Köşe başında inşa edilmiş olan otelin farklı sınıflarda birçok odası vardı. Çağrı cihazındaki son üç numara oda numarasını gösteriyordu. Kodlar. Küçük oyunlar. Aylardır bunu yapıyordu. Ucuz seks ve kendi belagati onu alışık olmadığı duygular içine itmişti. Kadınları kendisine çekmek onun için hiç dert değildi. Yalnız, bir kadına uzun süre ilgi duyamamak gibi bir sorunu vardı. Onlara katı davranır, gözlerinin yaşına bakmadan terk eder ve çok nadiren geri dönerdi. Bir barda, bir spor salonunda ya da bir kafede her şeye baştan başlayıp sihri yeniden yakalayabilmek için ilk yaptığı, şey onların ellerini tutmak ya da birkaç tatlı söz söyleyerek her zamanki özürlerini sıraladıktan sonra arkasını dönüp gitmekti

Adımlarındaki bu çevikliğin nedeni, bu öğle vaktinin getireceklerinin beklentisi ve hafif bir kalp çarpıntısıydı. Hayatındaki bu yeni kadından bıkmamıştı. Bir sonraki buluşmaları için düşünmek zorunda kalmıyordu. Aklına gelebilecek en uygunsuz çift olmalarına karşın, bir bağlılık ve büyük bir istek hissediyor, onunla her defasında daha uzun birlikte oluyordu.

Otel buluşmaları artık yeterli gelmiyordu. LaMoia sabahları yatakta birlikte uyanmak, duşu ve bir fincan kahveyi paylaşmak istiyordu. Bu duygularının ne kadar gerçek olduğunu anlamak istiyordu. Geçmişteki yaşantısıyla uyuşmasa da onunla uzun bir ilişkiye girmek istiyordu. Kendisindeki bu değişimden bazen dehşete kapıldığı oluyordu. Çünkü kadın her zaman bir kol boyu mesafedeydi. LaMoia bunun kendi düşkünlüğünden kaynaklanmadığını ümit ediyordu.

Asansörle yedinci kata çıkarken, dizginlerin kendisinde mi yoksa kadında mı olacağını merak ediyordu. Düşünceleri hafiflemişti ve biraz da korkuyordu. Hocasıyla yatmak ona daima çekici gelmişti. Bunu pek çok kez gerçekleştirmiş olmasına karşın, bu aktiviteler artık kariyerini etkiliyordu çünkü olay matemetikte A almanın ötesindeydi.

Beklentiyle uyarılmış bir halde kapıya sertçe vurdu. Kapı aniden açılınca içeri girdi. Kadın sırtında bir bornozla yatağa doğru yürüyordu. LaMoia kapıyı kapatıp güvenlik zincirini takarken bornoz yere düştü. LaMoia onun yumuşak vücuduna, simsiyah tüylerle kaplı sımsıkı, şişkin zevk üçgenine baktı ve önünü sıkan kotundan kurtulmak için hızla harekete geçti. Kadının vücudunun her santimi bronzlaşmıştı. Anadan doğma güneşlenmiş gibi hiç bikini izi görünmüyordu. Kasıklarının önünde siyah bir oyuncak ayı tutuyordu.

"Bırak onu," dedi LaMoia. Kadın kendisine emir verilmesinden hoşlanıyordu.

"Gel de al," dedi kadın. Gözleri heyecandan çakmak çakmaktı. Yatak odasında yönetilme isteğiyle Sheila Hill hiyerarşiyi bir kenara bıraktı.

Kırk dakikalık yatak sporunun sonunda odaya kesif bir kadın kokusu hâkim olmuştu. Derileri terden pırıl pırıldı. Çarşaflar yataktan kaymıştı ve Sheila Hill hâlâ dört ayak üzerinde yatak başlığını gevşekçe tutmaya devam ediyordu. Terden parlayan sırtı hâlâ hızla atan kalbi nedeniyle hafifçe titriyordu.

"Ah! Tanrım," dedi zevkten erimiş bir halde, "Eğer bunu sürdürürsek beni öldüreceksin."

"Bırakmak zorunda kalmasaydık daha da eğlenceli olabilirdi," dedi LaMoia tehlikeyi göze alarak. "Sabahın üçünde uyanıp yeniden deneyebilirdik."

"Bu yaşam süresi içinde değil," diye Sheila dalga geçti ve ekledi, "İşimi seviyorum. Hem zaten yatağım hiçbir zaman işimi engellemedi." Yatak başından ellerini çekti ve aşağı kaydı. Şimdi başı yastığa dayalı, kalçaları yukarıda duruyordu.

Onun bu duruşu LaMoia'yı tekrar uyarılmanın sınırına getirdi. Kendini yeniden on yedisinde hissetti.

Sheila kendisini yatağa bırakarak gerindi. LaMoia onun bu haliyle biraz daha kalmasını arzuladı ve "Boş zamanlarımızda ne yapacağımıza karışamazlar," dedi.

"Fark ettikleri anda ikimizden biri Özel Tim'den gider. Flemming bunu hemen sezer. Sakın bunu göz ardı edeyim deme. Bu yanlış olur ve ikimize de zararı dokunur. Bu konuyu hallettiğimizi sanıyordum. Tanrım..." diye Sheila inledi, "Bana bir sigara versene."

LaMoia neden yaptığına şaşarak onun isteğini yerine getirdi. Hiçbir kadın ona böyle hükmedememişti.

Sheila, "Çakmağı da," diye hatırlattı.

LaMoia sigaradan hoşlanmazdı, ama bunu hiç söylememişti. Yataktan kalktı ve Sheila'nın çantasını açtı, içinden sigarayla çakmağı aldı ve ona verdi. Sheila doğruldu. Göğüslerinin üzeri kızarmıştı ve terden parlıyordu. Sigarasını yakıp derin bir nefes çekti. "Tamam, eğlence eğlencedir ve bu da eğlenceliydi. Ama birlikte çalışmak zorundayız." Sigarasından hırsla bir nefes çekti, sırtını büktü ve kalçasını yukarı doğru kaldırdı. "Tanrım, sen olağanüstüsün," diye dumana doğru fısıldadı.

"Yatmak için erken. Bunun üstüne senin yerinde bir akşam yemeğine ne dersin? Kim bilecek."

"Buna bir başlarsak devamı gelir."

"Öyle olsun," diye LaMoia söylendi. "Bunda yanlış olan ne?"

Sheila ciddileşti ve "Bu konuda anlaşmaya varmıştık, John," dedi.

"İstekler değişir."

"Bu değişmez. Biribirimizi çekiyoruz. Birlikteliğimizden hoşlanıyoruz. Seks bu dünyanın dışında, inan bana. Ama her ikimiz de Bireye Karşı İşlenen Suçlar Bölümü'ndeniz, ikimiz de Özel Tim'deyiz; bu da iki konunun çatışması demek. Yani asla olmaması gereken bir şey. Bu ilişkiyi ileri götüremeyiz. Bu şekilde devam etmek zorunda."

LaMoia boğazında ve göğsünde bir sıkışma hissetti ve bir şeyleri kırıp dökmek istedi. "Bernie cam parçasının bir otomobilden olduğunu söylüyor," dedi.

Shelia dirseğine dayanarak yan döndü ve dizini öne kıvırdı. Birkaç kilo fazlalığına karşın LaMoia'ya göre bir modelden farkı yoktu. Diğerlerinden çok çabuk bıkmasına karşın ona bakmaktan hiç bıkmayacaktı. Sheila cilveli bir şekilde güldü ve "Bunu ne zaman öğrendin," dedi.

"Bu sabah, Yüzbaşı," diyerek LaMoia beklenen yanıtı verdi.

Sheila, onun bunu saat dört toplantısından önce öğrenmiş olduğunu hemen anlamıştı. "Güzel, seni küçük pislik," dedi sırıtarak, "senin iş görme sistemini seviyorum. Sen düzenbaz bir orospu çocuğusun. Sana bunu söylemiş miydim?"

LaMoia ondan başka türlü aşk cümleleri duymak isterdi. Sheila bunun onu nasıl incittiğini anlayamazdı.

"Parça yan camdanmış, ön camdan değil. Parçaların birinin üzerinde minicik harfler bulmuşlar. İşin komik yanı, üreticiyi bulmada FBI'ın yardımı dokunabilir."

"Ford Taurus'mu?"

"Hayır."

"Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Polen, üniversitenin botanik bölümüne analiz için gönderilmiş. Flemming bunu öğrenir de numuneyi zorla ele geçirirse yapabileceğimiz fazla bir şey yok. Üniversitenin Federallerin parasına ihtiyacı var. FBI numuneyi almasını haklı göstermek için her türlü saçmalığı uydurabilir."

"Flemming gerekçeye ihtiyaç duymaz. Canı ne isterse onu yapar." Pencerenin dışında bir martı çığlığı duyuldu. LaMoia, gri ve beyaz renkli belirsiz bir siluet gördü. İkinci çığlık biraz daha uzaktan duyuldu. Shotz'ların bebeğinin de ağlayıp ağlamadığını merak etti.

"Evet, Flemming'in yaptığı şu küçük konuşma," dedi Sheila, kendi kendine konuşur gibi. "Yine de saygıyı hak ediyor. New Jersey'de şu canlı gömülen Genel Müdür olayı üzerinde çalışmış olduğunu biliyor muydun? Bunu istihbarat bulup çıkardı," dedi Boldt'u kastederek.

LaMoia onun sinirlendiğini seziyordu. Flemming'in gölgesinde çalışmaya kendisi de, en az onun kadar meraklı değildi.

"San Diego'dan itibaren bu soruşturmayı başından sonuna kadar Hale'e danışarak yürüttü. Diğer kaçırılma olaylarında da birlikte çalışmışlardı. Hale'i ve Kalidja'yı Portland'a kadar işin içine sokmadı," dedi Sheila ve yumuşak bir tonla ekledi. "Bizi ezip geçmek konusunda söylediklerinde ciddiydi. Ancak, bizi de hiç tanımıyor."

LaMoia onu daha önce hiç böyle görmemişti. Flemming onun havasını yerle bir etmişti, ki bu hiç kolay bir şey değildi.

"Hale beni rahatsız ediyor," diye itirafta bulundu. "O Flemming'in pis işlerini halleden bir adam. Eğer kırıp dökülecek bir iş varsa o gidiyor. Flemming onun ne yaptığını biliyor, ama kendini temiz tutuyor. Böyle yakınlıklar bana hep ters gelmiştir."

"Hale hırslı bir adam. Sert. Evli. Üçünün içinde tek evli olan o. Üç çocuğu var. Bu kaçırma olaylarından o da en az Boldt ve benim kadar etkilendi. Flemming ise çocuklar konusunda aşırı duyarlı olanların başını çekiyor. Aslında otoritesini koruma konusunda daha duyarlı."

"Bana öyle gelmiyor. Bence söylediklerinde ciddiydi."

"Hale sınırdaki bazı çocuk kaçırma olaylarını çözümleyerek FBI'ın Teksas'daki teşkilatında adını duyurdu. Meksikalı bazı babalar çocuklarını annelerinden kaçırarak sınırı geçmek için geri dönmüşlerdi. Hale'in güvenilmez olduğunu ben de kabul ediyorum. Gözümüz üstünde olmalı."

"Ya Kalidja," diye LaMoia, onun açıklamalarından hoşnut bir şekilde sordu.

"Boldt çok fazla araştıramadı. Washington gelmiş. Boldt'un onun hakkında tüm bulabildiği bir analizci olduğu. Bu da onun Flemming'in bulduğu kanıtların doğruluğunu inceleyen adam olduğunu gösteriyor. Ama hepsi bu olmayabilir. Flemming onun Washington'la olan bağlantısını kullanarak merkezle iyi ilişkiler kurup operasyon başkanı oldu. Bir casus buldu, gizli bir ilişki. Bir çeşit baskı ile yetki almış olmalı."

"Ciddi bir baskı herhalde."

"Kesinlikle."

Sheila sigarasını su bardağının içinde sertçe söndürdü.

LaMoia, "Çocuğun annesi Doris Shotz için bir şeyler yapmalıyız. Destek olmak mı gerekir, bilmiyorum. Beşinci katın kapısının önünde bütün gün oturuyor. Nadiren kımıldıyor. Orada öylece oturuyor," dedi.

"Biz onun çocuğunu bulacağız. Gerisi kendiliğinden gelir. Çocuk bakıcısı değiliz. Bizimle çok zaman geçirmemeli. Bunun kimseye yararı yok."

LaMoia, "Sen de bir annesin," diye hatırlattı."Sen zamanını nerede geçirirdin?"

Sheila sırt üstü döndü ve dizlerini havaya kaldırdı. "İlginç bir şey duymak ister misin?" diye gizemli bir ifadeyle sordu. "Eğer çocuğum kaybolsaydı bir diğerini yapmak için dayanılmaz bir arzu duyardım. Sen sadece madalyonun bir yüzünü görüyorsun, biliyor musun? Ama ben değil. Ben bir çocuk isterdim."

"Bunu ayarlayabilirim," dedi LaMoia.

"Ah, hayır, yapamazsın. Sen böyle devam edebilirsin ancak."

"Ben bir aile olmayı kastettim. Senin ve benim kendi çocuğumuz."

Sheila uzun, çok uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Rubens'in yağlı boya tablolarındaki çıplak kadınlardan biri gibi, diye düşündü LaMoia. Gereken yerlerde uygun yuvarlaklar.

Sheila nihayet saçlarını yüzünden çekti ve zarif boynunu iyice belirginleştirerek kulaklarının arkasına attı.

"Beni bağışla. Ünün senin önünde gidiyor dostum."

"İnsanlar değişir."

"İnsanlar belki, erkekler değil," dedi Sheila. "İnan bana. Bunu kanıtlayan bir boşanma yaşadım. Rhonda Shotz'un nerede olduğu belli değilken, çocuklar hakkında konuşmamalıyız. Her ne kadar rahatladığım zaman daha iyi çalışsam da, belki burada hiç bulunmamalıydık. Beni gerçekten rahatlatıyorsun. Duşa ilk sen girmek ister misin?"

"Hayır," dedi LaMoia, ona daha da sokularak, "Önce başka bir şey isterim." Eliyle ayak bileğinden başlayıp kasığına kadar hafifçe okşadı. Kasıklarındaki tüylerle oynarken onun yüzüne baktı.

"Ah Tanrım, bir buçuk mesaisine geç kalacağım," diye Sheila içini çekti.

Parmaklarıyla ona hafif hafif masaj yaparken LaMoia "Durmamı ister misin?" diye sordu.

"Sen ne dersin?" derken Sheila bacaklarını onun için açıyordu.

"Sanırım mesaine geç kalacaksın."

LaMoia onunla birlikte olmayı şu an için dert etmiyordu. Bir yarım saat yeterliydi.

"Bu kesinlikle mükemmel," dedi Sheila, dudaklarında tatmin olmuş bir gülümsemeyle başını yastığa iyice gömerken."Kesinlikle mükemmel." Sırtını iyice gerdi ve içini çekti. Bu LaMoia'ya müzik gibi geldi.

SEKİZ

Karısının saçsız başına ve kaşlarının olmamasına alışan Boldt onun bir kanserli gibi değil de, Budist rahibe benzeyen bilge bir kişi gibi göründüğüne karar verdi. Hastane kokusundan nefret ediyordu.

"Çok erken," dedi karısı.

"Öncelikler yüzünden."

"Gelişme var mı?"

Odadaki diğer yatak boştu ve düzeltilmişti. Yatağın masa ve komodini de personel tarafından temizlenmişti. İnsanların bir daha gelmemecesine terk ettikleri koğuştaki bu boşluk, Boldt'un keyfini kaçırıyordu. Rhonda Shotz da dönmemecesine mi gitmişti? Dalgınlığından sıyrılarak karısına yanıt vermek için döndü. "Bugün beşinci gün. Çok az ilerledik. Şimdilik onu kaybettik. Daha kötüsü, önümüzdeki birkaç gün içinde yeniden saldıracağını biliyor olmamız."

"Onlarla ne yapıyor?"

Boldt omuzlarını silkti. "Bildiklerimiz tahminlerden öteye gitmiyor," dedi.

"Tuhaf bir işte çalışıyorsun."

"Ve tuhaf insanlarla. LaMoia kaçırılan çocuklara parmak emenler diyor. Federallerden biri, adı Hale, onları süt kutuları diye çağırıyor çünkü kutuların üzerlerine onların resimlerini basıyorlar."

Birden karısı gözüne hasta bir kadın gibi değil de, ölmekte olan bir anne gibi göründü. Bu ara sıra oluyordu.

"Bunları duymamalısın," dedi.

Karısı şefkatle, "Ara sıra uyumalısın," diye karşılık verdi. Boldt onun kendisini düşünmesine dayanamıyordu. Karısının uykuya ihtiyacı vardı, kendisinin değil. Uykusuzluk, uzun süre yatmaktan; uzun

süre yatmak, tedaviden, tedavi de hastalıktan kaynaklanırdı. Karısı ilaçları reddediyordu. Boldt'un kendisine kitap okumasını memnuniyetle kabul ediyordu. Tabii bu, kocasının programı uygun olduğu sürece mümkündü. Bu da Marina'nın programına bağlıydı. Sonuçta her şey biribirine bağlıydı. Hiçbir şey tek başına var olmuyordu. Hatta en görkemli ağaçlar bile. Onlar da toprağa demir atmışlardı.

"Bugün çocukları hiç gördün mü?" diye karısı suçlar gibi bir ses tonuyla sordu.

Boldt karısına hiç yalan söylemediği için sakince yanıt verdi. Tüm boş zamanını iki çocuğuna ayırıyordu, ama hastanede yatan bir anne için bu yine de yeterli değildi.

Kadın, "Belki onları Marina yerine gündüzleri bakıcıya bıraksan daha iyi olur," diye önerdi.

"Belki yarın akşam yemeğinden sonra onları seni görmeye getiririm." Aslında haftada üç gün onları bakıcıya bırakıyordu ama burası tartışılacak bir yer değildi. Karısıyla yeniden birbirlerine deliler gibi âşık olmuşlardı. Eğer ikinci bir şans verilmiş olsaydı...

"Sana bir şey okuyayım mı?"

"Lütfen."

Karısının başucundaki darmadağınık sehpanın üzerindeki Mahfouz romanını aradı.

Karısı sağ tarafına doğru uzanıp eliyle araştırarak, "Orada değil, burada," dedi.

Boldt sıyrılan geceliğinin açıkta bıraktığı çilli sırtını gördü. Kaburgaları meydana çıkmıştı. Sırtı onun hatırladığı gibi değildi. Başka bir kadına aitti sanki.

Boldt, iki kişinin arasındaki sorunları birlikteyken tek başlarına olduklarından daha iyi çözümleyeceklerine inananlardandı. Onu kaybedebileceği düşüncesi dehşete kapılmasına neden oldu.

"Bunu oku," dedi Liz, Boldt'un daha önce hiç görmediği deri ciltli bir İncil'i uzatarak. İncil'de bölümler ufak metal çıkıntılara işaretlenmişti.

"Yediden başla. İşaretli."

İncilin görünüşü Boldt'u ürpertti. Karısı sonunun geldiğini mi seziyordu? Doktoruyla mı konuşmuştu? İçinde bir paniğin büyüdüğünü hissetti.

"Bana anlatmak istediğin bir şey var mı?" diye sordu. Sesi çatlaktı. İncil ellerinde hafifçe titriyordu.

"Yedinci bölüm," dedi karısı tekrar. "İşaretli."

Boldt bölümü bulmaya çalıştı. Aylardır bu dönme dolabın içindeydi. Buna daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu. Boğazını temizledi ve yüksek sesle okumaya başladı. Sesi yumuşaktı ve hoş bir tınısı vardı. Karısı onun okumasından hoşlanırdı. Liz gözlerini kapattı ve gülümsedi. Bazı şeyler beklemeye değmişti.

DOKUZ

Araba siyah renkliydi ve pırıl pırıl parlıyordu.

Sokak lambalarının ışığı altında cilasız ve kış yağmurlarıyla mat-
62 laşmış diğer arabaların arasında hemen göze çarpıyordu. Gösterişliydi ve Boldt'un evinin önüne park edilmişti.

Boldt Chevrolette'siyle siyah arabanın yanından geçerek, araba yoluna saptı ve durdu.

Gary Flemming kucağında Miles ile mutfak masasının başına oturmuş, bulaşıkları yıkayan Marina ile İspanyolca bir şeyler konuşuyordu. Sarah mama iskemlesinde, armut ezmesi bulanmış yüzünde meleksi bir ifadeyle oturuyordu. Marina tam kahkahasının ortasında Boldt'u fark etti ve ortaya çıkıp partiyi berbat etmiş gibi, yüzünde bir hayal kırıklığı ifadesi belirdi.

Flemming Sarah'nın mama kaşığını masaya bıraktı ve Boldt'la göz göze geldi. Akşamları kızına yemek yedirmek Boldt'un eğlencesiydi, birden kendi evinde kendisini rahatsız hissetti. Miles'ın adamın kucağından inmesini diledi. Bunu sezen Flemming oğlanı indirdi ve Miles koşup babasının bacağına sarıldı. Flemming Sarah'nın çenesini önlüğüne sildi.

"Bay Flemming FBI'dan," dedi Marina gözlerini bulaşık suyundan kaldırmadan.

"Evet, tanışıyoruz."

"Olay yerinde tanışma, tanışma değildir," dedi Flemming. "Davetsiz geldiğim için özür dilerim, ama son altı aydır sadece otel odaları ve bürolardayım. Görüşmemiz gerek diye düşündüm."

Boldt isteksizce oturma odasına doğru yürüdü. Flemming'in bu-

raya gelişinde doğru olmayan bir şeyler vardı. Marina işverenine doğru kaçamak bir bakış fırlattı. Miles kucağa çıkmak için paçasını çekiştiriyordu. Boldt oğlunu kucağına çekti ve bir koluyla onu tutarken, mama sandalyesinin yanında durup Sarah'yı da diğer koluna aldı.

Ayakta duran Flemming'in yanında sandalye ufacık kalmıştı. Mutfak masası da çocukların oyuncaklarından biri gibi görünüyordu. İki adam karşılıklı oturdular. Boldt kanepedeydi. Miles kucağından indi ve mutfağa geri döndü. Boldt Sarah'yı kucağına alarak mendiliyle temizlemeye çalıştı.

Flemming'in sesi ufak odada çınlıyordu. "Biliyorsun, Seattle'a baktığımızda buradaki çarkın arkasında senin olacağından emindik."

"Ara sıra hatalı olmak iyidir."

"Evine gelmekle seni kızdırdım. Özür dilerim. Kâhyan içeri davet etti. Kabul etmemeliydim. Dediğim gibi oteller..."

"Yalnızca şaşırdım, o kadar."

"Baştan başlamaya ne dersin?"

"Tabii," diyerek Boldt kabul etti ama bu kişisel ilgiden hoşlanmamıştı. Bu adamın evinde olmasından da hoşlanmamıştı.

"Altı ayda on çocuk kaçırıldı ve elde pek az ipucu var. Burada bazı büyük olaylar üzerinde çalıştın. Başarılı olduğunu da eklemeliyim. Bu nedenle bu işin senin olduğu konusunda ikna olduk."

"Ama değil."

"Sadece kâğıt üzerinde."

"Bu benim olayım değil."

"Ya bir istihbaratçı olarak olay yerinde olmana ne demeli?"

"Etrafa bir göz atmam istenmişti. Hepsi bu."

"Benim söylemek istediğim de kesinlikle bu," dedi Flemming. "Oyuncuları da tanımak isterim."

"Ben bir oyuncu muyum?" diye Boldt sert bir ifadeyle sordu. Bu arada Sarah'nın ellerini temizlemeyi bitirmişti. "Herhalde öyleyim. Ama yedek kulübesinde. Zamanını harcamana değer miyim, bilmem."

"Daha çok saha kenarında," diye Flemming düzeltti. "Üçüncü lig koçu gibi. Senin dışarıda durup LaMoia'yı yönlendirdiğini görebiliyorum."

"O iyidir. Ona bir şans tanırsan öyle olduğunu sen de görürsün."

"Sen beni bir kontrol delisi gibi görüyorsun."

"Ama öylesin. Saat dört toplantısında bunu açıkça belirttin."

"Bir İstihbarat görevlisi olarak Hale'in, Kalidja'nın ve benim geçmişimizi araştırdın. Açıklamamı istediğin bir şey var mı?"

"Bir istihbarat görevlisi olarak, olay yeri ile ilgili gelmek bilmeyen raporları bekledim. Ebeveynlerle yapılan görüşme notlarını da. Yerel polisin raporlarını da. Eğer bu işi tek başına yapmak istiyorsan, bu sana kalmış, Özel Ajan. Eğer bize tepeden bakmak istiyorsan bu da senin sorunun. Hiçbir oyuncu tek başına maçı kazanamaz."

"Beysbolu seviyorsun galiba."

"Nefret ederim. Ama benim Bireye Karşı İşlenen Suçlar Bölümü'ndeki teğmenim sever. Hayatı odur. Beysbol PAL Ligi'nde bazı şehir içi takımları arasındaki maçları izler. Benzerlikler burada bitiyor."

"Bu büyük bir oyun. Ve ne dediğini anladım. Bu savaşta tek başıma olmak gibi bir niyetim yok." Flemming bir an duraksadıktan sonra devam etti. "Sadece yerimi açıkça belirtmek istedim."

"Ya! Yerin nerede? Köşede mi? Masanın başında mı? Nerede?"

"Senin rehberlik edeceğini ummuştum. Seri cinayetler işleyen bir suçlu, değişken sonuçlar... Bu bir çeşit baskıdır, sen de bilirsin. Senin ve benim, iyi polis olma ile olağanüstü koşullarda iyi çalışma konusundaki düşüncelerimiz arasında bir fark var. Henüz taze bir olay ile eskimiş bir olay arasındaki fark gibi."

Boldt, Flemming'le aynı grupta olmak istemiyordu. Adam aslında kendinden fazla emindi; aklı on çocuğa takılı birisi olarak fazla kontrollüydü.

"Belki bu çeşit bir baskı senin için iyidir ama benim hayatımı karartıyor. Beni deli ediyor. Gerçekten. Üzerimde böyle bir baskıyla oturup bekleyemem. Bu yüzden de devamlı hareket halindeyim. Benim tarzım bu."

"Benim de öyle," dedi Flemming. "Buradaki bir kaçırılma olayının, eyaletin ortasındaki küçük bir kasabadaki kaçırılma olayıyla bağlantısını öğrenseydin, saat dört toplantısında ne söylerdin?"

Boldt başını salladı. "Evet anlıyorum, ama raporları köşe bucak saklamazdım. Eğer vurucunun arkasında durup topu tutacak oyuncu, topu atacak olana bir işaret göndermiyorsa her atışı yakalamayı da beklememeli."

Flemming gülümsedi. İri beyaz dişleri, simsiyah derisi ve şeftali rengi dudakları vardı. Tavrı, Boldt'a biraz fazla dostça geldi. Bu derece yakınlık kurmak istemiyordu.

"Raporları köşe bucak saklamak mı. Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Böyle düşünüyorum. Ve merak ediyorum. Şimdi o adi flütü biliyoruz. AFID'leri de öyle. Başka gizlenecek ne var?"

Flemming başını salladı. "Kay Kalidja ile bir konuşayım," dedikten sonra tekrar gülümsedi. "Gördün mü? Sen de bunun bir parçasısın. LaMoia yıllar boyu senin takımındaydı. Bu olayda sandığından fazla etkilisin. Beni destekleyecek misin?" diye sordu.

Sarah babasının kucağında aynı şekilde durmaktan sıkılmış, sırtını kamburlaştırıyor, yeni bir pozisyona girmeye çabalıyordu. Boldt onun yüzünü odaya doğru döndürdü, uzanıp onun başının tepesine bir öpücük kondurdu. Kızının kokusunu seviyordu. Sarah bundan hoşlanıp ayaklarıyla havaya tekmeler savurdu. Boldt ona bir öpücük daha verdi.

"Seni anlıyorum. Belki diğerlerinden daha da iyi anlıyorum. Ne tür bir baskı altında olduğunu anlıyorum. Yerinde olmak istemezdim," dedi.

Flemming ona bir bakış fırlatınca "Sanırım, fikrimi almak için buraya geldin," diye ekledi.

Flemming sırıttı.

"Benim önerim Mulwright'tan sakın, LaMoia ile çalış ve bizim de en az senin kadar bu işi halletmeyi istediğimize inan. Sheila Hill, bu işte kimin üstte olduğunu düşünmekten kendini yiyip bitirecek. Belki sen de öylesin, ama bundan kuşkuluyum. Ama onların senin ne düşündüğünden haberleri yok. Her şeyi kontrol etmek istemenin, işi doğru biçimde yapmaktan çok, her şeyi kendine yonttuğun için olduğunu düşünüyorlar."

"Belki sen onlara anlatabilirsin," dedi Flemming. Adamın gelme nedeni sonunda açığa çıkmıştı. Boldt'un desteğine ihtiyacı vardı.

"İşe yaramaz. Onları sen ikna etmelisin, ben değil. Biz birbirimizi sevmek zorunda değiliz, sadece birlikte çalışırız. Belki farkında değilsin, ama burası eyaletin ortasındaki küçük bir kasaba değil. Birlikte çalışacağın iyi bir ekip var. Onlarla nasıl çalışacağına sen karar vereceksin."

Flemming hantal vücudunu kanepeden kaldırdı. "Transfer etmek yerine seni lider yapmalıydılar."

"Ben durumumdan hoşnutum," dedi Boldt, Sarah'ya biraz daha sıkı sarılarak.

"Karın için üzgünüm. Umarım daha iyidir."

"İyi."

Resmi arabanın kaldırımın kenarından ayrılıp uzaklaşmasını izledi. Gözleriyle görüp Flemming'in gittiğinden emin olmak istiyordu. Mutfakta gizli dinleme aygıtı olup olmadığını kontrol etti. Telefonu da öyle. Gary Flemming'e günahı kadar bile güvenmiyordu.

ON

Trish Weinstein ilk sancı geldiğinde arabaya bineli daha onbeş dakika olmuştu. İlk acı dalgasıyla jimnastiğe gidemiyeceğini anladı. Bazı aylar gerçekten kötü olurdu. Artık alışveriş yapmak bile istemiyordu. İstediği tek şey sıcak su torbası ve Midol'dü.

Ağrı kötüleşiyordu. Bir an önce evde olmak için arabayı normalden daha hızlı sürmeye başladı. Belki Phyllis biraz daha kalır ve azıcık yatmasına izin verirdi.

Trish Weinstein sonradan anlamayacağı ve açıklayamayacağı bir şekilde -ama o anda hiç nedensiz- arabayı arka kapı yerine ön kapıya yanaştırdı.

Kapıyı itti ama açamadı. Arkasında bir şey vardı. Aralıktan yerde bir çift tüylü bot gördü. İlk anda bir bağlantı kuramadan, Phyllis tüylü bir bot giymiş, diye düşündü. Daha bir sert itti ve kayınvalidesinin yerde halının üzerinde boylu boyunca yattığını gördü. Kadının köpüren ağzı ve çırpınan vücudu dehşet çığlığının boğazında düğümlenmesine neden oldu. Bu bir kalp kriziydi!

Ama kalp krizi, oturma odasındaki yırtılarak açılmış büyük karton kutuyu açıklamıyordu. Çocuk odasının kapısının neden açık olduğunu da açıklamıyordu.

Gözleri karardı, kulakları çınlamaya başladı ve karanlık dört bir yanını sararken bir üşüme hissiyle dengesini kaybedip yere düşmemek için, bir yere tutunabilmek amacıyla elini ileri doğru uzattı. Tuttu ama kapı tokmağı elinden kaydı. Dizlerinin üzerine çöktü. Çocuk odasına doğru emeklerken çığlık çığlığa bağırıyordu. "H.. a.. y.. e.. s."

ON BİR

19 Mart Perşembe günü saat 13:07'de, Acil İletişim Merkezi ihbar telefonuna, bir çocuğun kayıp olduğu ve yaşlı bir kadının acilen
 tıbbi müdahale ihtiyacında olduğu çağrısı geldi.

İtfaiyeden kalkan ambulans 13:21'de olay yerine ulaştı. On dakika geçmeden, Acil Yardım Ekibi yaşlı kadını ambulansa taşırken, Daphne Matthews ve John LaMoia, olay yerine ulaştılar.

Daphne anne babayı teskin etmeye uğraşırken, "Spazmlar," diye ambulans şöförü LaMoia'ya açıklama yaptı. "Bir çeşit nöbet."

"Şok tabancası mı?"

"Olabilir, sanırım, ama daha çok epilepsiye benziyor. Orada epey yatmış sanırım. Yaşadığı için şanslı. Gerçekten şanslı."

LaMoia pek inanmadan, "Bu da epilepsiyse," diye, söylendi.

Bir dakika sonra ambulans yola çıkmıştı.

"Ben onların peşinden gidiyorum," dedi Daphne. "Çocuğun annesinin olay sırasında rutin spor ve alışveriş için dışarıda olduğunu öğrendim. Çocuğa kayınvalidesi bakıyormuş. Kadının adet sancısı tutunca kendini kötü hissedip eve dönmüş. Oğlu Hayes'i bulamamış. Kayınvalidesi de kapının önünde yerde kıvranıyormuş."

LaMoia bunları defterine not etti.

"Seni ararım," dedi Daphne, arabasına gitmek için dönerken.

"Daha sonra," diye LaMoia onun arkasından seslendi. Ön kapıyı çekip kapattı. Kaldırımda birkaç komşu vardı. Gördüğü polis memuruna, ki sahnede beliren ilk üniformalıydı, "Burasını gürültüsüz patırtısız muhafaza etmekle iyi iş çıkartmışsınız, böyle sürdürebilecek misiniz, görelim. Komşuları sakin ve nazik bir şekilde evlerine gönderin. Kadının sağlık sorunu varmış. Şu an emin ellerde. Çocuğun kaçırıldığından söz etmeye gerek yok," dedi.

"Anlaşıldı."

Seattle Polis Teşkilatı ile telsiz yerine telefonla bağlantı kurmakla medyayı ve meraklıları uzak tutarak işi doğru yapmıştı.

Boldt, Shotz'ların bebeğinin kaçırılmasından sonra yapılması gerekenlerle ilgili bir genelge yazmıştı. Bunun sayesinde şu anda dışarıda bir tek gazeteci bile yoktu ve bu LaMoia'ya biraz nefes alacak zaman bırakıyordu. Defterine ön kapının ve içerinin kabataslak krokisini -büyük karton kutu da dahil olmak üzere- çizdi. Bunu yaparken olay yeri ona canlıymış gibi geldi. Onu gölgesiymiş gibi izleyen polisle birlikte yürürken açıklama yaparak ilerlemeye başladı.

"Adam bir paketle gelmiş. Büyük ve ağır bir paketle. En azından görünüşte öyle. Aslında boş olmalı. Kadını paketi içeriye koyması konusunda ikna etmiş olmalı. Evet, öyle yapmış olmalı. Sonra geriye dönmüş ve hop, kadını devreden çıkarmış. Bunların hepsi, etrafta olabilecek komşuları yanıltmak için. Kutunun içinde daha ufak bir kutu olmalı. Farklı kutularla girip çıkarken görülmek için. Bebeği küçüğe koyup, teslimat kamyonetine -beyaz bir minibüs- binmiş ve kimse ne olup bittiğini anlamadan gitmiş."

Polis aptallaşmış bir şekilde, "Böyle mi düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"Hayır!" diye LaMoia bağırdı. "Burada seni eğlendirmek için hikâyeler anlatıyorum. İşe yarar bir şeyler yap. Çantada telefon teçhizatı var. Onu kur."

Hayes Weinstein, Kavalcı'nın hiçbir şekilde fidye istemediğinin farkında olmayan bir kopyacı tarafından da kaçırılmış olabilirdi.

Çocuğun babaannesinin durumu ise farklı şeyler söylüyordu. Şok tabancası karın boşluğuna ya da kalbe çok yakından ateşlenmiş, kadının sinir sistemine etki ederek onu devre dışarı bırakmıştı. Bu Kavalcı'nın işiydi. Bir başarısızlık ve suçluluk duygusu kurşun gibi içine oturdu. Bu piçi durdurmak onun işiydi.

Polisle birlikte dizlerinin üzerine, halıya çömeldiler ve karış karış araştırmaya giriştiler. Gördükleri her şey defterine kaydedildi. LaMoia çok hızlı başlamıştı, çok kaygılıydı ve baştan başlıyabilmesi için sakinleşmesi gerekiyordu. Vakte hiç önem vermeden, yavaş yavaş, çok dikkatle hareket ederek halının tüylerininin arasını tek tek incelediler. Topladıkları her şey, ekmek kırıntıları, evcil hayvan tüyleri, iplikler,

ufacık taşlar, hepsi torbaya kondu ve etiketlendi. Bu eve gelecek olan diğerlerinin ayaklarının, olası kanıtları bozmasından önce, yapılması gerekli bir işlemdi bu.

On beş dakika çocuk odasında, on dakika da ön kapının yanında harcadılar. LaMoia ön kapının eşiğine geldiğinde parmak izi uzmanlarının karavanı da ön kapıya yanaştı. LaMoia, eşikle halı arasındaki boşlukta ayakkabının köprü kurar gibi bükülebileceğinin bilincinde, buradaki halıyı daha bir dikkatle inceledi. Parmakları küçük, sert bir cisme değince kalbi çarparak heyecanlı bir ses çıkardı. Ne olduğunu görmek için elini, yanında elleri ve dizleri üzerinde çömelmiş duran polisin üzerinden ışığa doğru kaldırdı ve ödülünü aldı.

Küçük ama kalın, yarı şeffaf mavi bir cam parçasıydı, bulduğu.

Daphne hastanede boş bir yer temin edebilmek için rozetini ve bütün hünerini kullanmak zorunda kalmıştı. Hastane Liz Boldt'u hatırlamasına neden oldu. Onu hatırlamak Boldt'u, Boldt'u hatırlamaksa sevgilisi Owen Adler'ı hatırlattı. Ümitleri ve korkuları Weinstein'ları beklediği sürece bir çağlayan gibi üzerine aktı. Hayatı iş ve aşk arasında gidip geliyordu. İş, arkasından yeni bir sevgili, yine iş. Sürüp gidiyordu. Gözlerinin etrafındaki birkaç ince çizgide bunun acısını görmek mümkündü.

Bir sene önce nişanı atmasıyla Owen'la olan hikâye bitmişti. Ama Owen geri gelmişti.

Her ne kadar aramaları kesilmişse de çiçekler gelmeye devam etmişti. Owen ona düşünmesi ve bir karar verebilmesi için zaman vermiş, ama hiçbir zaman hepten unutmasına izin vermemişti. Bir hafta süsenler, zambaklar, bir diğer hafta nergisler, şakayıklar gelmişti, ama Owen'ın zekâsında bir adamın düşüncelerini açıkça belirtecek şekilde, asla gül gelmemişti. İlk telefonu Daphne etmişti. İkincisini de. Yeniden denemek için bir akşam yemeği ayarlayan da o olmuştu. Şimdi ise haftalardır çıkıyorlardı ve son zamanlarda kendisi istediği halde, Owen iyi geceler öpücüğünden ileriye gitmemişti. Bir yatırım danışmanı olarak kendi kendine milyoner olmuş bu adamdan gelen parayı, onun prestijinden yararlanmayı Daphne kolayca kabul etmişti. İncileri ve siyah kadifeleri de, kot pantolonlar ve ucuzluktan alınma giysiler kadar rahatlıkla kullanmıştı.

Yaklaşan ayak seslerini duyunca Owen Adler'ı bütünüyle aklından silmese de işine dönmekte sıkıntı çekmedi, bu da kendisine çok anlamlı geldi. Owen ciddi bir sonuca gitmeyi isteyecek miydi; yoksa bu kendisine mi bağlıydı?

Phyllis Weinstein doktor müdahalesindeyken, Daphne çocuklarının bulunması için henüz hafızalarındaki bilgilerin taze olduğunu belirterek karı kocayla -Sidney ve Trish ile- görüştü.

Daphne, İki hafta kadar önce Özel Tim'in Fareli Köyün Kavalcısı ile ilgili on beşten fazla çocuk kaçırma olayını incelemişti. Dokuzu kavalcı'nın işiydi. Diğer altısı yasal olmayan yollardan evlat edinmeleri kapsıyordu. Dört yurt dışı, iki Amerika içi. Kısa bir brifingten sonra artık hazır olduğunu düşünmüştü. Ancak umduğu gibi olmamış ve hiçbir şey onu Sidney Weinstein için hazırlamamıştı.

Ufak tefek adamın kavgacı bir görünümü vardı. Vasat fiziği ile kel kafası onu olduğundan daha yaşlı gösteriyordu. Weinstein sandalyesinin ucuna ilişmiş, öne doğru iki büklüm olmuştu. Parmakları biribirine kenetlenmişti. Gözleri iri ve patlak, alnı damarlarına kan hücum etmiş de çatlayacakmış gibi şişkindi. Gelişi güzel giyinmişti. Baştan sona düğmeli gömleğinin koltuk altları terden lekelenmişti. Kinle sesi soluğu kesilmişti.

Karısı ise, cenin pozisyonunda, bir yetişkinin kıvrılabileceği kadar kıvrılmış oturuyordu. Kireç gibi bembeyazdı; gözyaşlarıyla yol yol olmuş yüzünde kurdeşen dökmüş gibi yer yer pembe kızartılar vardı. Ağzı hayretten açık, Daphne'ye gözlerini kırpmadan ölü gibi bakıyordu.

Weistein kurumuş boğazını temizliyerek "Bu o mu?" diye güçlükle sordu.

Daphne adamın polis ve FBI'ı hor gördüğünü ve başarısızlıklarını istediğini hissetti, ama bu düşmanlığın altında daha derinlerde başka bir neden var gibiydi.

"Şu anda bildiğimiz tek şey, Bay Weinstein, oğlunuzun kayıp olduğu ve annenizin..." derken Daphne doğru sözcüğü bulmak için bir an sustu, "bir saldırıya maruz kaldığı," diye ekledi ve içerleme, telaş, ya da her ne şekilde olursa olsun, bir tepki bekledi. Kadın hiç hareket etmeden şokta kalmayı sürdürdü. Kocasıysa için için kaynıyordu. "Sanırım Fareli Köyün Kavalcısı olduğunu düşünüyorsunuz," diye ya-

nıt verdi. Karısı uykudan silkinip uyanan bir hayvan gibi hızla başını kaldırdı. "Lanet olsun, haklıyım."

"Bu, araştırmanın sonunda belli olacak."

"Saçma," dedi adam tükürür gibi.

Kadın azarlar gibi, "Sid!" diye bağırdı.

"Bu pek yaptığımız bir şey değil, bayım," diye Daphne açıkladı. "Yeterli kanıt olmadan herhangi birini suçlayamayız. Her olayı ayrı ayrı inceleriz. Oğlunuzun olayı da dahil. Onun kaçırılışını ötekilerle aynı gruba koymak için henüz erken ve bu Hayes'e haksızlık etmek olur." Kadına döndü, "Her ikinizin de bazı soruları yanıtlamanızı istiyorum. Yanıtları ne kadar erken alırsak Hayes'i kurtarma şansımız o kadar artar," dedi.

Adam,"Siz bunu kimin yaptığını kesinlikle biliyorsunuz!" diyerek ayağa fırladı. "Bu adamın eve girmesine izin verdiniz! Sizler ne biçim insanlarsınız!"

"Zaman," dedi Daphne durgunluğunu bozmadan, "şu anda bizden yana. Boşa geçen her dakika, kaybedilen her dakika, bu avantajımızı azaltıyor." Adama dönerek ekledi, "Bay Weinstein, siz varsayımlarda bulunmamızı istiyorsunuz, bunun için sizi suçlamıyorum. Bu Kavalcı'nın işi de olabilir."

"Tabii onun işi ve siz bunu biliyorsunuz! Sizlere söyledim!"

"Affedersiniz, anlamadım."

"On gün önce sizinkilere bizim evi birilerinin gözetlediğini söyledim ve siz bana kulak asmadınız. Beni başınızdan savdınız. Beni ciddiye almadınız! Şimdi oğlumuz kayıp ve lanet olsun! Suçlu sizsiniz. Bu olmayabilirdi!"

"Biraz durun," dedi Daphne soğukkanlılığını kaybederek. "On gün önce bize ne söylediniz? Tam olarak ne dediniz?"

"Tanrı aşkına, 911 operatörünüze sorun. Beni deli eden onlar."

"Siz gerçekte kimseyi gördünüz mü?"

"Hayır, öyle demedim."

"O zaman ne?"

"Onu hissettim."

"Ya."

"Gözetleniyor olma duygusunu bilirsiniz. Bilmediğinizi söylemeyin," diye Weinstein mızmızlandı. "Bu başka bir şeye benzemez."

Karısına ve Daphne'ye, destek arar gibi baktı ama umduğunu bulamadı.

"Bana bunları hiç söylememiştin," diye kadın şikâyet etti.

"Söylediğime eminim."

"Sen bana bizim evi çocuk hırsızlarının gözetlediğini mi söyledin yani? Sanmıyorum." Birden kadının yüzünde bir şeyi yeni anlamış gibi bir ifade belirdi. "Seni rahatsız eden bu muydu?" Daphne'ye dönüp, "İki haftadır çatlak gibi hareket ediyordu," diye açıkladı. Kocasına dönüp, "Bir ilişkin olduğunu düşünmüştüm, bu hiç aklıma gelmezdi," dedi ve çenesi dizlerinin arasında tekrar eski fetus pozisyonuna döndü.

Daphne yavaşça "Bana gözetlendiğinizi nasıl anladığınızı anlatın, Bay Weinstein," dedi.

"İlkin, bir gece gürültüler oldu. Karım duymadıysa da ben duydum. Sizinkileri o zaman aradım. Evin hemen dışındaydı. Telefona çıkan kadına 'evin dışında birileri var, birini gönderin' dedim. Ama gönderdiniz mi? Benden tam tanım istedi. Düşünebiliyor musunuz, ben soyuluyorum, kadın benden her sesin tanımını istiyor. Ona 'bir dakika bekleyin de teybimi getireyim, hırsıza benziyor' dedim." Anlayış göreceği umuduyla her ikisine de baktı ama bulamadı. "Kadın bana civarda daha önce hiç görmediğim bir araba olup olmadığını sordu."

"Soyuldunuz mu?" diye Daphne sordu. "Aslında bir polis otosu uğrayabilirdi."

"Lanet bir beceriksizlik ve ikimiz de bunu biliyoruz."

"Olan başka bir şey..."

"Diğerinde arabamdaydım. İşten eve dönüyordum. Evden iki, üç blok uzaktaydım. Minibüsüne binen bir adamı geçtim. Bilirsiniz, onlara ne deniyordu, hah, böcek ilaçlayıcısı."

"Evet," diye Daphne karşılık verdi, midesinde bir hafiflik hissederek. Bu Daech'in ifadesine uyuyordu.

"Ve her ne kadar başka yere bakıyor gibi görünse de beni gözetliyordu. Yemin ederim. Bu size deli saçması gibi gelebilir ama..."

"Gelmez," diyerek Daphne adamı rahatlattı. Tanıkların ifadelerine değer verirdi; bu ifadelere iş arkadaşlarından daha fazla güvenirdi. Bazen içerik yanlış olurdu ama bazı ufacık ayrıntılar hedefe tam isabet kaydederdi.

"Ve tekrar aradım. Tamam mı? Sizinkiler yine aynı şeyi yaptılar. Adam benim mülkümde miymiş? Sözlü tehditte bulunmuş mu? Fiziksel temasta bulunmuş mu?" Bıkkınlıkla başını salladı. "Ve şimdi de bu..." diye ağzının içinde geveledi.

"Ya araç?" diye Daphne heyecanını sesine yansıtmamaya çalışarak sordu. "Bir minibüs dediniz. Ne renkti?"

"Ya, şimdi ilgileniyorsunuz öyle mi? Artık çok fazla oluyorsunuz, biliyor musunuz?"

"Minibüsün rengi neydi?" diye Daphne üsteledi.

"Beyaz."

"Sürücüyü anlatın," diyerek Daphne onu yüreklendirmeye çalıştı.

"Ne anlatayım? Yüzü gizlenmişti. Pilot gözlüğüyle. Bir tür ağız maskesi vardı."

"Respiratör," dedi Daphne.

"Evet. Ve ben polislerden ne gördüm? Sorular. Siz de burada aynı şeyi yapıyorsunuz. Bunun Hayes'e ne yararı var. Ha bir dolar eksik, ha bir gün geç. Sizleri dava edeceğim. Kahretsin, sizi dava edeceğim."

Kapı beyaz önlüklü ve sert ifadeli bir doktor tarafından açıldı. Kadın üzgün gözlerle Weinstein'lara bakıp yavaşça başını sallayarak, "Size bunu söylemek zorunda kaldığım için çok üzgünüm, ama..." dedi.

ON İKİ

Daphne büronun kapısının önünden koşarak geçerken çılgın gibi bağırıyordu. "Lou! Bir olay var!"

Boldt, onu soru sormaması gerektiğini bilecek kadar iyi tanıyordu. Koşarak bürodan çıktı ve merdivenleri ikişer ikişer atlayarak onun peşinden gitti.

Beşinci kat; Bireye Karşı İşlenen Suçlar; Cinayet Masası duygusal olarak yuvasıydı onun. Terfisi için istihbaratta geçirmesi gereken süre daha çok bir deneme sürecine benziyordu.

Polislik mesleğinin insan üzerinde bir etkisi vardır. Boldt yürürken; olayın üzerine giden iki polis, kuşkulu bir durum, korkunç bir intihar, diye tahminde bulunmaya çalışıyordu.

Şubenin kapısına ulaştılar ve güvenlik penceresinden baktılar.

Boldt, etrafında bir düzine resmi ve sivil görevlinin yarım daire oluşturduğu, elinde 9 mm'lik bir silah sallanan adamı görünce, "Bu da kim?" diye sordu.

"Sidney Weinstein. İkinci çocuğun babası," diye Daphne yanıt verdi. "Annesi öldü. Kavalcı'yı görmüş olabilir diye ondan suçluların fotoğraflarına bakmasını istemiştik." Nefesi camı buğulandırıyordu.

"Bu iyi fikir değilmiş," dedi Boldt.

"Benim gördüğüm kişiyi sen de görüyor musun?" dedi Daphne.

"Görmemiş olmayı dilerdim."

Sidney Weinstein'ın hemen arkasında, köşede, saat dörtteki toplantı için gelmiş olan Dunkin Hale ile Gary Flemming kargaşayı seyrediyorlardı.

Boldt resepsiyoniste kendilerini içeri alması için bir işaret yaptı. Weinstein haykırarak küfürler savuruyor, polisin öngörüsüzlüğün-

den şikâyet ediyor, "Benim annem, benim çocuğum!" diye ağlayarak feryat ediyordu. Resepsiyonist yavaşça kolunu kaldırdı ve güvenlik kapısını açan düğmeye bastı. Sidney Weinstein elektronik vızıltıyı işitti. Silahını çılgın gibi sallaması etrafındaki yarım dairenin dalgalanmasına neden oldu. Bir taraftan da, "Buraya kimse girmesin!" diye bağırmaya başladı.

"Benim," dedi Daphne içeriye adım atarken. "Teğmen Boldt'la birlikteyim. 911'e gelen telefonları o inceliyor. Senin öfken onlara Sidney, bu insanlara değil."

Boldt, 911'e gelen ihbardan hiç haberi olmadığı halde, Daphne'nin arkasından odaya girdi. Ağır kapı arkasından güm diye kapanınca Weinstein'ın dikkati dağıldı.

Aynı anda Boldt, Flemming'in adamın dayandığı kahve salonunun cam duvarını işaret ettiğini gördü. Daha önceleri fotokopi odası olarak kullanılan bölmenin iki kapısı vardı. Eğer Boldt, Weinstein'ı solunda açık duran kapıya yaklaştırabilirse, Flemming bulunduğu köşenin diğer tarafındaki kapıdan girip kahve odasından geçerek açık duran ikinci kapıdan ona ulaşmayı planlıyordu. Daphne adamla konuşmaya devam etti. Boldt onu yarın yamalak dinliyordu, ama tüm dikkati, yavaşça kapı tokmağını çevirip usulca odaya kayan Flemming'in üzerindeydi. Daphne, Flemming'i görmezden geliyordu. Onun yöntemi fiziksel değil, psikolojikti. Weinstein'ın dikkatini tekrar kazanmak ona cesaret vermişti. "Bir an için Hayes'i düşünelim," dedi. Adamın ölen annesinden söz etmekten kaçınıyordu. Hayes için hâlâ ümit vardı. Adama biraz daha yaklaştı.

"Olduğun yerde kal!" diye bağıran adam, silahını ona doğru salladı.

Daphne bir an durdu. "Tamam.. Tamam.. Haydi bunu bir düşünelim. Birlikte. Ne dersin, Sidney? Tamam mı? Sen kültürlü bir adamsın, bir suçlu değilsin. Eğer bizden birilerini vurursan nereye gideceksin? Hayes'e ne olacak? O silahı ateşlersen ya vurulacaksın ya da hapse gireceksin. Sana yapacakları bu," dedi eliyle polisleri ve dedektifleri işaret ederek. "Hayes ne olacak?"

"O asla geri gelmeyecek. Çocuklardan biri bile bulunamadı."

"Vaz mı geçiyorsun?" diye Daphne sordu. "Bizim de vazgeçmemizi mi istiyorsun?"

Weinstein, bir karar verebilmek için kendisiyle mücadele ediyordu. "Ya annem," diye inledi.

"Silahını yere bırak Sidney," dedi Daphne. "Hemen şimdi." Silah adamın elinde sallanıyordu. "Eğer Hayes, tam şu anda aynen senin bize yaptığın gibi, kendisine doğrultulan bir silahın tehdidi altında olsaydı ne yapardı? Buna göz yumar mıydın?" Silah hâlâ Weinstein'ın elinde sallanıyordu ve parmağı tehlikeli bir şekilde tetiğin üzerindeydi. Daphne ona doğru bir adım daha attı.

Boldt kadının arkasından, "Hayır," diye fısıldadı, ama Daphne Boldt'tan uzaklaştı. Flemming'in önünü kapatmak ve feci bir sonucu önlemek istiyordu.

Boldt, başarma isteğinin onun gözlerini kör edebileceğini biliyordu. Daphne boğazında seri cinayetler işleyen bir katille karşılaşmasının izini taşıyor ve dik yakalı kazaklarla bu hatasının izini örtüyordu.

"Bütün bu insanların, üzerlerine çevrilmiş bir silah karşısında ne hissettiklerini sanıyorsun," dedi Daphne.

Weinstein silahın namlusunu kalabalığa doğru salladı. Boldt'a şaşkın ve çılgın bakışlarla bakıyordu. Flemming bir an yan kapıda belirdi. Elleriyle dizlerinin üzerinde Boldt'un adamı biraz daha yaklaştırmasını bekliyordu.

Boldt sağa kaydı, ellerini başının üzerine kaldırarak sesini yükseltti; "Bu odadakilerin pek çoğunun çoluk çocuğu var, Bay Weinstein. Benim de iki tane, Miles ve Sarah," dedi.

Weinstein silahıyla Boldt'u izledi ve Flemming'e biraz daha yaklaşmış oldu. "Olduğun yerde kal!"

Daphne şiddet içeren bir çözüme yardımcı olduğu için Boldt'a öfkelenerek baktı. "Evet," dedi. "Olduğun yerde kal."

Ellerini başının üzerinde tutmaya devam eden Boldt, adamın dikkatini üzerinde tutmak için sağa doğru hareket etmeye devam etti.

"Bu adamı görüyor musun?" dedi, Daphne eliyle Boldt'u işaret ederek, "Kaçırılan çocuklar üzerinde, zamanla yarışarak çalışıyor ve şimdi burada bunun yerine seninle uğraşmak zorunda. Bu Hayes'e haksızlık değil mi, Sidney? Bunu bir düşün. Silahı indir!"

"Sen beceriksizin tekisin. Hepiniz öylesiniz!" diye adam bağırdı, "Dur!" diye Boldt'u uyarırken kapıya doğru bir adım daha yaklaşmış oldu.

Boldt ona doğru hareket etti. Son bir adım. Weinstein da onu izledi. Flemming atlamaya hazır görünüyordu.

"Silahını indir!" dedi şiddet riskini önlemek istiyen Daphne, neredeyse yalvarırcasına. "Lütfen Sidney. Trish için. Hayes için. Silahını indir. Hemen!"

Bir acı dalgası Weinstein'ın yüzünü kapladı ve omuzları sarsıldı. Silahı artık tutamıyormuş gibi namlunun ucu yere doğru döndü.

Aynı anda Flemming bulunduğu yerden bir kedi gibi sıçradı ve adamın silah tutan koluna öyle bir darbe indirdi ki silah fırladı. Bir eliyle adamın kolunu sertçe geriye bükerken, diğer kolunu adamın boğazına doladı. Her şey göz açıp kapanana kadar bitmişti. Weinstein'ın bacaklarının arkasına diziyle vurarak onu yere yüzüstü düşürdü ve üstüne çöktü. Yanlarına ulaşan Boldt, Flemming'in altından adamı çekti, kelepçeleri taktı ve "Tamam," dedi.

Hâlâ öfkeli olan Flemming, "Kontrol et," diye uyardı. Üniformalı bir polis yerdeki silaha ayağıyla vurarak ileri itti.

Boldt adamı sertçe çekerek "Tamamdır. Yakalandı artık," dedi tekrar ve Flemming'in Weinstein'ın kulağına tehdit edici bir ses tonuyla "Sen bir orospu çocuğusun. Bu insanların nasıl sert olduklarını biliyor musun sen?" diye fısıldadığını duydu. Flemming adamın kafasına bir yumruk atıp yere yapıştırdıktan sonra nefes nefese ayağa kalktı. Tam kalkmıştı ki odada bir alkış koptu.

Weinstein götürülürken Daphne de birlikte gitti. Boldt, Hale ve Flemming kahve salonunda kaldılar. Hale koçunun elini sıkan bir oyuncu gibi Flemming'in elini sıkıyordu. Flemming'in siyah derisi terden pırıl pırıl parlıyordu. "Onu biraz hırpaladığımı düşünüyorsun," dedi.

"Kendi çapında hızlı olduğunu düşünüyorum ve bunun için de şükrediyorum."

"Kontrolünü kaybetmişti. Bundan nefret ederim. Duygusallık ve mantık. İkisi arasındaki denge çok hassastır. Kontrol bir anda bana geçti."

"Nakavt oldu," dedi Hale, konuşmaya katılmak hevesiyle.

"Başkalarının duygularını anlamaz değilim," diye Flemming devam etti. "Kaybının acısını anlayabilirim. Annesinin acısını, suçlu-

luk duygusunu. Kim kenarda kalmak ister? Ben istemem. Ve anlattığı hikâye 911'i araması. Bu onu kızdırıp hayal kırıklığına uğrattı. Öfkelendi."

"Bunu silahla çözemez ki," dedi Boldt.

"Senin çocukların var," dedi Flemming, "Eğer durum tersine dönseydi ne hissederdin?"

"Nasıl hissederdim ve ne yapardım. İkisi apayrı şeyler."

"Öyle mi? Eğer akıl ve duygu dengen yerindeyse ve bunu kontrol edebiliyorsan, Weinstein bunu yapamadı. İnsan bir kez dengesini kaybetti mi ne olacağını ve ne yapacağını söylemenin yolu yoktur. Ben bunu ilk elden öğrendim. Belki sen de öyle. Bazen ben de böyle şeyler hissederim." Ve yavaşça ekledi, "Sınırda olduğumda."

"Bana da olmuştu," diyerek kendinden gurur duyan bir tavırla Hale söze girdi.

Boldt, "Hepimizin kırılma noktası vardır," dedi. "Weinstein'ın kendininkini yaşadığı kuşkusuz."

Boldt konuşmaya başladığından beri Flemming'le göz temasını hiç bozmadıklarının farkına vardı. Flemming güçlü bir adamdı. Onun gibi adamlar için "doğuştan lider" derlerdi.

"Yaptıkların için teşekkürler."

İki adam tekrar el sıkıştılar. "Adamı bana yönlendirdiğin için sağ ol. İyi bir takım çalışması yaptık."

Boldt kendisini Flemming'in takımının bir parçası olarak düşünmek istemiyordu. Kendi katına çıkmak için merdivenlere yönelirken,Weinstein'ın kafasındaki gibi bir öfkenin etkisi altında kendisinin ne hissedeceğini merak ederek ve o duruma düşmeyi kesinlikle istemediğinin bilincinde, duygusallık ve akıl arasındaki dengeyi düşünüyordu.

ON ÜÇ

Halden anlayan bir yargıç, bilinçsizce işlediği suçun hafifletici nedenlerini göz önüne alarak Weinstein'ın şehir hapishanesinde bir gece geçirmesini önledi. Kefalet istenmedi. Weinstein sorumluluğu kendisine verilerek tahliye oldu ve iki hafta sonra mahkemeye gelmesi istendi.

20 Mart Cuma sabahı, muson yağmurlarının ardından çıkan rüzgâr saatte elli mil hızla esiyordu. Yağmurun Emniyet binasının beşinci katının pencerelerine çarpmasıyla çıkan gürültü, bir avuç çakıl taşının camlara fırlatılmasına benziyordu. Sanki hemen yan masadaki telefondan telefonunuza bağırılıyormuşcasına kulakları tırmalıyordu. Moraller bozuktu. Özel Tim çökmüştü. Bu bir kaçırılma olayının ötesinde, kurbanları bulma ümidinin yitirilmesindendi.

John LaMoia, üç saat uyumuş, duş yapmış, elbiselerini değiştirmiş ve ütüsüz bir kot pantolon içinde Emniyet'e dönmüştü. Art arda üç olaydan sonra kendisini kafa derisine tel dikilmiş ve başarısız bir şekilde bir ilmek atılmış gibi hissediyordu. İki kayıp çocuk ve ölü bir büyükanne. Çamura batmıştı. Boldt'tan, polislikte insanın beklenmeyeni beklediğini öğrenmişti. Öğrenebileceği her şeyi öğrendiğini düşünürken bir kez daha hatalı olduğu ortaya çıkmıştı.

Dedektif Bobbie Gaynes, paldır küldür LaMoia'nın ufacık ofisine daldı. Omuzları önden esen rüzgârla savaşıyormuş ya da yüksek bir tepeye tırmanıyormuş gibi, öne eğikti. Ufak tefek ve güçlü bir vücudu olan Gaynes'in kısa kahverengi saçları ve erkek eli gibi elleri vardı. Cinayet şubesinin ilk kadın dedektifiydi ve Boldt'un astıydı. Esaslı, dakik ve profesyonel olarak bilinirdi.

LaMoia onunla görüşmek istemiyordu. Kendisi bir an önce takı-

mıyla birlikte Kavalcı konusuna dönebilmek için, Fremont'taki bir kazayla ölüm olayını araştırmayı hemen bitirip kapatabileceğini düşünerek ona vermişti. Olayı kadının kendisine ihtiyaç duymadan kolaylıkla halledebileceğini düşündüğünden bu atamayı yapmıştı. Şu anda kendi ölüsünü kaldırmakla meşguldü, bir de onunkini istemiyordu.

Kadını durdurmak için bir trafik polisi gibi elini kaldırarak, "Şu anda bunu istemiyorum," diye inledi.

"Ah, evet istiyorsun," dedi Gaynes nefes nefese inatçı bir ifadeyle. LaMoia gibi o da asansör yerine merdivenleri kullanırdı. Görünüşünün iki katı sağlam yapılı, ufak göğüslü bir kadındı. "Bu keyfini yerine getirecek."

LaMoia, "Off..." diyerek kadının elindeki kalın zarfı çekip aldı ve üstündeki mührü sökerek içindekileri çıkarttı. "Laboratuvar çıktıları mı?" dedi kuşkuyla. "Ve umarım I. Cadde'deki striptizcilerin onda sekizinin ifadeleridir."

"Bu daha da iyi, inan bana."

LaMoia dosyayı bir kenara fırlatarak, "Bana Cliff'in notlarını mı vermek istiyorsun?" dedi. İşinin ne kadarını otomatik ne kadarını bilinçli yapabildiğini merak ederken, Boldt'un yöntemini kullandığını fark etti.

Gaynes, "Bu hâlâ kazara ölüm olarak adlandırılıyor, değil mi?" dedi. "Berelenmiş bir soluk borusuyla banyo küvetinde yüzükoyun yatan bir ceset. Adı Anderson, beyaz, erkek. Kırk yaşlarında. İlk giden yetkili polis tarafından kaza ile ölüm olarak kaydedilmiş."

"Bana bunu yapma," dedi LaMoia, "Sadece açıkla olur mu?"

"Ben de olanı anlatıyorum. Adamın evi arandı, krokiler çizildi, komşularıyla görüşüldü. Her zamanki beylik işlemler. Adam temiz tertipli çıktı. Adamın yastığının altından bağıra çağıra ağlamasını bastırmak için kullandığı katlanmış bir tişört çıktı. Her şey yerli yerindeydi. Bir komşusu tarafından yüzü küvete dönük olarak bulunmuş. Belki duş alıyordu, kaydı ve bir tavuk gibi boynunu kırdı. Bu olabilir tabii, ama seksen yaşındaysan. Bu adam kırklarındaydı."

"Olabilir," dedi LaMoia, "İnsanlar küvette kayarlar."

"Olay şu, bu sevimli adam duşta peruk takıyormuş ki, bu biraz garip."

"Küveti doldurup banyo yapmış olmalı. Biraz hızlı bir banyo. Peruğu başındayken. Sonra tıpayı açmış, doğrulmuş, başı dönmüş ve güm diye sertçe düşmüş. Bunda garip olan ne?"

"Hayır, hayır, öyle değil. Onu bulduklarında duş açıkmış. Bunu söylemedim mi? Duş yapmış, banyo değil. Ve eğer duş yaptıysa küvetin deliğindeki plastikte saç kılları olması gerekirdi. Krom askılıkta bir peruk olması anlamsız."

"Olayı basitleştir, Bobie. Elinde bir şey yok," dedi LaMoia, kadının isminin kısaltılmasından rahatsız olduğunu bile bile. Böylelikle kadının kendisini rahat bırakacağını ummuştu.

"Ben işi sonuçlandırmak için buradayım," dedi kadın. "Çavuşumu ufak bir peruk yüzünden mi rahatsız ettiğimi düşünüyorsun?"

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu olayda bir kadın, görevlendirdiğin için sevinmelisin."

"Çok heyecanlıyım, görmüyor musun?" diyerek LaMoia esneme takliti yapmaya çalıştı.

"Cesedin elbiseleri, karmakarışık bir yığın halinde yerde duruyordu. Ne tuhaf bir herif değil mi? En kötüsü de ayakkabılıkta altı çift bağcıklı ayakkabı olması. Hepsinin bağcıkları çözülmüştü. Ama banyodaki ayakkabıların bağcıkları sımsıkı bağlıydı. Bağcıklar çözülmeden ayaktan çıkarılmış. Böyle alışkanlıkları olanlar var tabii.. Ayakkabıları yığının altındaydı."

"Ayakkabı bağcıkları mı? Haydi Dedektif!"

"Dinle, bu bir ayrıntı. Sadece dikkatimi çekti, tamam mı? Etrafa bakınmama neden oldu. Böylece kapaklı çamaşır sepetinde sarı lekeli üniformayı buldum. Leke diz hizasındaydı, tıpkı Shotz'ların beşiğindeki gibi."

Kadın LaMoia'ya doğru eğildi ve onun okumak zahmetine katlanmadığı laboratuvar raporuna hafifçe vurdu. "Polendeki gibi, sarı."

LaMoia onun ne dediğini anlıyabilmek için başını salladı ve söylediği her sözcüğü kafasında tekrar etti.

Kasten yavaş bir şekilde, "Beşikteki sarı leke, polen, diz hizasındaydı. Çocuk odasını temizleyen elektrik süpürgesiyle Taurus'un yer döşemesinin liflerinde de polen vardı," dedi.

Kadın kollarını kavuşturdu. "Hâlâ açıklama istiyor musun, çavuş?"

"Boş ver." Terfisiyle dalga geçen sadece o değildi ki. Gaynes Shotz'ların bebeğinin kaçırılmasıyla bağlantısı olabilecek bir ipucu yakalamıştı. Bunu göz ardı edemezdi, istese bile.

"Anderson'la Samantha Hiller. İki farklı laboratuvar ve aynı sonuç; sarı polen. Shotz'larla ilgili kanıtlarla Lofgrin uğraşıyor. Bunu izlemeliyiz," dedi kadın. Gözleri parlıyordu. LaMoia bu duyguyu özlemişti. Sandalyesini geri itti, kadına döndü ve gönülsüzce, "Adam kimin nesi?" diye sordu.

Gaynes gülümseyince bayağı hoş göründü. "Oldukça uzun bir listesi var: Haneye tecavüz, özel mülke saldırıdan iki şikâyet; telefon hatlarına kaçak girmiş, porno resim çekme."

"Özel dedektif," dedi LaMoia.

"Ama lisansı yok, kontrol ettim."

"Boldt bilir." İstihbaratta herkesin dosyası vardı.

"Anderson'la ilgilenmediğini düşünmüştüm."

"Haydi, uzatma. Üst kata çıkıyoruz."

Boldt bilgisayarın başında diğerlerine bilgi veriyordu, "Kiralık bir kamera, ya da öyleydi, diyelim. Ucuz işler peşinde ruhsatsız bir dedektif; şantaj malzemesi toplayan biri yani. Örneğin, koca sekreterini becerir, kadın tenis hocasıyla işi pişirmiştir filan.. Belki uyuşturucu satışına bulaşmış olabilir ya da kirayı ödemek için kumar oynar. Ödeme yetersizse belki bir beysbol sopası kullanıyordu. Beysbol oynamaktan söz etmiyorum. Küçük bir herif. Sürekli sorun çıkaran bir çöplük faresi."

"Çok şükür," dedi LaMoia.

"Bu o mu? O muydu? Kavalcı yani?" diye Gaynes sordu. "Mümkün olabilir mi?"

Boldt ile polen bağlantısı hakkında bir görüşme yapmışlardı.

Boldt kaşlarını çattı. "O bir çöplük, Bobbie. O bir kan emici. Sınırlarının dışına çıkamaz. Zekâ düzeyi oda sıcaklığında. Böylesi bir işi tezgâhlayacak yeteneği yok."

Boldt'un bu sözcükten nefret ettiğinin bilincinde, Gaynes sordu, "Polen bir rastlantı mı?"

"Peki, Kavalcı ayak işlerini gördürmek için bu ucuz herifi tuttuysa, önce tuttu, arkasından ortadan kaldırdı, diyebilir miyiz?" diye, LaMoia ortaya bir fikir attı.

Fikir Boldt'un dikkatini çekti. "Asıl kaçırmada olamaz," diyerek bu fikri reddetti. "İlginç, kabul ediyorum, belki bazı işleri için tutmuş olabilir."

"Buluştular ve her ikisinde de polen vardı. Kavalcı onu beşiğe bulaştırdı, Anderson giysiyi çamaşır sepetine attı. Niye olmasın? Çok önemi yok belki, hâlâ Shotz'un kaçırılması ve bu kurban arasındaki doğrudan bağlantı var. Eski çavuşum böyle bir rastlantının asla rastlantı olamayacağını söylerdi," diyen Gaynes, Boldt'a bir göz attı.

Boldt, LaMoia'ya dönüp, "Ve takip etmemiz gerektiğini," diye tamamladı. "O polenin kaynağını bulmalıyız," dedi. "Shotz'ların evinin yanında bir bahçeden mi? Bir fidanlıktan mı? Bobbie'nin dediği gibi Kavalcı ile Anderson buluştu mu? Belki bu polen Kavalcı'nın yerini bulmamıza yardım eder. Ne olduğu önemli değil. İzlemeye değer." Kadına döndü, "Peki otopsi sonuçları nasıl?"

"Henüz sonuç yok. En azından birkaç gün alır."

"Dixie'yi sıkıştırırım," dedi Boldt. Dr. Ronald Dixon, Boldt'un pek az sayıdaki yakın arkadaşlarından birisiydi. "İkinizin bu konuyu konuşmak için bir dakikanız var mı?"

Her ikisi de başlarını olumlu salladılar. "Tamam. Bobbie duşa saçlı girilmemesi konusunda haklı."

LaMoia atıldı, "Bu işi yapan kimse onu halletmiş, peruğu atlamış, elbiseleri çıkartıp adamı soymuş ve bulmamız için küvete bırakmış."

"Onu soyarken ayakkabılarının bağcıklarını çözmeden çıkarmış. Anderson'ın düzenli bir herif olduğunu atlamış. Elbiseleri de bir yığın halinde oldukları yere bırakmış," diye Gaynes ekledi.

LaMoia heyecanla, "Üzerinde polen olanın Anderson olduğunu varsayalım. Kavalcı Anderson'ı hallederken polen her tarafına bulaştı, oradan da beşiğe ve Taurus'un paspasına geçti." dedi.

Boldt, "Mümkün ama polen Anderson'ın pantolonunun dizlerindeymiş," diye uyardı. Gaynes'in doğrulamak için başını salladı.

"Ve beşikteki leke de diz hizasındaydı. Birbirlerine polen bulaştırmaları bunu açıklayabilir mi? Daha çok Anderson'la Kavalcı'nın ya aynı bahçede, ya aynı fidanlıkta ya da aynı çayırda olması olabilir. Ama ne olduğu önemli değil, biz..."

"Anderson'ın evini bir kez daha gözden geçirmeliyiz," diyerek Gaynes sözü onun ağzından aldı.

LaMoia araştırmasına Boldt'un karışmasını istemiyordu. Tavsiye vermek başka şeydi, kontrolü ele almak başka. Hızla, "Sen muhbirlerinden Anderson hakkında bilgi toplarken Gaynes sen de Dixie'nin otopsisine bak. Ölüm nedeni önemli olabilir," diyerek Gaynes'in itiraz girişimini görmemezlikten geldi. "Ben Bernie Lofgrin'le konuşup polen A ile polen B'nin aynı çıkması için dua ederek, ondan karşılaştırmalı mikroskobik analiz yapmasını istiyeceğim. Soruşturma Bölümü uzmanlarından da Anderson'ın evini bir kez daha incelemelerini isteyeceğim." Boldt'a dönerek abartılı bir tavırla ve hiç duraksamadan, "Bu boku neden seviyorum biliyor musun, patron?" dedi. "Tam ağzımıza layık bir şey yakaladık. Donmuş bir keklik. Ayağı etiketli. İyi durumda, anadan doğma, kaskatı biri. Bir peruk ve bir ceset!" Kendini canlanmış hissediyordu. Gaynes'in kınayan bakışlarının farkına varınca, "Bu yüzden vurun beni," dedi. "Ölü vücutları seviyorum. Bir bebek kaçırma olayı yerine haftanın her günü kanlı bir cinayetle karşılaşsam umurumda değil."

"Hâlâ iki kayıp bebeğin var," diye Boldt hatırlattı. "Ölü Bobbie'nin. İşin üstünde olan o. Ve ben de şu anda boştayım." Ayağa kalktı ve Gaynes'e gitmeye hazır olup olmadığını sorar gibi baktı. Gaynes başını salladı. "Soruşturma Bölümü uzmanları Anderson'ı yeniden araştırabilir ama önce bir dedektifin göz atması gerekir."

"Faullü atış," diye LaMoia sızlandı destek arayarak.

Boldt yavaşça, "Senin işin bütün bunları Özel Tim'e iletmek. Bizim işimiz ise senin kendini aptal durumuna düşürmeni önlemek ve emin ol buna değer," dedi.

Gaynes bir tavus kuşu gibi kabararak, "Geri döneceğiz," dedi.

LaMoia ona suratını buruşturdu. Kafatası sanki mengeneyle sıkılıyor gibiydi. Saatine baktı. Hayes Weinstein kaçırılalı yirmi iki saat olmuştu. Rhonda Shotz ise on gündür kayıptı.

"Bok," dedi.

ON DÖRT

Anderson'ın evi 1930'ların ahşap evlerinden birinin sol yarısıydı ve dublekse dönüştürülmüştü. Bir video dükkânının arka tarafındaki

alanı, bir katalogdan satış yeri ile paylaşmaktaydı. Çukurlarla dolu dar sokak, hazır yemek artıkları ve ıslak gazete kâğıtları ile pislik içindeydi. Her yere kedi kokusu sinmişti.

Sokağın başına ulaşan Boldt, Bobbie Gaynes'in dirseğinden tutarak onu durdurdu. Dikkatle etrafı dinledi ve sonra her köşeyi dikkatle kontrol etti.

Güneşin batmasına daha birkaç saat vardı, ama her iki yanda yükselen tuğla duvarların ışığı kesmesi nedeniyle sokak alacakaranlığa bürünmüştü. Boldt etrafı gözden geçirdi. Tedirginliği bulaşıcıydı. Her ne kadar ikna olmamışsa da "Tamam," dedi. Çok uzun bir süredir sokaklardan uzaktı.

Yürüdüler. Anderson'ın alt kattaki kırık sokak kapısında üç anahtar deliği vardı ve üzerine bir polis bandı çekilerek mühürlenmişti. Her ikisi de lastik eldivenlerini giydiler. Boldt içinde bir tatmin hissi duydu. Olay yeri, diye düşündü ve aynı anda da iki çocuğun kaçırılmasının acısıyla sarsıldı. Eğer Miles ve Sarah'ya bir şey olacak olsa...Weinstein'ı suçlamıyordu. Hiç kimse de suçlayamazdı.

Gaynes polis bandını itti ve en üstteki ile en alttaki kilidi açarken Boldt'a "Oturma odası ve mutfak alt katta, yatak odası ile banyo üst katta," dedi. Boldt paneli görerek evdeki alarm sisteminin hemen farkına vardı. "Onu komşusunun bulduğunu söylemiştin."

Gaynes kapıyı arkasından çekip kapattı, sürgülerden birisinide sürdü ve ışıkları yaktı. Duvarların boyaya merdiven kaplamalarının da değişmeye ihtiyacı vardı. Merdiven boşluğunda çıplak bir elekt-

rik ampulu sallanıyordu. Işık bu ufacık alan için çok parlak, ama merdivenlerin tepesi karanlıktı. Basamakları çıkarken Gaynes, "Komşusu duşun aktığını duymuş. Duvarı yumruklamış, sesini duyuramayınca ön kapıya gitmiş," dedi.

"Kilitli miymiş?"

Gaynes durup döndü. Yüzünde soru sorar gibi bir ifade vardı; belki de etkilenmişti.

"Evet."

"Sonra da yangın çıkışını denemiştir," diyerek Boldt tahmin yürüttü.

"Evet. Banyo camı. Onun küvette olduğunu oradan görmüş ve 911'i aramış."

Merdivenin başında açık bir kapı daha vardı. Boldt'tan önce davranan Gaynes, "Polis geldiğinde bu kapı kilitli değilmiş," dedi.

"Ön kapıyı kim açmış?"

Gaynes, "Mal sahibi açmayı denemiş. Komşu 911'den onun da aranmasını istemiş," diyerek açıklamaya devam etti. "Ama mal sahibi de kapıyı açamamış. Kilitler değiştirilmiş ve yeni kilitler eklenmiş. Çilingir açmış."

"Ya güvenlik alarmı?"

Gaynes onu iteleyerek önüne geçti, "Var mı? Doğrusu fark etmemişim."

"Banyo perdesi?"

"Komşu bunu açıkladı. Kapalıymış. Ama kenardan bakarsan aynadaki küveti görebilirsin. Ben denedim. Görünüyor."

"Güvenlik alarmı kapalıymış."

Boldt tıklım tıklım dolu oturma odasında dolaşırken, Gaynes, "Sanırım öyle olmalı, ama kendisi evdeymiş" diye cevap verdi.

Televizyon, elektronik aletler, masa, bilgisayar, telefon, printer, eskiciden alınma olduğu belli iki sandalye ve metal dosya dolabı.

Boldt duvarları ve tavanı inceledi. Dip köşede yükseğe monte edilmiş bir haraket dedektörü, pencerelerde tül ile kalın perde, mutfakta bir ısı alarmı. "Bahse girerim, güvenlik alarmlarının montajını da kendisi yapmıştır." Öne doğru eğildi ve yerdeki ucuz kilimin ucundan sertçe çekti sonra yere bıraktı ve merdivenin tepesindeki başka bir kilimi çekti.

Gaynes onun bulduğu şeye bakarak "O da ne?" diye sordu.

"Basınç düğmesi. Eğer halının üzerinde yürürken buna basarsan alarmı devreye sokar. Aynen hareket dedektörü gibi." Küçük kilerin içini kontrol etmek için ilerledi.

"Ne var?"

Boldt yanıt vermedi. Aradığı şey bu değildi. "Üst katta tuvalet var mı?" diye sordu. "Evet." Sola doğru dik bir dönüş yapan merdivenin altında durdu ve oradaki bir şeyi dikkatle inceledi. Merdivendeki tepe lambası gerekenden iki kat fazla aydınlatıyordu. Merdivenin üst basamakları yine görünmez olmuştu. Bir hareket dedektörü de orada vardı. Yüksek sesle, "Adam dikkatliymiş," dedi. "Böyle bir herif, pek çok insanı ya deli eder ya da meteliksiz bırakır. Belki de her ikisi birden. Bunu bir düşün. Hiç düşmansız kalmaz."

"Bunun bize bir yararının olmadığını düşünüyorum," dedi Gaynes. Hevesi kırılmıştı.

"İnsan halının altına neden basınca duyarlı düğmeler yerleştirir? Böyle bir güvenlik sistemini ancak gerçek bir nedenim varsa döşerim. Örneğin, gizli bir baskından haberdar olmak için."

Boldt, Gaynes'e halı kaplı basamakların dış kenarından çıkmasını söyledi. Her ikisi de beceriksizce yukarı çıkmaya başladılar.

Üst katın yerleşim planı da aynen alt katınki gibiydi. Banyo mutfağın, yatak odası oturma odasının üzerine denk geliyordu. Dolap aynen üst katta da devam ediyordu. Boldt Gaynes'in banyonun diğer yanda olduğunu söylemesine karşın ona yanıt vermeden dosdoğru dolaba yürüdü. Kapağı açtı ve içini gözden geçirdi." "Ne yapıyorsun?"

"Bunu kontrol ettin mi?"

"Tabii."

"Ne buldun?"

Gaynes, "Elbise dolabı," diye yanıtladı. "Elbiseler, ayakkabılar, süveterler."

"Ya telefon?"

"Neden söz ediyorsun?"

Boldt asılı birkaç elbiseyi kenara iteledi ve arka duvarın dibindeki telefonu işaret etti.

"Neler oluyor, Çavuş?"

Boldt'un terfisi henüz resmen açıklanmamıştı. Bu yüzden astlarının hiçbiri henüz onu teğmen diye çağırmıyordu.

"Dolap kapağını fark ettin mi?" dedi Boldt. "Altta ve üstte iki açık kilit. Bir telefon. Dolabın arkasında da ufak çelik bir kasa bulacaksın. Burada bir yerlerde....." Giysileri kenara itti ama aradığını göremedi. Dizlerinin üzerine çömeldi ve yerdeki halıyı en dibine kadar açınca döşemedeki bir deliği ortaya çıkardı. Parmağını deliğe soktu. Hemen yanıbaşında dizlerinin üzerine çömelmiş duran Gaynes, "Aman Tanrım," diye bir soluk koyverdi. Delikte 10 mm'lik bir 21'lik, üç dolu şarjör, bir kafa lambası, bir dolu pil ve çirkin görünüşlü bir el bombası vardı.

"El bombaları mı?"

"Olasılıkla fosforlu ve sersemletici bombalar. Burası onun sığınağıymış. Dışarıya direkt telefon hattı, sağlamlaştırılmış duvarlar, bir sürü silah. Kötü birinin çıkagelmesi durumunda saklanacak bir yer. Bunların hepsinin listelenmesini ve kişisel eşyası olarak kaydedilmesini isteyeceğiz."

"Bunu gözden kaçırdığım için özür dilerim."

Banyoya döndüklerinde Boldt, "Bu tipleri bilirim. Bu yüzden, adam içerideyken güvenlik çalışıyor olmalıydı, dedim. Herif insanları taciz ediyordu. Bu durumda da bazı misillemeler olabilirdi." dedi.

"Alarm çalışıyor mu olmalıydı?"

"Bazı noktalarda evet, çalışıyordu."

"Anlamadım."

"Biz buraya ulaştığımızda alarm çalışmıyordu," diyerek Boldt onu sınadı. Gaynes'in yüzünden konuya odaklandığı belli oluyordu.

Boldt, "Ön kapı kilitli bulundu," diye ekledi. Gölgesi gibi onu izleyen Gaynes'le birlikte odadan banyoya doğru yürüdü ve içeri girmeden başını uzattı. "Burada yerde bulduğun elbiselerin cebinden bir şey çıktı mı? Bozukluk, kalem, cüzdan..?"

Gaynes hocasını yanıtlayan bir talebe gibi, "Evet," dedi. "Ama onları oraya kendisinin koyup koymadığından emin olamadık."

"Hayır tabii ki olamayız." Hâlâ küçük odaya girmek için bir girişimde bulunmamıştı. "Adamın eşyaları nerede? Kişisel eşyaları?"

"Elbiselerle birlikte hepsi torbalandı."

"Ya anahtarlar?"

"Öğrenebilirim," dedi Gaynes. "Benim için bunu araştıracak birisi var."

"Öğren. Kaç anahtar olduğunu. Markalarını. Özellikle Yale olanları. Kaç Yale olduğunu."

"Ne olabilir ki?"

Boldt banyoyu bir kez daha gözden geçirdi ve Agnes'e dönerek onun gözlerinin içine baktı. "Bay Anderson'ın bir konuğu varmış. Çok zeki ve çok dikkatli bir konuk."

Boldt, Anderson'ın buzdolabında bulduğu bir parça çedar peynirini ağzına attı. Nasılsa çöpe gidecekti. Lastik eldivenlerle tutularak yenen peyniri üst dolaptan aldığı bir paket kraker ve ılık bir seven-up gazozu izledi. Gaynes kulağında telefon karşı taraftan bir yanıt bek-

leyerek ona bakarken mutfak tezgâhına oturdu

Boldt, "Üzüntüden atıştırıyorum." dedi. Bu, onun saatine bakmasına ve oğlu, kızı ve hastane yatağında yatan karısını hatırlamasına neden oldu. Krakerler midesindeki sancıya iyi gelmişti. Ülseri vardı. Güneşin altında yeni olan hiçbir şey yoktu.

Gaynes ağzının içinden telefona bir teşekkür geveledi ve kapattı. "On bir anahtar. İkisi Yale."

"İki." Boldt başını salladı. "Tamam, işte bu."

"Çavuş, ben öyle..."

Boldt kadına, "Ön kapı," dedi. "Emin olmak için kontrol etsen iyi olur." Kraker paketinden bir avuç daha aldı. "Kusura bakmazsan ben öğle yemeğimi bitireceğim."

Gaynes meraklı ifadesini hâlâ sürdürüyordu. Kızın hoş, erkek çocuğu gibi çocuksu bir yüzü vardı. Birlikte bir tarih yazmışlardı. Boldt'un himayesinde onunla birlikte bir seri cinayet davasında çalışmış, sinirlerine olan hâkimiyeti ve önseziyle onu etkilemişti. Hiç öne çıkmak istemezdi. Boldt'a kendisini hatırlatıyordu. Zor görevlere talip bir polis. Bir cinayetin karşı konulmaz çekiciliği. Gaynes aşağıya kilitleri kontrole indi. Çarçabuk döndüğünde, "Her üçü de Yale. Merdivenlerin üst kapısındaki Omni. Girerken fark ettin, öyle değil mi?" dedi.

"Emin olmak istedim," diyen Boldt ona teşekkür etti. Krakerleri bıraktı ve eldivenli ellerini yıkadı.

Uzun süren bir sessizliğin ardından Gaynes sinirli bir sesle,"Yani!" dedi.

"Yani ön kapıya birisi geldi," diye mutfaktan merdivenlere doğru yürüyen Boldt yanıt verdi. "Bizim adam da kontrol etti." Televizyonun uzaktan kumandasını aldı ve televizyonu açarak kanallar arasında zap yapmaya başladı. Gaynes kafası karışık ve sıkıntılı görünüyordu. Otuz dört kanalı da zapladıktan sonra Boldt gri düğmeyi bularak altmışlara geçti. "Buralarda bir yerlerde olmalı. Buldum." Ve ardından 99. kanala kilitlendi. Televizyonun ekranında siyah beyaz görünümde, Anderson'ın kapısının üzerindeki balık gözünden kapının dışındaki alanın görünüşü belirdi.

Gaynes, "İnanılmaz," diye inledi. Çok etkilenmişti.

"Kamerayı ön kapının üzerindeki aynanın çerçevesine saklamış. Tüm bunları anlayabildin mi?"

"Tekrar akademiye dönmem gerektiğini düşünüyorum."

"Sadece şans."

Gaynes, "Ya tabii," diye yanıt verdi.

Boldt varsayımlarına devam ediyordu. "Tahminen, gördüğünden hoşlandı. Orada duran her kim ise içeriye alabileceği birisiydi." Gaynes'e, "Evlerdeki elektrik tesisatı hakkında bir şeyler bilir misin?" diye sordu.

"Biraz."

"Bu pislikte başka video kaseti var mı, bak bakalım. Eğer ben James Bond Anderson olsam ön kapımda tüm olup bitenleri 24 saat videoya kaydederim." Gaynes hızla donanımı kontrol etti ve arkasında hayalet gibi duran Boldt'a dönerek, "İki kaset var," dedi. "Biri çalışıyor."

"Sana bunun yalnızca şans olduğunu söyledim. Bu herifleri biraz tanırım."

"Beni deli ediyorsun, Çavuş."

"Bant kendisini silmiş. Artık bize bir yararı yok, onu kaydet ve evine götürerek ileriye hızlı sarma yöntemiyle videoda bir çalıştır bakalım. Baştan sona bir izle."

Gaynes aygıta döndü ve kasedi çıkarttı. Kenarı spiralli not defterine kaydetti ve Boldt da tanık olarak tutanağın altını imzaladı.

"Yanıt vermek için aşağıya indi," diyerek Boldt peşindeki Gaynes'le merdivenlerden indi. "Alarmı kapattı ve kapıdakiyle selamlaştı. Kapıyı arkalarından kapattı ama alarmı çalıştırmadı ve birlikte içeri geçtiler."

Dönüp Gaynes'e işaret etti. "Konuklar önden. Hiç kimseye arkasını dönmezdi." Gaynes önü sıra ilerledi. Boldt oturma odasında onu bir sandalyeye doğru yönlendirdi. "Belki adam sandalyeye oturdu, belki de oturmadı. Olasılıkla Anderson'ın kendini rahat hissetmesini sağlayacak kadar birbirilerini tanıyorlardı. Duruma bakılırsa, büyük bir hata yaptı. Sen ve Dixie onu kesip biçmeye başladığınızda deride belirgin darp ve boğulma izleri olup olmadığına dikkat et. Toksin. Zehir. Ve Dixie'nin, Anderson'ın kulak salgısını incelediğinden emin ol. Bu çok önemli."

"Kulak salgısı mı?" diye Gaynes mırıldandı.

Boldt ona arkasını döndü. "Ve ona arkasını döndüğünde hata yaptı."

Gaynes sanki ceset oradaymış da görecekmiş gibi gözlerini yere dikti. Halı kaplı merdivenlere döndü ve Boldt'un daha önce yaptığı gibi çömeldi, "Merdivenlerde sürüklenmiş, bunu halının tüylerinden anlayabilirsin," dedi.

"Ziyaretçisi onu merdivenlerden yukarı çekebilecek kadar güçlüymüş."

"Eğer seninle daha önce çalışmamış olsaydım...."

"İltifatlarını kendine sakla. Bunların hepsi varsayım, gerçek kanıtlar değil."

"Bu yeteri kadar şaşırtıcı," dedi Gaynes. "Bunu hemen fark ettin." Basamakları işaret etti. "Halının tüyleri."

"Evet, gördüm."

"Ben hiç bakmamıştım."

Boldt omuz silkti,"Eğer dinlersen kurbanlar konuşur."

"Onu soydu, duşa yerleştirdi," diye Gaynes devam etti. Bir an düşündü ve gerçeği anladığında, "Olur şey değil!" diye hafifçe haykırdı. "Anderson'ın anahtarlığındaki üç anahtardan birini aldı ve gidip ön kapıyı kilitledi."

Boldt başıyla onayladı. "Hilenin temeli bu. Her yer sıkıca kilitli ve Anderson yanlız bulundu. Boktan bir kayma sonucu ölüm. Bunu kim araştıracak ki?"

"Ama güvenlik sistemi çalışmıyordu. Bu senin için bir ipucu oldu." Boldt'a çamaşır sepetini gösterdi. "Pantalonu bulduğum yer işte burası. Onu görmek ister misin? Söz ettiğim sarı polenli olan, Çavuş. Dizlerinde. Baştan aşağı polene bulanmış."

"Bu da Anderson'ı bizim için önemli yapar. İyi iş çıkardın, Bobbie. Biz sadece meydana çıkarabiliriz. Hepsi bu. Ve eğer haklıysak, düşünebilen birisiyle karşı karşıyayız. Bizim kapı anahtarını kontrol etmeyeceğimizi varsaydı. Kapının kilitli olmasının yeterli olduğunu düşündü. Bu çeşit herifler beni korkutur. Araştırma için her şeye sahibiz. Soruşturma Bölümü uzmanlarını tekrar çağırmalıyız. Resimlere, her şeye ihtiyacımız var. Belki Bernie ve onun burunlarını her yere sokan meraklıları bir şeyler bulurlar. Telefon kayıtları ve eğer bulursak hesapları. Bir silkeliyelim bakalım. Bir şeyler düşerse onlarla başlarız."

Boldt bütün bu yanıtsız sorulara karşın başını salladı. Bir yanı kendisini uzun zamandır hiç bu kadar iyi hissetmediğini düşünürken, diğer yanı kaçırılan çocuklarla onlarsız bir gece daha geçirmeye çalışacak ana babalar için üzülüyordu.

ON BEŞ

Birkaç saat sonra Liz'e yaptığı kısa ama aklından hiç çıkmayan ziyaretlerinden birisi için Üniversite Hastanesi'ne giderken Boldt'u, çağrı cihazından LaMoia aradı.

Liz'in yanakları eski rengine dönmüştü. Gözleri ışıl ışıl, elleri her zamanki buzluğunu yitirmiş ve ılıktı. Boldt'a yatağın üzerine oturmasını söyledikten sonra yüksek sesle, "Eve dönüyorum," dedi.

Boldt, içinde ümidin o ani sızısını hissetti. Gözleri doldu. "Ayakta tedavi için hastaneye gelip gidebilecek misin?"

Liz, "Doktor sana bunun ilaçlardan olduğunu söyleyecek, ama ben işin doğrusunu biliyorum," dedi ve İncil'le onun yanında duran dini bir kitaba doğru baktı.

Boldt nefesi kesilmiş bir halde, "Liz..." diye konuşmaya çabaladı.

"Yapma! Bunu konuşmak için yeteri kadar vaktimiz oluncaya kadar yorumunu kendine sakla."

"Kemoterapi neden oldu. Hepsi bu."

"Hepsi bu değil," diyerek Liz karşı çıktı. "Ondan değil. Ama bunu şimdi konuşmayalım. Eve dönüşüme kadar bekleyelim, tamam mı? Yarın ya da en geç Pazar günü."

Boldt yumruklarını sıktı. Kendini heyecanlı ve sıkıntılı hissediyordu. "Bu konuda konuşmamız gerek," dedi.

"Konuşacağız. Önce beni eve götür."

Boldt başını salladı ve aniden ne olup bittiğini anladı. "Dr. Woods onayladı değil mi? Senin eve gelişini yani." İçten içe korkunç bir önseziyle sarsılmıştı. Karısı tedaviden vazgeçmişti.

"Dr.Woods bendeki gelişmelerden şaşkın aşkım. Gözetim için burada tutmaktan memnun olurdu."

"Gelişmeler mi?" İnanamıyordu.

"Geriye sayımım önemli ölçüde yavaşladı. Katherine böyle hızlı bir değişimi açıklayamıyor, ama ben açıklayabilirim. Benim eve gitmeye ihtiyacım var. Sana, çocuklara, eve. Yapılması gereken neyse orada daha iyi yapılır."

"Yapılması gereken mi? Beni korkutuyorsun."

Bir Transilvanyalının konuşma şeklini taklit eden Liz, "Hepsini zaman içerisinde anlayacaksın," dedi ve koca bir stadyumu aydınlatacak kadar parlak ve bir kiliseyi ısıtacak kadar sıcak kocaman, gerçek bir tebessümle güldü. Bu öyle bir gülümsemeydi ki, içinde hastalıktan eser yoktu. Öyle bir gülümsemeydi ki, evlenmelerinden, çocuklardan, birlikteliklerinden önceki Liz'den geliyor gibiydi. Öyle bir gülümsemeydi ki Boldt'u en iyisinin bu olduğuna inandırdı. 25

"Delireceğim," diye mırıldandı.

Liz bilgiç bir gülümsemeyle,"Hayır, delirmeyeceksin," dedi.

LaMoia darmadağınık ve çok gergindi. "Önce dolu sonra yağmur. Bundan sıkılmaya başladım," dedi.

Diğer yandan Bobbie Gaynes pırıl pırıldı.

Boldt "Ne kaçırdım?" diye sordu. "Beşinci kat neredeyse bomboş."

LaMoia, "Soruşturma Bölümü uzmanları, Anderson'ın evinde, gelen telefonların kayıtlarının bulunduğu bir kutu buldular," dedi.

Gaynes heyecanla, "Kutu Anderson'ın evini arayan son 99 numaranın kayıtlarını içeriyor," diye söze karıştı. "Gelen her telefonun."

LaMoia, "Teknoloji güzel bir şey," dedi.

Gaynes Boldt'a telefonların listesini uzattı, "Bunlar son gelen otuz telefon. Konuğu gelmeden önce telefon etmiş olabilir diye düşünüyoruz. Eğer öyleyse bu Kavalcı olmalı. Eğer ikisi arasında bir bağlantı varsa."

Boldt listeleri alarak, "Başka?" dedi. "Elimizde başka ne var?"

LaMoia, "Adamın işleyen açık bir hattı varmış. Son otuz aramanın dokuzuna dikkat et. Umumi telefonlardan." dedi.

Her ikisi de Boldt'a beklentiyle baktılar.

"A, anladım," dedi Boldt.

"Bu senin alanın Teğmen," diyen LaMoia rütbesini de vurgulamış oldu.

"Anderson'ı arayan herkesle konuşsak iyi olur. Buna umumilerden arayanlar da dahil."

Gaynes, "Belki neden hem Anderson'da hem de Shotz'ların evinde polen olduğunu buluruz," dedi.

Boldt, "Hayır, hayır, hayır," diyerek onu uyardı.

"Çavuş, bu bir cinayet," dedi Gaynes. "Bu polen yüzünden direkt olarak Kavalcı araştırmasıyla bağlantılı bir cinayet."

Boldt, "Umumi telefonları sizin için araştırmamı istiyorsunuz," dediği anda, gözüne bir numara ilişti, heyecanını öksürerek gizlemeye çalıştı. Numara güvenilir muhbirlerinden birine aitti. Havaalanın-
 daki barlardan biri olan Air Strip'in numarasıydı.

Anderson ölmeden hemen önce tam üç kez o numaradan aranmıştı.

LaMoia, "Ne oldu Çavuş?" diye sordu.

"Bir şey yok." İstihbarat dış dünyaya kapalıydı. Özerk olarak çalışırdı. Bilgileri toplar, dosyalar hazırlar ve Belediye Başkanı'ndan, bir gecede beş yüz dolara yatağa giren orospulara kadar herkesten gelen ihbarı değerlendirirdi. Boldt muhbirlerinin kimliğini gizli tutmak zorundaydı. Hatta kendi dedektiflerinden bile. "Şimdi, izin verirseniz bununla ilgileneyim," dedi.

Onun sesindeki değişimi fark eden LaMoia, "Çavuş?" dedi.

"Sizin için telefon numaralarını araştıracağım. Bunun için bana şükretmelisiniz."

Bu kez Gaynes, "Çavuş?" dedi.

LaMoia ile bakıştılar ve ikisi birden Boldt'a döndüler. "Burada aynı takımdayız, öyle değil mi?"

Boldt biraz sertçe, "Sizin için bunları araştıracağım," diyerek, gizliliğin gerektiğinin bilincinde, heyecanla ve rekabet kaygısıyla sözünü tekrarladı. "Bununla ilgileneceğim."

LaMoia bir şey daha söyledi ama Boldt onu duymadı. Muhbirini düşünüyordu. Raymond. Ve ne demeye onun Anderson gibi bir kütüğü, adam öldürülmeden birkaç gün önce defalarca aradığını.

ON ALTI

Air Strip barının dış cephesi, ciğer pembesi rengi ve üzerinde CANLI KIZLAR-HEPSİ ÇIPLAK yazılı metal tabelasıyla etrafa parıltılar saçıyordu. Zaten Boldt da hiç ölü kızlardan söz eden bir tabela görmemişti. İçeriye adım atar atmaz smokin şeklinde bir tişört giymiş, ayaklarında siyah deri ordu botları, hafifçe uzamış sakalları ve kulağında bir küpe olan göbekli kapıcıyla burun buruna geldi. Adam, "Giriş beş dolar, en az iki içki," dedi.

Boldt'un ilk tepkisi altın renkli rozetini göstermeyi düşünmek oldu ama Raymond'a kimliğini gizli tutacağına dair verdiği söz onu durdurdu. Beş doları ödedi. İçeride Tina Tumer'ın devasa kolonlardan haykıran sesi, aşkını istiyorum, diyordu. Kapıcı "Keyfine bak," dedi. Boldt girdi ve girer girmez de içerideki dumanla ter kokusundan tıkandı.

Barda on beş, yirmi vardı, iki misli de masalarda oturuyordu. Pek çoğu iş ve spor kıyafetliydi. Kravatlar çıkartılmıştı. Havaya sigara ve puro dumanından yayılan yoğun bir koku hâkimdi. Boldt pazarlamacıları ve haftanın ya da ayın birkaç gecesi sürekli gelen müdavimleri ayırt etti. Sağ tarafındaki gölgelerin karanlığında atlı karıncanın üzerindeki atlar gibi boyalı bir çift genç kadın bacakları ve elleri üzerinde, sanki esen sert bir rüzgârdan korunmak ister gibi bir sandalyenin kollarını sıkı sıkı kavramış kucak dansı yapıyorlardı.

Solunda yirmisine yaklaşmış gibi görünen bir kız, elleri kalçalarında, diri göğüsleri çıplak, beline doladığı ince kemere tutturduğu küçücük pullu bir kumaş parçasıyla kapatmaktan çok, gözler önüne serdiği kasıklarını müziğin ritmiyle ileriye doğru sallarken, kahverengi saçlarını bir su perdesi gibi öne arkaya savuruyordu. Baş par-

mağını belindeki ince kemere, sanki hemen çıkartacakmış gibi geçirmişti.

Boldt hayatından bıkmış gibi görünen barmene ve müdavimlerden oluşan çenebazlar grubuna doğru baktı. Aslında Raymond'ın barına gelmekle anlaşmalarını açıkça bozmuş oluyordu. Barın bitimindeki uzak köşede, yakışıklı ve esrarengiz görünümlü Latin kökenli bir adam arkasını duvara dayamış oturuyordu. Yüzüne sualtı gözlüğü gibi oturan bir aynalı güneş gözlüğü takmıştı. Boldt'un yaklaşıp yanındaki alüminyum sandalyeye oturmasıyla dikkatini ona çevirdi. Boldt zencefilli bir gazoz ısmarlayınca barmen burnundan soludu ve giriş ücreti olan beş dolara dahil olan iki içkinin ne isterse olabileceğini ve iki tane ısmarlaması gerektiğini homurdandı. Boldt siparişini seven-up'la değiştirdi.

Raymond, "Bu hiç de akıllıca değil dostum," dedi müzikte ancak sesini duyurabilecek bir tonla. "Hiç akıllıca değil."

Boldt sahnede bir sütuna serilmiş kıvranan kızı işaret ederek, "Sence on sekiz var mıdır? diye sordu.

"Hiç fikrim yok dostum. Hoş ve biçimli kalçalar. Bir erkek daha ne isteyebilir? Üzerinde sürücü ehliyeti görmüyorsun, öyle değil mi?" Raymond kendi şakasından hoşlanmıştı. "Ne? Yoksa onu kalp atışlarını hızlandırdığı için kenara mı çekeceksin dostum?" Bir sigara yaktı. "Senin yaşındaki bir adam için bir şeyler yapabilir, ama benim umurumda değil."

"Dışarıda görüşmeye ne dersin?" diye Boldt sordu.

"Dude!" diye Raymond barmene seslendi. "Birkaç dakikalığına arkaya geçiyoruz."

"Kızları rahatsız etme, lanet olası."

Raymond, Boldt'u bir çift kadife perdenin arkasındaki kapıdan geçirerek üç çıplak göğüslü kızın makyaj yaptığı çok aydınlık bir odaya soktu. Kadınların ikisi esrarlı bir sigarayı paylaşıyor, üçüncüsü ise çiklet çiğniyordu. Yürüyüp kadınların arkasından geçerlerken Boldt, onların çıplak sırtlarına değmemeye çaba gösterdi. Her üçü de Boldt'un kendilerine bakmaya yeltenmemesinden büyülenmiş görünüyorlardı. Gencecik kızlardan biri, "Azdı mı?" diye sordu.

"Kendine gel, sana düzüşecek birisini getirmişe benziyor muyum? Bu benim dostum. Birkaç dakikalığına giyinme odasına giriyoruz."

Giyinme odası, her türlü giysinin, pulların, payetlerin, sivri ökçelerin, çeşit çeşit şapkaların, plastik yılanların, şişme kadınların, bir eyer ve yapma hayvanlar da dahil olmak üzere her türlü sahne donanımının içinde bulunduğu tıkış tıkış bir odaydı. Çok uzun süre buzdolabında kalan bir artık yemek kabının kapağı açıldığında ortaya çıkan kokuya benzeyen, sigara ve ekşi ter karışımı bir koku her yere sinmişti. Raymond iki süt sandığını ters çevirdi ve oturdular.

"Bu saçmalık dostum."

"Zorunluydu. Çağrıma yanıt vermedin."

"Bir kez aradın. Meşguldüm."

"Ben de öyle. Bu bekleyemez." Gözleri çarpıştı ve Boldt kazandı.

"Bu saçmalık."

"Kendi küvetinde kayarak dişlerini yutan birini bulduk."

"Herhalde şu plastik banyo paspaslarından kullanmadığı için olmuştur," dedi Raymond. Yirmilerinde görünüyordu, ama aslında otuz dokuz yaşındaydı. Başka bir çağda yaşasaydı onun için züppe derlerdi. Çok şıktı. Briyantileyip sımsıkı geriye çekerek taradığı saçları yüzünden, çikolata kahverengisi gözleri suratından fırlayıp çıkacak bir çift zeytine benzemişti. Dişleri gerçek olamayacak kadar parlak beyazdı ve soğuk gülümsemesi kişiliğinin aslında bir hançer kadar keskin olduğu ve gizli bir kişiliğe daha sahip olduğu konusunda bir uyarıydı. Pantolonu öylesine dardı ki, Boldt bunun nedeninin alışılmadık biçimde erkekliği bastırılmış bir adamın kendini ifade ediş biçimi olduğunu düşündü. "Aramızda iyi bir ilişki var," deyince, Raymond homurdandı. "Her ikimiz için de sürprizlere açık, hoş ve gizemli bir ilişkimiz var." Boldt bu yorumu ağır havada asılı bıraktı.

"Şimdi sana hâlâ güvenebilir miyim, bilmek istiyorum. Çünkü eğer güvenemezsem adını defterden silmem gerekecek. Sana gelen para kesilir ve bir sonraki durakta otobüsten ineriz. Ne demek istediğimi anladın mı?"

"Lanet olsun! Dur biraz," diye Raymond hemen itiraz etti. "Sen ne demeye çalışıyorsun?"

"Küvetteki ölü adam Andy Anderson'dı."

Bir ölüden uzak durulması gerektiğini bilen Raymond hemen, "Hiç tanımıyorum," dedi.

"Son on gün içinde adamı üç kez aradın, ama hiç tanımıyorsun öyle mi? Asıl bu adamı hiç tanımayan benim ve bu da beni üzüyor. Şimdiyse morgda ayak parmağına takılmış bir etiketle çıplak yatıyor ve cinayet şubesindeki dostlarım bana gelip ikinizin onun *ayağı kaymadan* önce çok yakın olduğunuzu söylüyorlar."

"Hey, dostum, adamın öldüğünü ilk kez duyuyorum, yemin ederim."

"Onlar, Cinayet Masası'ndaki dostlarım, birisinin adamın ayağının altına sabun koymuş olabileceğini düşünüyorlar. İşleri kolaylaştırsın diye. Anlarsın ya?"

"Bana bakma, dostum."

"Bakmıyorum Raymond, dinliyorum. Cinayet Masası polislerini senden uzak tutan benim. Tabii, şimdilik."

"Bundan kuşkum yok."

"Ya ben ya onlar. Seçim senin. Bana sorarsan seni bir kaynak olarak korumak isterim. İyi çalışıyoruz ama eğer bu işle bir ilgin olduğu ortaya çıkarsa ilişkimiz biter."

Küçük oda sıcaktı ve Raymond'ın yüzü terden parlamaya başlamıştı. Ara sıra aldığı paradan olmak istemiyordu. Boldt'un onunla çalışmasının bir diğer nedeni de, kendisini pembe sayfalardan uzak tutacak ne iş olsa yapmasıydı. "O herif şantajcı bir pezevenkti," dedi. "Bir herif uygunsuz bir karıyla düzüşüyorsa, Anderson otel odasına döşediği tesisatla onları filme alırdı. Ne dediğimi anlarsın. Adamın karısı için özel küçük bir film. Pek çok kez soru sormak için buraya gelmişti. Buradaki kızların bazıları dans etmekten başka şeyler de yaparlar. Anderson onlar için iyi para öderdi. Arasıra birlikte küçük işler çevirirdik. Önemsiz şeyler."

"Bu benim sorumun yanıtı değil."

Raymond suratını buruşturdu. Muhbirler kaynaklarının sorulmasından hoşlanmazdı. Boldt bunu biliyordu.

"Bir istisna yap Raymond, adam öldü," dedi.

"Öyle. Ama onu biri ortadan kaldırdı," dedi Raymond, ihtiyatla. "Bu olayın bir ucu bana da dokunur diye korkuyorum. Zan altına girmek istemiyorum."

Boldt, "Benimle işbirliği yap," diyerek gözlerini adamın gözlerinin içine dikti ve ısrarla bakarak sözünü tekrarladı, "Benimle işbirliği yap."

"Anderson, Fremont civarının çarpılacağını söylemişti. Büyük bir iş, bilirsin. Tek başına gözetlemek için çok büyük bir alan ve böyle bir işle ilgili getirilecek her bilgi karşılığını alacak demişti. Ben de bu yüzden sözümden döndüm. Anlarsın. Ve bu işle ilgili duyduğum tek lanet şey de, bazı beyaz züppelerin gözetlemek için yanlış ev seçmeleri yüzünden kızartıldıkları. Sabah iki ile beş arasında bazı kimyacılar bu boş evin bodrumunda bazı işler çeviriyorlardı. Öğleden sonra üçte tüm beyazı çekip uçmuş görünen bu beyaz oğlan geliyor. Ama aslında bir şey çekmemiş. Gizlice gözetlemek için içeriye giriyor. İkinci hata. Kimyagerler de bunun sadece bir ahmaklıktan mı kaynaklandığını, yoksa polise mi çalıştığını anlamak için iyice benzetip sonra da sokağa atıyorlar. Berbat bir iş. Benim adamım da olayı böyle duyuyor, ben de ondan."

"Ve sen de Anderson'a anlattın."

"Uyarmak zorundaydım. Onun oğlu da olabilirdi değil mi? Evi gözetleyen yani."

"Anderson oltaya geldi mi?"

"Nasıl olur bilirsin. Az bir şey verdi. Bilginin doğruluğu kanıtlanırsa iyi bir ödeme yapacaktı."

"Kanıtlandı mı?" Anderson farkında olmadan Kavalcı'nın yoluna çıkmış olabilir miydi?

"Araştıracak, sonra da beni arayacaktı."

"Eminim arardı."

"Lanet olsun. Sen de şimdi adamın dünya değiştirdiğini söylüyorsun! Kahrolasıca herifin bana bir ellilik borcu var."

"Boş evin adresi ne?" Raymond işte tam böyle bir herifti. Su katılmamış bir çıkarcı. Gerçekleri şakımaya hazır, tabii çıkarı varsa. Adamın suratına bir sırıtış yayıldı. "Elliliğin kokusunu alıyorum," diyerek kıkırdadı.

Eğer bir uyuşturucu laboratuvarı varsa ve adamlar onu ortadan kaldırdılarsa olasılıkla evi de baştan aşağı altüst edip öyle terk etmiş olabilirlerdi. Eğer geride Kavalcı ile ilgili bir şey kalmışsa daha sonra mahkemede delil olabilirdi. Sherry Daech gibi Shotz'ların bebek bakıcısı da ilaçlama yapan birinden söz etmişti.

Aradaki bağlantı, bir hâkimden arama izni almak için yeterliydi.

Boldt işe bu noktadan başladı.

Bir uyuşturucu laboratuvarını ortadan kaldırma işleminin riski, bilinen bir bombanın fitilini sökmenin yanında ikinci derecede risk sayılır. Bu işi tezgâhlayanlar silahlıydılar, uçucu ve patlayıcı kimyasalların üzerinde oturuyorlardı. Baskın, narkotik tarafından onaylanmalıydı. Boldt işlemleri usulüne uygun bir şekilde halletti ve şansı yakaladı. Narkotiktekiler haftalardır gezici laboratuvarların peşindeydiler. Güvenilir bir ihbar olduğu için yetki hemen verildi. Bunun arkasında Özel Harekât ve Acil Durum Timi yüksek ateş güçleri ve deneyimli personelinin tüm gücüyle olayın arkasındaydı.

11:45'te operasyon için gerekli tüm işlemler tamamlanmıştı. Şüpheli laboratuvarın bitişiğindeki üç evde laboratuvara komşu oturan aileler sessizce tahliye edilmişti. Telefon talimatıyla yönlendirilen aileler çocuklarını da alarak hiçbir şey yokmuş gibi garajdan arabalarıyla çıkmışlar ve şehir merkezinde onları Westin'e yerleştirecek Sosyal Güvenlik'ten bir kadın görevli tarafından karşılanmışlardı. 12:20'de üç gözetleme timinin ikincisi yerine yerleşmiş ve ikinci ev de boşaltılmış, özel bir dinleme aygıtı siyaha boyanmış dört zemin penceresinden birine yerleştirilmiş ve binanın boş olduğu anlaşılmıştı. Toplanan bilgilerin ışığında üçüncü gözetleme timi 12:50'de adamların henüz gelmediği varsayılarak yerini almıştı. Çatışma timi onları takip etti. Üç narkotik dedektifi hedef binanın karşısında duran bozuk bir sokak temizleyici makinanın başında güya tamir için bekleşiyordu. Caddenin solunda boşaltılan bitişik evin önündeki zırhlı araçta iki keskin nişancı mevzilenmişti. Asetilen kaynağıyla açılan dikine, ince uzun mazgal delikleri olan araç, Seattle Polis Teşkilatı'na mal olmuştu ve içindeki personel Truva atı görevi görüyordu. Hedefin solundaki sokakta park eden yine onlara ait bir treylerde sekiz Özel Harekâtçı, kapı kırmada kullandıkları 1.5 m'lik kütük ve ufak bir savaşı başlatıp bitirecek kadar silah vardı.

Diğer taraftaki boşaltılmış evde hepsi madalyalı dört keskin nişancı kulaklarında telsiz, karartılmış pencerelerin gerisinde hazır bekliyorlardı.

Mulwright, onun operasyon şefi ve Narkotik'ten bir teğmen, evi görecek şekilde park edilmiş, Büro'nun kamulaştırıp mobil komuta merkezine tahsis ettiği bir kuru temizleme kamyonetindeydiler. Boldt operasyonun planlanmasına yardım etmiş olmasına karşın resmi ola-

rak davet edilmemişti. Bu yüzden Soruşturma Bölümü'nden Bernie Lofgrin'le birlikte, elindeki telsizin Özel Harekât Timi frekansından konuşmaları dinleyerek arabasında sabırsızlık içinde oturuyordu. Hiç kimse konuşmuyordu.

Mulwright'ın Özel Harekât Timi'nin lideri Amet Amali Ustad bu birime ait özel minibüste yedi polisle birlikte bekliyordu. 2. Dünya Savaşı sonrası henüz çocuk yaşlardayken kuzey-batıya göç eden Mısırlı ve Hintli ana babasının, Eisenhower döneminde Seattle'da karşılaşmalarının ürünüydü. Adamları arasında sert bir savaşçı olarak bilinen Ustad'ın, şaşırtıcı yeşil gözleriyle gizemli bir yakışıklılığı vardı. Giydiği ve üstüne sıkıca oturan kömür grisi üniformasıyla hepsi siyahlar içindeki adamları arasında fark ediliyordu. Her operasyon görevlisinin sırtında sarı POLİS yazısı vardı. Amet Ustad adamlarını gözden geçirdi. Yalnızca, yatalak annesi ile ilgili sorunları yüzünden, takımın başarısına gölge düşürmesi olasılığı olan Devon Long için kaygılanıyordu. Ustad adamlarının sorunlarını kendi sorunu gibi görürdü. Her biri çok özel olan takım arkadaşları ile ilgili bilgi almak için Boldt'un istihbarat birimine pek çok kez başvurmuştu. Telsiz trafiğinde hiç hareket yoktu. Altı sivil devriye aracı adamların gelişini bildirmek için tetikte, binaların etrafında tur atarken, üç ayrı gözetleme ekibi binanın çevresindeki en küçük hareketi bile izliyordu.

Ustad'ın adamlarına, "Sakin olun," demesi özellikle Devon Long içindi. Onun timi, diğerlerinden daha dakik çalışır, hedefi şiddetli bir keskinlik ve ağır ateşle vururdu.

En ufak bir şaşkınlığa, en ufak bir hataya yer yoktu. Birimlerin telsiz raporları tekdüze olmaya başlamıştı. İyi baskınlar ve kötü baskınlar vardı. Ustad bu seferkinin ikinci kategoriye uygun olacağını düşünüyordu. Sıcak haber olup medya canavarını beslemek için, bir grup masabaşı oyuncusunun alelacele planladığı bir operasyondu bu. Bütün uyarı işaretlerinin farkındaydı. Tepeden farklı komutlar geliyordu. Bu işi bir kadın Yüzbaşı ve bir sarhoş yürütüyordu. Ustad'ın endişesini gidermek için bundan çok daha fazlasına ihtiyacı vardı. "Tetikte olun çocuklar," dedi adamlarına. "Sanırım canlı bir balık yakaladık." Biraz açıkta duran kulaklığını kulağına bastırdı ve dinledi. Sırasıyla her birim yanıt verdi. Kendi sırası geldiğinde Ustad ağ-

zına yönlendirilmiş küçük mikrofona konuşurken adamları da onu seyrediyorlardı.

Truva atındaki ve bitişik evdeki bir sürü nişancıdan başka, altı kişilik bir tim iki blok ötede siyah panelli bir minibüste çağrıldığında bir dakika içinde çarpışmanın içinde olmak üzere hazır bekliyordu. Ustad, nişancıların liderinin iyi ve saygın biri olduğunu biliyordu. Birlikte çok iyi iş çıkarırlardı. Ustad arkayı kollarken onlar ön tarafı tutardı. Eğer her şey iyi giderse Narkotik sürüsü onları izler ve her iki timin itirazına karşın aslında vurmaya da meyilli olurlardı. Polisin Boeing Havaalanı'nın girişindeki eğitim tesislerinde, dekor olarak inşa edilmiş binalarında düzenli olarak baskın tatbikatları yapılırdı. Amet Ustad böyle eğitimlerin yararına inananlardan biriydi ve

çok iyi eğitimli takımı Washington'ın Acil Müdahale Grubu'ndaki en iyi takımdı. Ülkenin değişik eyaletlerinden gelen timlerin ve şehir polislerinin bir araya gelmesiyle oluşan Acil Müdahale Grubu terör, rehine, uyuşturucu baskını gibi kriz noktalarına gider ve durumu kontrol altına alırdı. Telsizden sesler gelmeye başladı.

2. Gözetleme Birimi: Eğlence başlıyor.

3. Gözetleme Birimi: Haydi. Arka kapıya yaklaşan dört kişi saydım.

2. Gözetleme Birimi: Sayı tamam.

Operasyoncular: Dört kuş yakaladık çocuklar. Aracın plakası evin sahibinin değil. Tepede yeşil ışık yakaladık.

3. Gözetleme Birimi: Kapı kapandı. İçerideler.

Operasyoncular: Oldu bu iş çocuklar. Canlı yakalamaya çalışalım. Tamam mı? Ekip, sıra sizin.

Ustad: Anlaşıldı. Sıra bizim.

Ustad adamlarına doğru baktı ve sessizce gözleriyle iletişim kurarak anlaştı. Her biri başını sallayarak karşılık verdi. Hepsi "sıra bizim" sözünü duymuş ve zamanın geldiğini anlamışlardı. Eğitimleri ödülünü alacaktı. Devon Long'un, liderinin korkusuzluk ifadesi görmeyi istediği gözleri cansızdı. Ustad terörle yüz yüze gelmek istemeyen ve kapısının arkasında kötü adamların olduğu karanlık bir yere görev gereği zorla girmek zorunda kalan birisiyle birlikte olmak istemiyordu. Nazik bir tavırla, "Long, sen burada bekçilik yapacaksın," dedi. Takımın geri kalanı onun neden geride bırakıldığının bi-

lincinde, adama bir göz attılar. Long, tüm kişisel sorunlarına karşın Ustad'ın doğal liderlik yeteneğine sahip iki üç adamından biriydi. Her ne kadar Ustad adamın gözlerinde hiç hoşlanmadığı çok farklı bir ifade yakaladıysa da Long kısık bir sesle, "Evet efendim, Komutanım," diyerek usule uygun bir yanıt verdi. Ustad takımına döndü, "Üçlü gideceğiz. Bunun akıllıca yapılmasını istiyorum. Yoğun ateş altında kalabiliriz. Bu yüzden birbirinizin ne yaptığını kontrol edin. Hedefinizi doğru tesbit edin ve yanlış hedefe ateş etmeyin. Tünekte dört kuşumuz var," diyerek sağ elini kaldırdı ve dört parmağını göstererek, "Dört!" dedi. "Tekrarlayın."

"Tünekte dört kişi Komutanım! diyerek takım hep bir ağızdan fısıldadı.

"Biri çıkarsa?"

"Üç, Komutanım!"

"Telsiz kontrol," dedi Ustad.

Hepsi kulaklarındaki telsizleri kontrol ettiler.

"Kütüğü kaldırın."

Adamların dördü takımın *İri penis* adını taktıkları aygıtı yüklendiler. Çelik kütüğün yanlarında, taşıma için plastik kulplar vardı ve üzerinde uç noktada birleşen ve ona kalın bir ok görünümü veren dört parlak çizgi bulunuyordu. Pek çok operasyonda kullanıldığı için aşınmış ve berelenmişti. Dört adam, kütüğü hem plastik kulplarından tutarak taşıyor, hem de ufak bir yük arabası ile dengede tutuyorlardı. Ustad'ın adamları her şey olabilirdi ama asla zayıf değildi.

Devon Long, Ustad'ın önünden geçerek nöbet tutmak için römorkun arkasındaki geniş kapının önüne yöneldi. Ustad diğerlerinden biraz uzaklaşıp döndü ve belindeki telsizin mikrofonunu kapatarak Long'a , "İyi misin evlat?" diye sordu.

"Evet efendim," diye Long fısıltıyla yanıt verdi.

"Tetikte ol."

"Baş üstüne efendim."

Ustad telsizini açarak operasyonla yeniden bağlantı sağladı. Çelik kütüğü taşıyan adamları gelirken hızla atan nabzının sesini kulaklarında duyabiliyordu. Ritmik bir şekilde geriye doğru saymaya başladı. "Üç... İki... Bir."

Long, römorkun çelik takviyeli çift kanatlı kapısını açtı ve adam-

lar bir yılan sessizliğiyle dışarıya kaydılar. Ustad kütüğün ve adamlarının önüne geçti. Adamlarından ikisi de arkaya geçtiler. Ustad gideceği yolu önceden belirlediğinden hızla sola döndü. Evin bakımsız çimlerle dolu bahçesindeki araba yolundan dümdüz aşağı git, merdivenleri çık ve kapıya ulaş. Dönüş yok. Hile yok. Gözetleme birimleri takımın her hareketini rapor ediyorlardı. Onlarınkinden başka tek ses, yürürken ayaklarının altında ezilen çakılların çıkardığı sesti. Yarı yolda silahını kaldırdı, sessizce kendi kendisine beş dolu fişekliği olduğunu hatırlattı. Eve yaklaştıkça attığı her adımı zihninde tartıyordu. Saniyeler geçti.

Ustad Truva atının içindeki nişancıların, eğer gerekirse koruma ateşi açmaya hazır olduklarını biliyordu. Kovboylarından biri polislerin öne geçmesine izin verdi. Narkotikçiler de kendi adamlarının peşi sıra ilerlediler. Ustad giydiğinden emin olmak için parmaklarını çelik yeleğine sürttü. Uyuşturucu laboratuvarları kesinlikle en kötüsüydü. Eğer ufak silah ateşi sizi saf dışı etmezse, yaylım ateşi mutlaka ederdi. Sessizce arka verandaya sıçradı, adamları da hemen arkasında çömelmişlerdi. İzleme birimlerine eliyle ileriyi işaret etti. Fiber optikten ince bir teli kapının altından içeriye sessizce kaydıran adam kayışla göğsüne bağlanmış monitörden içeriyi gözledi, teli geri çekti ve başparmağını yukarı kaldırarak liderine tamamdır işaretini verdi.

Ustad çömelmiş iki adamına, gruptan ayrılacakları işaretini verdi. Ellerinde kilit kesici olan adamlar, ateş başlar başlamaz binanın güney kanadındaki kilitli sığınağa doğru koşacaklardı. Her şey yolunda görünüyordu. Evin arkası boştu. İstihbarat iyi çalışmıştı. İmalathanenin bodrumda olduğu düşünülüyordu. Ustad o andan itibaren bir atış salvosuyla karşılaşmaktan korkmaya başlamıştı. Tek bilinmeyen zemin katın planıydı. Bu konuda, aynı zamanda yapılmış benzer binalarda olduğu gibi, bodrum kapısının mutfağın ya yanında ya da içinde olduğunu varsaymalarının dışında gerçekte hiçbir fikirleri yoktu. Ustad *iri penisi* merdivenlerden çıkartmalarını işaret etti. İkisi aleti tutarken diğer ikisi silahlarını doğrulttular. Elini havaya kaldırdı ve parmaklarını açtı. Önce baş parmağını, sonra sırayla diğerlerini tek tek kıvırdı ve eli yumruk halini alıp sayması bitince adamlar kütüğü önce öne sonra geriye ve yine öne doğru sallayıp hız alarak

kapıya bindirmesiyle kapı, kasası, menteşeleri, ne var ne yoksa mutfak zeminine saçıldı. Kapının kırılmasıyla takım hızla mutfağa daldı. Hemen ardından Polis Randy Deschutes bodrum kapısını bulduğunu işaret etti. *İri penis* bir kez daha saldırıya geçti. Sonra ikinci kez saldırdı. Havaya kıymık parçaları savruluyor ama kapı hâlâ yerinde duruyordu. Ustad Arapça küfür etti. Üçüncü darbede kapının pervazı yerinden söküldü. Bundan sonraki iki vuruşta bodrum kapısı merdivenlerden gürültüyle yuvarlandı. Ustad ufak bir silahın o çok aşina sesini duyduğu anda adamlarından birisinin dönüp yere düştüğünü gördü. Adam acıyla yuvarlandı ama kan görünmüyordu. Dört kaburgası kırılmış olmalıydı ama çelik yeleği hayatını kurtarmıştı.

Ustad tüfeğinin kabzasını sıkıca kavrayarak aşağıdaki karanlığa, "Polis," diye bağırdı ve iki kez ateş etti. Geriye üç mermi kalmıştı. Silah sesleri ve bağrışmalar birbirine karışmıştı. Patlayan silah sesleri Ustad'a sığınağın iyice abluka altına alındığını gösterdi. Onları iki taraftanda kuşatmışlardı. Kötü adamlar kıstırılmıştı.

"Silahlarınızı bırakın!" ihtarı aşağıda yankılandı. Yanıt daha fazla silah sesi oldu. Kısa süreli ve rastgele. Ustad tam tepesinde birisinin süründüğünü duydu. Arkasından bir nişancının tüfeğinin sesi geldi. Ustad adamın çatıdan arka bahçeye düşmesini izlemek için döndü. Aşağıdakiler üst kata bir gözcü yerleştirmiş olmalıydılar. Adam arka bahçe yerine sokağı gözetlediği içinde polis timinin yaklaştığının ve çıkış yolunu tıkadığının farkına varmamış olmalıydı. Ayağa kalktı, döndü ve otomatik tüfeğiyle yaylım ateşe başladı. Omuzundan vurulmuştu ama yükselen adrenalinden kurşunu hissetmiyordu. Tüfeğini yukarı doğru kaldırdı ve vurulan adamın sendelemesini izledi. Adam Ustad ve adamlarının geldiği yoldan topallayarak kaçmaya çalışıyordu. Ustad telsizinin düğmesine bastı ve, "Devon, silahlı bir kuş sana doğru geliyor," diye bağırdı. Başı dönüyordu. Tüm dikkatini, topallayarak minibüse doğru giden adamda toplayarak dizlerinin üzerine çöktü. Römorkun arka kapısı savrularak açıldı ve Devon aşağıya atladı. Ustad bağırarak onu uyarmak için ağzını açtı ama etraftaki karmaşadan Devon onu duymadı. Kaçak aniden durdu ve silahını Long'a doğrulttu. Ustad, "Hayır! hayır!" diye mırıldandı. Long elindeki makinalıyı hemen kaldırdı ama anında kendi arkadaşlarının da hedef olduklarını fark etti. Onları vurmadan kaçağı vurması imkansızdı. Düşüncesizlik

etmiş ve römorktan çok erken fırlamıştı. Hızla kendini yere attı ve yuvarlanarak silahını vahşice boşaltmış pusudaki bir avcı gibi, çılgıncasına uygun bir atış açısı bulmaya çalışıp yaylım ateşe başladı.

Adam sendeledi ve düştü. Long sağ yanını tutuyordu; besbelli vurulmuştu. Şimşek gibi adamın tepesine çöktü. Silahı bir tekmede uzaklaştırdı ve postallı ayağını adamın kaburgalarına gömdü. Ustad gülümsedi. Öne doğru sendeledi ve bayıldı.

Boldt, ikinci katı gözden geçirmek için Lofgrin'in teknisyenlerinin bodrumda işlerini bitirmelerini sabırla beklerken ölen olmadığını düşünüyordu. İkisi onlardan, dört yaralı vardı. Ama kötü adamlar fena benzetilmişlerdi. Uyuşturucu laboratuvarı bugüne kadar şehir-

de bulunan ikinci en büyük imalathaneydi ve büyük miktarda LSD ve uyuşturucu ele geçirilmişti.

Mutfak ve bodrum her tarafa yayılan ahşap, kan, mermi kovanları, cam ve bilumum döküntü yüzünden savaş alanına dönmüştü. Her şey tespit edildi. Hepsi tek tek kaydedildi. Sistemin dışındakilere karşı kendilerini haklı göstermek için ihtiyaç duyduklarında daha fazla rapor, daha fazla ifade olacaktı. Bütün bunlara dört temmuzdan önce çözüm bulmaları gerekiyordu. Kurtuluş bayramı, işçi günü. Çok dikkatli olmaları gerekiyordu.

Mutfak kanıt çöplüğüne dönmüştü. Lofgrin bu kargaşada Boldt'un ilgisini çekecek bir şey bulamadı. Evin civarı da pek iyi durumda sayılmazdı. Gelip giden ordu sağ olsun.

"Ne zaman?" diye Lofgrin'e seslendi. Saat sabahın üçü olmuştu. Acilen bir fincan çay içmeye ihtiyacı vardı.

"Bir nedenden herkesi oradan uzak tuttun," dedi Lofgrin üst katı kastaderek. İki polis üst katta bir insan avı gerçekleştirmişler, Boldt da üst katı kapatmıştı. Oraya Lofgrin'in kanıt toplayan adamlarından sonra gideceği için kaygılıydı. Bu büyüklükte bir işte olay yerinin olabildiğince iyi durumda korunmasını istiyordu.

Boşaltılan komşu evdekilere göre ev, çocuksuz yaşlı bir çifte aitti. Kadın kısa bir süre önce ölmüş ve ev son birkaç aydır boş bırakılmıştı. Sağdaki komşu gelen mektupları almış ve çiçek tarhını sulamıştı. Zemin katta bulunan gazeteler bodrumun son altı haftadır uyuşturucu imalathanesi olarak kullanıldığını gösteriyordu ve narkotik-

çilere yeni bir araştırma sahası açıyordu. Temiz semtlerde uyuşturucu imalathaneleri. Boldt kafasındaki düşünceleri biraz dağıtmak için bir blok kadar yürüdü. Kendisine bir çay, bir sürü kahve ve donut alarak basının ve kendilerine mikrofon uzatılan şubeden birkaç üst düzey adamın doluştuğu olay yerine geri döndü. Mulwright ve Hill de gelmişlerdi. FBI'dan Dunkin Hale ve bir savcı yardımcısı da oradaydı. Boldt onlara doğru yürüdü. Herkese kahve dağıttı ve bu arada teknisyenlerin de gönlünü kazandı. Sonrada arka verandadaki Lofgrin'e katıldı. Lofgrin sigara içiyordu. Şaşıran Boldt, "Ne zamandır sigara içiyorsun sen?" diye sordu.

"Sen de başlama, tamam mı! Diane'den yeteri kadar dinliyorum."

"Seni yirmi küsur senedir tanırım."

"Geçen hafta elliyi devirdim, tamam mı!"

Boldt onun doğum gününü biliyordu. O ve Dixie, Bernie'yi Victoria'ya, sadece erkeklere hizmet veren bir caz kulübüne götürmeyi planlamışlar, ama Liz'in hastalığı ve Özel Tim bu planın bir süre ertelenmesine neden olmuştu. Boldt sürprizi bozmamak için daha önceden bildiğini belli etmeyen bir ses tonuyla, "Tamam," dedi.

"Bu berbat alışkanlığı yirmi yedi yıl önce bıraktığımda kendi kendime ellinci doğum günümden önceki hafta içebileceğime dair söz vermiştim. Sonra altmış beşte bir ay içeceğim, dedim. Seksenimde, eğer o kadar yaşarsam, artık bu konuda bahse girmem, istediğim kadar içerim. Hem de filtreli filtresiz ne olursa. Şimdi içmeme karışan olursa, Diane bile olsa cehenneme kadar yolu var."

Boldt çayından bir yudum aldı. Çok koyuydu. Plastik bardakta olmasa daha çok hoşuna gidecekti. "Çok acayip adamsın. Biliyor musun?"

"Öyle, biliyorum. Ne olmuş?"

Boldt, "Bir şey olduğu yok," deyip çayına döndü. Lofgrin sigarasını sanki dünyadaki son sigaraymış gibi tüttürüyordu.

"Şanslıydın," dedi Lofgrin bir duman bulutu savururken. "Eğer buna şans denirse."

"Çok," diye Boldt yanıt verdi. "En küçük bir terslik olsaydı bunun sorumluluğu bana kalırdı."

"Bir şey öğrenebildin mi?"

Adamın ciddi olup olmadığını anlayamıyordu. Bir sivil olarak

Lofgrin yeminli resmi polislerden farklı olarak bir sürü değişik kurala bağlı çalışıyordu.

"Sadece elliyi devirmeyi özlemle beklemediğimi öğrendim," diye yanıt verdi. Lofgrin bir duman bulutu içinde gözlerinden yaş gelinceye kadar gülerken Boldt çayını bitirdi. Birlikte içeriye girdiler.

Kırk dakika kadar sonra Lofgrin, "Lou, artık yukarıya gelebilirsin," diye seslendi. Gün ağarmaya başlamıştı. Hatta kuş sesleri bile duyuluyordu. İkinci kattaki mobilyalar eskiydi. Duvarlar kâğıt, yer de halıyla kaplanmıştı. Katta iki yatak odası, bir banyo ve bir de çamaşır dolabı vardı. Arka bahçeye bakan yatak odasının dikiş odası olarak kullanıldığı belliydi. Pencereden, ileride hafif meyilli tepedeki birkaç düzine ev görünüyordu. Sabahın 04:30'unda bu evlerin hepsi karanlıktı ve sokak lambalarının ışığında sis içindeymiş gibi duruyorlardı.

Boldt ağır ağır yaklaşan ayak sesleri duydu ve bu sesin LaMoia'nın deve kuşu çizmelerinden geldiğini hemen anladı.

John kapı eşiğinde durdu ve pervaza yaslandı. Boldt içeride elleri ve dizleri üzerinde halının içine gömülmüştü.

LaMoia, "Biliyor musun," dedi, "eğer iddiaya girecek birini bulsaydım daha bu bok çukurunu fişleyeceğimiz üzerine büyük para koyardım. Weinstein'ı da kaybettik ve ben üçüncüsünden korkuyorum."

"Böyle düşünme," diye Boldt uyardı. "Sınırlar seni her zaman deli eder, özellikle geçilmişse." LaMoia'ya doğru ilerledi ve "Halı devriyesi," dedi.

"Lofgrin'den ne haber?"

"Alttaki kargaşayla uğraşıyorlar. Bernie halıyla bizim ilgilenmemizi istedi. Elimizde ne var, pek belli değil." diye Boldt açıkladı. "Gözcülerinin aslında bunun için ön odayı kullandıklarını düşünüyoruz. Adam sigara içiyormuş. Odada pis bir tütün kokusu ve bir sürü izmarit var. Ortalık hamamböceği kaynıyor. Bu oda ise temiz kokuyor ve izmarit yok. Henüz yok!" Pencerenin yanındaki bambu sandalyeyi işaret etti, "Bu da birisinin arka pencerede epey vakit geçirdiğini gösteriyor. Başka bir gözcü. Nöbetleşe gelmişler. Biri sigara içiyormuş, diğeri içmiyor."

Boldt, Raymond'un, ilaçlayıcının biriyle birlikte evin içinde ola-

bileceği düşüncesine katılmıyordu. Eğer doğruluğunu destekleyecek kanıtlar ayağına takılırsa ancak o zaman inanırdı. Ama yapmak zorunda olduklarını yaptığında, Narkotiktekileri kendi gereksinimleri için kullandığında bu, sistemin düpedüz kendi çıkarları için kullanılması demek olurdu. LaMoia'ya bilgi vermek de onu kendi üstlendiği riskin altına sokmak demekti. "Pencerenin pervazında yakacak kömür elde edilen yosundan bulundu." dedi.

LaMoia, "Sandalyeye oturup ayaklarını oraya dayayan adamdan düşmüş olabilir," diye tahmin yürüttü.

"Kesinlikle. Ama yosun nereden geliyor?"

"Çiçek tarhları." LaMoia'nın ağzı açık kaldı. "Niye ben uyuşturucu farelerinin çuha çiçekleriyle ilgilenmeyeceğini düşünüyorum acaba?" diyerek dizlerinin üzerine çöküp halıyı parmaklarıyla ince ince araştıran Boldt'a katıldı.

Boldt, "Bu arada, ön odada turba yosunu yoktu," dedi.

Birlikte araştırdıkları alanları demir paralarla işaretleyerek sistemli bir şekilde çalışmaya devam ettiler.

"Biliyor musun, aklıma takılan bir soru var," dedi LaMoia, bir yandan halıyı incelemeye devam ederek.

"Nedir o?"

"Bir teğmen, hem de istihbarattan, sabahın dördünde bir uyuşturucu imalathanesindeki halının üzerinde ne halt eder?"

"Aynı şey Özel Tim'deki bir Cinayet Masası çavuşuna da sorulabilir."

"Yani? Ben buradayım çünkü sen beni kabaca uykumdan uyandırdın ve kıçımı kaldırıp acele buraya gelmemi emrettin."

"İki polis yaralandı. Bu olayı araştırma sırasının sana geldiğini düşündüm."

LaMoia alaycı bir tavırla, "Eminim öyle düşünmüşsündür," dedi. "Buradayım çünkü Özel Tim'den birine gereksinimin olabileceğini düşündün. Ayrıca bu baskını onun takımı yapmış olmasına karşın Mulwright'a yakın çalışmak istemiyordun. Beni yataktan kaldıran ise merak, Çavuş. Bu seferki sadakatle ilgili değil. Sadakat için çok yorgunum."

Doğrudan yanıt vermekten kaçınan Boldt, "Daphne ne diyor biliyor musun?" diye sordu.

"Sanırım şu anda söylemek üzeresin."

"Şu Kavalcı'nın bir planlamacı olduğunu."

Kavalcı'nın adının geçmesi LaMoia'nın başını aniden kaldırmasına neden oldu ve halıda araştırma yaptığı yeri gözünden kaçırdı.

"Adam önden gidiyor. Nasıl olduğunu bilmiyoruz, ama onları önceden belirliyor. Nereden bilmiyoruz ama onları gözlüyor ve sonra saldırıyor. İlk kaçırma olayından önce her şeyi planlamış olmalı. Çünkü ondan sonra insanların daha dikkatli olacağının farkındaydı. İşini ya kendi başına yapıyor ya da Anderson gibi kütükleri kullanıyor."

"Burada ellerimle dizlerim üzerinde olmamın nedeni bu mu?"

"Böylesi daha iyi,"dedi Boldt. "Yoksa söylentilerle uğraşmak zorunda kalırız."

LaMoia bir kahkaha patlattı. "Sabahın dördünde espri ha. Sana bu işi sevdiğimi hiç söylemiş miydim?"

İşlerini bitirmeleri epeyce uzun sürdü. Boldt'un dizleri ayağa kalktığında kütür kütür etti. LaMoia kalem fenerini yakarak onun ışığında mobilyaları inceledi. Feneri duvara doğru kaldırdı ve pencerenin pervazına kadar indirdi. Aniden, "Çavuş!" dedi.

Boldt ışığın ortasındakine bakmak için yürüdü. Çerçevede ufak, kalınca bir cam parçası duruyordu. LaMoia ışığı tutarken Boldt pencereyi açtı ve "Hava almak için pencereyi açmış, ayağını kaldırıp pervaza dayamış," dedi. Cam parçasını alarak kanıt torbasına koydu ve üzerini işaretledi. Eski günlerde olduğu gibi.

LaMoia heyecanla, "Bu herifin ayakkabısının altına araba camı yapışmış. İş botlarının. Abuk sabuk bir taban. Böyle bir şey işte," dedi.

"Evet, galiba öyle."

Aslında hemen bir sonuç çıkarmak hem tehlikeli hemde aptalcaydı. Bu cam parçasının laboratuvarda Shotz ve Weinstein'ların evlerinde bulunan camla karşılaştırılması gerekliydi. Yine de Boldt şimdiden, bu cam parçasının Kavalcı'nın bulunduğu yer ile bir bağlantısı olup olmadığını düşünmeye başlamıştı.

Kanıtı imzalatarak Bernie Lofgrin'e devrettiler. Yirmi dört dakika sonra, ufuk doğudan mavileşmeye başladığında, Boldt arabasına binip ayrıldı. Geceyi evde geçirmek zorunda kalan Marina yakında

uyanmış olacaktı. Çocukların giydirilmeye, beslenmeye ve bakıma ihtiyaçları vardı. Hayatları birlikte geçiyordu, birbirlerine bağlıydılar. Ya kayıp çocuklar neredeydi? Hayatta mıydılar? Ölmüş müydüler? Bir bodruma ya da bir dolaba kilitlenmiş olabilirler miydi? Bir baba olarak yapmak zorunda olduğu işlere odaklanmaya çalışmasına karşın, aklı bir ilaçlamacı gibi giyinmiş, sallanan sandalyede oturup ayaklarını pencere pervazına dayamış Kavalcı'nın görüntüsüne gidiyordu. Sorulması gereken soru; Anderson'ın, kendisini muhbir diye tanıtan çevresinden bir hırsız avcısı tarafından mı, yoksa Kavalcı tarafından mı öldürülmüş olduğuydu. Anderson'ı herhangi biri öldürmüş olabilirdi. Bir müşterisi, araştırdığı bir kurban, arayanlar listesindeki adlardan herhangi birisi. Ama adamın pantolonunun dizlerindeki polen Shotz'ların beşiğindeki ile Taurus'un paspasındaki polenle uyuşuyordu ve Boldt da bu kanıtı görmezden gelemezdi. Anderson, dizlerindeki yüzünden kesinlikle bu işe dahildi. Gayner, Shotz'ların evinin civarını didik didik etmiş ve diz hizasında sarı çiçekleri olan bir tarh bulamamıştı. Kırmızı ışıkta yavaşladı ama durmadı. Sabahın beşinde bunlarla uğraşacak hali yoktu. Arayanların listesi! Aniden bir sonraki mantıklı adımın ne olacağını anladı. Cep telefonundan LaMoia'yı aradı. Onu Lofgrin'le birlikte bırakmıştı.

"Evet,"

"Anderson'ı arayanların listesi var ya," dedi Boldt.

"Ee?"

"Anderson dostluk hatırına iş yapacak biri değildi, John. O kiralıktı."

"Sana katılıyorum."

"Gaynes'in listeyi kontrol edeceğini biliyorum, John. Her biri ile tek tek görüşecekti. Ama bu telefonların adresleri olmalı ve bu adresler içinde civardaki evlerden olan varsa, belki Kavalcı da izleniyordu."

"Adresler mi?" LaMoia Boldt'un ne düşündüğünü anlamak için bir süre sustu ve sonra aniden ayıldı.

"Bana bir saniye izin ver," dedi ve ardından "Lanet olsun!" diye homurdandı. Boldt'un düşündüğü gibi o da bağlantıyı kurmuştu. "Weinstein'ın evi bu tarafta. Anderson Kavalcı için çalışmıyordu, o Weinstein için çalışıyordu!"

"İyi uykular," dedi Boldt ve LaMoia'nın artık bir an bile uyuyamayacağını bilerek bağlantıyı kesti.

ON YEDİ

Daphne vuruşa geçmek için, duvarları kaçırılan çocukların ve kolunun biri küvetin kenarından dışarı sarkmış olan Anderson'ın cese-

dinin fotoğraflarıyla dolu olan Özel Tim toplantı salonunu seçmişti. Zanlıların sorgusu yapılacaktı ve Daphne, Weinstein'ı bir zanlı olarak değerlendirmeye hazırlanıyordu.

Kay Kalidja, Flemming'in geçmesi için kapıyı tuttu ve birlikte resmi bir havada içeri girdiler. Flemming kendiliğinden büyük oval masanın baş köşesindeki sandalyeye yöneldi, ama aniden ne yaptığını fark ederek durdu ve Daphne'ye, "Nereye oturacağım?" diye sordu.

Daphne, "Nereye istersen," diye karşılık verdi. "Masanın başı uygun. Zanlıyı da buraya oturtacağım ki Anderson'ın resimlerini görüp zorlansın."

Kalidja Daphne'nin elini sıktı ve "Seninle anlaşmazlığa düşmek istemem," dedi.

Flemming, "Hayır düşmeyeceksin," diyerek Daphne'ye ev ödevini iyi yaptığını ve onu iyi tanıdığını belli ederek konuşmaya müdahale etti. "Suça Karşı Uygulanacak Tedbirleri Motive Eden Kaynaklar mıydı?" diye sordu.

Daphne, Flemming, yazılarından birinin başlığını söylediği için, "Etkilendim," diye karşılık verdi. Bir an düşündü, hafızasını araştırdı ve onun hücumunu geri püskürttü, "İnsan Saldırganlığının ve Özgürlüğünün Uzlaşması, değil mi?" dedi.

"Altın yıldız." Flemming Kalidja'ya döndü ve "Adamın geçmişi?" diye sordu.

"On birinci kurbanın babası. Adı Sidney. Liseyi Ohio'da bitir-

miş. Antioch Koleji. 68.000 dolar kazanıyor. Musevi. Karısı Trish ise değil. Green Peace ve Demokrat Parti'ye bağış yapmış. Ufak miktarda."

Flemming Green Peace'i duyunca dilini şaklattı. Kalidja devam etti, "80.000 dolarlık ipoteği var Araba borcundan da 20.000 dolar. Kredi kartı borçları da yüksek. Hiç tutuklanmamış. Üç yıl önce bir şiddet girişimi var. Ülke dışını fazla aramıyor. Aradığında da kuzeni, halası ve amcasıyla görüşüyor. Ev telefonu Anderson'ı arayanlar listesinde bulundu. Toplam yedi kez aramış. Bunların üçü kazadan önceki hafta."

"Cinayetten önce mi demek istiyorsun?" dedi Daphne.

Flemming, "Kaza," diye araya girdi. "Siz mahkemelerde 206 saat geçirdiniz Bayan Matthews." Bu süreyi Daphne kendisi bile oturup hesaplamamıştı. "Uzman tanık olarak ben, kanıt açıkça ortada olsa bile yine de kuşku duyarım. Sizin alanınız..."

"Bu bir bilim dalı," diye Daphne karşı çıkarken yüzünün yandığını hissediyordu.

"...suç nedeni, çevre, şüphelinin zihinsel durumu üzerinde spekülasyon yapmak. Hepsi adli sürece yardımcıdır. Ben de 1600 saatimi aynı sandalyede oturarak geçirdim. Ve şu anda Anderson olayı bir kazadır. Burada tartışılması gereken bir nokta var. Biz de onu yeniden inceleyeceğiz. Bunlar sadece ikinci derecede kanıtlar. Belki Komiser Columbo için işler, ama o sandalyede işe yaramaz. FBI şüpheliyi tutuklamaz, onları biz mahkûm ederiz. Bayan Hill ile benim aramdaki fark işte orada yatıyor, Bayan Matthews."

Daphne adamın her gözeneğinden fışkıran içerlemeyi hissedebiliyordu. Flemming, Özel Tim'in tüm kontrolünü istiyordu. Zor bir adamdı. Kimse onu atlayamaz, kimse onu görmezden gelemezdi. Odadaki elektrik ışığında kara derisi pırıl pırıl parlıyordu. Sesi bir vaizinki gibi içini ısıttı. Flemming'in Georgetown'dan psikoloji derecesi vardı. USC'den de suç bilim üzerine yüksek lisansı. Büro'ya katılmadan önce INS sınır devriyesinde bir polis şefiydi. Ulusal Kız İzciler Yönetim Kurulu'nda çalışmış, tatilini çocuk kaçırma olaylarını kaleme aldığı, fazla bir değeri olmayan kitabını desteklemek için yaptığı, bir dizi tanıtım gezisinde geçirmişti. Bekâr, diye hatırladı Daphne. Hiç evlenmemiş. Bu Daphne'ye inanılmaz geldi. İnsanın

içine işleyen kahverengi gözler inanılmayacak kadar etkileyiciydi. Belki de, diye düşündü, kadınlar kolayca kucağına düşüyordur. Tıpkı LaMoia gibi.

Flemming Diet Cola içiyordu. Güçlü siyah eli kutuyu sıkıca kavramıştı. Kalidja ise Starbuck kahvesi içiyordu. Daphne'nin içindeki psikolog bu birkaç dakikalık değerlendirmeden memnundu. Bir insanın takım arkadaşlarını tanıması önemliydi. Flemming ona yalnızca iş düşünen biri gibi geliyordu. Araştırmacısı Kalidja tam bir kadındı. Şehvetli ve akıcı. Anlamlı gözlere ve bir adalının müzikal ses tonuna sahipti. Sıkıntılı bir tavırla düşünürken, elleriyle oynayıp durduğu saçlarındaki boncuklar şıkırdıyordu. Daphne ikisinin ilişkisinin işten öte olup olmadığını merak etti. Flemming'in oyuncağı ise paslanmaz çelikten bir dolma kalemdi. Hareket etmeden duramadığından, deri kaplı defterine habire bir şeyler karalayıp duruyordu. Düşündüklerinin yüzüne yansımasına izin verdiğinde bu yüzde bitkinlik, gerilim ve sabırsızlık beliriyordu. Saatine baktı ve bir itiraz homurtusu salıverdi. Hayatı ellerinin arasından kayıp gidiyordu.

Tam o sırada LaMoia oldukça yorgun bir halde çıkageldi. Sidney Weinstein ve adı Caldwell olan adamın avukatının ardından odaya girmişti. Flemming'e doğru elini şöyle bir sallayarak yarım yamalak bir selam verdi, Kalidja'ya küstah bir gülümseme lütfetti ve Daphne'nin onun için ayırdığı yere geçip oturdu. Weinstein ve avukatı Caldwell fotoğrafların karşısındaki yerlerine oturdular. Daphne bakışlarını, vücut dilini ve yüz ifadesini gözetlemek için tetikte, Weinstein'ın üzerine odakladı.

Tanışma faslından sonra ilk olarak Caldwell söze başladı ve yasal konumunu açıkladı. LaMoia herkese bu görüşmenin gayri resmi bir soruşturmadan başka bir şey olmadığını hatırlatarak, "Bay Weinstein," dedi. "Telefonla arayanları saptayan bir aygıtla ilgili bir bilginiz var mı? Bu elektronik bir aygıttır ve...."

"Biliyorum."

"İki hafta içinde siz ya da karınız Bernard Chalmers Anderson, genelde Ricky Anderson ve son günlerde Andy Anderson olarak bilinen birisini tam dört kez aradınız."

Daphne adamın acı çekiyormuş gibi göründüğüne dikkat etti. Weinstein masum değildi.

Avukatı Caldwell, "Bay Anderson özel bir dedektifti, şey gibi..." derken, LaMoia, "Düzeltiyorum," diyerek adamın sözünü kesti. "Anderson ev güvenlik sistemleri kuruyordu. Aynı zamanda, gerektiğinde uygunsuz işler yapan ev kadınlarının fotoğraflarını çekmek gibi hizmetler de veriyordu."

"Bir dakika, dur bakalım!" diye avukat itiraz etti.

Flemming Daphne'yi eriten alçak tınılı sesiyle,"Sakin ol," dedi. "Çavuş şimdi söyledi, kimse suçlanmıyor. Sakin ol, Caldwell."

O anda avukat dikkat etmesi gereken kişinin Flemming olduğunu anladı ve ona döndü.

LaMoia, "Bay Weinstein, Anderson'la en son ne zaman konuştunuz ?" diye sordu.

"Bu hafta Pazartesi ya da Salı," diye sinirli bir yanıt geldi.

"Tekrar aradınız mı? Dikkatli düşünün."

"Salı gecesi."

LaMoia başını salladı. "Tam 21:52'de. Şansınıza Bay Anderson'ın nefes borusunun, korkarın suratını biraz morartarak azıcık düzeltilmesinden iki saat sonra." Ve adamın gözlerinin içine bakarak devam etti, "Dili tekerlek lastiği gibi simsiyahtı ve fare kadar şişmişti. Ölüydü. Küvette pis bir şekilde kayıp düşme. Şu lastik paspasın önemini hatırlatan türden. Neyi kasdettiğimi anladınız mı?"

Weinstein kireç gibi bembeyaz kesildi. Caldwell hazırlıksız yakalandığı için itiraz fırsatını kaçırmıştı.

LaMoia sakin sakin devam etti, "Bu yüzden bizim merak ettiğimiz şey," diğerlerini işaret etti, "sizinle Andy Anderson arasındaki iş ilişkisinin ne olduğu. Ve sizi uyarıyorum, Bay Weinstein, burada Seattle Polis Teşkilatı'nda kimseyi tutuklamayız. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Eğer hepimiz dansedersek bu sadece eğlenceli bir parti olur. Köşede parmağı burnunda bir saksı çiçeği gibi oturursan Ajan Flemming, Teğmen Matthews ve ben kafanı değiştirinceye kadar senin üzerine yağmur gibi yağacağız."

Konuşmaya çalışan Caldwell'i elini kaldırarak susturduktan sonra devam etti, "Ve bu Georgetown'lı kanun profesörü bize istediği kadar kızabilir. Bunu hissetmeyiz bile, çünkü onunla bir işimiz yok. Bizim işimiz seninle, senin Andy Anderson'la olduğu gibi. Ne dediğimi anladın mı? Bu yüzden sana tavsiyem... Konuş ve yürü git. Bize karşı çıkmakla küçük Hayes'e de karşı çıkıyorsun."

Flemming ağzı bir karış açık, LaMoia'ya bakakalmıştı. Caldwell boğazına bir şey takılmış da yutkunarak onu atmak ister gibi öksürdü.

Flemming ihtiyatla, "Bay Weinstein, şimdi gerçekleri söyleme zamanı. Yalanlara, abartılara ve sırlara ihtiyacımız yok. Çavuş LaMoia bir cinayet soruşturması yürütüyor. Tek bilmeniz gereken bu. Şu anda sanık değilsiniz. İhtiyacımız olan tek şey bilgi," dedi.

LaMoia,"Eğer bazı bacakların kırılmasını istediyseniz bizim için hava hoş. Pis resimler mi? Bu sizin işiniz. Telefon dinleme mi? Bir evin gözetlenmesi mi? Bu sizin sorununuz. Burası hür bir ülke." Bunları söylerken yüzünde irkiltici ve küstah bir gülümseme vardı.

Caldwell kulağına bir şeyler fısıldayınca Weinstein başını salladı
 ve avukat, "Bu konuşma banda alınmayacak ve bu resmi bir görüşme değil demiştiniz..." derken, LaMoia, "Siz ne diyorsunuz?" diyerek onun sözünü kesti. "Neden bir süre Bay Weinstein'ı rahat bırakmıyoruz? Bırakalım da biraz nefes alsın."

Weinstein için odada sanki bir tek LaMoia vardı. Daphne sorgulamada dedektifin kontrolu ele geçirme yeteneği karşısında hayrete düşmüştü. Yaptığı hiçbir şey usule uygun değildi. Sorgulamadaki her kuralı çiğnemişti, ama adamın dikkatini kazanmıştı.

Weinstein, "Sizler yardım etmeyecektiniz," diye sızlandı. "Aradım. Bizi birinin gözetlediğini söyledim. Hiçbir şey yapmadınız. Ben de bir arkadaşa bana yardım edecek birini tanıyıp tanımadığını sordum. Çok pahalı olmayan birini. Bana Anderson'ın adını verdi. Karısının bir komşusuyla birlikte olduğunu ortaya çıkartmış. Anderson'ın onların fotoğraflarını çektiğini söyledi. Sizler bana inanmadınız, ben de kendi işimi kendim gördüm."

Parmağını LaMoia'ya doğru uzatarak devam etti, "Bu yüzden de araştırması için Anderson'ı kiraladım. Gözetleniyor muyum, gözetlenmiyor muyum diye."

Flemming,"O zamanlar kaçırılan çocuklar hakkında bir şey duymuş muydunuz?" diye sordu.

"Shotz mu? Ondan önceydi. Los Angeles, Portland, San Francisco. Benim için bunlar yeterliydi."

Daphne yüksek sesle, "Shotz'ların bebeğinin kaçırılmasından önce birinin sizi gözetlediğini sezdiniz," dedi. Bu, Kavalcı'nın çocukları

kaçırmaya başlamadan önce her şeyi inceden inceye planladığı hakkındaki düşüncesine uyuyordu.

"Size söylemeye çalıştığım bu."

Flemming, "Sizi Kavalcı gözetlediği için Anderson'ı kiraladınız," diyerek bir deneme yaptı.

Odada bir an sessizlik oldu. Weinstein sızlanarak, "Siz öyle diyorsunuz. Sanırım bu doğru," dedi ve başını önüne eğdi. "Benim düşündüğüm tam bu değildi, hayır," diye düzeltti. "Anderson, olasılıkla bir hırsızdır demişti. Bu mantıklıydı. Hırsızlar her zaman evleri önceden belirlerler. Bu yüzden de bazı şeyleri banka kasasına koyduk." Gözleri bulutlandı. Daphne adamın kayıp oğlunu düşündüğünü anladı. Weinstein gözlerini ovuşturdu ve konuşmaya devam etti. "Lanet olsun, Seattle'da arabası çalınmamış ya da evine girilmemiş bir kişi söyleyebilir misiniz? Anderson bu heriflerin yakalanmasının hiç de kolay olmadığını söylemişti. Sizi beceriyorlar, ortadan toz oluyorlar ve başka bir yeri kesmeye başlıyorlar. Anlaştığımız gibi, elden 200 dolar verdim."

Daphne çok fazla televizyon izlemekten oluyor, diye düşündü. Sanki hafızasını yitirip de hastanede yatan her adam, her John Doe* bir polisti. Ona göre, Weinstein ikinci sınıf bir dolandırıcının hedefi olmaya pek de uygun gibi görünmüyordu. Araba hırsızlığı belki. Anderson'ın peşinat için onu aldatıp aldatmadığını merak etti.

LaMoia, "Anderson'ı kontrol için aradın. Nasıl çalıştığını, neler yaptığını görmek için," dedi.

Flemming kural dışı sorusundan tedirgin olarak, LaMoia'ya sert bir bakış fırlattı.

"Yatırımımı korumak için. Tabii ki aradım."

"E, sana ne anlattı?"

"İlk seferinde hiçbir şey bulamadığını söyledi. Tekrar ara dedi. İkinci kez, bir veya iki gün sonra..."

"İki," diye LaMoia düzeltti.

"Bir ilerleme kaydetmiş olabileceğini söyledi. Yeni bir anlaşma istedi. Bazı resimler çekebileceğini, ama bunun masrafları arttıracağını söyledi. Sanırım hesabını kapatmak için diyebilirsiniz, masraflar artı bir ellilik daha."

---

*Ç.N. John Doe: Kimliği bulunamayan kişi

"Ve siz de anlaşmaya uydunuz," diye Daphne söze karıştı.

"Tabii ki uydum. Bütün yaptığı, evi birisinin gözetlediğini doğrulamak oldu. Aslında tüm söylediği, bunun üzerinde çalıştığıydı. Benden daha fazla para kopartmaya kalkışmasından hoşlanmadım. Bu beni rahatsız etti. Ayrıca pek çok kere bana ev güvenlik sistemleri satmaya çalıştı. Bir alarm sistemi." Duraladı. "Siz de onlardan kullanıyor musunuz? Evinizde demek istiyorum."

"Ya sen," diye Flemming sordu. "Aldın mı?"

"Hayır. Neden olduğunu bilmiyorum. Sanırım sadece gerek görmedim. Şimdi alacağım. Hayes kaçırıldı. Anderson öldürüldü."

"Anderson'ın ölümü bir kaza olarak kayıtlara geçti," diye Flemming düzeltti.

LaMoia ve Daphne göz göze geldiler ama Flemming'e karşıda çıkmadılar. Avukat, "Kaza mı yoksa cinayet mi?" diye adeta havladı.

Weinstein onun sözünü keserek, "Dinleyin, eğer sizler benim telefonuma yanıt verseydiniz onu kiralamayacaktım. Topu bana atmayın. Bütün bunların nedeni bu mu?" diye söylendi. Sesi biraz sinirli çıkmaya başlamıştı. Avukatı sakinleşmesi için elini onun koluna koydu ama Weinstein adamın elini itti.

"Sizler resimleri buldunuz, değil mi?" Bu bir soru değil, bir açıklamaydı. "Tek derdiniz o resimlerdekileri tanımıyor olmanız ve benim size kim olduklarını söylememi istiyorsunuz. Ama onları ben de görmedim."

Anderson'ın eşyaları arasında bir kamera yoktu.

Flemming, "Senin için fotoğraf çekti mi?" diye sordu.

"Fotoğraf çekmek için anlaşmayı yenilediğini söylemiştin," diye LaMoia hatırlattı.

"Doğru, elliyi kabul ettim."

Flemming öfkeyle, "Size resimleri çektiğini bildirdi mi?" diye sorusunu yineledi.

"Hayır, bildirmedi. Asla. Bakın resimleri boş verin. Benim oğlum ne olacak?"

Flemming ona aldırış etmeden diğerlerine döndü ve, "Fotoğraflar için bir ödeme istemiştir. Elinde öyle fotoğraflar olmadığını söylemek sanırım güvenli," dedi.

Daphne, "Yaptığımız her girişim, Hayes'i mümkün olduğunca çabuk geri almak için," dedi Daphne.

LaMoia bir yandan not alırken Weinstein'a, "Resimler hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Sanırım bazı fotoğrafları zaten çekmişti ve daha fazlasını çekecekti."

"Neden?"

Avukat uzandı ve müvekkilinin kulağına bir şeyler fısıldadı. Weinstein yüksek sesle, "Hayır," diyerek başını salladı ve diğerlerine döndü. "Ben hiç fotoğraf görmedim, hiçbir zaman da açıkça fotoğraflar vardı demedim," dedi.

Daphne, "Ama onların varlığına inanıyorsunuz, neden?" diye üsteledi.

Weinstein ona bakmak için hafifçe döndü. Yüzünde her an ağlayacakmış gibi şaşkın bir ifade belirmişti. "Olağanüstü bir şeyin peşinde olduğunu söylemişti. Kelimesi kelimesine hatırlamıyorum." Gelecek soruyu anlayıp sorulmasına fırsat vermeden devam etti. "Bunu ikinci elliliği isterken söyledi." Gözleri parladı ve doğal bir şekilde, "Bu ne demekti biliyor musunuz? Parasını Bay Tehlikeli Yabancı'yı teslim ettiğinde alacaktı. Aynen böyle."

Daphne tüm vücudunu yakıcı bir öfkenin kapladığını hissetti. Tehlikeli yabancı, polis dilinde çocuk hırsızı demekti. Kavalcı'yla olan ilişki yanlış görünmüyordu. Kalemler, kâğıtlar üzerinde uçuşmaya başladı. Anderson çocuk hırsızı olduğuna inandığı bir şüpheliyi saptamıştı. Eğer Weinstein doğru söylüyorsa, o gerçekten Kavalcı'ydı.

Weinstein ve avukatı gidince, LaMoia, Flemming'in ajanlarının Anderson'ın dubleks dairesinde ikinci bir arama için kendisine katılmalarını teklif etti. Şaşırtıcı bir hareketle Flemming, bulunan her kanıt paylaşıldığı sürece Seattle Polis Teşkilatı'nın ayak işlerini yapmasından memnun olduğunu belli ederek, bu öneriyi kibarca reddetti.

Flemming ve Kalidja, LaMoia ve Daphne'yi yalnız bırakarak beraberce çıktılar.

"E?" diye LaMoia sordu.

Daphne kendinden emin, "Weinstein başta sinirliydi. Gözü korkmuştu ama sonra gevşedi, kendine güvenini kazandı. Solunumu düzenliydi. Fazla terlemedi, gözünü kırpmadı ve bir kaşı bile seğirme-

di. Sandalyesinde fazla kıpırdanmadı. Tetikteydi, dikkat kesilmişti ama biz de üzerine bir hayli yüklendik."

"Caldwell onu hazırlamış mıdır?"

"Mümkün. Bazıları onun yanıtları olabilir."

"Biz de bunu yedik."

"Evet. Kesinlikle."

LaMoia bir şeyin onu rahatsız ettiğinin farkında olarak, "Canını sıkan ne?" diye sordu.

Daphne dudaklarını büzdü. "Weinstein değil, Flemming. Fotoğraflardan söz açılıncaya kadar oldukça sessiz kaldı. Ondan sonra da fazla canlıydı. Neden kamera için Anderson'ın evini arama teklifini reddetti?"

"İtiraf edeyim, beni de şaşırttı."

"Ya fotoğrafların olmadığı konusunda bizi ikna etme girişimine ne demeli?"

LaMoia düşünceli bir şekilde başını önüne eğdi. "Anderson'ın evini daha önceden araştırdılarsa bunun bir anlamı olabilir," dedi ve kendi kendine, "Ah! Hay Allah kahretsin!" diye homurdandı.

Daphne, kanı damarlarında buz keserken sordu,

"Ya Anderson'ın çektiği fotoğraflar zaten ellerindeyse?"

ON SEKİZ

Griye boyalı duvarları, beyaz vinil seramik yer döşemesi ve akustik tavanlı dikdörtgen şeklindeki sorgulama odası, diğer adıyla kutu, fazla sıcaktı. İçeride, metal ayakları döşemeye çivilenmiş savaş malülü tek masanın etrafında, oturulunca eziliveren yumuşak bir maddeyle doldurulmuş minderleri olan arkalıklı beş demir sandalye vardı.

Adı Marsh olan kadın polis, Boldt ile Daphne'ye eşlik ediyordu. Her nasılsa McNee uyuşturucu imalathanesi olarak kullanılan boş evi tanımıştı. Kavalcı da aynı evi bulmuş ve yöntemleri her neyse şu anda soruşturma için çok değer kazanmıştı.

Bir Narkotik dedektifi olarak Marsh'ında yetkisi vardı, ama uyuşturucu imalathanesi baskını fikrinin Boldt'tan çıkmasından beri, bu şansını Boldt'a devretmişti. Marsh'ın sadece bulunmaktan bile çok hoşnut olduğu ilk sorgulama çoktan tamamlanmıştı. Kadının görünümü ve giyinişi Avrupa'dan henüz dönmüş bir sanat öğrencisininki gibiydi. Masanın başına oturmuş ve sessiz kalmıştı. Boldt'un planı basitti. Eldeki her şeyle adamı zorlayacaktı.

Kâğıt üzerindeki özgeçmişiyle, Jeffry McNee, Daphne'nin bir uyuşturucu imalathanesinde bulmayı beklediği türden bir adam değildi.

Yirmi yaşlarında bir beyazdı ve kimya diploması vardı. Daphne, Boldt'u, olasılıkla, McNee'nin onları bir rakip olarak tartacağı konusunda uyarmıştı. Onlara dünyanın kaç bucak olduğunu göstemek, zayıf oyuncuyu bulmak ve onun üzerinde çalışmak isteyecekti. Daphne, Boldt'a adam sataştığında dilsizi oynamasını öğütlemişti.

McNee bir devlet avukatı isteyerek onları şaşırttı. Çünkü bu, uyuşturucu konularında uzman bir savunma avukatı tutacak parası ya da

bağlantıları olmadığı anlamına geliyordu. Bu durum ya bir dolandırıcı ya da kendi hesabına çalışan biri olduğunu işaret ediyordu ve bu da Boldt'u daha güçlü kılıyordu. Adam sokaklara dönmekten, hapse girmekten daha fazla korkuyor olabilirdi. Uyuşturucu tacirleri, kendi bölgelerini büyük bir şiddet uygulayarak korurlardı.

McNee'nin tetikte durduğunu gösteren yeşil gözleri ve bir oğlan çocuğuna benzer yüz hatları vardı. Siyah saçları ve al yanakları ile eteklikli bir İskoç ya da Wall Street borsacısı gibi görünüyordu. Kavuniçi tulumunun arkasındaki 'KING CO CEZAEVİ' yazısı aslında ona haksızlık ediyordu. Avukatı, kertenkele yeşili far sürülmüş gözleri ve rimelli kirpikleriyle sahne makyajı yapmışa benzeyen, seksen kiloluk Hawai'li bir kadındı. Hızlı hızlı ciklet çiğniyordu. Koyu renkli
 bir gözlük takmıştı. Parlak, yeşilimsi sarıya çalan çadır gibi bol giysisi, kocaman göğüslerinden aşağıya bir çağlayan gibi dökülüyordu. Derin bariton bir sesi vardı ve dişleri de takmaydı.

"Müvekkilim burada ne işi olduğunu bilmek istiyor," dedi. Oturduğu sandalye, iriliğinden görünmez olmuştu.

Zeki polis rolünü üstlenmiş olan Daphne, "Bir cinayeti soruşturuyoruz," diye karşılık verdi ve sanığa dönerek, "Sizin imalathanenizi gözetleyen bir adam ölü olarak bulundu. Sizin durumunuzdaki biri için böylesine kuşkulu görünen bir gözetleme...."

Aniden harekete geçen koca bir kamyon gibi, avukat heyecanla Daphne'nin sözünü kesti. "Durun bakalım! Bana biraz izin verin."

Daphne ona aldırmadan McNee'ye bakarak, "Ömür boyu mahkumiyet," diye devam etti. "On yıl değil, on altı yıl da değil. Mevcut yasalara göre şartlı tahliye olmaksızın ömür boyu hapis."

Daphne'nin umduğunun aksine McNee hiç rahatsız olmuş görünmüyordu. Oyun bazı çatlaklar yaratabilmek amacıyla Boldt için sergileniyordu.

Boldt yüzünde, yorgunluktan bitip tükenmiş bir ifadeyle Daphne'ye "Bundan emin misin?" diye sordu. "İstesek de davasını düşüremez miyiz?"

Daphne, "Bu konuda bana güven," derken aynı anda kadının Boldt hakkında ne düşündüğünü anlamaya çalışıyordu. Boldt ünlü birisiydi. Eğer kadın onu tanıyorsa oyunları tutmayacaktı. Ama kadın olasılıkla devlet avukatlığına yeni başladığı için her ikisini de tanımıyordu.

"Sözünüzü kestiğim için özür dilerim," dedi adam sakin bir tavırla, "ama ben sanık olarak mı yoksa suçlu olarak mı tutuluyorum?"

Daphne, "Olanlara bakarsak suçsuzluğunu kabul etmek olanaksız bir lüks," dedi.

Üstünlük taslaması McNee'nin onu bir düşman olarak nitelendirmesine yetti. Boldt'un ne olduğuna ise hâlâ bir karar verememişti. Boldt'a bakarak, "Dostlarım ve ben bir kimyasal deney yapıyorduk, ne var bunda?" dedi.

Daphne onun yerine cevap vererek, "Bir adam öldü," diye söze karıştı. "Senin de onun ölmesini istemek için yeteri kadar nedenin vardı. Senin laboratuvardaki kişileri araştırarak onunla aralarında bir bağlantı kurabiliriz. Yakında elimizde bununla ilgili belgeler de olacak. Ben işbirliği yapmanı öneririm. Avukatın, artık konuşma, diye elini sallıyor, ama biz sana bu uyuşturucu işinden sıyrılabileceğin bir olanak teklif ediyoruz."

Kadın, "Bu tamamen uygunsuz," diyerek müvekkiline döndü ve "Buna yetkileri yok," diye ekledi.

Daphne, "Hiç kimse bir vaatte bulunamaz. Ama kesin olan bir şey var ki, o da bunun için Washington'da mahkemeye çıkarsın ve çıkmamak üzere içeri girersin. Anahtarı da fırlatıp atarlar. Avukatına sor," diyerek cikleti ve elbiseyi işaret etti.

McNee Boldt'a dönerek, "Ne istiyorsunuz?" dedi. "İstediğiniz nedir?"

"Bunu yapma," diye avukatı yarım ağız söze karıştı.

Boldt sakin bir tavırla, "İstediğimiz bir çift basit yanıt," dedi. "Buna karşılık koruma teklif ediyoruz."

"Bu saçmalık!" diyen avukat, müvekkiline dönerek, "Onlara inanma. Affını sağlayacak yetkileri yok ve güvenli koruma sağlayamazlar, sağlamayacaklar. Unut bunu," dedi.

Onu görmezden gelen Boldt, McNee'ye, "Bize katakulli yaparsan soluğu büyük evde alırsın. Uyuşturucu işinde olan herkesin içeride adamları var. Tommy Chen'in işlerini baltalayan ben değilim. Orada yaşama şansının ne kadar olacağı konusunda bir fikrin var mı?" diye sordu.

Daphne bir başka önemli ayrıntı hakkında da bilgi vermek için, "Federal mahkumiyet, senin eyalet sınırları dışına çıkartılmana da neden olur,"dedi.

"Bu daha güvenli," dedi Boldt. Artık McNee'nin ilgisini kazanmışlardı.

Avukat, "Tehdit etmeyin çocuklar," diye uyardı. "Ve tutamayacağınız sözler vermeyin." Ama şimdi daha ilgilenmiş görünüyordu.

Yüzüne bir aydınlık gelmiş olan sanık da iki polise sessizce bakıyordu.

Daphne, "Senin davanı Federallerin almasını talep edeceğiz," dedi.

Boldt, "Tommy Chen hakkında ne biliyorsun?" diye sordu.

McNee yanıt vermedi.

Onun temiz görünüşlü ve çok genç olduğunu düşünen Daphne, "Ailen, anne ve baban bu işe ne diyecek?" diye sordu. Oğlanın kimyada bir derecesi vardı ve saklanacak hiçbir yeri yoktu.

McNee'nin yüzü kızardı.

"Onları aradın mı?" diye Daphne üsteledi. Sanık ters ters bakarak karşılık verdi. "Bak televizyoncular olayı görüntülediler. Ailen CNN'i izler mi?"

"Ailemin bununla bir ilgisi yok."

Boldt saf görünmeye çalışarak,"Ama olabilir, eğer sen onları burada istersen." diye söze karıştı.

Daphne, "Teybi çalıştırayım mı yoksa teklifimi geri mi alayım?" diye sordu.

"Çalıştır."

Kadın, "Avukatının itirazına karşın," diye homurdandı.

Boldt teybi çalıştırıp kayıt için ezberden ayrıntıları okudu. Tarih, saat, yer, katılanların adları.

İlk olarak Daphne başladı. McNee üniversiteden mezun olduktan sonra Asyalıların başka biyokimya laboratuvarlarından üç kat daha fazla maaş teklif etmeleri üzerine, hemen işe başlamıştı. İşe başladıktan iki ay kadar sonra, imal ettiği elementlerin sokaklarda satılan uyuşturucu imalinde kullanıldığı gerçeğiyle yüz yüze gelmişti. Altı ay sonra ise ücretinin arttırılmasını istemiş ve bu yüzden tehdit edilmişti. McNee bunun üzerine Seattle'a kaçmış, gezici bir laboratuvar kurmuş ve isimlerini vermeyi reddettiği sokak çetelerine toptan mal satışına başlamıştı.

Boldt, "Güvenli evleri nasıl seçtiğini bana bir kez daha anlatır mısın?" dedi. "Sahibini mi tanıyordun, ya da ne? Yan kapıdaki biri mi? Yolun aşağısındaki mi? Şu anda anımsayamadım."

Sanık, "Bunu söylemedim," diye yanıtladı.

Avukatı, üzerinde yeşim taşından küçük kaplumbağalar olan saat kayışıyla oynuyordu. "Bunun bir ilgisini göremiyorum," diye söylendi. Artık sabırsızdı.

Boldt kadına, "Benimle oyun oynama," dedi. "Ben meraklı birisiyim."

Kadın müvekkiline bir göz attı ve başını salladı. Boldt özellikle ilgisiz görünüyordu. Gerçekte, Özel Tim, ilaçlama yapan adamın gözetleme noktalarını hangi sistemle tesbit ettiğini bilmek istiyordu. McNee'nin bir şeyi saklamaya çalıştığı yüzünden açıkça okunuyordu.

Boldt bazı notları okuyormuş gibi yaparak, "Tamam. O zaman bana bir gözcü kullanıp kullanmadığını söyle. İlaçlama yapan senin adamın mıydı?" dedi.

"Sen neden söz ediyorsun?"

"Boş evi nasıl buldun?" diye Daphne araya girdi.

Boldt, "Sırtında bir tank, elinde ise hortum taşıyan bir adam, böceklere karşı ilaçlama yapan birini bilmiyor musun?" dedi.

McNee'nin kafası karışmış görünüyordu. Daphne onun iyi bir aktör mü yoksa gerçekten kafası karışmış, hiçbir şeyden haberi olmayan bir adam mı olduğunu merak etti.

Avukat,"Şu ilaçlama yapan adam sizin kurban değil, değil mi?" diye sordu. Müvekkiline döndü ve, "Buna yanıt verme," dedi. Yüzü öfke ve kuşkuyla kasılmıştı.

Daphne,"Evin kapısının altından atılan mektuplar bir yığın mı oluşturmuştu?" diye ortaya bir tahmin attı.

McNee, "Hayır," diye cevap verdi.

Avukat oturduğu yerde mümkün olduğunca dikleşerek, "Buna yanıt verme," diye yineledi. Zorlanmıştı.

Muhbiri Raymond'la yaptığı konuşmayı hatırlayan Boldt, "İlaçlama yapanı tanıyorsun," dedi. "Tommy Chen'in adamları laboratuvarın etrafında dolanan bir yabancıyı öldürmüş olabilirler. Ya da eğer sen bu herifi tanıyorsan, bu da işin bahşişi olur," dedi.

McNee, "Onu biliyorduk, bu doğru," diye yanıt verdi.

Boldt, "Çete sana koruma sağlıyordu," diye bir tahmin yürüttü.

Daphne söze karışarak, "Öldürmediniz değil mi? Bir polisi ya da..." diye sordu.

"Hiç kimseyi öldürmedik."

"Bize ateş açtınız, polisleri yaraladınız."

"Onlar yaptı."

Boldt, "Onlara göre, kendilerini koruyorlardı, değil mi?" diye yineledi. McNee başını salladı.

"Bu kadar yeter!" diye avukatı karşı çıktı.

"Ben boş evleri araştıran bir sokak çetesini hiç duymadım," dedi Daphne.

McNee, "Bir emlakçı tanıyorum," diye yanıt verdi. "İstediğiniz bu mu? Bu bana federal mahkeme hakkını kazandırır mı?"

Boldt Daphne'ye sertçe baktı ve McNee'ye dönerek, "Bir emlakçı mı?" diye sordu.

"O her zaman pastanın kaymağını yemeye bakar. Boş ve seri ilanlarda yer almayan evlerle dolu bir defteri vardır."

Daphne, "Bize bir isim gerekli," dedi.

"Bu olanaksız."

Avukat da karşı çıkarak, "Zaten çok fazla şey öğrendiniz!" dedi.

Boldt, "O ada ihtiyacımız var," diye ısrar etti.

"O zaman benim için her şeyi yapmalısınız. Siz beni federal mahkemeye çıkarın, ben de size ismi vereyim."

Boldt çaktırmadan Daphne'ye işaret etti. Fazla vakitleri kalmamıştı.

Daphne, "Bütün yapabileceğimiz, bunun için talepte bulunmak," dedi.

"Bulunun öyleyse," dedi avukat.

Boldt gitmek için kalktı.

McNee, "Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu.

Yemek yiyen bir köpek gibi çiklet çiğneyen avukatı ona dönerek, "Anlaşılan, sen uzman bir tanık olup çıktın," dedi.

ON DOKUZ

LaMoia, Sherry Daech ile bir kez daha görüşmek için can atıyordu, ama aradan geçen zamanı da göz ardı edemiyordu. Rhonda Shotz ve Hayes Weinstein dışarıda bir yerlerde ona güveniyorlardı. Hayes kaybolalı dört gün olmuştu, Rhonda ise iki haftadır kayıptı. Onları canlı bulma ümidi iyice azalmıştı.

Son birkaç gündür ölmeyecek kadar bir şeyler yemişti. Ne zaman uyumak istese uykusuzluk yakasına yapışıyordu. Boldt McNee'nin boş evlerle ilgilenen emlakçı arkadaşından söz etmişti. "Olasılıkla adam ölüm ilanlarını takip ediyordur," demişti.

"Ve kim bilir daha neleri?"

"Araştır."

LaMoia'da tam bunu yapmak niyetindeydi. Sherry Daech'in hiçbir numarası yanıt vermiyordu ama LaMoia onun Hummer'ını Wallingford'daki ufak, beyaz cephe kaplamalı acenta binasının önünde park edilmiş olarak buldu. Bina, içerideki bazı ışıkların açık olmasına karşın kilitliydi. Kapı zilini çaldı ve camdan, içerideki elli yaşlarında, gri saçlı ve mavi gözlü adamı eliyle selamlayarak kimliğini gösterince içeriye alındı.

Binanın içi tam bir iş yeri havasındaydı. Kadının üst kattaki bürosuna her zamanki kasıntı yürüyüşüyle girdi. Her ne kadar, orta öğretimi sıralarında bunun için defalarca pratik yapmış ve çok zorlanmış olsa da, artık yürüyüş stili çok uzun bir süredir kaslarının ve anatomisinin, bu yüzden de onun bir parçası olmuştu. Dostları onun bu aşırı kendine güvenen ve küstahça yürüyüşüne alışkındılar, ama yabancılara hâlâ tuhaf geliyordu. LaMoia İç Savaş'tan sonra güneye gidip vurgunlar yapan modern bir Kuzeyliydi. Bir şeyi isterse, onu

mutlaka alırdı. Sherry Daech'den istediği ise bilgiydi ve istediğini alıncaya kadar da işin peşini bırakmayacaktı. Daech önündeki evrakla uğraştığı için önce kafasını kaldırıp bakmadı.

LaMoia, "Geç saatlere kadar çalışıyorsun," diyerek içten bir gülümsemeyle onu selamladı.

Kadın eliyle masasının üzerindeki kâğıt yığınlarını işaret ederek, "Gün boyu bu işleri yapınca satışa zaman kalmıyor," diye yanıt verdi.

"Ya ortağın?"

Kadın onun sözünü, ojeli tırnağıyla masanın üzerine vurarak, "İş ortağım," diye düzeltti. "Onlardan biri."

LaMoia, "Birkaç sorum var," dedi.

Daech hafifçe gülümseyerek, "Ah, boş versene," diye yanıt ver-

 di.

"Yardıma ihtiyacın var."

"Hiçbir zaman yardım istemeyeceğini sanırdım."

Daech'in boyalı kirpikleri bayağı etkileyiciydi. Ufak kanatlar gibi çırpınıyorlardı.

"Bir emlakçıya ihtiyacımız vardı. Aklıma sen geldin."

"İnsanların üzerinde böyle bir etki bırakmak hoşuma gidiyor."

"Bunu çok sık başardığından kuşkum yok."

"Üstüne üstlük dilinden de bal damlıyor. Bu yardıma fena halde ihtiyacın olmalı."

"Alabilecek miyim?"

LaMoia sandalyeye oturmak için ilerledi. Yorgunluktan bitmişti.

Daech gözleri onun rodeo kemerinin tokasında, "Ayakta kalsan daha iyiydi," dedi, "ama otur, otur."

LaMoia ayakta dikilmeye devam etti. "Bir emlakçı piyasaya çıkması olası evleri izler herhalde, herkesin önüne geçip onları kendi listesine dahil etmeye çalışır, öyle mi?"

"Listeler altın bir yüzüktür. Satış çok önemli ama başka biri bile satsa yine de listeye alırım."

"Zamanında davranmaktan söz ediyorum."

"Tabii, ya zamanında davranırsın, ya da geç kalırsın."

Daech konuşmanın gidişatından hoşnut bir tavırla koltuğuna iyice yerleşti ve, "Hayatta pek çok şeyle ilgilenmek gerekir," dedi.

"Ya sen bunu nasıl beceriyorsun? Ölüm ilanlarını okumanın dışında?"

"Sen de lisans almayı düşünmüyorsun, değil mi? Rekabetten nefret ederim."

"İzci sözü, hayır."

"Sen hiç izci olmadın. Senin gibi bir adam için çok fazla kuralları var."

"Ben o zamanlar adam değildim."

"Sanırım otursan iyi olacak. Dikkatimi dağıtıyorsun. İyi. Oraya. Tamam. Nasıl mı yapıyorum?"

Düşünceli çarpık bir gülümsemeyle, "Pekâlâ. Ölüm ilanlarıyla, tabii. Kesinlikle. Boşanma davaları bir altın madeni olabilir. Bu pazardan bir sürü iş çıkardım. Boşanma dilekçeleri ve merkezdeki kayıtlardan. Erken kalkan çok yol alır. İnşaat izinleri de iyi kaynaklardır. Çiftler evlerini satmaya kalkmadan önce genellikle alacakları evi belirlemeye çalışırlar yani, gelecekteki evleri için araştırma yaparlar. Ufak oyunlar," diye devam etti.

"Ya diğerleri?"

LaMoia suç konusundaki bütün deneyimine karşın boşanma ile inşaat arasındaki bağlantıyı anlayamamıştı.

"A, tabii. Bir sürü başka hilelerim de var." Yine aynı gülümseme ama bu seferki biraz zoraki.

LaMoia onun yeteneğinden, istekli halinden, kendisiyle oyun oynamasından ve flört etmesinden hoşnuttu. Bu bildik bir oyundu ve o da oynamaktan hoşlanırdı. Bu konuda kendisine ve ona güveniyordu. Kadın sadece en iyi satıcıların, avukatların ve hükmedici polislerin güvenini istiyordu. O da bunların tümüydü.

"Örneğin?"

"Dalga geçme, Dedektif."

"Bu, tencereye elektrikli su ısıtıcısı demeye benziyor."

Onun neyi araştırdığının farkında olan kadın, "Ufak ipuçları mı, diğer kaynaklar mı?" diye sorarak devam etti, "Bakalım... Vaktinde ödenmemiş gayrimenkul vergileri-bu boşalacak bir yere işaret edebilir ve resmi kayıt işidir."

"Resmi kayıtlar," diye mırıldanan LaMoia bir taraftan da not alıyordu.

"Bunlar en kolayları. Şehir suyunun kesilmesi en önemlisi. Eğer imkânın varsa özel kayıtları incelemenin bir zararı olmaz. Eğer si-

gorta sektöründe birilerini tanıyorsan, araba sigorta poliçelerinin geçersiz olması ya da bir gayrimenkulün sigorta miktarı ve kapsamındaki değişiklik bir ölüme işaret edebilir. Bu uzun bir liste. Belki de bu konuşmayı bir içki içerken yapmalıyız."

"Sende bu yerlerin bir listesi veya bulabilmenin bir yolu var mı?"

"Bilgisayarda bir veri tabanım var. Tabii ki izleyebilir ve bulabilirim. Sekreterim angarya telefon konuşmalarını benim için yapar. Ben de sonraki aşamayı yürütürüm. Böyle şeyler her zaman göz önünde olmaz, bilirsin. Fazla önemsenmez ve kaynayıp gider, oralarda bir yerlerde kayıtlı dururlar. Çok vakit alır ama genelde çok da yardımcı olur, ben de ılık kuru bir yere yaptığım yolculuğun semeresi olan listeyi kaparım. Phoenix'deki Biltmore. Oraya hiç gitmiş miydin?"

"Hayır."

"Arkadaşımla benim, otelde iki yatak odalı bir suitimiz var. Harika bir şey. Her birimiz yılda iki hafta ayrı ayrı gideriz. Oradaki hava gerçekten muhteşem. Yağmur'un sadece adı var. Buradaki gibi değil."

LaMoia, "Veri tabanının bir kopyasını alabilir miyim?" diye sordu.

"Bu takası yapacağım konu, değil mi? Ah, şeker, sen Arizona'yı ben de sana veri tabanını vermeyi düşünsem nasıl olur.?"

"Şu anda biraz meşgulüm."

LaMoia bir an onunla Biltmore'da bir hafta sonu geçirmeyi düşündü. Beyaz havlulara sarınarak bedava şampuanları kullanmak. Bundan daha iyi ne olabilirdi? Cevap çok kolay geldi, Sheila Hill.

Kadın, "Bütün bunlar ne için, hâlâ kaçırılan çocuklar mı?" diye sordu. Sarı saçlarının bir tutamını parmağına doladı. "Boş evlerin bununla ne ilgisi var?"

LaMoia dürüstçe, "Biz de bunu bulmaya çalışıyoruz," diye yanıt verdi.

Sabaha veri tabanı listesinin elinde olacağı sözünü alarak kadından ayrıldı.

YİRMİ

Shotz'ların bebeğinin kaçırılmasının on dördüncü gününe denk düşen o Salı sabahı, şehrin üzerine buz gibi bir sis bulutu çökmüş, yağmurdan korunmak için açılan şemsiyelerden kaldırımlar renk cümbüşüne dönmüştü. Yağmurun keskin kokusu insanın genzine doluyor ve ağızda mayhoş bir tat bırakıyordu. Simsiyah bir yağmur bulutu şehrin üzerinde asılı duruyordu.

Sherry Daech'in boş binaları içeren listesi saat onu çeyrek geçe faksla geldi. Listede otuz iki adres vardı.

LaMoia, Özel Tim'in saat dörtteki toplantısının başında bu listenin FBI'ın eline verilmesi ve günün geri kalan kısmında herhangi bir gelişme olursa, bilgilendirilmeleri gerektiğini düşünüp, bu listenin aslında Seattle Polis Teşkilatı için gerekli olduğunu bildiği halde, Sheila Hill ile konuşup onun onayını aldı. Aralarındaki yarış yüzünden onların işine yarayacak kanıtları saklı tutmak LaMoia'nın işiydi.

Kısıtlı zaman ve Hill'in başarı hırsı yüzünden LaMoia ayak işleri için gönüllü adamlarını; cinayet şubesinin dört adamını topladı. Seks suçları dedektifi Cindy Dufur, fazla mesaiye gereksinimi olan Narkotikçi Runt, Boldt ve Gaynes.

Her birine kontrol etmeleri için bir grup adres verdi. Hepsi kapı kapı civardaki evlere giderek gece ya da gündüz boş evlerin civarlarında bir hareket olup olmadığını soruşturdular, kilitleri kontrol ettiler. Eğer mal sahibi ile görüşme sağlanabilmiş, yasal olarak içeri girmelerine izin verilmiş ve onlar da girmişlerse LaMoia özellikle üst katları büyük bir dikkatle incelemeye özen göstermişti. Operasyona bir de isim takmıştı: *Manzaralı Oda*.

Kayıp çocuklar için duyduğu ürpertiye karşın heyecan içini ısıtı-

yordu. Soruşturmada, Kavalcı'nın ne düşündüğü ve ne yapacağı hâlâ önceden kestirilemiyordu. Böyle giderse olay ancak şans eseri çözülebilirdi. En önemlisi de adamın kurbanlarını nasıl seçtiğiydi. Gelişi güzel seçme olasılığı çok düşüktü, çünkü Kavalcı çok dikkatli bir planlamacı profili çiziyordu. Kimse kurbanların ailelerinden dolayı mı, yoksa bir şekilde kendilerinden dolayı mı seçildiklerini bilmiyordu. Ailelerinden dolayı olması olasılığı daha yüksekti. Çocukların hepsi aşağı yukarı aynı yaşlarda ve hepsi beyazdı. Adam kurbanları hakkında her şeyi biliyordu. Internet de dahil, böyle bilgileri alabileceği çeşitli kaynaklar vardı. Bu bilgi ağı tüm doğum ilanlarıyla ülkedeki küçük büyük yüzlerce şehirde çıkan yerel gazetelerin bile tam kopyalarını içeriyordu. Bunların hepsinde şehre yeni yerleşenlerin isimleri de bulunuyordu. Adam bunları da kullanmış olabilirdi. FBI, kaynakları ve neredeyse sınırsız insan gücüyle, bunlarla kurbanlar arasında yaklaşık altı aydır bir bağlantı kurmaya uğraşıyordu ama sonuçta olay hâlâ karanlıktaydı.

Kurbanın seçilmesinin hemen arkasından *modus operandi* yani suçun planlanması ve eyleme dönüştürülmesi geliyordu. Bu yüzden çocuk hırsızının kullandığı izleme yöntemi çok önem kazanıyordu.

Lou Boldt için, yaptığı bu iş ona beyninin dinlenmesi, düşüncelerinin berraklaşması ve yeniden odaklanabilmesi için bir şans tanıyordu. Liz'in söylediği ruhsal uyanış ve tedavisinden vazgeçme kararı, onu ruhsal bir rahatsızlık derecesinde rahatsız ediyordu.

Karısının inancının pek çok sorgulanacak tarafının olması yüzünden "Her şeyi Tanrı'ya bırak" düşüncesi, ona göre, aşağıya inmek için en kestirme yol olarak asansörün kablolarını kesip yerçekimiyle kabinin zemin kata düşmesini sağlamaya karar vermekle eşdeğerdi. Ama tedaviyi sürdürmesi için onu denetleyip zorlamanın bir yolunu da düşünemiyordu. Tam tersine, onun fikrini kabul etmek ve korkusunu dizginlemek zorunda kalmıştı. Bu da korkularıyla yüzleşmesine neden olmuş ve Boldt en kolay yolun onlardan kaçmak olduğunu keşfetmişti. Onları düşünmek yerine bu sıradan araştırmanın peşine düşmüştü. Böylece Mart ayının bu yağmurlu gününde Boldt kendini altı yıldır kullandığı Büro'nun malı olan Chevy Cavalier'in içinde bir eli direksiyonu sıkı sıkı kavramış ve cep telefonunu kulağına da-

yamış olarak buldu. Telefonla boş evlerin mal sahipleri ya da mirasçılarıyla temas kuruyordu. Yazılı bir emir ya da yetkiden hiç söz etmeden evlere girebilmek için gerekçeleri sıralıyordu. Grubun fazla ihtiyatlı olması onların karşılık olarak Polis Merkezi'ni aramalarına neden oluyor ve kararları bu yolla Boldt'a iletiliyordu. Bu durum cep telefonu nedeniyle biraz güç oluyordu ama üstesinden gelinmeyecek bir engel de değildi. Kuşkularını yavaş yavaş bir şekle sokuyor, Kavalcı'yla ilgili bir bağlantı yakalayabilmek için mal sahiplerine duygusal baskı yapıyordu. Kalabalık trafikten şikâyetçi, kişisel sorunlarını göz ardı edip listesinde işaretleyerek sırayla tek tek kapıları çalıyor ve iyi bir iş çıkarmaya çalışıyordu. Kapı kapı dolaşmanın çok tatmin edici ve kışkırtıcı olmasına karşın, olası tanıklar gerçeğinin genelde anlamsız olduğunu fark etmesi çok uzun sürmedi. İki saat için ilaçla tedavi dünyasını, Betadine'in kokusunu ve ölümün işaretini taşıyan açgözlü ifadeleri arkasında bırakmıştı. Üçüncü saati devirirken listesindeki son iki adresin peşindeydi. Hoca ile en gözde öğrencisi arasındaki ilişki benzeri, LaMoia ona iltimas etmişti. Dört evden bir tanesi hemen Green Lake'in yakınında, yaklaşık evine 1 Km. mesafedeydi. Böylece saat dörtten sonraki trafik keşmekeşinden onu kurtarıp evine erken gitme şansı olsun istemişti. Boldt bunu anladı, ama eve erken gitmek gibi bir niyeti yoktu.

Son evden bir önce, arabayı durdurup motoru kapatarak park etti ve caddede beyaz bir minibüs var mı diye bakındı. Evin pencerelerinde bir hareket, bir gölge, ışıklarda bir değişim, bir kıpırdama görebilmek için bir süre bekledikten sonra arabadan çıktı ve yandaki komşu eve doğru yürüdü. Merdivenlerden çıktı, kapıyı çaldı ve üzerlerine İngiliz Polisleri, Londra Kulesi ve İsa'nın son akşam yemeğinin tasvirleri işlenmiş olan bir sürü yastık konmuş kocaman bir deri kanepenin bulunduğu küçük bir odaya buyur edildi. Kanepenin kolundaki işlenmekte olan yeni iş, onun yanında bir Coca-Cola bardağı vardı. Kanepenin karşısına 67 ekran renkli bir televizyonla bir de telsiz telefon yerleştirilmişti. Televizyonun arkasındaki pencerenin açık perdelerinin arasından, bitişikteki boş ev görünüyordu. Televizyon alışveriş kanalına ayarlanmıştı.

Kadının görüntüsü peynirli burger, patates kızartması ve vanilyalı milk shake'i çağrıştırıyordu. Açık tenli şiş ayaklarına plastik plaj

terlikleri giymişti. Boldt'un arkasından kapıyı korkunç bir kasırgaya hazırlanan bir Floridalı gibi kapattı ve aralarındaki mesafeyi koruyarak küçük ve hızlı adımlarla kendisini emniyete aldı. Polis rozeti her zaman insanları rahatsız ederdi.

Kadın, kimi polislerin silahlarını tutmaları gibi telefonu eline alarak, "Uzun sürmesin. Polis olun olmayın, fark etmez," dedi.

Boldt, "Gerekmez," diye yanıtladı. Kadının satın almak istediği bir şeyler olduğu açıkça belliydi.

Odadaki tüm eşyalar siparişle alınmış gibiydi. Dibine pembe Bermuda kumu serilmiş, havalandırmasından sürekli hava kabarcıkları yükselen akvaryumun içinde siyah beyaz balıklar yüzüyordu. Seramik bir korsan gemisinin üzerine yeşil yapışkan ince zar gibi bir şey örtülmüştü.

"Yan taraftaki boş ev hakkında bazı sorular sormak istiyorum. Televizyonunuzun sesini biraz kısar mısınız?"

Kapatılmadan hemen önce ekranda 170 tane şeftali rengi süveter takımın 29.85 dolardan satıldığına dair bir reklam yayınlanıyordu. Bunun 6.50 doları ise vergi, taşıma ve eve teslim bedeliydi ve teklif yalnızca iki dakika daha geçerliydi. Kadın uzaktan kumandayla sözün ortasında sesi kıstı.

Boldt,"Teşekkür ederim," dedi. Kadın ona bakmak yerine sesi kısılmış televizyona bakmayı sürdürüyordu.

"Eleanor Pruitt altı ay kadar önce son nefesini verdi. Pankreas'tan."

Boldt hastalık ve ölümün hatırlatılmasını istemiyordu.

"Orada kimse yaşamıyor, eğer sorduğunuz buysa."

Boldt, kadının televizyondaki sessiz görüntülerde kendisine bakmamasına neden olacak kadar ilginç ne bulduğunu merak etti. Göğsü sıkışıyordu.

"Ya ziyaretçiler?

"Çevresinde dolanan bazı insanlar vardı. Başta onların kilise üyeleri olduğunu düşündüm. İnsanlar zaman zaman Eleanor'a yemek getirirlerdi. Ama bunlar başkaydı. Sigortacılar, emlakçılar, vergi memurları. Yani parazitler. Ölümün yarattığı kargaşayı asla bilemezler. Orada Eleanor'un ölümünden sonra, yaşarken olduğundan çok daha fazla hareketlilik vardı."

"Ya son günlerde?"

"Bu pencereden dışarıya bakıyorum, öyle değil mi? Siz de bakabilirsiniz. Etrafta insanların dolanıp durmaları dikkati dağıtıyor. Onların kim olduklarını nasıl bilebilirim?"

"Son günlerde çevrede birilerini gördünüz mü?" diye Boldt üsteledi. "Kısa bir süre önce."

"Kendime bir silah aldım. Yasal," dedi kadın, ilk defa Boldt'un gözlerinin içine bakarak. Ama bakışı çok kısa sürdü. "Yaklaşık iki yıl önce. Bana sataşmasalar iyi olur. Onlara günlerini gösteririm."

Boldt, "Yandaki ev," dedi. "Bu adamlar son günlerde evin civarında dolaşıyorlar mıydı? Bayan!"

"Yaşadığınız yerde böceklerle başa çıkabiliyor musunuz? Bu lanet şeylerden nefret ediyorum. Kahrolasıcalar beni felaket rahatsız ediyorlar."

Boldt televizyona bakmadı. Belki de hamamböceği tuzağı satıyorlardı. "Son günlerde birini gördünüz mü, Bayan? Yan evin civarında."

"Onlar bütün karanlık ve nemli yerlerde saklanırlar, bilirsiniz. Mutfak en kötüsü. Kıyıda köşede, kırıntıların çevresinde beni çileden çıkaracak kadar var. Bütün bilmek istediğim onlardan nasıl kurtulabileceğimdi, anlıyor musunuz? O adamın bunu bana anlatabileceğini düşündüm."

Boldt, "O adam kimdi?" diye sordu. Sonunda kadının sözlerinden bir şeyler anlamaya başlamıştı.

Kadın televizyonu işaret ederek, "O adam Jerry. Ne kadar elektronik alet varsa hepsini satıyor, ama onunkiler beni fazla ilgilendirmiyor, benim asıl sevdiğim Dorothy. Elbiseler. Daha önce hiç bu programı izlememiş miydin? Sen nerede yaşıyorsun?" diye alaycı bir tavırla sordu.

"Böcekleri sorduğunuz adam kimdi?"

"İlaçlama yapan adam," diye kadın hiç düşünmeden aklı televizyonda cevap verdi.

Boldt sorgulamanın ilk kuralını ihlal ederek, "Yandaki eve gelen," diye kadına yardımcı oldu. "Biri yandaki evi mi ilaçlıyordu?"

"Merkezi arayıp bunu aktarmalıyım." dedi. "Kahrolası bir kartını bile vermedi. Bir şey söyleyeyim mi, eğer biri sizinle ilgilenemeye-

cek kadar meşgulse, işi bir diğeri kapar. Bana sorarsan bu kadar basit."

Boldt, "Onunla konuştunuz. Onu gördünüz." dedi. Bunun doğru olmasını çok istiyordu. Kavalcı'nın evleri gözetlemek ya da evlere girebilmek için bu kılığa girdiğini artık biliyordu. Kadın bir görgü tanığıydı.

"Şaka mı ediyorsun? Bütün gün ortalıkta dolanıp durdu, ama onunla konuşmak için hiç fırsat vermedi. Gerçekten bu kanalı hiç seyretmedin mi?"

Boldt, "Yandaki boş evi mi ilaçlıyordu?" diye sordu. "Söylediğiniz buydu değil mi? Öyleyse ne zaman?"

"Onlarda gerçekten istediğim ev giysileri var. Buna benzeyen bir şey, sadece kırmızı."

"Bayan..." Boldt kadının ismini anımsayamadı. Oysa çok değil, bir yıl önce dilinin ucunda olurdu.

"Ev giysisinin reklamıyla aynı anda onu gördüm ve böcekler aklıma gelince 'işte ihtiyacım olan kişi' dedim. Kalkıp dışarı çıktım ve ona seslendim. Bunu yapmak benim için büyük bir olaydı, dışarı öyle çıkmak yani. Ama adam umursadı mı? Böyle kaba bir insan hâlâ nasıl işinde kalabiliyor?"

Boldt içten bir tavır takınarak, kadının lisanıyla "Ev giysisi," dedi. Kadında zaman kavramı yoktu. Tek düşündüğü satılık eşyalardı. "Hangi gündü?"

Kadın ikinci kez ona baktı. "Birkaç kez buralarda gördüm ama lanet olsun, ona bütün günümü harcayamazdım."

"Adamı bir kereden fazla mı gördünüz?"

Boldt böyle soruşturma yapmayalı çok uzun zaman olmuştu ve kendini rahatsız hissediyordu. Zamanı daralıyordu. Sorgulama doğru yapıldığında bir sanattı. Ama eğer yanlış yapılırsa en iyi tanıkların bile kafası karışır ve hata yaptıklarına inanmaya başlarlardı. "Ne zaman, ne kadar sıklıkta?" Duymak istediği yanıtları alabilmek için kadının üstüne üstüne gidiyor ve onu sıkıştırıyordu.

Aslında dedektiflerden birisini böyle sorgulama yaparken görecek olsa, öfkeden mosmor kesilirdi.

"Birkaç kez. Uzaktan. Eminim. Aman kimin umurunda."

"Ne zaman?" Boldt kendi tuzağına düşmüştü. Hiçbir yere varma-

yan bir tartışmada başarısızlığa uğramak gibi, kendi yetersiz deneyimiyle bu iş hiç de hallolacak gibi görünmüyordu.

"Dün, belki. Ya da önceki gün."

"Son zamanlarda?"

"Dün dedim, değil mi? Daha ne kadar yakın olsun istiyorsun?"

"Bugün gördünüz mü?"

"Hayır."

Boldt kadına bir kartını verdi ve, "Numaram," dedi, "onun hakkında bir şey hatırlarsanız aramanız için. Sizinle bir kez daha konuşmak isteyebiliriz."

"Günün bu saatine denk gelmesin. Şovun aletler kısmına kadar bekleyin. Bilgisayar ve vide'ı kim ne yapsın?"

Kadının yüzünde, Boldt'un kartına bakarken geniş bir gülümseme belirdi. Kapıya doğru giden Boldt'un ona dönmesine neden olan ses tonuyla, "Söyler misin?" dedi. "Böcekler için ilaçlama yapan birini biliyor musun?"

Boldt eve girmek niyetinde olduğunu bildirmek için cep telefonundan LaMoia'ya ulaşmaya çalıştı. Ona ulaşamadı ama telesekreterine mesaj bıraktı. Tüm duyuları tetikte, dikkat çekmekten kaçınarak boş eve geri döndü. Evin yedek anahtarını bir saksının altında bulmak sadece üç dakikasını aldı. Arka kapıda bir an duraksayarak silahını çıkarttı. Silahın eline bir anlık dokunuşu korkuyu ve kaygıyı beraberinde getirmişti. Sokaklarda çalışmak gençlerin işiydi, bunu çok iyi anlamıştı. Herhangi bir sürprizle karşılaşmamak için ihtiyatla içeri girerek tüm odaları tek tek dolaştı. Eve kapalı yerlerin kokusu sinmişti ve her taraf toz içindeydi. Olabildiğince sessiz davranmaya çalışarak yavaş yavaş ve ihtiyatla merdivenleri çıkmaya başladı. Hayalinde Kavalcı'nın o anda üst katta olduğunu canlandırıyordu. Yüzleşme. Şiddet.

Hayalleri bir tarafa itti ve attığı her adımı, arkasından başka ses gelecek mi diye dinleyerek dikkatle ilerledi. Durmadan, kaygılı polisler hata yaparlar diye, hatırlatıyordu kendine. O zaman önlerine çıkan ufak çocukları vururlar, adrenalinleri arttığı ve hayal güçleri gerçekleri çarpıttığı için suçsuzlara ateş ederler, adresleri yanlış alırlar ve savlarını destekleyecek ikinci bir kaynak olmadan tanıklara hemen inanırlardı.

Üst katın sahanlığı görüş hizasına gelmişti. Böyle anlarda insan zihninin berraklığına ve her ayrıntıyı fark etme yeteneğine hep hayret etmişti. Üst katın döşeme tahtalarının üzeri kum gibi tozla örtmüştü. Toz zerrecikleri sessizlik içinde dans eden duman bulutundan bir perde gibi havada dalgalanıyordu. Nabzı kulaklarını sağır edecekmiş gibi atıyordu. Dı-dım... dı-dım... dı-dım... Boldt korkunun o anda yanlış kararlara ve aşırı tepkiye neden olabileceğini anladı. Bundan kurtulmaya çalışarak merdivenlerin başında durdu ve koridordaki dört kapıya doğru baktı. Dördü de kapalıydı.

Kapı pervazını kendine siper ederek birinciyi açtı. Odayı, içerideki dolabı gözden geçirdi ama ne birisini ne de ilginç bir şey bulabildi.

İkinci oda da birincinin aynısıydı. Boştu. Havaya ilaç ve yaşlı insanlara özgü bir koku sinmişti.

Birisi yatak odasına, diğeri banyoya açılan diğer iki kapıyı da açtı. Silahını kılıfına geri koyarak üç yatak odası ile banyoyu büyük bir dikkatle inceden inceye araştırmaya başladı.

Sokağa bakan yatak odasının penceresinin önünde ahşap bir sallanan sandalye vardı. Perdeler diğer odalardakilerin aksine yarı kapalıydı. Sallanan sandalyenin varlığı uyuşturucu imalathanesi olarak kullanılan binanın dikiş odasındaki sandalyeyi anımsamasına neden oldu. Benzerlik çok açıktı. Hayalinde Kavalcı'nın sandalyede oturup perdenin aralığından hedefini gözetlediğini canlandırdı. Sandalyeye oturdu. Sandalye, ağırlığından gıcırdadı. Parmakları sandalyenin kollarını kavradı. Karşısındaki geometrik bir tasarımla sıralanmış yüz ya da biraz daha fazla evin manzarasına baktı. Arkasına yaslanırken perdelerin, evlerin büyük bölümünü görüş alanı dışında bıraktığını fark etti. Görebildiği bu sınırlı alanda bir yerlerde, Kavalcı'nın bir sonraki hedefi vardı.

Gözleriyle evleri taradı. Tek ağaçla orman olmaz diye bir söz vardı. Kimse bunun doğruluğunu bir polisten daha iyi bilemezdi. Gözleri her çatıyı, her ağacı, her yolu tek tek inceledi. Aniden bütün evlerin, garaj yollarının, verandaların, pencere ve çatıların arasında, gözleri çok tanıdık bir görüntü yakaladı. Daha iyi görebilmek için öne doğru eğildi. Bu mümkün olabilir miydi? Ve sonra, birden, evet! Boldt düpedüz kendi evine bakıyordu.

Son hızla evden çıktı ve kendini anında arabasında, ayağı gazda buldu. Bazı polisler, güzel kızların ıslıkları çektikleri gibi, sorunları üzerlerine çekerlerdi. Avukatlar onlara karşı dava açtıkça şartlı tahliye edilen suçlular onları izler, tehdit eder, saldırırlar, sonra avukatlar yine dava açarlardı. Boldt hayatında bir kez hedef olmuştu. Kendisinden çok, çocuklarının hedef olabileceği düşüncesi, telaşla kavşaktaki trafiğe dalmasına ve son hızla evlerin bulunduğu sakin sokağına girmesine neden oldu. Kendi garaj yolunda ani bir frenle durdu ve dışarı atladı. Arabanın sürücü kapısını açık, motoru çalışır durumda bırakıp eve yöneldi. Hızla içeriye dalınca, evdeki bakıcının elindeki bir kucak dolusu temiz çamaşırı mutfak zeminine düşürüp çığlık çığlığa odadan kaçmasına neden oldu.

"Marina!" diye haykırdı. "Çocuklar nerede?"

Kadın, yüzünde hem komik hem de utangaç bir ifadeyle geri döndü. Ağır Meksikalı aksanıyla, "Yuvada," diye yanıt verdi. Yüzü kızarmıştı.

"Onları sen mi götürdün?"

"Başka kim götürecekti?"

Marina'nın insanı sakinleştiren bir yanı vardı. Boldt dikkatli olmak zorundaydı. Oturdu. Yuvadan çocuk kaçırılamazdı. Yinede Millie Wiggins'i arayıp bundan emin olmalıydı. O pencereden kendi evinin görünmesi bir raslantı olabilir miydi? Geçmişte bu korkusunu destekleyecek hiçbir şey olmamıştı. Diğer şehirlerin hiçbirinde polislerin çocukları da hedef olmamıştı. Yine de raslantı sözcüğü bir polisin dağarcığında olmazdı. Bu meslekte her şeyin bir nedeni olduğu bilinirdi.

Kavalcı on aylıktan küçük, beyaz çocukları avlıyordu. Sarah iki, Miles dört yaşındaydı.

"Çocukları ben bıraktım. Daima ben bırakırım. Buraya bu şekilde gelmekle ne yaptığını sanıyorsun? Beni korkudan neredeyse öldürecektin. Şu çamaşırlara bak. Hepsi yerde. Şimdi onları yeni baştan yıkamam gerekecek."

"Tamam, tamam."

"Tamam değil. Korkudan ödümü patlattın... İçeriye öyle girmek, bağırmak! Tabii ki onları ben bıraktım. Ne sanıyorsun? Tanrı aşkına, ödümü patlattın!"

"Evin çevresinde dolanan birini gördün mü, Marina? İyi düşün! Böcek ilaçlaması yapan bir adam?"

"Hayır."

"Emin misin?"

Kadının burun delikleri kabardı. Sıkılmıştı.

Boldt, "Çocukları ben mi alayım yoksa sen mi alırsın?" diye sordu. Kalp atışları normale dönmüştü. Aslında Liz ortalıkta yokken Boldt kadının kararlarına pek karışmıyordu. Söz konusu çocuklar olduğunda, kadınlar erkeklerden daha iyisini biliyorlardı. Bu yüzden Boldt ağzını açmadı. Eğer Marina'yı kızdırırsa Liz kafasını kopartırdı.

Marina, "Onları sen al," dedi. Kafasını endişeyle sallıyor, koyu
 kahverengi gözlerinde bir kınama ifadesiyle Boldt'u süzüyordu. "İş çıkışında. Bu arada burada ne arıyorsun? Daha çok erken."

"Bu civardaydım," dedi Boldt.

"Ee? Daha temizliği bitiremedim ve temizlik yaparken insanlar ayaklarıma dolanırlarsa nasıl olduğumu bilirsin."

"Gidiyorum."

"Evet ve çocukları da sen alacaksın."

"Tamam, onları ben alacağım."

"Tanrım, nedir bu çektiğim!"

Boldt boş eve dönerek sokak kapısını kilitledi. Ofise geldiğinde LaMoia'ya saat dört toplantısı için yazması gereken raporu yazmadı. Böylelikle LaMoia bilgileri paylaşmak zorunda kalmayacaktı. Boldt'un keşfi onların listesinde bir numaraydı ve Seattle Polis Teşkilatı boş evi gece gündüz gözetim altında tutacaktı. Kahve salonunda simit yiyen Gaynes'in yanına gitti.

Gaynes ağzı dolu, "İyi bir şey var mı?" diye sordu.

"Green Lake'in batısında bir ev var. Komşu, evin çevresinde ilaçlama yapan birini görmüş."

Gaynes çiğnemeyi bırakarak Boldt'a baktı ve sonra tekrar simide bakarak, "Benim bulduğumdan daha iyi," dedi, parmaklarıyla sıfır işareti yaparak. "Kontrol ettin mi?" diye sordu.

"Ettim. Bir şey çıkabilir. İkinci kattaki pencerelerden birinin önünde sallanan bir sandalye vardı. Orayı bir kez daha incelemek istiyorum."

"Benim gitmemi istiyorsun yani," diye Gaynes düzeltti. "Yoksa kendin mi niyetlisin? Senin çocukların ve durumundan kaygı duyduğun bir karın var." Ve hemen ekledi, "Öyle demek istemedim."

Boldt, "Anderson'ın güvenlik kasetinden ne haber," diye sordu.

"Yarısına geldim. Gece, parmağım hızlı ileri tuşunun üzerinde seyretmeye niyetliyim. Eh, pek de iyi bir program olduğu söylenemez. Çabucak uyumama neden olacak. Ama eğer sen beni bu gece dışarı işine gönderirsen...."

"Ben kimseyi bir yere göndermiyorum. Üst katta çalışacağım."

"Eh, ben de gönüllüyüm. Asıl sorun şu; daha fazla kaset seyretmek istemiyorum. İlk vardiyayı alacağım. Sekizden ikiye. Tamam mı?"

"Bu LaMoia'nın bileceği bir şey."

"Sen istediğin zaman saat dört toplantılarına katılabilir ve Flemming'in adamlarının yardımdan ne kadar hoşnut olduklarını görebilirsin."

Boldt sırıttı. "Şu şey hakkında..."

Gaynes adli tabibi kastederek, "Dixie bugün Anderson'ı becerdi," diyerek onun sözünü kesti. Boldt'un düşüncelerini bir şekilde hep sezerdi. Boldt onun bu yönünden hoşlanıyordu.

"Bitirebildi mi?"

Gaynes başını salladı, "Hepsini bitirdi ama kâğıt kalem işi dışında," dedi ve tekrar yemeğine devam etti. "Adamı lastik ördek halletmiş. Düşerken boynu küvetin kenarına gelmiş ama ölümü bundan olmamış. Boynun üçüncü omurundaki zorlanmadan olmuş ve doktorun tahminine göre bu lastik ördekten önceymiş."

"Önce mi?"

"Doktora göre bu zorlanma düşmesinden önce olmuş. Bu bir varsayımdan öte değil, ama lastik ördek çok küçükmüş hem de ezilme ve berelenmeden cildi morarmış. Damarlardan çıkan kanın yaralanmamış deri altlarında toplanması, şah damarında bir tıkanmanın olduğunu gösteriyor."

"Yapan her kimse, adamın anatomisini biliyor muymuş?"

"Lastik ördek ya kasıtlı olarak otopside kafa karıştırmak için bırakıldı ya da daha basiti suçunu örtbas etme telaşındaydı ve şansı yardım etti."

"Şah damarı," diye Boldt tekrarladı. "Boğulma mı? Arkasından mı?"

Gaynes,"Ona dünya değiştirten, üçüncü boyun omuru." diye anımsattı. Test etme sırası ona gelmişti. Polen, Anderson'ın pantolonunun dizlerinde olduğu için ikisi arasındaki temas Anderson'ın elbisesinde bulunan polenin açıklaması olabilirdi.

"Çatırdatma, çatırtı ve küt."

"Anderson konuğuna arkasını döndü ve dünyası karardı. Bu yüzden konuğunun uzun boylu ve adamın arkasından işi bitirebilecek kadar güçlü olması gerekir. En az Anderson kadar paranoyak olan birisi. İkisi birbirlerini iyi tanıyor olmalılar. En azından Anderson'ın onu içeri alacak kadar güvendiği birisi."

"Muhbirlerinden biri olabilir mi? Ya da buna benzer bir şey. Adamın kafasındakilerden söz etmeye başladın ve konuşman senden çok Matthews'inkine benzedi, biliyor musun?"

Bu yorum Boldt'un irkilmesine neden oldu. Hiç kimsenin onları birbirine bağlamasını istemiyordu. Yıllar önce bir gece ruhen ve bedenen birlikte olmuşlar ve ayrılmaları gerekirken ayrılamamışlardı. Boldt bunu geride bırakmıştı, aynen onun da yaptığı gibi.

Gaynes simitin kalanını keyifle bitirdi ve dolgun dudaklarındaki kırıntıları temizledi. Erkeksi bir görünümü vardı ama bu görünüm çoğunlukla giydiği erkek elbiselerinden kaynaklanıyordu. "Doktorun, onu dikmeden birkaç test daha yapması gerekiyor."

Boldt, "Kesinleşip rapora dökülmeden bilmek istiyorum, Anderson bizim için önemli..." dedi ve hemen, "LaMoia için önemli," diyerek sözünü düzeltti.

Gaynes gülerek baktı ve sonra ciddileşti. "Bir kurbandı," diye fısıldadı. Her şeyin farkındaydı. Boldt, "Evet," diye onayladı. Eğer parçalar doğru birleştirilirse Andy Anderson mezarından kendisiyle konuşur ve Kavalcı'nın soruşturmasında rehberlik edebilirdi. Bir kurban. Boldt daha fazla kurban olmaması için sessizce dua etti.

YİRMİ BİR

LaMoia tedirgin bir halde otelin lobisine girdi. Çağrı cihazı bir saat önce uyarmıştı. Çağrıdaki telefon numarası mermer yeşili sula-
rın dalgalandığı Elliott körfezine ve alışveriş merkezine bakan alt-
mış beş odalı bu otele aitti. Onun bu otel paralarını nereden bulduğunu bilmiyordu. Bunlar saatlik tutulan sıradan otellerden değildi. Bir hayli kaliteliydi. Kadının etkin dostları olmalıydı. Kıdemli yüzbaşılar sık sık yetkilerini kullanmaktan çekinmezlerdi. Her baskın için ayrıca bir ücret daha alırlardı. Ya da Sheila Hill'in Doğu yakasındaki bir vakıftan geliri olduğuna dair dedikodular doğruydu. LaMoia bunu ona soracak cesareti hiç bulamamıştı.

Sheila Hill, kapıyı bir paravan gibi tutup açarken çabucak holü de gözden geçirdi. Tedbirli bir kadındı. Ote ait bornozu giymiş, saçlarını ensesinde toplamıştı. Spordan daha yeni çıkmış gibi yanakları al aldı. Banyonun aynası duştan buharlanmıştı ve kalbinin hızla attığı belli oluyordu. LaMoia işte oldukları sürede ilişkilerinin resmi çerçevede kalmasından rahatsızlık duymasına karşın onu özlemişti. Sheila kapıya "meşgul" tabelasını asıp kilitledi.

Kuşağını çözdü. Sabahlık, dümdüz karnını ve kasıklarını gözler önüne sererek yere kaydı.

"Hep iş, iş. Hiç eğlence yok. Aslında burada olman Özel Tim'in yararına."

Sheila onu hem duygusal hem de fiziksel açıdan etkiliyordu. Bu da onun için çok yeni bir şeydi. Susuz kalmış bir hayvan gibi, kadını kendisine duyduğu ihtiyaçtan çıldırtmayı sonra da onu tatmin etmeyi istiyordu. Ama onun gülmesini de istiyordu. Onun fikirlerini, sezgilerini, rehberliğini, arkadaşlığını da istiyordu. Gömleğinin düğmele-

rini açtı, rodeo kemerini çözüp kotunu çıkarttı. Sheila dizleri üzerine çöktü.

LaMoia ona, "Bir dakika bekle," derken kendi söylediğine kendisi de şaşırdı. Her zaman bedensel zevk arayan aç kadınları tercih ederdi. Ne zamandan beri konuşmak ister olmuştu? Kendini tanıyamıyordu. Sheila kalktı ve yüzünü duvara doğru çevirdi. Bacaklarını açıp dolap kapağındaki aynaya, seyredebilmek için eğilirken, "Al beni. Şimdi. Hemen burada," diye inledi. LaMoia bir adımda ona yaklaştı ve onu memnun etmek için çılgın gibi üzerine abandı. Kokular ve iniltiler her ikisini de pençesine almıştı.

Aslında alçaltıcı ve itici bulduğu bir ses tonuyla kadın onu yönlendiriyordu, "Daha hızlı. Daha sert." O anda sevgilisi değil, yüzbaşısı emrediyordu. Kadının kalçaları üzerinde gidip gelirken, "Yapacak bir işimiz var," dedi.

Sheila başını ona doğru çevirerek, "Sen seninkini tam şu anda yapıyorsun," diye karşılık verdi. "Araştırmayı ben yürütürüm."

LaMoia kendini biraz geri çekti. "Benimle bu şekilde konuşma!"

Onun oyun oynadığını sanan Sheila yüzünde neşeli bir ifadeyle başını çevirip, "Seni piç," diye inledi. LaMoia arkaya doğru çekilirken o da onunla birlikte hareket etti. Hevesle "Sırada ne var?" diye sordu, "dört ayak mı?"

"Ben senin oyuncağın değilim."

"Tabii ki öylesin."

Sheila döndü ve her iki eliyle kendi vücudunu okşamaya başladı. LaMoia'yı nasıl etkiliyeceğini iyi biliyordu. "Tam da öylesin. Bundan hoşlanıyorsun. İkimiz de hoşlanıyoruz. Çünkü yük getirmiyor. Geliyorum, oh, sıkı geliyor. Şimdi ne yapıyoruz? Seyretmek mi istiyorsun?"

LaMoia gerçekten seyretmek istiyordu ve kadın da bunu biliyordu ama geri çekilmek için çok geçti. Uzandı, kadını ters çevirdi ve yatağa fırlattı.

Sheila gülüyordu. "Sen çok kolaysın," dedi. "Öyle yapmam seni delirtiyor, öyle değil mi?"

"Kapa çeneni!"

"Haydi."

Geçen dakikalarda Sheila sırtı kavis olmuş, yüzündeki gülümse-

me bir acı ifadesiyle çarpılmış bir halde zevkin dalgaları arasında soluksuz kalmış gibi kendinden geçti.

Her şey bittiğinde, parlayan bir yakut gibi bitmiş tükenmiş bir halde yatağa serilip kaldı. LaMoia duşa girdi. Döndüğünde onu yatakta aynı pozisyonda bulmayı umuyordu ama Sheila'nın gözlerini tavanın beyazlığına ve duman dedektörlerinin yanıp sönen ışıklarına diktiğini gördü. Kadın, "Oda servisini çağıralım mı?" diye önerdi.

"Gözetimden söz edelim..."

"O bekleyebilir. Ayarlamaları yaptın. Herkes işini biliyor. Çağrılarımız da yanımızda. Biz oda servisini çağıralım. Ardından bir kez daha sevişiriz."

LaMoia, "Şimdi duş aldım," diye sızlandı.

"Bir daha alırsın."

Sheila gülerek yatağın üzerine oturdu. Olduğundan daha yaşlı ve daha bitkin görünüyordu. LaMoia neden orada olduğundan emin değildi, nasıl çıkıp gideceğini de bilmiyordu. Bir şeyler ters gidiyordu.

"Oda servisini çağırıyorum, sen ne istersin?"

Bu soru LaMoia'nın isteklerinden çok, kadının istekleriyle ilgiliydi. Yine de yanıt verdi, "Hamburger."

"Burada hamburger yapmıyorlar hayatım. Burası White Tower değil."

Sesinde küçük gören bir ifade vardı. Hayalkırıklığına uğramış bir annenin sitem dolu ses tonu.

"New York usulü biftek mi, fileto mu?"

"Hangisi olursa."

"Salata?"

LaMoia onu aşağılamaya çalışarak, "Ne, şimdi de garson mu oldun?" dedi ama bu onun oyunu değildi. Bu kadının oyunuydu.

"İstersen olurum. Sen ne olmamı istersen o olurum sevgilim. Seni hiç reddettim mi?"

LaMoia bulunmak istemediği bir yerde kendini kapana kısılmış gibi hissetti, ama gitmek de istemiyordu. "Konuşmak istiyorum," dedi.

Sheila Hill, "Sen nasıl istersen sevgilim," derken içten değildi.

Ve LaMoia kaldı. Her zamanki gibi.

YİRMİ İKİ

Bir gece öncesinin korkularını arkasında bırakan Boldt için, gün çok sade bir şekilde başladı. Marina, Boldt'un daha güvende olacak-

larını düşündüğü yuvaya çocukları kocası Felipe ile birlikte bırakmışlardı.

Gözleri evraklarla uğraşmaktan yorulmuştu. Saatlerdir Kavalcı'nın eski kurbanlarının, FBI tarafından ele geçirildiği halde gizli tutulan kredi kartı dökümlerini inceliyordu. Bu bilgiyi kendileriyle paylaşmaları onlar adına beklenmeyen bir değişiklikti. Bir açıklama için Kay Kalidja'yı aradı ama ulaşamadı.

Bilgisayarı e-mail geldiğini bildirmek için birkaç kez bipledi. Büroda henüz her polisin bir bilgisayarı yoktu, ama her birimde Özel Harekât'ın malı olan birer bilgisayar bulunuyordu. İstihbarat bilgisayara ilk geçen bölüm olmuştu. Boldt kullanmayı bilmesine karşın erişim ağından henüz tam yararlanamıyordu. e-mail ise bir baş belasıydı. İnsanı sesli mesajdan daha kötü çarpıyordu. Makinenin büyük potansiyelinin farkında olmasına karşın e-mail'lere ancak kendisine uygun olan zamanlarda bakabiliyordu. Bu nedenle de bilgisayardan gelen sinyale hemen yanıt vermedi.

Tüm dikkatini Kavalcı soruşturmasına ve Flemming'den binbir zorlukla alınabilen çeşitli olay yerleri ile ilgili raporlara vermişti. Dosyaları Hill'in talimatıyla alabilmişti. Hill'i hayal kırıklığına uğratmayacaktı. Pek çok büyük kentteki cinayet masasıyla bağlantısı vardı ve Portland'ın en iyi polisleriyle birbirlerine ilk isimleriyle hitab edecek kadar yakındı. Bu yüzden önce oradan başladı. Ne kadar çabuk bir zafer götürürse Hill'in üzerindeki baskısı o kadar çabuk hafiflerdi.

Bilgisayar tekrar bipledi. Bir e-mail daha. Başına oturduğundan beri bu altıncı olmuştu. Çalışırken bipleri saymaktan tedirgin oluyordu. Sesin kısılabildiğini biliyordu ama nasıl yapacağını henüz öğrenememişti. Bilgisayarların bir kötü yanı da, en basit şeyi yapmayı öğrenmenin bile yirmi dakika sürmesiydi.

Boş evlerin bütün gece süren gözetleme ve araştırması, bir şüpheliyi ya da şüpheli hareketi ortaya çıkarma açısından büyük bir hayal kırıklığı yaratarak başarısızlıkla sonuçlanmıştı.

Öğleyi biraz geçe LaMoia, içinde Boldt'un, penceresinin önünde sallanan sandalye gördüğü evin adresi de bulunan Daech'in boş evler listesini büroya aktardı. Öğleden sonra, ilk saatlerde, ortak çalışmanın ilk gerçek şovunda, Büro ve Seattle Polis Teşkilatı, Boldt'un bulduğu evden görülebilen bütün evlerdeki çocuklu ailelerin saptanmasında tüm kaynaklarını birleştirdiler. Yapılan işin Kavalcı'nın kurbanlarını seçme yöntemine uygunluğu kötü bir şaka gibiydi. Bu çabalar aynı zamanda Boldt'un Kay Kalidja ile bağlantı kurmasını da sağladı.

Kadın İngiliz aksanlı berrak sesiyle, "Mesajınızı aldım. Geç aradığım için özür dilerim," diyerek, "Bu sabah burası biraz karışıktı" diye itiraf etti.

"Burası da öyle."

Kalidja, "Sizinkiler yakın zamanda olan doğumların sertifikalarının peşine düştüler. Akıllıca bir bakış açısı. Vergi dosyalarına girme olanağı bulduk. Posta kodunda yararlanarak bir eleme yaptık. On beş Nisan'dan bu yana bir aydan az bir zaman geçmesine ve hedefler bir yaşın altında olmasına karşın, kayıtlarda bulunmuyorlar. Aynı zamanda yeni sosyal güvenlik numaraları için başvuru kayıtlarına da girdik, onları da araştırdık," diye açıkladı.

Boldt Emniyet'in koridorlarında sözü edilmese de, Seattle Polis Teşkilatı'ndan önce Federal Büro'nun talepte bulunma yetkisinin olduğunu ve bilgilere birkaç gün hatta haftalar önce ulaşabileceklerinin bilinciyle, paylaşma konusundaki kaygısına karşın bilgileri ona da aktardı.

"Bebek katalogları, ebeveyn dergileri. Kendi deneyimlerimden biliyorum. Bir çocuk sahibi oldun mu onların bütün listelerine giriyorsun. Sana gönderdikleri bütün o ilanlar..."

Oluşan derin sessizlik, Boldt'a doğru noktaya parmak bastığını gösterdi.

"Bu iyi."

"Bunu uzun zaman önce yapmalıydık," dedi Boldt.

"*Biz* demek istiyorsunuz. Konu anlaşılmış. Bu çok iyi, Teğmen."

"Siz, Büro olarak bu gönderi listelerine çok çabuk ulaşabilirsiniz. Yayımcılar eyalet dışında olacak." Ve aceleyle ekledi, "Bunu benden duymadınız."

"Bunun bizim olduğunu mu söylüyorsunuz?" derken Kalidja'nın sesinde inanmazlık vardı.

"Bildiğim kadarıyla bunu siz düşündünüz, Bayan Kalidja. Ben değil. Hepsi sizin."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum. Böyle bir iş birliği... Eh, alışılmış bir durum değil."

Boldt, "Her şeyin bir bedeli mi olmalı?" diye sordu.

"Ah... İşte bu! Biliyor musunuz, Teğmen, sizin, Flemming ile çok iyi anlaşacağınızı düşünüyorum. Belki de bunu onunla görüşmelisiniz."

"Ben Flemming'den bir şey istemedim. Sizden istedim."

"Bu doğru."

"Çünkü Flemming diğer bütün kurbanların kredileriyle ilgili bilgileri kendi elinde tutuyor. Hiçbirine ulaşamadım. Onları belki sizin sorumluluğunuza bırakmıştır diye düşündüm."

Yine uzun bir sessizlik oldu. Boldt ondan hikâye dinlemek istemiyordu.

"Hepsi önlem için. Medyanın zamansız yayın yapmasını önlemeye yönelik."

"Ya da yerel araştırmacıları uzak tutmak için."

"Teğmen..."

"Kavalcı'nın hedefi olmuş olan bütün ailelerin mali kayıtlarına, kredi kartlarındaki bütün bilgilere, banka hesaplarına ve bütün kredi kartı ekstrelerine ihtiyacım var. Eminim bunu anlayabilirsiniz. Böyle bir araştırmanın başlangıç noktası budur. Sizden rica ediyorum. Çok önceden istenmesine karşın Shotz ve Weinstein'ınkiler bile ortada yok. Bir dolu talep yanıtsız kalınca ben kendim bu kayıtlara ulaşmaya çalıştım ama bir sürü bürokratik engelle karşılaştım. Hepsi bloke

edilmişti. Şimdi, siz Flemming'in istihbarat ajanı olduğunuza göre, bunu siz yapmalısınız. Neden böyle bir zorluk çıkartıldığını hâlâ anlamış değilim. Onları bulup çıkartmak için Herkül'ün gücüne gerek var. Ama şimdi sanırım siz çok başarılı bir şekilde bunu yapabilirsiniz. Sizden, bütün bilgilerin bu öğleden sonra bana iletilmesini bütün saygımla rica ediyorum."

"Ama..."

"Ya da," diye Boldt çabucak ekledi, "Flemming'in küçük oyunu hem yerel hem ulusal basında yayınlanıverir ve dünyadaki hiçbir güç bunun en azından bir kısmının halk tarafından öğrenilmesini engelleyemez. Ve her şey sizin üstünüze yıkılır."

"Beni tehdit mi ediyorsunuz?"

"Ben toplanan bilgileri bir araya getiren kişiyim, Bayan Kalidja. Tehdidi diğerlerine bırakıyorum. Ama eğer birisini tehdit etseydim, bu Flemming olurdu, siz değil. Onun hakkında bildiklerimden, Flemming'in hazıra konan bir adam olduğunu söyleyebilirim. Bunda yanlış olan bir şey yok. Böyle şeyleri kendi yöntemleriyle yapmaktan hoşlandığı biliniyor. Ben kendim de oradaydım. Ama ben asla bir adamı onun gibi tehdit etmem. Sadece adamın kirli çamaşırlarını ortaya döker ve bu işin altından kalkması ve uğraşıp durması için onu kendi haline bırakırım. Hayır, size teklifim bir değiş tokuş. Size aslında iki hafta önce elimde olması gereken bilgiler için pazarlık teklif ediyorum. Sorarım, bundan kazançlı çıkan kim?"

"Sizin istediğiniz bilgiler bende yok, Teğmen." Kadının sesinin tonunda özür diler gibi bir hava vardı.

"Siz istihbarat ajanısınız. Bu tip bilgiler sizin ofisinizden geçer."

"Geçmiş olabilir. Ama ... burada... bırakılmadı."

Kalidja ona bir şey açıklıyor, bir gerçeği ifşa ediyordu. Boldt onun ipeksi sesindeki isteksizliği sezdi.

Seattle Polis Teşkilatı'nda böyle bilgiler kopyalanır, dosyalanır ve bilmesi gerekenlere dağıtılırdı. Bu, Büro'da da böyleydi. Kadının söylediği ise henüz böyle bir dağıtım yapılmadığı ya da yapılmasının istenmediğiydi.

Her iki açıklama da eksikti ve tatmin edici olmaktan uzaktı. Orada ne haltlar dönüyordu? FBI yerel polise karşı mıydı? Belki de kısıtlamalar yerel polisleri uzak tutmakla değil kendi araştırmacılarını bu soruşturmaya bulaştırmamakla ilgiliydi.

Boldt, "Bu bilgiler hangi bölüme gitti, Özel Ajan?" diye sordu.

"Bunu söyleyemem."

"Burada biribirimize karşılıklı iyilik ediyoruz."

"Korkarım benimkiler tükendi. Eğer memnun kalmadıysanız ve geri almak isterseniz..."

"Hayır. O sizin. Ticarette sözümden geri dönmem, hatta küçük bir karşılık almış olsam bile."

"Yapabileceğim bir şey olup olmadığını araştıracağım. Söyleyebileceğim en iyi şey bu."

"Bu kadarını hepimiz söyleyebiliriz. Yine de teşekkür ederim."

"Teğmen, eminim şu ana kadar hepimizin geçmişini araştırmışsınızdır ve tabi biz de aynısını yaptık, daha doğrusu ben yaptım. Şunu söylememe izin verin, bu akşam okuduklarımdan sonra size büyük saygı duydum. Hem kişiliğinize hem de kariyerinize. Bir istihbaratçı olarak Özel Tim'in başına geçecek kişiyi belirlemek benim işim ve tüm içtenliğimle üstlerime bu kişinin siz olmanız gerektiğini söyledim. Karınızın hastalığından haberdarım ve hem kendimin hem de Büro'nun şifa dileklerini sunuyorum. Oradaki çalışma koşullarını da düşünmek zorundayım ve sizi kullanabileceklerini düşünüyorum. Bana verdiğiniz bilgiye müteşekkirim. Araştırmanın ilerliyebilmesi için istediklerinizi de sağlayacağımı umarım."

"Sevinirim, eğer devam etmezse bugün durdurulduğu için olacak."

"Evet, tabii."

Boldt ona teşekkür etti, telefonu kapattı ve yeniden e-mail geldiğini gösteren biplemeyle birlikte sandalyesini ekrana doğru döndürdü.

Bilgisayarın ekranında bekleyen e-mail listesindeki son durum, mesaj odasında "acil" damgalı bir mesajın olduğunu gösteriyordu.

Muhbirleriyle işbirlikçileri şehre trafik ışıkları gibi yayılmış olan Boldt, acil mesajları tozlanmaya bırakmaya dayanamazdı. Bazı muhbirler telefonu kullanırlardı. Diğerleri, özellikle politikacılar ve bürokratlar -onlardan nefret ediyordu- genelde imzasız yazılar göndermeyi tercih ederlerdi.

Bir süre sonra X ışınlarını geçirmeyen, patlayıcılara dayanıklı, metal yoğunluğu için manyometreden geçirilmiş yani istenmeden açılamaması için her türlü modern teknolojik güvenlik düzeneğiyle donatılmış çantasını toplayıp, kilitledi.

"Bir CD sanırım," dedi Ronnie Lyte. İletişim odasının güvenlik şefiydi.

Boldt bodrum kattaki iletişim odasına boşu boşuna geldiğini düşündü. Doc Dixon ve onun değişmeyen caz müziği her yerdeydi. Bernie Lofgrin'le o, bir caz severler kulübünün üyesiydiler. Boldt ise piyanonun tuşlarının üzerine eğilip hem çalıp hem söylemeyi severdi. Liz'in hastalığı ortaya çıkana kadar, ara sıra Bear Brenson'un komedi kulübünde piyanonun başında mutlu birkaç saat geçirirdi. Doc Dixon tenor saksafon için harika bir kulağa sahip olmakla birlikte trompet çalmaya heveslenmişti. Lofgrin ise bateristlerle bas gitarcılara katılmıştı. Ona göre gruptaki uyum her şeyden önemliydi. Boldt önce CD'nin halen Liman hastanesinde çalışan Dixon'un bir armağanı olduğunu düşündü.

Koruyucuyla şişirilmiş zarfın kapağı üç yerinden zımbalanmıştı. Üstünde ne bir damga ne de posta ücretini gösteren bir etiket vardı. Şehirdeki pek çok özel posta servisinden birinin damgası da görünmüyordu. Boldt içinde huzursuzluğun ilk sızısını hissetti. Adı ve adresi normal bir kâğıt üzerine bilgisayarda yazılmış ve kâğıt zarfın üzerine şeffaf ve geniş iki paketleme bandıyla yapıştırılmıştı. Bütün bunları bir bakışta görür görmez, "Bu nasıl geldi?" diye sordu.

Ronnie Lyte, "Hiçbir fikrim yok," diye yanıtladı. İletişim odası Sue Lu tarafından yönetiliyordu ve içeride üç Asyalı çalışıyordu.

"Bunun için bir imza alındı mı?"

"Hatırlamıyorum."

Kadın asistanlardan birisi, "Zenci bir oğlan bıraktı," diye seslendi, "İmzaya gerek yoktu, sizinki dışında yani."

"Bir kurye mi?"

"Tanıdık biri değildi," diye genç olan yanıt verdi. "Devamlı gelenlerden biri değildi yani."

"Öylece geliverdi, öyle mi? Bana söylemeye çalıştığınız bu mu?"

"Posta dağıtımı Teğmen," diye genç olan yanıtladı. "Adam acil olduğunu söyledi."

"Ama hangi adam?" Boldt artık iyice çileden çıkmıştı.

Lu hem kendisini hem de asistanını korumak için, "Günde buraya birkaç düzine kurye geliyor," diyerek bir açıklama yapmaya çalıştı.

"Deftere kaydedildi mi?"

Asistan elindeki bilgisayar çıktısını kontrol ederken,"Her teslimat kaydedilir," diye yanıtladı. "Yirmi dakika önce gelmiş. Size bir e-mail göndermişiz."

"E-mailinizle ilgilenmiyorum! Nasıl geldiğiyle, kimin getirdiğiyle ilgileniyorum."

Boldt içinde anlamsız bir korkunun gitgide büyüdüğünü hissediyordu. Bir yandan zarfı açmak istemiyor, diğer yandan bir an önce açmak için delice bir istek duyuyordu. Ama önce prosedürü tam anlamıyla uygulaması gerekiyordu. Etiket ve posta ücretinin eksikliği bir dolu uyarı sinyalini başlatmıştı. Eğer zarfta para varsa ve bir CD değilse açarken tanıkları olsun istiyordu. İstihbaratçılar daima kara-

lama girişimleriyle yüz yüze gelirlerdi. Bu tip denemelerin arkasındaki açık göz insanlar, daha sonra ilişki kurabilmek için, rüşvetlerinin intikali ile ilgili bir sürü kanıt saklarlardı. CD aslında bir hile olmalıydı. Zarfın içinde birkaç yüzlük ya da birkaç binlik olabilirdi. Boldt'un tanıklara ihtiyacı vardı.

Yüksek sesle, "Bunu burada açıyorum," dedi. Zamanı da bildirdi. Davranışı, tanığa gereksinimi olduğunu bilen Sue Lou'nun dikkatini çekti. O da kendi saatini kontrol etti ve zamanı doğruladı. Boldt şişik zarfı açtı ve içindekini çıkarttı. Kutusunun içinde alelade altın renkli bir CD, üzerindeki üretim bilgilerinin yanı sıra GÖRSEL MEDYA yazısı vardı. Mektup ya da not yoktu. Bir açıklama da yoktu. Kendini çok rahatsız hissederek, zarfı, incelemesi için Lou'ya verdi.

"Boş,"

"Sadece bir CD."

Lou, "Bir CD-R," diye düzelterek diskin üzerindeki harfleri işaret etti.

"Buna bilgi kaydedilmiş, müzik değil. CD-ROM ile çalışır."

Boldt, "CD-ROM'u olan bir bilgisayar mı bulmam gerekiyor?" diye sorarak hem doğru şekilde davranıp davranmadığını hem de böyle bir bilgisayarı nereden bulacağını aynı anda sormuş oldu.

Lou, "Teknik servisin medya laboratuvarına bak," dedi ve, "Orada ne ararsan var," diye ekledi.

Teknik servis, bodrum katında birleştirilmiş iki odadan ibaretti ve

çimento briketinden yapılma duvarda açılan bir pencereden iletişimi yürütüyordu. Çoğu video ve bilgisayardan oluşan teknik donanım, muşamba döşenmiş yerden akustik tavana kadar seramik kaplı duvarlardaki sıra sıra siyah renkli rafların üzerini doldurmuştu. Aslında bu derme çatma odalar iki kez su baskınına uğramış ve aygıtlarla devre kesiciler büyük hasar görmüştü. Artık bu tip hasarları önlemek için şeffaf plastikten zar gibi ince bir örtü makinelerin üzerinde koruyucu görevi yapıyordu. Bu plastik örtüler gümüş nitratlı bantlarla birleştirilmiş ve tepedeki floresan lambalarının ışığını da kısmen engellemişti. Boldt odanın dip tarafında bir bilgisayar terminali olduğunu gördü.

Teknisyen pek de iyi durumda olmayan bir kulaklık vererek, "Diğer odada bazı video bantları üzerinde çalışıyorduk," dedi ve elindekileri raflardaki aygıtlardan birine tıkıştırdı.

Boldt kulaklığın neden verildiğini anlamadan, "Bunun müzik kaseti olduğunu sanmıyorum," dedi. "Ofisimde bir CD oynatıcısı var."

"Bu bir CD-R. Kaydedilebilir bir CD-ROM. Olasılıkla bir film, yoksa sıradan bir disk de gönderilebilirdi. Bu bebekler 640 megabite'lık veri kaydedebilirler, sanırım nedeni bu. Sıkıştırmayla mı? Kahretsin sanki dipsiz bu."

"Ne yapacağım?"

Adam diski makineye yerleştirdi. "Hazır olduğunda bu bebeği iki kez tıkla." Ekranı işaret etti. "Gerisini o halleder. İşin bitince diski çıkartmayı unutma. İnsanlar diskleri hep makinada unutuyorlar." Kulak memesini çekiştirdi.

Boldt, "Siz bunların epeyce altından girip üstünden çıkıyor olmalısınız," diyerek adamla dalga geçti.

"Kulaklıklar." Boldt teknisyenin gösterdiği şekilde kulaklıkları taktı. Aleti iki kez tıklattı ve ekranı seyretmek için arkasına yaslandı. Hâlâ kaygılıydı. Birilerinin başı fena halde derde girmek üzereydi. Muhbirler genelde basit şeyleri tercih ederlerdi, bilgi karşılığı para gibi. Bu daha çok istihbarattakilerin zaman zaman karşılaştığı bir bürokratın ya da piyasanın dışından birinin işi gibi görünüyordu ve gücü nüfuzu simgeliyordu. Bilgisayarın CD-ROM'u çalıştırması sadece bir an sürdü. Sanki başka şansı varmış gibi mesaj karesinde "bekleyiniz" yazısı belirdi. Ekrandaki görüntü aniden parlak gri bir

fona büründü ve ortasında kredi kartı büyüklüğünde bir dikdörtgen belirdi. Sorgulama bantlarını hatırlatırcasına, odadaki sesler Boldt'un kulaklarında tıslıyordu. Ama bu seslerde başka bir şey daha vardı. Bir radyo ya da bir televizyon. Ekranın ortasındaki dörtgenin içinde sandalyede oturan küçük bir çocuk belirdi. Küçük bir kız çocuğu. Boldt aceleyle okuma gözlüklerini aradı. Kız sandalyeye bağlanmış görünüyordu. Daha da kötüsü, her ne kadar arkasındaki soluk sarı renkli duvarı ve yan tarafı ile arkasındaki modası geçmiş perdeleriyle oda yabancıysa da küçük kız dehşet verecek kadar kendi Sarah'sına benziyordu. Çocuğun sol yanındaki televizyondan belli belirsiz CNN kanalının sesi duyuluyordu.

Görüntü canlandı. Küçük kız Boldt'a çok tanıdık gelen bir tavırla
 soluna doğru baktı. Boldt okuma gözlüklerini taktı ve daha iyi görebilmek için ekrana doğru eğildi. İçinden "bu olanaksız" diyen bir ses yükseldi. Korkunç bir dehşet duygusu bütün benliğini sarmıştı. Küçük kız konuşmak için ağzını açtı ve konuştuğunda Boldt'un bütün ümitleri uçup gitti. Sarah çığlık atıyordu. "Baba!" Sandalyede çılgınlar gibi debeleniyordu. Bileklerinden sandalyeye bantlanmıştı. "Baba!"

Ufak dörtgendeki görüntü kararda ve yerini yazılı bir mesaja bıraktı. Yaşlar gözlerini bulandırdığından Boldt yazıyı önce okuyamadı. Gözlerinin önünde, onu o minicik, kırılgan haliyle ilk kez tutuşu canlandı. Minicik, yeni doğmuş bir bebek. Mimiklerden ve sesten oluşan çok değerli bir hazine.

Gözyaşlarını sildi, gözlüğünü yeniden taktı ve mesajı okumaya başladı.

Sarah güvenlikte ve kendisine bir zarar verilmedi. Özel Tim-'in araştırması ilerlemediği sürece de böyle kalacak. Olayın çözümlenmesine fırsat verme. Peşine düşecekleri bir şüpheli bulunmasına izin verme. Eğer kafanı kullanırsan kızın yaşar ve mutlu ve güvenli bir şekilde evine geri döner. Bunun için söz veririm.
Eğer bu konuda birisiyle konuşacak olursan, eğer araştırmada bir şüpheli yakalanacak olursa, tatlı Sarah'nı bir daha asla göremezsin. Bunu düşün. Bir seçim yapmak zorundasın. Akıllıca yap.

Boldt uyarıyı bir kez daha okudu, ayağa fırladı, sonra tekrar sandalyeye çöktü. Bilgisayarı kapattı ve CD'yi çıkarıp aldı. Beyni durmuş, dengesini kaybetmişti. Düşün! dedi kendi kendine. Oda fırıl fırıl dönüyordu. Derin bir soluk aldı, verdi. Bir daha. Kavalcı'nın her yerde casusu olabilirdi. Aniden paranoyanın pençesine düşmüştü. Bacaklarının vücudunu taşıyacağından emin olamıyormuşcasına, ağır ağır doğrulup ayağa kalktı. Belkemiğine yukardan aşağıya buz gibi bir ürperti yayılmıştı. Yüzü alev alevdi. Koridorda birisi bir laf attı, sonra da asansörde ve garajda. Onların ağızlarının oynadığını görüyor, seslerini duyuyor ama ne dediklerini anlamıyordu. Hiç kimsenin ulaşamayacağı bir yerdeydi. Sarah ve Miles'ın diğer on beş çocukla birlikte gündüzlerini geçirdikleri yuvaya giderken yoldaki kırmızı ışıkları fark etmedi bile.

Merdivenleri çifter çifter çıktı ve kapı tokmağını çevirdi. Kilitli! Daha sert çevirdi, çok daha sert, daha gürültülü, daha şiddetli.

Eğer bunu birisine anlatacak olursan...

Kapıya doğru hızla yaklaşan ayak sesleri duyuldu. Kapıdaki gözetleme deliğinin arkasından görünen ışık, deliğe birisi gözünü yapıştırdığı için bir an kararda. Boldt *çabuk ol*! diye bağırmak istedi ama kendini tuttu ve kapının açılmasına kadar kendini toplamaya çalıştı.

Millie Wiggins onu gördüğüne şaşırmış bir halde eşikte göründü. "Bay Boldt!"

Boldt kadının yanından hızla geçip oyun odasına dalarken korkudan çatallaşmış bir sesle, "Sarah nerede?" diye sordu.

Oyun oynayan çocukların görüntüsü bir an nefesini kesti ve ağlayacak hale geldi. Çocukların ona yüzlerinde boş bir ifadeyle baktıklarının farkında olarak odanın içine, "Sarah!" diye seslendi. Bacaklarına bir çift incecik kol dolandı ve Boldt oğlunun gülümseyen yüzünü görmek için aşağıya doğru baktı. Eğildi ve Miles'ı kucağına aldı.

Neredeyse yalvarır bir ses tonuyla Millie Wiggins'e dönüp, "Sarah nerede?" diye sordu.

Kadın, "Siz aradınız," diyerek fısıldar gibi yanıt verdi. "Sizin gönderdiğiniz polisler gelip onu aldılar." Duvardaki büyük Mickey Mouse şeklindeki saate bir göz attı. "Dokuz buçukta."

Boldt saate bir göz attı. Neredeyse beş saat geçmişti. Bir yaşam kadar uzun. Konuşmaya, kadına bunun doğru olmadığını söylemeye çalıştı, ama içindeki polis, bir baba olarak dilini tutmasını emretti. Başını çevirdi ve Miles kravatını çekiştirirken gözlerini sildi. Millie Wiggins şaşkın görünüyordu. Kırklı yaşlarının ortalarında çekici bir kadındı. Kot pantolon ve balıkçı yakalı beyaz bir kazak giymişti. "Sizi tekrar aradım, unuttunuz mu? Doğru olup olmadığını öğrenmek için demek istiyorum." Kadın kaygıdan ellerini açıp kapatıyordu. Boldt ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Bir an nereye kadar zorlaması gerektiğini tarttı. "İki polisti, öyle mi?" diye sordu, çünkü kadın çoğul konuşmuştu.

Millie Wiggins başıyla onayladı. "Bir kadın, bir erkek. Aynen
 dediğiniz gibi. Bir sorun yok öyle değil mi?" Boldt'a baktı. "Her şey yolunda mı?" ve gönülsüzce ekledi, "Bayan Boldt'la?"

Miles, "Annem?" diye onu çekiştirdi.

Boldt yanlış bir imaj vermekten kaçınarak, "İyi.. İyi..." diye yanıt verdi. Kendini toplamak ve düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Bazı açıklamalar gerekiyordu. Sarah'nın şansı bu birkaç dakikaya bağlıydı. *Daha ne kadar bir süre için* diye düşündü. Ümitsizlikle Miles'ı oradan alıp götürmek istedi ama eğer çocuk hırsızı Miles'ı da istemiş olsaydı şimdi onu kucağında tutuyor olmazdı. Eğer yuva gözetleniyorsa, eğer kendisini de izliyorlarsa.... Kuşku ve paranoya dengesini bozmuştu. Korku içinde zayıflık ve belirsizlikle sarsılarak oğlunu yere indirdi ve kadına mantıksız gelmeyeceğini umarak, "Miles'ın yalnız bırakıldığını düşünmesini istemiyorum, bu yüzden elimden geleni yapmalıyım," dedi ama bu özür kendisine bile pek yetersiz geldi. "Yine kafamı toparlayamadığım sabahlardan biri. Bu sabah konuştuğumuzda nerede olduğumu dahi hatırlayamıyorum. Beni hangi telefondan aramıştınız?"

"Söylediğiniz gibi 911'i aradım. Önce siz arayıp sizi oradan aramamı söylediniz. Ben de telefonu kapattım ve 911'i çevirip sizi istedim. Onlar da beni size bağladılar."

Bir telefon Acil Çağrı Merkezi'nden Emniyet'e bağlanamazdı. Bu teknik olarak olanaksızdı. Boldt bunu biliyordu ama Millie Wiggins bilemezdi. Kadının açıklaması onu şaşırtmıştı.

"911'i aradığınızdan emin misiniz? Yani 911, başka bir yer değil..."

"Bana 911'i aramamı siz söylediniz." Kadın kuşkuyla onu süzmeye başlamıştı.

Kadın yanlış hatırlıyor olmalıydı. Bunun tek açıklaması buydu. Neden hatırlasındı ki? Bu sadece Boldt için önemliydi. Hafıza bazen insana garip oyunlar oynayabiliyordu. Onu sıkıştırmaktan vazgeçti. Kendini amaçsız ve kaybolmuş gibi hissediyordu.

Millie Wiggins aniden parmaklarını şaklattı. "Neredeyse unutuyordum." Hızla çalışma odasına girdi ve aynı hızla dışarı çıktı. Elindekini ona doğru uzatarak, "Kadın polis bunu size vermemi istedi. Bu özel bir şakaymış. Sizin anlayacağınızı söyledi," dedi.

Boldt'a doğru uzattığı elinde ucuz eşya dükkânlarında satılan bir penilik bir flüt tutuyordu.

YİRMİ ÜÇ

Boldt'dan, birlikte kahve içmek gibi alışılmadık bir davet alan Daphne Matthews buna çok şaşırdı. Artık ne birlikte kahve içiyorlar ne de gizli saklı buluşuyorlardı. Hepsi çok uzun süre önce bitmişti.

Du Jour, 1 'inci Cadde'de geniş körfez manzaralı, spesiyalitesi tavuk olan ve öğlenleri yemek servisi yapılan bir kafeydi. Yerin seçimi de Daphne'yi şaşırtmıştı. Boldt genelde Four Season Olympic'deki çayı ve küçük çörekleri tercih ederdi. Garden Room'un müdavimlerindendi.

Boldt körfezi ve yandaki adanın yemyeşil bitki örtüsünü yukarıdan gören geniş camların kenarında bir masada oturuyordu. Daphne kafenin geniş tezgâhından kendine bir çay alırken bir taraftan da Boldt'u gözlüyordu. Yanlış giden bir şeyler olduğunu hemen anlamıştı. *Liz* diye düşündü.

Boldt'a doğru yürürken onun yorgunluktan çökmüş omuzlarının, gözlerindeki ve burnundaki kızarıklığın, önünde duran hiç dokunulmamış çay fincanının farkındaydı. Çayına süt de koymamıştı. Daphne, görür görmez Boldt'un acı çektiğini fark etti.

Sandalyesini çekip onun yanına otururken normal bir ses tonuyla, "Selam," dedi, ama Boldt hiç tepki vermedi. Onun tanıdığı Lou Boldt'a benzemiyordu.

"Ah!" Boldt ona bomboş ruhsuz gözlerle baktı ve nezaket cümlecikleri ile uğraşmadı. Daphne bu durumu önemsemedi ve bekledi.

"Bir iyilik istiyorum, Daffy. Eğer yapmak istemezsen, gerçekten sorun değil ama yaparsan, bana yardım edersen, hiç soru sormamanı istiyorum. Hiç. Bir tane bile. Soru sormaman çok önemli. Her ikimiz için de."

"Bu şu an için de geçerli mi?"

Boldt önce ona, sonra kafenin kapısına doğru baktı ve, "Bu da bir soru." dedi. On yıl yaşlanmış görünüyordu. Daphne yeniden *Liz* diye düşündü. İçini bir hüzün kapladı. Boldt çökmüş görünüyordu. Daphne aslında bunu bekliyordu.

"Hiç soru yok mu?"

"En iyisi bu. Daha güvenli." Kafenin kapısına yeniden gizlice bir göz attı. Korku, güçlü insanlarda değişik davranışlara neden olabilirdi.

Daphne, "Ofise bu halde dönemezsin," diyerek onu uyardı. "Bu soru değil."

Boldt hiçbir zaman doğru düzgün giyinmezdi. Her zaman, elbisesinin bir yerlerinde yediği son yemekten arta kalan bir leke olurdu. Yeni çıkan, ütü istemeyen kumaşlardan yapılma elbiseler ona çok daha uygundu, ama o hâlâ pamuklu ve yünlü giysileri tercih ediyordu. Sonuçta her zaman elbiseleriyle birlikte uyumuş gibi görünürdü. Sakal traşında da, mutlaka yüzünün bir ya da iki yerinde traş etmeyi unuttuğu kısımlar olurdu.

"Olabildiğince toparlanmaya çalışacağım."

"Öyle devam etmeye de çalışacak mısın?"

Gözleri Boldt'u ele veriyordu. Daphne'nin sorusu gözyaşlarının gözlerini yakmasına neden olmuştu. Kendi kırgınlığının farkına varmıştı. Bu Daphne için çok anlamlıydı.

"Lou, kullandığım sloganlardan birisi, 'Paylaşmaktan korkma'dır. Bu cesaret ister ama riske girmeye de değer." Bir an sözlerinin onun içine işlemesini ve açılmasını sağlayacak doğru anahtar olmasını umarak durup bekledi. "Güven bana, lütfen."

Boldt çenesini avuçlarına dayayıp parmakları ağzını örtünce gözleri acayip bir şekil aldı. Parmakları arasından boğuk bir sesle, "Senden bir iyilik yapmanı istiyorum. Günün kalan zamanının çoğunu alacağım," diye yanıtladı.

"Hastaneye mi yoksa eve mi?"

"Araba yolculuğu."

"Araba yolculuğu mu? Senle ben mi? Yoksa sadece ben mi?"

Boldt, "Hep soru," diye söylendi. Acısı gözlerinden akıyordu.

Daphne kendinden nefret etti. "Baştan başlamama izin ver. Lüt-

fen, lütfen beni bağışla. Sadece 'evet' dememe izin ver. Her ne ise, her ne gerekirse, evet. Yanıt, evet."

Boldt cansız bir sesle,"Olan şu," diye açıklamaya başladı. "Aklım başka bir işle çok meşgul ve Marina da yok. Sen, Bear ya da Dixie yardım edebilirsiniz. İlk sana sordum, hepsi bu. Bu, kabul etmek zorunda olduğun anlamına gelmiyor."

"Onur duydum. Çoktan kabul ettim bile. Arabayı ben de kullanabilirim. Nereye? Ne için?" derken Daphne kendisini yine soru sorarken buldu ve nazik bir sesle özür diledi. Boldt'un o anda nezakete ihtiyacı vardı.

"Green Lake'in üst tarafındaki Lux-Wash'ı hatırlıyor musun? Kundakçılık olayındaki araba yıkama istasyonu?"

"Elbette."

"Bir saat içinde orada ol." Saatini kontrol etti. "Bir saat."

Daphne bu istek karşısında gerginleşti. İstihbarat, politik rüşvet tezgâhlayanlardan Asyalı ayak takımına kadar birçok suçluyu ve bir dizi karışık araştırmayı gerektirirdi. Bu işin ilgisi neydi, ya da özel bir iş miydi? Yanlış mı anlamıştı? "Bir saat sonra Lux-Wash'da" diye tekrarladı.

Boldt, "İstersen daha erken olabilir ama daha geç olamaz," diye uyardı.

"Bir saat iyi. Epey bir süre."

"Bir saat sonra öyleyse. 80'inci Cadde'nin doğu çıkışına park et. Ben arabayla yanından geçeceğim. Korna çalmayacağım, herhangi bir işaret de yapmayacağım. Geçişimi gözlemek zorundasın. Arkamdan beni izle. Aynı şeridi kullan. Hemen senin önünde olmalıyım. İçini ferah tut. Sen arabadan çıkmayacaksın ve bekleme yerine girmeyeceksin. Sadece dolu bir depoya ihtiyacın var. Belki biraz da yenecek ıvır zıvıra. Şu hayvan şeklinde olan krakerlerden."

Daphne aniden anlayarak, "Miles," dedi. Bağlantıyı kuracak kadar küçük oğlanla birlikteliği vardı.

Boldt'un gözleri öfkeyle parladı. "Belki bir elma. Granny Smiths."

"Anladım." Kesinlikle Miles'dı. Ya Sarah? diye düşündü. Bebek koltuğunu da sormak istedi ama çenesini tuttu.

Onun için çok kaygılanan Daphne, "Senin için önemli olmadığına emin misin?" diye sordu. Boldt birini aranır gibi tekrar kasa tara-

fına doğru baktı. Daphne,"Bir saat sonra Lux-Wash'da." diye yineledi.

Boldt ters bir ifadeyle,"Aynen dediğimi yap," diye karşılık vererek kalktı. Sandalyesini çok sert ittiği için ayaklar zeminde acı bir ses çıkartmıştı.

"Tamam."

"Bu çok önemli. Çıkmadan önce birkaç dakika bekle."

"Anladım." Aslında hiçbir şey anlamamıştı.

Boldt kapıdan içeriye bir ışık selinin girmesine neden olarak bu ışıkta kişiliksiz bir siluet gibi kafeden çıktı. Tekrar yağmur başlamıştı. Gri, griliği doğuruyordu. Daphne bahar gelsin istiyordu. Boldt'un yeniden eskisi gibi olmasını istiyordu... Deneyimlerinden akılları karışık insanlar için dakikaların göz açıp kapayana kadar geçtiğini bildiğinden, sürekli saatine bakıyordu. Bir gemi düdüğünün sesi yankılandı. Yalnızlığı çağrıştırıyordu. Bu ona Boldt'u anımsattı. Terk edilmiş, uzak ve hiçbir düşüncesini aktarmayan. Saatini tekrar kontrol etti. Henüz üç dakika geçmişti. Araba yıkama yerinde olmasına daha elli yedi dakika vardı.

80'inci Kuzey Caddesi'nde arabasını park etmiş, tüm dikkatiyle yandaki dikiz aynasından arkadaki yolu kontrol ederek Boldt'u bekliyordu. Boldt hiç âdeti olmamasına karşın şimdiden beş dakika gecikmişti. Daphne araba yıkama numarasını biliyordu. Daha önce de benzer hileleri kullanmışlardı. Timdeki bütün polislerin içinde Boldt'a en bağlı olan oydu.

Chevy yanından geçti. Hiçbir işaretleşme olmadı. Daphne çiseleyen yağmurdan arabanın içini göremedi ama Miles'ın orada olduğundan emindi. Araba yıkamanın girişine kadar izlemede kaldı. Chevy arka köşeyi döndü ve uzun bir hortum taşıyan görevlilerden biri, elinde bir şemsiye tutarak arabanın sürücü kapısına yanaştı. Boldt ona eliyle, istemez, der gibi bir işaret yaptı. Daphne cep telefonundan Boldt'u ararken bir yandan da görevliye hayır demek için camını indirdi. Adam aptal aptal ona doğru baktı ve, "Hayır mı?" diye sordu.

"Hayır."

Camı kapattı ve Boldt'un telefona yanıt vermesini bekledi.

Chevy köpük duşuna girdi. Bir dakika sonra onun Honda'sı da

ulaştı. Her iki araba da köpükler tarafından yutuldu. Köpüğü su fıskiyesi takip etti ve hemen ardından güçlü fanlardan gelen kuvvetli bir hava akımı kaportadaki ve ön camdaki suları savurmaya, küçük damlaları dağıtıp arabayı kurutmaya başladı. Tam bu sırada Boldt içinde oğlunun bulunan, genişçe bir bebek araba koltuğunu bir kolunun altında taşıyarak arabadan çıktı. Diğer elinde ise bir spor çantası taşıyordu. Değiş tokuş son hızla gerçekleşti. Araba yıkamanın her şeyi çarpıtan ışıkları altında Boldt öne doğru eğilip Daphne'nin arabasının tarafına yönelerek arka kapıyı hızla açtı, çocuk koltuğunu arka koltuğa yerleştirip emniyet kemerini taktı. Bunu yaparken de yıkama bantının hızına ayak uydurmuştu. Daphne'ye, işte adresleri gibi bir şeyler söyleyerek eline buruşuk bir kâğıt sıkıştırdı. Yıkama
 bantının bitiminde durmasını, ücreti kendisinin ödeyeceğini söyleyerek, "Hiçbir nedenle cep telefonunu kullanma," diye ekleyip kapıyı güm diye kapattı ve sırılsıklam bir halde tam banttan çıkarken arabasına bindi.

Kırmızı ışıkta duran Daphne onun verdiği kağıdı açtı. Katherine Sawyer. Boldt'un kız kardeşi. Washington Wenatchee'de bir adres. Bir telefon numarası. Önünde uzun bir yolculuk vardı. Kendi kendine *Sarah nerede*? diye sordu. Bir an sonra kafasında korkunç bir düşünce belirdi. Boldt'un yanıtlamak istemediği soru bu muydu?

YİRMİ DÖRT

Boldt kendisini ofisine kapatmış, telefonları fişten çekmiş, kararı ne olursa olsun, bunun sadece kendi geleceğini değil, kızınınkini de belirleyeceğinin bilincinde, ne yapması gerektiğine karar vermeye çalışıyordu.

Dışarıdaki hava ruh durumuyla çelişiyordu. Ağır bulutlar aralanmış, güneş ışıkları nergislerle fulyaların renkleri üzerinde oynaşmaya başlamıştı. Odayı karartmak için panjurları kapatmıştı ama altta kalan azıcık bir aralıktan sızan ışık incecik bir çizgi halinde zemine düşüyor, masayı, duvarları ve sandalyeyi aydınlatmaya yetiyordu. Kendisine o anki duygularına denk düşecek bir hapishane yaratmıştı.

Bütün ümidini çocuk hırsızının para istemesine bağlamıştı. Liz'in banka hesabını bir şekilde kullanmak zorundaydı. Vekâlet alabilmek için bir şeyler uydurmalıydı. Hatalı bir ödeme, uydurma bir borç. Ama bunun yerine ona imkânsız olanı da söyleyebilirdi. Bir soruşturmayı bilerek bozduğunu.

Terazinin diğer kefesindeki, kızının yaşamıydı. Bu yüzden henüz bir çıkış yolu bulamamıştı. Tercih aslında belliydi. Boldt bir kentten diğerine geçip ana babalarının kollarından, küçük bebeklerini büyük bir beceriyle çekip alan Kavalcı'nın, Flemming ve takımını hayal kırıklığına uğratarak nasıl olup da hâlâ yakalanmadığını düşündü. Daha önceden bu suçla ilgili olarak tutuklanmadığına hiç kuşku yoktu. Araştırmacılar çok az yol almışlardı. Esrar, her şehirde biraz daha katlanmıştı.

Bir kez karar verilince bunun geri dönüşü yoktur. Yetkileri genişti. İstihbaratın bir teğmeni olarak tek yapması gereken telefonu eline almak ve bölümler arasındaki iletişimi dinletmeye başlatmaktı. Eğer

araştırmayı riske edecekse en küçük şeye, her fısıltıya, her değerlendirmeye ihtiyacı olacaktı. Bütün bunları biliyordu. Teknik servisi yöneten sivilleri gözden geçirdi. "Hill, Mulwright, LaMoia, Gaynes, Lofgrin," dedi ve adamın 'tamam' demesini bekledi. Hattın öbür ucunda adamın sesi soluğu çıkmayınca, "Hepsini yazdın mı?" diye sordu.

"Yazdım. Hepsi kaydedildi. Yirmi dört saat için mi yoksa sürekli mi?"

"Sürekli izlemeye ne oldu?"

"Daha fazla personel temin etmedikçe çok zor."

"Başka yolu yok mu?"

"AI, yapay istihbarat yani. Bu yeni bir sistem. Dinleme cihazları. Biz de pek çok kez kullandık ve iyi sonuç aldık."

"Beni şaşırttın."

"Software monitörlerle telefon hatlarında anahtar sözcükleri kullanıyorsunuz, cola ya da şap diye yazıyorsunuz ve eğer uyarsa konuşma kucağınızda. Çalıştığında iyi çalışıyor ama dinleme cihazları dışarıda pek etkin olmuyor. Dürüst olmak gerekirse, olur olmaz zamanlarda bozuluyor."

Boldt AI tarafından izlenen telefon hatlarının dökümünü istedi. Gizlice dinlenen konuşmaların ofis dışına çıkarılması yetki gerektiriyordu bu da bir yargıcı ziyarete gitmek demekti. Boldt sadece bir tek yargıçla çalışırdı. Eyaletteki en liberal yargıçla. Aslında adam bir önceki teğmenden kendisine miras kalmıştı.

Boldt'un öne sürdüğü delilleri dinleyip, istenen hatları ve işin önemini kavradıktan sonra yargıç ona bir tek şey söyledi, "Bundan başka yol yok, diye düşündüğünü varsayıyorum, yoksa sormazdın."

Boldt ruhsuz bir sesle ve aslında kendisini tarif ettiğinin bilincinde, "Bir köstebek var," dedi. "Olmak zorunda. Birisi araştırmayı tehlikeye atıyor. Direksiyondakilerden biri olmalı. Onu bulursak araştırmanın bir şansı olabilir."

Beyaz saçlı kafa onaylayarak sallandı. Kalem çekmeceden çıktı. İmza atıldı. Boldt FBI'ı gizlice dinlemek için gereken yetkiyi almıştı.

Yargıç, "Bu tip şeylerden kendilerini koruma yöntemleri yok mu?" diye sordu.

"Yetki bize bütün telefon hatlarına girme hakkı veriyor. Teknik ekibimdekiler bunun her şeyi değiştireceğini söylediler. Doğrudan Batı Amerika şebekesinin hatlarına gireceğiz."

"Nereye gireceğin beni ilgilendirmiyor. Eğer farkına varırlarsa bu hiçbir işe yaramaz. Sen ve ben de bunun tam ortasında oluruz. Özellikle sen."

"Kim yaygara koparıp şikâyet ederse ilk araştıracağım o olacak." *İşte ben buyum* demek istedi. Ama kim dinlerdi? Lou Boldt Özel Tim araştırmasını baltalıyor mu? Mümkün değil. Boldt, bunu Sarah için yaptığını kendi kendine sürekli söylemek durumunda kalıyordu. Ve Liz için. Ailesi için. Ama her adımda karanlık tarafa biraz daha yaklaşıyordu. Kararını sorguladı. Daha ileri gitmesine gerek kalmamasını bütün kalbiyle diledi.

YİRMİ BEŞ

Boldt, hastanede karısının oda kapısı önünde durakladı. Tedavisinin son haftalarda sorunlu geçmesi nedeniyle, sorumluluğunun her

şeyden önce çocuklarına karşı olduğunu düşünüyordu. Karısı seçenekleri tekrar tekrar sıralamıştı. Eve dönüşüne kadar Marina'nın yatılı kalmasından, çocukların değişik akrabalarında kalmalarına kadar. Ama Boldt hem kendi hem de karısı için bunu bir sınama olarak değerlendirmişti. Çocuklara tek başına bakamaz mıydı? Marina'nın sadece birkaç saatine bile teğmen maaşıyla para dayandıramazdı. Akrabalar? Onlara gidebilir miydi? En büyük sorun, eğer Liz'i kaybederse, eğer kanser onu pençesine almışsa ne yapacağıydı. Bunu bilmeye ihtiyacı vardı. Bu yüzden de onun önerilerini sürekli reddediyor ve her şeyin kontrol altında olduğuna dair onu ikna etmeye çalışıyordu.

Ama şimdi hastane odasının kapısı önünde, gözündeki yaşlar görüşünü bulandırıyordu. Hiçbir şey kontrol altında değildi. Hayatı, bir anda, kaçan bir trene dönmüştü.

Gelip geçen hemşireler onun çok acılı bir koca olduğunu düşünüyorlardı. Burada, C koğuşunda yataklar çok hızla boşalır ve hastalar evleri yerine sonsuzluğa giderlerdi. Karısının kapısı önünde sergilediği görüntü, burası için hiç de olağandışı değildi.

Yolda gelirken prova üstüne prova yapmasına karşın hâlâ karısına ne diyeceğini bilmiyordu. Çocuklarının kayboluşunu ona nasıl anlatabilirdi? Bu onun sağlığını nasıl etkilerdi? Onun huzurunu bozup hastalığın tekrar yaşamını cehenneme çevirmesinin sorumluluğunu taşıyabilir miydi? Vicdanını rahatlatmak için Sarah'nın bir ya da iki gün içinde bulunacağı yalanına sığındı. Özel Tim'deki her kilit

adamı izleyebilirdi. Kay Kalidja'nın kurbanların mali durumlarını gösteren çalışması elindeydi. Millie Wiggins'in yuvadan 911'i arayıp Boldt'a bağlanmasıyla ilgili rapor da elindeydi ve araştırılacaktı. Bu olanaksız durum daha fazla araştırma gerektiriyordu. İpuçları. İçindeki polis, içindeki baba ve kocayı ikna etti. Bir yerlerde bir şeyler açık verecekti. Ve bu olduğunda Sarah yeniden evde olacak, bütün bunlar geride kalacaktı. Bu inanılırlığı olan bir senaryoydu.

Karısının sesi kapının öte tarafından, "Lou," diye yükseldi. "Tatlım sen misin?"

Acaba karısı kocasının göz yaşlarının sesini mi tanımıştı, yoksa geç de olsa, olağanüstü sezgileriyle onun orada olduğunu mu fark etmişti? Geriye doğru bir adım attı ve koridorun orta yerine kadar uzaklaştı. Korkmuştu.

"Tatlım sen misin?" diyen karısının sesi tekrar yankılandı. Döndü ve ayaklarının elverdiği kadar hızla aslında kendi kendisinden kaçar gibi mazeretler sıralayarak oradan olabildiğince çabuk uzaklaştı. Çağrısı çalmış olabilirdi, ofise dönmesi istenmiş olabilirdi. Bu her zaman olurdu. Hangisi? Bir düzine bahane vardı. Son on yıldır sürekli kullandığı bahaneler. Ama şu anda hiçbirisinin beş paralık değeri yoktu, çünkü gerçeği biliyordu. Kendi sesi beyninde 'yalanlar' diye çınladı. Pek de tanıdık gelmeyen bir ses. Aslında çok da tanıdık. Birlikte yaşamasını öğrendiği bir ses. Bir kez başladın mı geri dönüş yoktur. Enfeksiyon dal budak sarmıştı. Aralarındaki ölümcül hasta aslında Liz değil, Boldt'tu.

YİRMİ ALTI

Daphne üzerine bir kâbus gibi çöken saat dört toplantı salonuna doğru ilerliyordu. Hill, Özel Tim'deki herkesin enstantane fotoğraf-

ları istemişti. Bütün katılanların. Bu tuhaf isteği için hiçbir açıklama getirmemesi Daphne'yi kaygılandırıyordu.

Hill toplantıda birkaç dakikalık görkemli bir açılış planlamıştı. Bu süre içinde Daphne'nin, tüm dikkatini toplayarak herkesi izlemesini istiyordu. Shelia Hill, "Tepkiler ve tavırlar değişir," diyerek Daphne'ye kırılması güç bir ceviz vermişti.

Toplantı odasının duvarlarındaki resimlere yenileri eklenmişti. Ölenler ve kaçırılanlar. Her yerde çocuk yüzleri vardı.

Toplantının diğer katılımcıları Mulwrigt, LaMoia, Hale, Flemming ve Kalidja'ydı. Lofgrin herkese bir rapor dağıtmıştı. Boldt ise iki kat uzaktaydı.

Mulwright, Flemming'e FBI laboratuvarının bulunan araba camı parçası ile ilgili raporunun hâlâ gelmediğinden şikâyet ederek olayı başlattı. Laboratuvardan camların birisinin üzerinde bulunan üretim numarasının tanımlanmasında yardımcı olunması istenmişti. Seattle Polis Teşkilatı'na daha hiçbir şey intikal etmemişti. Flemming son günlerdeki politik baskıların ve basının sürekli işin üzerine gitmesinin, FBI laboratuvarını olumsuz etkilediğini öne sürerek gecikmeyi mazur göstermeye çalıştı.

Daphne tek tek herkesin ses tonunu, göz hareketlerini ve vücut dillerini inceliyordu. Ruhsal durumlarını çözmek çok zordu.

Grup açık ve belirgin konularda çalışırken uyumlu bir birliktelik sergiledi. Kaygıyla polenin analizini, cam parçası ile ilgili laboratuvar raporunu bekliyorlardı ve boş evlerin gözlenmesine büyük ümit

bağlamışlardı. Öneriler doğrultusunda, araştırma bölümler arasında paylaştırıldı. Seattle Polis Teşkilatı Anderson'ın ölümünü ve bunun kaçırılmalarla olası ilgisini araştıracaktı. Flemming, Kay Kalidja'nın katalog ve magazin dergilerinin abonelerinin peşine düşme önerisinden çok önemli bir sonuç çıkabileceği fikrinde ısrar ederek Anderson'la biraz daha ilgilenmek istedi. Mulwright, ilgili tüm personelin Boldt'un keşfettiği boş evden görünen evlerdeki küçük çocuklu ailelerin izlenmesine yöneltilmesini önerdi. Flemming çok fazla personel gerektirdiğini söyleyerek buna karşı çıktı. Onun yerine "Çocukların hiçbiri ailelerinin yanından kaçırılmadı. Sadece bakıcılar ya da yakın akrabalar varken götürüldüler," diye hatırlatarak aileleri haberdar etmeyi önerdi.

Shotz'ların bebeğinin kaçırılmasından beri geçen iki hafta içinde bu konu ilk defa gündeme geliyordu ve Daphne için bu, Kavalcı'nın psikolojik tanımıyla ilgiliydi. Ağzından, aslında istemeden, "Anne babanın karşısına çıkmak istemez. Şiddetten çekinir," sözleri döküldü. Masadaki tüm yüzler ona doğru döndü. Flemming, "Demek istediğim, eğer çocuklar anne babalarıyla kalırlarsa kaçırılma olmaz," diye devam etti.

Daphne, "Aslında ebeveynleri, çocukları başkalarının bakımına bıraktıkları için cezalandırıyor," deyince odada derin bir sessizlik oldu. Daphne, "Bence o, bu çocukları çocuksuz ailelere veriyor. Onların, çocukları ne olursa olsun yalnız bırakmayacağını biliyor," diye sözünü tamamladı.

Hale, "Saçma," diye dalga geçti.

Flemming buz gibi bir bakışla ajanını susturduktan sonra diğerlerine dönerek, "Önemli olan nokta şu; eğer biz şimdi halkı uyarırsak bazı çocukları korumuş oluruz," dedi.

Tam o anda Sheila Hill kapıyı vurmadan içeri girdi ve bir anda ışığın pervaneleri çekmesi gibi odadaki her erkeğin dikkatini üzerine çekti. Gri sade bir takım, beyaz gömlek ve topuksuz ayakkabılar giymişti.

Boynunu gümüş sade bir kolye süslüyordu. Açık renk bir ruj sürmüş, saçlarını dümdüz arkaya taramış ve bir tokayla tutturmuştu. Abartılı hiçbir yanı yoktu. Seattle Polis Teşkilatı memurları onun için ayağa kalktılar. FBI'dakiler de gönülsüzce onları izledi. Girdiği anda odanın havasında gözle görülür bir değişiklik olmuş, otori-

te kapıdan içeri girmişti. Flemming bile bunun farkına varmıştı. Daphne işine başlamaya hazırlandı ve tüm dikkatini topladı.

Aynı gün öğlenden sonra; saat dörtten birkaç dakika önce, sağanak yağmurun doğu yakasında biraz hafiflediği bir sırada Lou Boldt eski bir alkol bağımlısı gibi, bir kapı eşiğinden içeri adımını attı ve bir şişe viskiye uzanıp ilk yudumunu aldı. Ancak orada öylece gözlerini boşluğa dikip oturamazdı. Eğer kızını kaçıran o ikisi, onun pasif kalacağını sanıyorlarsa yanılıyorlardı. İçindeki polis sonunda baskın çıkmıştı. Kızını tekrar sağ olarak görmenin tek yolu, kendi adamlarından önce Kavalcı'yı bulmak, kızının yerini saptamak ve onu geri almak için ne gerekiyorsa onu yapmaktı. Kuralları bir kenara atmıştı.

Planı basitti. Yen ya da yenil. Seçimini yapmıştı. Teknik servis ona, iki gün içinde, anahtar sözcükler olarak; çocuk hırsızı, çocuk hırsızlığı, kaçırma, çocuklar, bebekler, özel tim, tüm kurbanların ve Andy Anderson'ın adı da dahil her oyuncunun ismi geçen bütün konuşma bantlarını teslim etmişti. Bantlar bölümler arasında kullanılan zarflardan birinin içinde gelmiş ve Boldt tarafından imza ile teslim alınmıştı. İstihbaratta diğerleri gibi bir gündü, ama bu sefer Boldt kendi adamlarına kulak misafiri oluyordu. Bantın hızını bir kat arttırarak konuşmaların çoğunu dinledi. Böyle yapınca sesler Amerikan sincabınınkine benziyordu ama sözcükler anlaşılabiliyordu. İki dakikalık bir telefon konuşması böylelikle bir dakikada dinlenebiliyordu. Yarısı kadar bir sürede geçen tüm yaşam.

Dinlerken, bir baba, bir koca ve bir polis olarak öz eleştirisini yapıp pek de başarılı olamadığını düşündü. Bir düzine tamamlanmayı bekleyen yarım kalmış iş vardı, ama hepsinin ne denli önemli olduğu sonradan ortaya çıkmıştı. Oturma odasında günün ilk ışıkları karanlık gökyüzünden süzülüp insanı ısıtırken, biberonla beslenen Saralı'yı, onun saçlarının kokusunu, biberonu emerken çıkarttığı o tatlı sesi, bacaklarının yumuşaklığını ve ayak parmaklarını nasıl da kuvvetle kıvırdığını hatırladı.

Daha önce hiç duymadığı biçimde bir acı duyuyordu. Göğsüne acımasız ve geçmek bilmeyen bir sızı saplanmıştı. Üstüne üstlük, acısına bir de taşıdığı sırrın ağırlığı eklenmişti. İnsanlarla yüzyüze gelemiyeceğini düşünüyordu. Kapıyı kapatıp kilitledi ve telefonu fiş-

ten çıkarttı. Ama aslında ruhunu başka bir odaya kilitlemişti. Bir baba olarak başarısızlığı, onun suç ve kederinin karanlık odasından çıkmasına izin vermeyecekti. Gözüne ilişen aile fotoğrafı, Sarah'nın tükenmez kalemle yaptığı çizikler, kitap rafındaki miniminnacık bir bebek ayakkabısı. Tüm bunlar bakmaya dayanamadığı ama kaldırmaya gücünün de yetmediği özel anıları hatırlatan şeylerdi. Hayatının en zor kararını verebilmek, mutlak umutsuzluğun derinliklerinden çıkabilmek için çabaladı. Kavalcı ona ne yapacağını söyleyemeyecekti. Gerekirse kendi adamlarına sırtını dönebilirdi, ama Sarah'yı başka çocukların kaçırılması için kullandırmayacaktı.

Soruşturmanın başında olduğu için LaMoia'nın elinde hem Anderson'ın hem de Özel Tim'in Kavalcı hakkında hazırladığı dosyalar vardı. Boldt bunları almak için resmi bir talepte bulunabilirdi. Bunu yapıp yapmamayı çok düşünmüştü ama sonra tedirgin edici bir soru kafasına takılmıştı. Ya Kavalcı bir şekilde yaptıklarını izliyorsa? Bir köstebek daha varsa? Her hareketini izleyip ona rapor eden bir başkası. Kızını kurtarabilmek için adamın isteklerine boyun eğer görünmek zorunda olduğu için, bir yandan gizlice kendi araştırmasını yürütürken, diğer yandan Özel Tim'in çalışmasını engellemek zorundaydı. Kanıtlara ve dosyalara göstereceği ani ilgi yanlış değerlendirilebilirdi. Eğer onları alamayacaksa çalmak zorundaydı.

Daphne, Flemming'in Dunkin Hale'e fırlattığı bakışın bir işaret olduğunu fark etmişti.

Bunun üzerine Hale, Mulwright'a bakarak, "Teğmen, eğer kabul ederseniz, Anderson'ın kamerası için Seattle Polis Teşkilatı'nın rehinecileri araştırmasını öneriyoruz," dedi.

Mulwright keskin ve alaycı bir ses tonuyla, "Ne çeşit bir kamera olduğunu bilirsek yardımı olur, Özel Ajan," diye yanıt verdi.

Hill durumu kavrayıp, "Siz Anderson cinayetinin çocuklarla değil de hırsızlıkla mı ilgili olduğunu düşünüyorsunuz?" diye söze karıştı.

Hale, "Olabilir," dedikten sonra guruba dönerek, "Kamera dijital KODAK-40. Anderson'ın kredi kart ekstresi, geçen yıl aralık ayında alındığını gösteriyor." diye açıkladı.

Hill'in yüzü öfkeden kızarmıştı. "Kamerayı isteriz, evet. Ama kayıtlar için. Anderson polen yüzünden bu işin içinde," diyerek duyduğu hoşnutsuzluğu dile getirdi.

Flemming sakin bir tavırla, "Anderson'ın bilgisayarında fotoğraflar olmalı. Onları Washington'a analiz için göndermek gerekiyor," dedi.

LaMoia, "Bize söylemeye gerek görmeden onları doğuya yolladınız mı yoksa?" diye sordu. Ancak teknisyenlerinin Anderson'ın raflarında buldukları bazı disketleri halen analize tabi tuttuklarını açıklamamıştı. Eğer disketlerde dijital fotoğraflar varsa Teşkilatı onları Flemming'den önce elde edecekti.

Flemming, "İşte şimdi söylüyorum," diye yanıt verdi. "Saat dört toplantıları aynı zamanda bilgi alışverişi de yapmak için."

LaMoia'nın aklından "Hepimiz için değil," diye geçti. Gülümsedi ve "Paylaştığınız için teşekkürler," diye yanıtladı.

Saat dördü yirmi geçiyordu. LaMoia hâlâ toplantıda olmalıydı. Küçük bölmesi boştu. Boldt bir zamanlar kendisinin olan küçük bölmedeki masaya doğru bakarken hiçbir şey hissetmedi. Saat dörtte görev rotasyonu tamamlanmıştı ve LaMoia'nın takımı teknik olarak iş gününü noktalamıştı. Ancak Kavalcı dosyaları çok fazla olduğundan takımın çoğu çalışacak ve fazla mesai yapacaktı.

İki takımın bir araya gelmesi demek, beşinci katta kargaşa demekti ama gözetim işinden dolayı bunun bir yararı olmadı. Sekreter, kâtip ve resepsiyonist gibi sivillerin evlerine gitmiş olmaları da katın sessizliğine katkıda bulunuyordu. Cinayet Şubesi'ne girerken önce Shoswitz ile Davidson'ın paylaştığı teğmenlere özel geniş odaya bir göz attı. Işıkları açıktı. Başını eğerek hızla yürüdü. Aslında iki teğmenin aynı anda odada olması enderdi. Değişik vardiyalarda görev alıyorlardı, ama Özel Tim'deki düzensizlik her iki adamın da görev sürelerinin uzamasına neden olmuştu. Birisinden birine rastlayacak olsa burada bulunması için uyduracağı bir nedene ihtiyacı vardı. Başı eğik, hızla, sandalyesinde geyik derisinden bir ceketin asılı olduğu masaya doğru yürüdü. Hemen bitişiğindeki masa, Davidson'ın takımından Dedektif Leon Kreuter'a aitti. Kreuter Boldt'un çavuş olarak çalıştığı yıllarda terfisine engel olduğunu düşünen orta yaşlı bir

dedektifti. Boldt bu konuda onunla hiç tartışmazdı. Kreuter çenesi düşük bir adamdı. Özellikle Boldt'un işlerine burnunu sokardı. LaMoia'nın masası uzun bir zaman güvenli olmayacaktı, işini çabucak bitirmesi gerekiyordu. Kalbi küt küt atarak masaya oturdu. Diğer dosyaların iki katı kadar kalın olan Özel Tim dosyası hemen göze çarpıyordu. Anderson'ın dosyasını bulmak için masanın üzerindeki dosyaları karıştırdı ama yoktu. Çekmeceyi çekti. Kilitliydi. O sırada koridorun gerisinden iki kişinin sesi yükseldi. Daha yüksek çıkan Kreuter'inkiydi. Görev teslimi sırasında masanın anahtarını LaMoia'ya verirken yedeğini cüzdanında unuttuğunu hatırladı. Alelacele cüzdanını karıştırdı. Evet, anahtar oradaydı. Kreuter'in sesi şimdi daha yakından geliyordu. Dedektiflerin masalarının bulunduğu bölgeye girilmesi aslında yasaktı. Yasaya göre yürürlükte olan soruşturma dosyaları ancak imza karşılığı alınıp verilebilirdi.

Bir başkasının, hatta bir arkadaşın bile masası karıştırılamazdı. Daha da kötüsü, cinayet masasında istihbarattan birisinin gizlice bilgi toplamaya çalışırken yakalanması genel bir alarma neden olurdu. Boldt kendisini bu katın bir parçası gibi hissetse de, yeni konumu, onu önceki takımına karşı bile bir yabancı durumuna düşürmüştü. Bütün bunları düşünürken çekmeceyi açtı. Kreuter'ın gülüşü şimdi daha yakındaydı. Sessizce ortadaki çekmeceyi çekti. Dosya yoktu. Diğerini denedi. Anderson'ın dosyası bir kâğıt mendil kutusunun üzerindeydi. Dosyayı kavradı ve çekmeceyi itip kapattı. Anahtarla kilitlemek istedi ama küçük anahtar elinden yere kayıp yere düştü. Kreuter'ın, sesini duydu. Koşup kaçma dürtüsünü yenerek masayı kilitlemeden bıraktı, her iki dosyayı da koltuğunun altına sıkıştırıp fotokopi odasına yöneldi. Kalbi göğüs kafesinden fırlayıp çıkacak gibi atıyor, yüzü alev alev yanıyordu.

Cinayet masasındaki fotokopi odası, duvarlarında düzinelerce afişin asılı olduğu, rafları 500'lük kâğıt toplarıyla tıklım tıklım, kâğıt deposunu andıran bir odaydı. Fotokopi makinesi bir soğutucu büyüklüğünde, yüksek bir vızıltıyla çalışan ve çalışırken yeşil ışığı noel ağacı gibi parıldayan bir makinaydı. Odanın sıcaklığı her zaman diğerlerine oranla en az on beş derece daha yüksek olur ve tıpkı bir saunaya benzerdi. Kâğıt, tiner ve ter kokusu her tarafa sinmişti. Ka-

pısı kilitli değildi, hiçbir zaman da kilitlendiği görülmemişti. Bu yüzden fark edilme korkusuna karşın Boldt da kapıyı açık bıraktı. Sırtını koridora dönmüştü. Hiçbir zaman gizli saklı bir iş görmemişti. İnsanların bunu nasıl yaptıklarını da bilmiyordu. Dosyaların fotokopisini çekmek onları almaktan daha da büyük bir suçtu ve bir iç soruşturma açılmasına neden olurdu. Bilgi, Sarah'nın şans anahtarıydı, bu yüzden bunu yapmak zorundaydı. Fotokopiye bir tomar kâğıt yerleştirdi ve makine onları hemen tüketti. Anderson'ın dosyasını kopyalamak iki dakikadan daha kısa sürmüştü. Hemen çok daha uzun süreceği belli olan Özel Tim'in dosyasına başladı. Koridorun aşağısından, yaklaşan iki kişinin sesi geliyordu. Adrenalini yükselmiş bir halde kâğıtları aceleyle topladı ama sesler geçip gidince kopyalamaya ye-
 niden başladı. Makineye bir tomar kâğıt daha koyarken saatine göz attı. Cinayet Şubesi'ne girmesinden bu yana yirmi dakika geçmişti. Tüm fotokopileri bir zarfın içine koyup gömleğinin altından, beline, derisi ile pantolon kemerinin arasına tıkıştırdı.

Spor ceketi belinin arkasındaki şişkinliği gözlerden saklıyordu. Asıl dosyayı kolunun altına sıkıştırdı ve geri dönerek koridorun aşağısına doğru yürüdü. Cinayet masasının elyaf sandalyelerinden birisinde oturan Doris Shotz'u görene kadar her şey iyiydi. Durdu ve kadının acısını ilk kez gerçekten anlayarak dikkatle ona baktı. Doris Shotz da ona bakıyordu. Boldt onun savunmasızlığını, hayal kırıklığını ve öfkesini ta içinde hissetti. Bir an gözleri karşılaştı. Ellerini kucağında kavuşturup oturmuş olan kadın aniden canlanarak odanın diğer ucundan, "O nedir?" diye sordu. Gözleriyle Boldt'un kolunun altındaki dosyaya bakıyor ve bir yanıt bekliyordu. Boldt dosyayı diğer koluna aktardı. O sırada Teğmen Peter Davidson'ın kaba sesi duyuldu, "Her şey yolunda mı?"

Davidson, geniş göğüs kafesi ve tavırlarındaki sertlik nedeniyle futbolcu eskisine benzeyen bir adamdı. Bira göbeği ve örümcek ağı gibi kırmızı kılcal damarları vaktini nerelerde geçirdiğini açıkça gözler önüne seriyordu. "Kadını ne kızdır ne de ümitlendir, sadece kendi haline bırak," diye söylendi.

Boldt, "Zaten yapayalnız," diye yanıtladı. "Sorun da bu zaten."

Davidson Boldt'a bakarak, "Her neyse, sen bu katta ne arıyorsun?" derken dosdoğru kolunun altındaki dosyalara bakıyordu. "Bizi mi gözetliyorsun ha? Eski takımını."

Boldt koluyla dosyaların üzerindeki indeks etiketini çaktırmadan kapatarak, "Tabii ki öyle," diye dalga geçti ve dosyalara hafifçe vurarak, "Hepinizi gözetliyorum," dedi.

Davidson sırıttı. "Doğru. Ben de öyle düşünmüştüm."

Boldt Kreuter'ın yerini boş bulmayı umarak dosdoğru LaMoia'nın masasına gitti. Bazı polisler zamanlarının tümünü kahve makinası ile erkekler tuvaleti arasında geçirirlerdi. Her iki dosyayı da yerlerine koydu. Düşürdüğü anahtarı bulması daha zor olacaktı. Masanın altına doğru, düştüğü yere baktı ama bulamadı. Eğer LaMoia çekmecesini açık bulursa.. Bu olamazdı. Kalemini yere attı ve ayakkabısının ucuyla onu masanın altına doğru iteledi. Onu bulma bahanesiyle yere eğilip arandı ama anahtarı yine bulamadı. Çöp kovasını itekledi. Kova devrildi. Ve evet, işte oradaydı.

Tam anahtarı eline almıştı ki Cinayet Şubesi'nin gıcırdayan kapısı açıldı ve Boldt dönüp baktığında, yanı başında beliren bir çift devekuşu derisinden kovboy çizmesini gördü.

"Orada boş çöp kovasıyla ne yapıyorsun dostum? Eğer gizlice bir ses alma cihazı yerleştiriyorsan vazgeç. Seni yakaladım."

Dinleme cihazı sözünün geçmesi, Boldt'un doğrulurken kafasını masanın altına vurmasına neden oldu. Çekmeceyi kilitlemek için tek şansı masa ile onun arasına girmekti. Masanın altından çıktı, doğruldu ve aniden dengesini yitirmiş gibi masaya dayanıp el yordamıyla anahtarı kilide sokmaya çalıştı ama beceremedi. "Biraz hızlı kalktım galiba," derken parmakları hızla çalışıyordu. Sonunda anahtar kilidin içine girip çevirince onu hızla cebine attı.

LaMoia kaygıyla, "İyi misin?" diye sordu.

Boldt, ne tür bir insan en yakın dostunu aldatır, diye düşünürken, "İyiyim," diye yanıtladı ve onun dikkatini dağıtmak için, "Dört toplantısı nasıl gitti?" diye sordu. Kendisini çok adi hissediyordu. Daphne'nin bir keresinde "Umutsuz insanlar umutsuz işler yaparlar" dediğini hatırladı.

LaMoia, "Hill seni ofisinde görmek istiyor," dedi.

"Beni mi?"

LaMoia başını salladı ve, "Başın dertte değil, değil mi Çavuş? Yoksa senin çocuklar yine kızların soyunma odalarına kamera mı yerleştirdiler?" diye dalga geçti.

Hill telefonların gizlice dinlendiğini anlamış mıydı? Yüzünden bütün kanın çekildiğini hissetti. Yalanları doğru düzgün söyleyip birbirine karıştırmamak için çok fazla hile gerekiyordu. Henüz bir gün olmuştu ama bunu sürdürmeyi beceremiyordu.

LaMoia, "Belki biraz otursan iyi olur," dedi.

Boldt, "Ben iyiyim," diye yalan söyledi.

İçeriği açısından, Özel Tim'in dosyasının bir kopyasını daha çıkartmak aslında gereksizdi. La Moia'nın dosyasında kanıtlarla ilgili raporlar, Daphne'nin psikolojik tanımlamaları ve Boldt'un istihbarat özetleri bulunuyordu. İçinde, soruşturma bölümünün Anderson'ın dairesinde yaptığı son resmi arama sonuçları ve yedek kasetler hak-

kında kısa bir de rapor vardı.

Ellerindeki tek gerçek kurban o olduğu için Boldt bunları dikkatle okudu. Yorgun gözleriyle her sayfayı baştan aşağı taradı. LaMoia'nın organizasyon hakkındaki fikirleri onunkilerden farklıydı. Kırtasiyecilik ona güç gelmişti. Sonunda Anderson'ın evinden alınan iki seri de dahil olmak üzere, olay yerlerinin fotoğraflarının fotokopilerine ulaştı. Bunları büyük bir dikkatle inceledi. Üçüncü fotoğrafta yüzünde bir gülümseme belirdi. Telefonu eline alarak Gaynes'in numarasını çevirdi.

Birkaç dakika sonra girişte buluştular. Paranoyası ona, eğer kendisi diğerlerinden bu kadar kolay bilgi sızdırabiliyorsa, bunun tersinin de geçerli olabileceğini düşündürüyordu. Boldt onu hoşça bir saat geçirebilecekleri, koyu renk ahşap, mermer, cilalı pirinçler, parlayan aynalar, takım elbiseler, sivri ökçeler ve püroların doldurduğu bir atmosferdeki bir restorana götürdü. Gürültü insanı sağır edecek düzeydeydi ve kesinlikle polislere göre bir yer değildi.

Kimse Bobbie'ye bakmak için başını çevirmedi. Bobbie'nin bacakları sandalyenin ayak dayama demirlerine erişmek için biraz fazla kısaydı.

"Bana ne zamandır bir içki ikram etmemiştin, Çavuş." Gaynes her zaman ondan öndeydi. Bu da aslında ona duyduğu büyük saygının nedenlerinden birisiydi. "Özellikle de böyle bir yerde. Nedenini sorabilir miyim?"

"İyilik satın almak için, başka ne olabilir?"

"Başka ne olabilir ki gerçekten? Biliyor musun, Çavuş, satın almana gerek yok. Ne demek istediğimi anladın mı?"

"Ne olduğuna bağlı."

Gaynes eliyle çok meşgul görünen garsona işaret ederken, "Hayır, aslında değil," dedi.

Boldt duyulur duyulmaz bir sesle, "İki şey," dedi.

"Devam et. Bu arada berbat görünüyorsun."

Boldt kırk sekiz saattir elbise değiştirmemişti.

"Doğru."

"Karın mı?"

"Anderson'ın dosyasını devredebilirsin."

Gaynes gururla, "Daha iyisini yapabilirim. Ben kendim de alabilirim," diye yanıtladı.

"Söylemek istediğim bu."

"Devam et."

"Yap bunu, dosyayı LaMoia'dan geri al."

"Anladım." Masaya bir Scotch geldi. Bobbie tattı ve onayladı.

"Seattle Soruşturma Departmanı'nın olay yerlerinde çektiği fotoğrafları gözden geçir. Özellikle yeni olanları. Marttaki yirmilik grubu değil. Sana bir şeyler hatırlatacak."

Bobbie viski bardağını masaya bıraktı ve ona dikkatle bakıp sertçe başını salladı. Her ne kadar biraz durgunlaşmışsada "Devam et," dedi.

"Anderson'ın elbiselerini banyoda yerde buldun. Ayakkabıları da orada ve bağcıkları çözülmemişti. Bu iyi bir işti. Doğal olarak elbiselerle ayakkabıları eşleştirebiliriz. Sepetteki giysilere gelince, gözünüzden neyi kaçırmış olabiliriz?"

"Ayakkabıları."

"Sen bir harikasın Bobbie, bunu biliyor musun?"

"Fotoğraflarda ayakkabıları arayacağım."

"Ayakkabılar ya da..."

"Botlar."

"Laboratuvar raporlarını, diğerleri görmeden yirmi dört saat önce görmek istiyorum."

Bobbie'nin gözleri duyduğu şoku yansıtıyordu. Boldt asla böyle şeyler yapmazdı.

"Çavuş neler oluyor?"

Boldt cüzdanından bir beş dolar çıkarttı ve onu önündeki tezgâha koydu. Dışarıda evsiz barksız bir adam günün bu kalabalık saatinde el açmış dileniyordu. Adamın üç ayaklı ve iğrenç tüyleri olan bir köpeği vardı. Gaynes not defterini çıkarttı ve düzgün yazısıyla bazı notlar aldı. Bu kez Gaynes, Boldt için bekliyordu. "Çavuş, olan her neyse, bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum, ama, yalnız olmadığını bilmeni istiyorum, tamam mı?"

Gözyaşları Boldt'un gözlerini zorladı. Eğer hissedebileceği bir şey kalmışsa o da yalnızlıktı. Duygu yüklü bir sesle, "Teşekkürler," dedi.

Gaynes iki yudumda viskisini bitirdi ve bardağı sertçe masaya bıraktı.

İçkiden yanan boğazını temizlemek için birkaç kez yutkundu. Boldt'a bakmadan, "Bir omuza ihtiyacın olursa ben buradayım," dedi.

"Anderson'ın ön kapı görüntü bantlarından ne çıktı? Bir ilerleme var mı?"

"Bu gece bakacağım. Söz."

Bunu bir kez daha söylememiş miydin? Notlarını gözden geçirdi ve "Ya kulak salgısı, Anderson'ın?" diye sordu.

"Doktorla birlikte gözden geçirdik. Soruşturma Departmanı'na göndermesi gerekiyor."

"Peşini bırakma."

"Bir şey sorabilir miyim?"

Boldt Gaynes'i şaşırtarak sertçe, "Hayır," diye yanıt verdi ve arkasından sözünü yumuşatmak için, "Sormamanı rica ederim," diye ekledi. Gaynes'i incitmişti.

Boş viski bardağını elinde evirip çeviren Gaynes, kırgın bir ses tonuyla, "İyi," dedi. Sandalyesinden kayarak kalktı ve "Bir şey bulduğumda sana haber veririm," diyerek arkasını dönerek yürüdü.

Daha farklı davranabilmiş olmayı isteyen Boldt kendi kendine küfür ederek, "Bobbie," diye bağırdı. Kırmızı pantolon askıları olan bir adam dönerek ona baktı. Yirmi yaşlarında görünüyor ve yasak yerde sigara tüttürüyordu. "Ne var? Adım Bobbie. Ne istiyorsun kahrolası?"

Ne diyeceğini bilemeyen Boldt, adamın yanından geçerek çıkıp gitti.

Sheila Hill'in ofisinde kadınca olan hiçbir şey yoktu. Her yer kâğıtlar, gazeteler ve dosyalarla doluydu. Yine de bu karışıklıkta bir düzen var gibi görünüyordu. Boldt'a iki gri metal sandalyeden birine oturmasını işaret ederken masasının altından ayakkabılarını giymeye çalıştığı belli oluyordu. Bir sigara yaktı; "Senin için bir sakıncası var mı?" diye sordu. Aslında iş yerinde sigara içmek yasaktı.

"Her şeyin bir sırası var. Anderson'ın bilgisayarı. Benden habersiz Federallerin onu almasına nasıl izin veririz? Öğrendikleri her şeyi dakikası dakikasına bilmemiz gerektiği çok açık."

Boldt Kalidja'yı düşünerek,"Bunu yapmaya çalışırım." diye yanıtladı. "Ama orada kulaklarım yok."

"Ne yani. Birilerini bul. Bir bağlantı kur. Bu 'Gerekli Bilgi'. Eğlencelik değil."

"Onu Washington'a gönderdiler," diye hatırlattı, Boldt.

"Bemie laboratuvarda iki sivil tanıyor. Benim için önemli olan sorunu çözecek ne gerekiyorsa yapılsın."

Boldt asıl konunun yaklaşmakta olduğunu hissetti. Sheila olasılıkla telefonların dinlendiğini biliyor ve kafasını koparmaya hazırlanıyordu. Kadın kalktı, kapıyı kilitledi, sigarasını pencereye doğru üfledi ve yerine oturdu. Boldt'a doğru dönerek masasındaki yığının üzerinden gözlerini ona dikti. Onun için hiç de doğal olmayan yumuşak bir ses tonuyla, "Bu bizi aşamaz," dedi. Boldt omurgasından doğru bir ürpertinin yükseldiğini hissetti. Yakalanmıştı. Kesinlikle yakalanmıştı. "Pekâlâ, benimle misin?"

Boldt kararsız bir şekilde başını kaldırdı. Hill etkileyici bir kadındı. Bu kadar yakınına oturmakla ister istemez onun cazibesinden etkilendiğini fark etti.

"Şu anda hepimiz evlat edinme olaylarına bakıyoruz. Eğer haklıysak, bu oyunda büyük para dönmesi gerekir. Yasadışı yollardan, yirmi ila yetmiş bin arasında bir pazarı var. Beyaz bebekler daha da pahalı. Bir milyon dolar."

Boldt, Hill'in evlat edinmeyi neden konu ettiğini düşünüyordu. Kadın nereye varmayı hedefliyordu?

"Küçücük bir iyilik için bir sürü farklı şey." Gözlerini Boldt'un gözlerine dikti. "Nelerle uğraştığımı görüyor musun?"

"Belki."

"Şu raporlara bak. İçindekileri tahmin edebilirsin. Kavalcı her şehirden, yakasına yapışılmasından birkaç gün önce ayrılıyor. San Francisco. Portland. Bu çok açık öyle değil mi?"

"Oldukça."

"Ve bu iş için en uygun pozisyon seninki."

"Ben mi?"

"Tabii."

Boldt dünyasının bir anda çöktüğünü düşündü. Bunun nasıl olabildiğini anlamadı, dünyaların çökmesi vakit alır sanırdı, ama birden duvarlar, eşyalar, tavan, döşeme hep birden üstüne üstüne geliyorlarmış gibi bir duyguya kapıldı. Odanın havası birden ağırlaşmıştı. Sheila biliyordu. Öğrenmişti. Bir sonraki adım Sarah hakkındaki gerçekleri itiraf etmesi olacaktı ve sonra... Arkasından ne gelecekti?

"Ben mi?" diye tekrarladı. Sesi çatlak çıkmıştı.

Sheila bu konuda uzun uzun düşündüğünü belirterek, "Başka kim olabilir, öyle değil mi?" diye sordu. "Bu senin sahan."

Boldt üzgün, bozuk adeta fısıldar gibi, "Evet," dedi.

Sheila anlamıştı. Kızı onun tüm dünyasıydı. Liz'le birlikte onu da aralarına alarak beraber banyo yapalı daha iki ay bile olmamıştı. Minicik bacaklarıyla suyun içinde çılgınlar gibi debelenmişti. Hepsi geçmişte kalmıştı. Şimdi her şey ne kadar farklıydı.

"Senin pozisyonun bu iş için mükemmel. Kim tersini düşünebilir?"

Boldt içinde bir nefretin yükseldiğini hissetti. "Doğru, kim düşünebilir?"

"Bu işte benimle misin? Doğru olduğunu düşünüyor musun? Korkunç solgun görünüyorsun, Lou."

Boldt, "Nasıl hissetmeliyim?" demek istedi ama onun yerine, "Seninleyim," diye yanıt verdi.

"Başka kim olabilir? Mulwright olmaz. John olmaz. Onlar merkeze çok yakın."

Boldt, "Buna katılmıyorum," diye karşı çıktı. "Merkeze yakın birisi daha iyi olur."

"Bana göre orman için ağaç değil, ağaçlar için orman. Benim düşündüğüm Matthews. Belki o da... "

Boldt, "Ona gerek yok," diye sertçe onun sözünü kesti.

"Ama olabilir. Eğer sen yapmasını istersen yapabilir. Aslında bu işe en uygun olan o."

Boldt, "Geçtiğimiz birkaç gün içinde onunla güç bela konuşabildim," diye karşı çıkarken aslında *onun telefonlarını dinletiyorum, senin de, LaMoia'nın da* diye düşünüyordu.

"Ama her istediğinde, bu gibi durumlarda sana hep yardımcı olmuştu."

Ani bir şok dalgası tüm vücudunu sardı. Parmakları karıncalandı. Kadının söylediği her şeyi yanlış anlamıştı.

"Yüzbaşı..." diye başladı. "Sheila..... biz burada hangi kahrolası şeyden söz ediyoruz? Ben mi? Matthews mu?"

"Ben basından bir muhabir olduğunu düşünüyorum. Bilirsin. Küçük bir işbirliği için bazı özel avantajlar. Kitap anlaşması. Televizyon filmi filan. Böyle şeyler oluyor."

"Aynı şeyden mi söz ediyoruz?"

"Belki yüz bin dolar, belki de iki yüz. Bir muhabirin içeriden birini satın aldığını ve Kavalcı'yla ilgili bilgiler karşılığında ona bazı avantajlar sağladığını düşünüyorum. Sansasyon gazetelerinin birinden."

Boldt derin bir soluk aldı ve kuru bir sesle, "Bu her şeyi açıklıyor," diye yanıt verdi. "Benden bu muhbiri bulmamı istiyorsun."

"Federallerden biri bu işi kolayca yapabilir. Kahrolasıca bir kaynak. Masanın altından uzatılan biraz para. Böyle şeyler her zaman oluyor."

"Benden muhbiri bulmamı mı istiyorsun?" Kendini hafiflemiş hissediyordu. İsteğin bu kadar ironik olması karşısında neredeyse yüksek sesle gülecekti. Sheila ondan kendisini ele vermesini istiyordu.

Sheila, "Evet," dedi. "Başka nasıl bu kadar uzun süre fark edilmeden iş görebilirdi? İçeriden biri olmalı. Evet, öyle olmalı."

"Federallere biraz yanlış bilgi verelim ve bakalım suyun yüzüne kim çıkacak?" dedi Boldt.

"Ne istersen yap."

Sheila Hill, farkında olmadan onun telefonları dinlemesini de haklı çıkartmıştı. Çok basit de olsa onu yatıştırmak için bir şeyler yapmalıydı. Daphne'yi belki kullanır belki de kullanmazdı.

"Sanırım bir iz üzerindesiniz, Yüzbaşı. Bu mantıklı geliyor."

"Lanet olsun, ama haklısın. Her kimse muhbiri devre dışı bırakmalıyız. Böylece tüm gücümüzü Kavalcı'yı yakalama işine verebiliriz."

Boldt, "Doğru," diye onayladı. Onun da bütün düşündüğü buydu.

YİRMİ YEDİ

Aynı Salı, Boldt, Shotz'ların evinin önüne arabasını park ettiğinde saat akşamın sekizini biraz geçmişti. Ilık akşam havası uyanan

toprağın kokusunu taşıyordu. Aylardır gökyüzünden inen nemi toplayan zengin, siyah ve ıslak toprakta yaşam yeni yeni canlanıyordu. Boldt, kışın başlarında Sarah'yla evde oldukları bir akşamı anımsadı. Müzik setine Scott Hamilton'ın bir CD'sini koymuştu. Masada sıcak bir fincan çay vardı ve küçük Sarah sevgiyle kucağına sokulmuştu. "Sevimli Kahramanlar" adlı kitabın sayfalarını baş parmağıyla çevirip, -kitabı çok iyi hatırlıyordu- resimleri kızına gösterirken Sarah başını kitaptan kaldırmış, babasına bakmış ve onunla göz göze gelmişti. Onun babası. Öylesine mutlak öylesine güçlü bir birleşmeydi ki. Bu küçük insan onun ruhunun derinliklerine bakmış ve gerçek bir temas kurmuştu. Sonra da tüm yüzüne geniş ve bilgece bir gülümseme yayılmıştı. Boldt hissettiği sevginin büyüklüğünden boğulacak gibi olmuş, boğazı tıkanmış ve yaşlar gözlerinden sicim gibi inmeye başlamıştı. Baba ağlar, bebek gülümserken kitap yere kaymış ve yavaşça kapanmıştı.

Daphne'nin kırmızı Honda'sı birkaç dakika sonra göründü ve Daphne, Chevy'nin ön koltuğuna Boldt'un yanına geçti. Leylak kokuyordu ve yüzünde üzgün bir ifade vardı. Bir an sessiz sedasız öylece oturdular. Boldt, Miles'ı şehir dışına çıkartmaları konusunda bir açıklama yapmadığı için onun kırgın olduğunu biliyordu.

O zaman için bir açıklaması yoktu. Şimdi de açıklamak istemiyordu. Kendi duygu ve düşüncelerinin içine gömülmüştü.

"Dosyaları inceleyecek zamanım oldu ve bazı ilginç raslantılar buldum." Tanıyan herkes gibi Daphne de Boldt'un raslantı sözcüğünden hiç hoşlanmadığını bilirdi.

Boldt ona Özel Tim'in dosyasından aldığı ilk laboratuvar sonuçlarını içeren bir grup evrak uzatırken, "Şunlara bir bak," dedi. Daphne onun bunları nereden bulduğunu sormayacaktı. Boldt kanıtlarla ilgileniyordu. Onun yapması gereken buydu.

Dikkatle kâğıtları inceleyen Daphne, "Bunlar ailelerin ifadeleri," diye yanıtladı.

"Biri Shotz'ların. Diğeri Büro'nun hazırladığı bir rapordan. Portland'daki çocuk kaçırma davasının raporundan."

Daphne sabırsızlıkla, "Bunları okumamı mı istiyorsun?" diye sordu.

"Şöyle bir gözden geçirsen, yeter."

"Portland'daki ailelerin ifadeleri görüşme şeklinde."

Boldt görüşme formundaki bir cümleyi işaret ederek, "Tamam, işte!" diyerek cümleyi okumaya başladı. "... Kaçırılma sırasında bebek özel bir battaniyeye sarılıymış."

"Bütün anneler öyle der."

"Hayır, hayır! Kadın 'özel battaniye' demiş. Kimse de başka bir şey sormamış. İşte!" diyerek Boldt sabırsızlıkla dosyaları karıştırdı. "Doris Shotz kızının, üzerinde kendi resmi olan özel bir tulum giydiğini söylüyor. Bunlar kendi sözleri."

Daphne mantığı anlamaya başlayarak, "Özel," dedi.

"Evet, özel," diye Boldt onayladı.

"Ya Weistein?"

"Onunla ilgili bir şey bulamadım. Burada olma nedenimiz de bu. Doris Shotz'la görüşeceğiz. Neyin peşinde olduğumuzu öğrenecek."

"Ya ben? Benim bu işteki rolüm ne?"

"Gizliliği sağlamak. Bunun basının kulağına gitmesini istemiyorum. Ayrıca bunun bir sohbet olması gerek, bir sorgulama değil. Kadın zaten çökmüş durumda."

"Bu iş bana pek akıllıca gelmiyor. Bir battaniye üstüne bir kurgu yaratıyorsun."

"Bu adam bir şekilde kurbanlarını seçiyor."

"Ismarlama battaniyelerle mi?"

"Neden olmasın?"

"Öylesine sordum. Büro dergi aboneliklerini ve katalogları araştırıyor. Dört toplantısında gündeme geldi."

Boldt sesine şaşırmış bir ifade vermeye çalışarak, "Şaka yapıyorsun," dedi.

Daphne onu iyi tanıyordu. "Bir şey sormayacağım," dedi. "Soru sormayacağıma söz verdim. Ama ne yaptığını bildiğinden emin değilim."

"Ben de."

Doris Shotz kucağında dört yaşındaki oğluyla kapıyı açtı. Boldt sadece birkaç saat önce onu Davidson'ın bürosunda görmüştü ve kadının son iki haftadır sürekli orada nöbet tuttuğunu biliyordu. Koşullar ve olaylar ne kadar korkunç olursa olsun, daima işin gülünecek bir yanını bulabildikleri ve güldükleri iş ortamında Boldt, Doris
 Shotz hakkında hiç şaka yapıldığını duymamıştı. Kadın ümidini hiç yitirmemişti. Her gün büroya gelerek kızından asla vazgeçmeyeceğini gösteriyordu. Yüzbaşı ve diğerleri ona hayrandılar. Henüz otuzlarındaydı ama ölüm döşeğindeki yaşlı bir kadın gibi solgun ve narin görünüyordu. Onları içeriye buyur etti ama gelmelerine hiç de memnun olmadığı belli oluyordu. Polislerden çok çabuk nefret etmişti.

Mutfak masasının üzerinde erken yenen bir akşam yemeğinden kalma iki boş Amerikan servisi duruyordu. Doris kahve ya da çay yaparken bile, ağırlığından beli de kopsa, oğlunu kucağından indirmiyor gibi görünüyordu. Daphne ve Boldt çay aldılar. Paul Shotz karısının itirazına karşın kahvesinin içine rom ekledi. Adamın gözleri, içi doldurulmuş bir farenin nereye odaklandığı belli olmayan cam gözlerine benziyordu. Bir ya da iki gün önce dikkatsizce traş olduğu belli olan suratıyla bitkin ve çaresiz bir görünümdeydi. Boldt'un tahminine göre oturma odasındaki kanepede yatıp kalkıyordu.

Masaya onlarla birlikte oturan adam, gözlerini Boldt'un başının biraz üzerinden sağ tarafa dikti. Öyleki Boldt sağında, arkasında birisi ayakta duruyormuş gibi bir duyguya kapıldı.

Doris Shotz pek de kibar olmayan bir şekilde, "Ne istiyorsunuz?" diye sordu.

İki hafta önce yardımcı olmak için çırpınmıştı, ama şimdi yüzünde ümitsizliğin getirdiği sert bir ifade vardı. Kavalcı sadece kaçırdığı çocukların yaşamlarını değil, çok daha fazlasını gaspediyordu.

Daphne, "Bu olayda bir ilerleme kaydettik, gerçek bir ilerleme,

Bayan Shotz. Polisin işi parçaları bir araya getirmektir. Daha da fazlasını bulmak için buradayız. Her çıkan ipucunu değerlendirmemiz gerekir. İşte bu nedenle geldik. Konuşmak istediğimiz konulardan bazıları daha önce gündeme gelmişti. Belki sizi rahatsız edecek kadar da fazla konuşuldu. Bütün yanıtları aldığımızı, söylenecek her şeyin söylendiğini düşünebilirsiniz. Ama eğer öyle olsaydı şu anda burada olmazdık. Yapmak zorunda olduğumuz şey, aslında hepimizin yapması gereken şu," dedi ve konuşmaya sersemlemiş görünen kocayı da katarak, "daha önce hiç konuşmadığımızı varsaymak. Eski konuşmaları bir kenara bırakmak. Kaybınızın acı ve kederinden su yüzüne çıkamamış olanların yüzeye çıkmasına izin vermek. Hepimiz Rhonda'nın eve dönmesini istiyoruz. Bize karşı öfke ve düşmanlık duyuyorsunuz, ama şuna inanmanız önemli, bize güvenin çünkü bu bir gerçek; bu işte birlikteyiz," diye ekledi.

Boldt'a doğru bir bakış fırlattı. Son cümlesi onun içindi.

Sessizliğini bozan Doris Shotz, "Bütün bunları defalarca görüştük. Notlar alıyorsunuz. Onları okumuyor musunuz?" diye patladı.

Boldt, "Bazı durumlarda yanıtlar değişebilir," diye karşılık verdi.

Daphne, "Şok hafızayı etkiler," diye devam etti. "Siz bize bir şeyler anlattığınızı düşünürsünüz çünkü onlar sizin hafızanızda canlı ve açıktır, ama gerçekte, asla tam anlamıyla sözcüklere dökülmemiştir. Hafıza insana oyunlar oynar. Bu bizim için de geçerli. Bu yüzden biz de duyduğumuz önemli bir ipucunu izlerken hataya düşebiliriz ve tıkanırız. Ne zaman ki yeniden gündeme gelir, o zaman, bütün araştırma değişir. Yalnızca üç hafta geçmesine karşın önemli bir gelişme kaydettik. Buraya sizi dinlemeye geldik. Bize yardım edin lütfen. Rhonda'yı bulmak için yardım edin."

"Rhonda," diye sarhoş adam mırıldandı. "Siz onu hiç görmediniz." Her üçüne de öyle bir baktı ki, hepsi sustular. Karısının yüzünde, istenmeyen bir yabancıya zorla katlanır bir ifade belirdi. Gözlerinde acıyla, "Yardımcı olmaya çalışırız," dedi.

Boldt, "Benim bölümün hazırladığı raporda kayıp bir battaniyeden söz ediliyordu," diye söz karıştı. "Sizin deyiminizle Rhonda'nın özel battaniyesi."

"Onun Rhonda battaniyesi, evet."

Daphne Boldt'a bir göz atarak kendisinin devam etmek istediğini anlatmaya çalıştı. Boldt başını hafifçe sallayarak anladığını belirtti.

Daphne, "Onu bize biraz ayrıntılı tarif edebilir misiniz?" dedi. "Biraz kişiye özel mi?"

"Bunu daha önce anlatmıştım... Anlattığıma eminim."

Kocası sarhoş ağzıyla, "Önemli olan bu değil, Doris," diye söze karıştı. "Sen bu işin suçlusunun kim olduğuyla ilgileniyorsun. Bu onların suçu değil. Benim suçum değil. Senin de değil. Nasıl olduysa oldu işte. Kızımızı aldılar." Bu arada kahve bardağını ritmik bir şekilde masaya vurup duruyordu.

"Böyle şeyler durup dururken oluvermez! Eğer o akşam yemek trenine gitmeseydik....."

"Lanet olsun! Bununla ne ilgisi var. Diyelim ki eve bir saat erken döndük. Ne fark edecekti? Yine de gitmiş olacaktı Doro. Onu götür-

düler. Kızımızı götürdüler..." Burnunu çekti. Islak gözlerinden yaşlar fışkırdı. Ayağa kalktı ve kendisine bir rom daha doldurdu. Bu kez kahve koymaya gerek görmemişti.

Daphne bir aile tartışmasını önlemek amacıyla, "Tarifi kaybetmiş olmalıyız," diye araya girdi.

Doris, "Üzerinde kendi resmi vardı," diye açıkladı.

"Gail almıştı değil mi?" dedi kocası.

"Onu bize Paul'un kız kardeşi almıştı."

Daphne, "Armağan mıydı?" diye üsteledi. Kadının dikkatinin dağılmasını istemiyordu.

Boldt dikkat çekmemeye çalışarak not defterini açtı. Pek çok insan söylediklerinin yazılmasından hoşlanmazdı.

Kadın masaya dayanmıştı. Dalgın bir tavırla, "Çok şirindi," diye yanıt verdi.

Kocası, "Siparişi verirken bir de resim gönderdik. Gail, bebek battaniyelerinin üzerine, ipek fona onların fotoğraflarını basan bir yer buldu. Gerçekten iyi işti. Doro her zaman onu kullanırdı," diye açıkladı.

Boldt,"İpek kumaşa baskı," diye yineledi.

Bilgisayar tamircisi olan adam, "Dijital sistemle büyütülmüş," diye karşılık verdi. "Hoş renkleri olan kaliteli bir baskıydı." Bardağını masaya bıraktı.

Kadın üzgün ve dalgın bir tavırla, "Çok güzeldi," dedi.

Boldt ihtiyatla, "O gece ona mı sarılmıştı?" diye sordu.

Kadın gözlerini Boldt'a çevirdi ve Boldt o gözlerde bir kuşkunun belirdiğini gördü.

"Kaybolmuştu. Ona sarıldığını düşünmüştüm."

"Ya şimdi?"

Sarhoş adam, "Kaybolduğu kesinleşti," diye söze karıştı.

Doris Shotz, başını yavaşça iki yana salladı, tekrar Boldt'a baktı ve, "Bu önemli, öyle değil mi?" diye sordu.

Boldt kadını boş yere ümitlendirmek istemiyordu ama dikkatinin battaniye konusundan uzaklaşmasına da izin veremezdi. "Bizim için hepsi önemli," diye yanıtladı.

"Çekmecelerin birisi o gece açıktı. Biz açmamıştık, belki Julie, bebek bakıcımız..."

Boldt başını salladı. Raporlarda çekmeceyle ilgili bir şeyler okumuştu. Bu, onun kurbanın özellikleri üzerine odaklanmasının nedeniydi. Defterine "bebek bakıcısı" diye yazdı. Adama dönüp, "Kız kardeşinizle nasıl görüşebiliriz?" diye sordu. Adam Boldt'un kalemiyle, not defterine kadının telefonunu yazdı. El yazısı kargacık burgacıktı.

Boldt adama teşekkür etti.

Doris Shotz sessizliğini bozarak, "Etiketin üzerinde bir isim vardı. *Aynadaki Görüntü* gibi bir şey, tam hatırlamıyorum, yardımı dokunur mu?" diye sordu.

Boldt bunu da kaydetti.

Daphne uzandı ve Doris Shotz'un titreyen eline dokunarak, "Kafanızda bu etiketi canlandırabilir misiniz?" dedi.

Doris gözlerini kıstı, "Hayır, etiket değildi. Kundağın ön tarafındaydı. Evet, eminim, önündeydi," diye yanıtladı.

"Etiket yok muydu peki?"

"Hayır."

Boldt'un zaman kavramı Sarah'nın kaçırılışından beri allak bullak olmuştu. Sanki her şey ağır çekimde gibiydi. Sabrının taştığını hissediyordu. Adama dönerek, istemeden sert bir sesle, "Bana yemek trenini tekrar anlatın, o akşam trende olacağınızı kimler biliyordu?" diye sordu.

"Sürpriz olacaktı," derken adam karısına bakıyordu. "Bunu görüşmüştük."

"Rezervasyonu kendiniz mi yaptınız?"

"Evet. Bir telefon numarası vardı, hepsi bu. Ne zaman giderseniz bileti alıyorsunuz."

"Ama onlara bir güvence vermeniz gerekirdi. Bu güvence kredi kartınız mı?"

"Tabii," dedi adam. "Hep öyle yapılır."

"Ve birilerine bir şey anlatıp anlatmadığınızı hatırlamıyorsunuz? İştekilerden birine, bir komşuya, en iyi arkadaşınıza.. Belki bir arkadaşınız treni size övdü ve siz de rezervasyonunuzu yaptırdınız, bu doğru olabilir mi?"

Adam eliyle yağlı saçlarını sıvazladı. "Hayır, bu doğru değil. Hiç kimseyle konuşmadım."

"Kredi kartı ekstreniz var mı?"

Adamın bakışları biraz donuklaştı.

Doris Shotz, "Düşün tatlım," diye kocasını yüreklendirmeye çalıştı.

Adamın suratı buruştu. "Olasılıkla onu aldım. Evet, sanırım. Biliyorsunuz, bu uzun zaman önceydi." Karısının eline uzandı ama kadın elini çekti ve "Hatırlamaya çalış," dedi.

"Yapamıyorum."

Boldt, "Bütün kredi kartlarınızın son üç aylık dökümünü istiyorum," deyince adamın yüzünde bir yılgınlık belirdi.

Kadın aniden, "Onların hepsini diğerlerine vermiştik. FBI'dakilere," diyerek araya girdi.

Boldt sakin bir sesle, "Bütün mali dökümanlarınızı mı?" dedi. İçin için kaynıyordu.

Adam, "O kadın," dedi. "O aksanlı olan. Banka ekstrelerimizi, kredi kartı dökümanlarını, hepsini o aldı."

Kay Kalidja.

Çıkmadan önce Daphne ile birlikte bebeğin odasına uğradılar. Boldt böyle boş bir çocuk odasıyla yaşamanın ne denli zor olduğunun bilincinde, içeri adımını attı. Geceyi Sarah'nın boş odasında sallanan sandalyede oturup gözleri karanlığa dikili ve kendisinden nefret ederek geçirmişti.

Odaya başka bir gözle bakarak her köşeyi kafasına kazımaya çalıştı. Yerdeki halının üzerinde araba camı parçalarının bulunduğu üç

nokta işaretlenmişti. Cam tek bir saldırganı işaret ettiği için Boldt onun önemini bir kez daha hissetti. Şifoniyer ile pencere pervazında bir karış toz vardı. Elde boyanmış bir kitap rafının üzerine oyuncak hayvanlar, çocuk kitapları sıralanmıştı. Müzikle ayaklarını hareket ettiren bir panda, bebek altını değiştirirken kullanılan bir masa.

Boldt, Kavalcı'nın odaya girişini ve doğruca beşiğe gidişini gözünde canlandırdı. Adam neyin peşinde olduğunu iyi biliyordu. Şifoniyere döndü. Kavalcı burayı karıştırmak için zaman harcamıştı. Neden? Bebek için bir takım eşyaya daha mı ihtiyacı vardı? Yoksa arkasında kanıt mı bırakmak istememişti? İpek battaniye çocuğun üzerinde miydi, yoksa hâlâ açık duran çekmecede mi? Elinde ya da değil, adam beşiğe dönmüştü. Bebeği götürmeden önce onu gizlemesi ya da bir şeyle örtmesi gerekiyordu. Onu başka bir kundağa mı sarmıştı? Yoksa bir çantaya ya da bir alet kutusunun içine mi yerleştirmişti? Açık çekmece sanki kendisini çekiyordu. Kayıp battaniye önemliydi.

Daphne, "Adamın çok düzenli bir kişiliği var, eğer o battaniyeyi aldıysa, bunun mutlaka bir nedeni olmalı," dedi.

Boldt, "Bayan Shotz," diye seslenince kadın kapıya geldi ama içeri girmedi. Ağlıyordu ve sanki kendini soğuktan korumak ister gibi kollarıyla vücuduna sarılmıştı.

"Çamaşırhaneniz var mı?"

"Paul yapmadı."

"Kaç tane battaniye vardı?"

Boldt kendi evine bir çamaşırhane yapmıştı. Etleri ızgarada o pişirir, bulaşıkları yıkar ve Liz'den çok daha iyi ütü yapardı. Liz temizlikçilere para öder ve birlikte Marina'nın ücretini bölüşürlerdi. Liz bütçeyi düzenler hepsi sebze olan yemekleri pişirir, mektuplarla, telefonlara cevap verirdi. Boldt hayatını geri istiyordu.

Liz'in hamilelik sonrası dokuz emzirme sütyeni vardı. Bunlardan ikisini diğerlerinden çok daha sık kullanırdı. Miles'ın bütün giysilerinin sevgiyle alındıklarını biliyordu. On bir kusmuk önlüğü, yedi battaniye. Boldt onlara Meksika böreği derdi. Çünkü bebekler ona sarılıp sarmalanmış uyurlarken tıpkı böreğe benziyorlardı.

Kadın hiç duraksamaksızın, "Dört tane," diye yanıtladı. Boldt ona inandı.

"Pekâlâ, burada kaç tane var?"

Kadın ona baktı, yüzünün bütün kanı çekildi, gözlerinde korku belirdi. "Hiç saymadım."

Daphne ona cesaret vermek için, "Bunun için bir nedeniniz yoktu ki," dedi.

"Onları şimdi sayar mısınız lütfen?"

Doris Shotz açık duran çekmeceye yürüdü. Boldt'un tahmin ettiği gibi çekmecede battaniyeler vardı. "Üzeri resimli olan dışında dört battaniyesi vardı," derken bir taraftan da sayıyordu.

"Yani, aslında toplam beş battaniye vardı."

"Üzerinde Ronnie'nin resmi olan battaniyeyi hiç makinede yıkamazdım, elde yıkardım."

Doris çekmeceyi bir kez daha, hızlı hızlı karıştırdı, Boldt'a doğru keskin bir bakış fırlattı, çekmeceyi bir kez daha karıştırdı, başını kaldırdı, suçluluk dolu bir yüz ifadesiyle, "Bilmem neden, onları saymak hiç aklıma gelmedi," dedi ve üçüncü kez çekmeceyi karıştırmaya başladı.

Boldt, "Sadece üç tane var, öyle değil mi?" diye sordu.

Kadın hızla odadan çıktı ve bir dakika sonra yine aynı hızla geri döndü. Yüzü daha da solmuştu. "Çamaşırda da yok," dedi.

Boldt, "Şu anda kaç tane var?" diye yineledi.

"Üç. Ama ikisinin kayıp olduğunu nasıl bildiniz?"

On dakika kadar sonra Daphne ve Boldt, Chevy'nin yanındaydılar. Daphne'nin gözleri heyecandan ışıl ışıldı.

"Kredi kartları ne olacak? Acaba içeriklerinde ne var?" diye sordu.

"Bilet alırız, seyahat rezervasyonları yaparız, yiyecek bedellerini öderiz, alışverişlerimizi, hepsini kredi kartı ile yaparız. Eğer yaşamımızın bir biçimi varsa, bu, iki şeyde çok açık görülür: kredi kartı ve çek defteri."

"Ama Trish Weinstein çocuğu kaçırıldığında süpermarketteydi."

"Sık sık gönderilen ilanları bilir misin? Artık insanlar buralardan mal alıp bedellerini de kredi kartı ile ödüyorlar. Liz de arada sırada böyle yapar."

"Tanrım."

"Büro bunun önemini farketmeden açıkladı. Önceki kurbanların kredi kartı dökümlerini bizden sakladılar. Haftalar önce istemiştik. Neden zorunlu olmadıkça, her şeyi aç gözlülükle kendilerine saklayıp ortaya çıkarmıyorlar?"

"Ve de battaniyeleri?"

Boldt, "Şanslıydık," dedi. "Şu anda kimse bunu araştırmıyor."

"Sırada ne var?"

"Portland'la temas kuracağız ve oradaki görüşmelerde battaniye sözü geçmiş mi bakacağız. Özellikle ipek üzerine resim basılı olanlar."

"Şirketin adı gerekli. İpek baskıyı yapan."

Boldt başını salladı ve sürücü kapısına doğru giderken, "Gözden kaçırdığımız bir bağlantı olmalı," dedi.

Daphne, "Buradaki işimiz daha bitmedi," dedi, "Çaktırmadan arkana bak. Kadının bizi pencereden gözetlediğinin üzerine bir maaşıma bahse girerim."

"Şov mu yapıyorsun?"

"Elbette yapıyorum. Kadının küçük oğlanı kucağında tutuş biçimini nasıl sürekli değiştirdiğine dikkat etmedin mi?"

Boldt, "Eh, bayağı kilolu bir çocuk," diye yanıtladı. Daphne'nin bakışı üzerine, "Tamam, neyi kaçırdım?" diye sordu.

"O çocuk tek görgü tanığı."

Boldt arabanın kapısını açtı ve Özel Tim dosyasını eline aldı. İçinden Shotz'ların evraklarını çıkardı ve mırıltıyla okumaya başladı. "Çocuk bakıcısı... Anne, baba... Komşu... Emlakçı... Komşu..."

Daphne onun sözünü keserek, "Anne babayla John'la birlikte görüştük; epeyde uzun sürdü ama küçük Henry ile tek kelime bile konuşmadık," dedi.

"Küçük Henry olay sırasında oradaydı."

"O henüz üç yaşında, unutma."

"Miles da dört yaşında. Üçü iyi biliyorum, sağ ol."

"Tanıklık için çok küçük değil mi?"

"Mahkemede belki, ama benim için hayır. Geçen yıl Liz'in bir lambasını kırmıştım. Üniversiteden beri o lambayı saklıyordu. Kırıkları süpürdüm, götürüp çöpe attım ve bunu ona söylemek için en uygun zamanı beklemeye karar verdim. Bilirsin işte. Böyle şeyler

için doğru zamanlar ve yanlış zamanlar vardır. Ama Miles beni mat etti. Annesinin eve gelmesinin üzerinden daha bir dakika bile geçmemişti ki, olayı tüm ayrıntılarıyla anlatıverdi. Daha üç yaşındaydı. Yaptığım her şeyi hatırlamakla kalmamış bütün ayrıntıları da sıralayıvermişti. Üç yaşında ha! Ben üç yaşı tanıklık için yeterli görürüm. Onu, getirebilir misin?"

"Eğer annesi izin vermezse biraz zor. Aslında Doris'in, Henry'nin bir şeyler gördüğünü bildiğinden eminim. Bunun için bahse bile girerim. Rhonda'yı ne kadar isterse istesin Henry'yi bu işe bulaştırmak istememesi aslında çok trajik. Bir çocuğu gitti, biri kaldı. Onu tehlikeye atacak bir şey yapmaz. Yüzündeki suçluluk ifadesi aslında olay sırasında yemek treninde olmasından çok, Henry'i bizden kaçırdığından dolayı bence."

"Peki öyleyse neden oradan çıkmamıza izin verdin?"

"Çünkü bizim burada, dışarıda konuştuğumuzu görmesi gerekiyordu. Onunla bir şansımızın olması için etrafına ördüğü o koruyucu kalkanın yıkılması şarttı. Henry, Rhonda'ya yardım edebilir. Doris annelik içgüdüleriyle bunu biliyor, ama bize söylemek için çok uzun süre bekledi. Geri adım atmadan önce tüm öfkesini dışa vurdu. Şimdiyse öfkesi dindi. Kendisini tanıdı. Ben ona bir çıkış yolu önerdim, ama ancak geçmişindeki davranışlarının sorumluluğunu kabul ederse bu yol işe yarar. İşin garip yanı ona önerdiğim yolun korkutucu olması. Üstelik kendi hayal gücü, bizim yapabileceğimizden çok daha korkunç hale getirebilir."

Boldt saatine bakar gibi bileğini salladı. "Evet, eh, eğer konuşmazsa ben de onu adaleti engellemekten tutuklar ve götürürüm," diyerek eve doğru yürümeye başladı. Özel Tim'in dosyası hâlâ elindeydi.

"Ne zamandan beri polis, yargıç ve jüri oldun?" derken Daphne ona ayak uydurmak için koşar adım yürüyordu.

"Bu boklar olduğundan beri."

Daphne tokat yemiş gibi aniden durdu. Tekrar koşar adıma geçerken, "Sen ne zamandan beri küfür ediyorsun?" diye sordu.

"Aynı yanıt."

Boldt ön kapıya ulaştı ve gereğinden daha hızlı vurdu.

Daphne onun kolunu tutarak, "Lou," dedi, "ben ciddiyim. Bu sen değilsin."

"Ben de ciddiyim. Ben buyum, yani yeni ben. İşine gelirse."

"İşime gelirse mi! Neler oluyor Lou?" Hâlâ kolunu tutuyordu.

"Soru sormak yok demiştim. Hatırlıyor musun?"

Daphne onun kolunu bıraktı. "Konuşmayı benim yapmama izin ver. Bu görüşme çok özel bir şekilde yapılmalı. Biraz zorlanmaya ihtiyacı var, ama bu zorlama da değişik olmalı." Göz göze geldiler. Boldt'unkiler donuktu ve öfke saçıyordu. "Lütfen." Ayak sesleri kapıya yaklaştı.

Daphne onu herkesten iyi tanırdı, ama yine de tam olarak tanıyamamıştı. Öfkeyle, "Eğer o çocuk, o kadın bizden bir şey saklıyorlarsa..." Sözünü bitirmedi, onun yerine, "Yaşamlar şansa bağlı," dedi.

Ön kapı yavaşça açıldı. Doris Shotz kaygı dolu bir yüz ifadesiyle eşikte dikiliyordu. Daphne'nin uyarısı etkili olmuştu. Kadın, "Bir gün için yeteri kadar..." derken Daphne onun sözünü keserek, "Konuşmamız gerekiyor," dedi. Gözleri hâlâ Boldt'un üzerindeydi. Sesini yükselterek, "Şimdi!" diyerek başını sertçe kadına doğru çevirdi ve onun yanından geçerek içeri girdi. "Henry ile konuşmamız gerekiyor."

"Hayır. Yapamazsınız...."

"Evet, yapabiliriz," diyen Boldt kadının sözünü kesip onu susturdu. Gözlerini kadının gözlerine dikmişti. Doris Shotz onun bakışlarından ürktü.

Daphne, "Nerede o?" diye sordu.

Üçü birden oturma odasında ayaktaydılar ve Doris Shotz aslında onların işlerini yaptıklarının farkındaydı. Yine de engel olmaya çalıştı, "Bunu yapamazsınız."

Boldt dik dik, "Avukatları ve basını mı tercih edersiniz?" diye sordu.

Daphne, "Oğlunuz bir tanık olarak hiç ifade vermedi," diye araya girdi. Kadının gözlerinde beliren gerginlikten, tahminlerinin doğru olduğunu anladı. "Oğlunuzu buna karıştırmak istememenizi anlıyoruz ama..."

"O sadece üç yaşında! Nasıl yardım edebilir?"

"... aynı zamanda Rhonda'yı mümkün olan en kısa zamanda bulmak için elimizden gelen her şeyi yapmamızın ne kadar gerekli olduğunu da biliyoruz."

Doris Shotz'un gözlerinde akacak yaş kalmış olsaydı hemen o an ağlamaya başlayacaktı. Hâlâ biraz direniyordu ama sonunda başıyla onayladı.

"Henry ile konuşmamıza izin verin. Rhonda'yı bulabilmemiz için bize yardım edin, lütfen."

Kadın, "Adamı ısırmış," dedi. Çenesi titriyordu. "Size söylemeliydim, biliyorum. Merkezinizde .... orada oturdum, sadece oturdum. Biliyorum, birisine söylemeliydim."

Boldt Daphne'ye baktı. Çocukla şimdi konuşmak istiyordu.

Daphne tekrar, "Lütfen," dedi.

"Yatak odasında."

Kadın onları dar bir koridordan geçirip koridorun sonundaki dar-
 madağınık yatak odasına götürdü. Küçük oğlan önünde bir grup tahta küple birlikte yerde oturuyordu. Oturuşu Boldt'a önce Miles'ı ardından da Sarah'yı anımsattı.

Kadın, "Tatlım," dedi, "bu insanlar Ronnie'yi bulmamızda bize yardım edecekler. Ama önce seninle konuşmak istiyorlar. Onlara seninle konuşabileceklerini söyledim. Tamam mı?"

Oğlan utangaç bir ifadeyle gözlerini kaçırdı ve ayağındaki Nike'lara bakmaya başladı.

Boldt, "Ben Henry'nin tam bir kahraman olduğunu anladım," dedi.

Daphne, "Evet, çok cesur bir çocuk," diye onayladı. "Sana sadece birkaç soru soracağız Miles. Tamam mı?"

Oğlan yere oturup yüzü Daphne ve Boldt'a dönük olarak kendisini kollarına alan annesine 'olur mu' diye baktı. Daphne Boldt'a biraz eğilmesini işaret edince, o da çocuğun tepesinde dikilmeyi bırakıp, çömeldi.

Doris, "Lütfen tatlım, Biz bu insanları seviyoruz. Onlar Ronnie'ye yardıma geldiler. Hem sen o adamı ısırmamış mıydın?" diyerek çocuğu yüreklendirdi. Oğlan başını salladı.

Daphne, "Bacağından mı ısırdın?" diye sordu.

Oğlan başını hayır anlamında salladı. Henry'nin dişlerinin çoğu çıkmıştı ve çenesinde ufak bir yara izi vardı. S'leri söylerken ıslığa benzer bir ses çıkartıyordu.

Annesi, "Bize o adam Ronnie için geldiğinde ne olduğunu bir kere daha anlatır mısın?" dedi. Çocuk başını hızlı hızlı, hayır, anla-

mında salladı. Annesi onu yüreklendirmeye çalıştı. "Sen onların mutfakta olduğunu duydun."

"Ben Ronnie'nin ağladığını duydum. Julie'ye seslendim."

Daphne, "Bebek bakıcısı," dedi.

Henry başını salladı.

"Ve o yanıt vermeyince korktun mu?"

Oğlan tekrar başını salladı. Toparlak yüzü ve annesininkine benzeyen mavi gözleriyle şirin bir çocuktu.

Daphne, "Ya sonra ne oldu?" diye sordu.

"Mutfağa gitti..."

Annesi, "Mutfağa gittim," diye düzeltince, Boldt ters ters kadına baktı. Şimdi ders vermenin sırası değildi.

Daphne, "Mutfağa gittiğinde ne gördün?" diye sordu.

Oğlan annesinin kollarında huzursuzca kıpırdandı. Konuştuğunda heyecanlandığı anlaşılıyordu. "Julie yerde uyuyor. Çantalı bir adam. Ronnie ağlıyor."

Boldt, "O adamı gördün mü?" dedi. "Çanta taşıyan adamı."

"Julie yerde uyuyor." Çocuk aniden korkmuş görünüyordu.

Daphne gözleriyle Boldt'u uyardı ve, "Sonra ne yaptın?" diye sordu.

Oğlan konuştukça sesi daha hızlı çıkmaya başlamıştı. "Kolundan çektim. Bana tekme attı. Ben de bağırdı." Başını eğdi.

"Ronnie'ye yardım etmeye çalıştın, değil mi?"

Küçük oğlan gururla,"Onu ısırdım." dedi.

Daphne, "Evet," dedi ve hemen ekledi, "Bacağından..."

Henry onun sözünü kesti, "Kolundan."

Boldt konuşmayı bölmemek için kendini zor tutuyordu. Kalbi artık acı verecek kadar hızlı atmaya başlamıştı. Oğlan hiçbir uyarıya gerek kalmadan kendiliğinden devam etti, "Ben onu ısırdı... yere düştü... kötü adam başıma vurdu çok acıdı." Başının arkasını elledi. "Burada şiş var, değil mi anne?"

"Elbette vardı," diyen Doris yüzünü buruşturdu. Bunları hatırlamak istemiyordu.

Oğlan tekrar, "Acıttı," dedi. Hâlâ başını oğuşturuyordu.

Boldt, "Eminim sen onun canını daha çok acıtmışsındır." diye söze karıştı.

"O kanadı." Boldt'a bakıp gülümsedi. Dünyanın tüm masumiyeti bu gülümsemede toplanmıştı. Boldt, böylesine bir masumiyeti eninde sonunda bozan şey ne biçim bir güç? diye düşündü. Nasıl da hızla kaybediliyor. Bu dünyadaki Kavalcılar yüzünden, diye kendi kendini yanıtladı.

"Onu kuşundan ısırdım."

Bunu duyan Doris Shotz'da en az Boldt ve Daphne kadar şaşırmıştı.

Boldt, "Bir kuş mu? Kolunda mı?" diye sordu.

Oğlan başını salladı.

"Bir resim mi?"

Yine baş sallama.

Bir dövme, jüri için parmak izi kadar değerliydi ve jüriler çocuk tanıkları severlerdi.

"Ne çeşit bir kuş, hatırlıyor musun?"

Daphne devam etmesine karışmamıştı. Dövme konusunu Boldt açmıştı.

"Televizyondaki gibi."

Boldt diken üstündeydi. Dövmenin ayrıntılı bir tanımını istiyordu, ama bunu üç yaşındaki bir çocuktan alması hem çok zordu, hem de nasıl alacağını bilmiyordu."Büyük bir kuş mu?"

"Hayır, gerçek bir kuş." Oğlan aradaki farkı bildiğini göstermek istemişti.

Daphne, "Filmlerdekilerden biri mi?" diye sordu.

Oğlan hayır diye başını salladı.

"Televizyon reklamlarındakilerden biri mi?"

Bu kez oğlan başını biraz tereddütle salladı. Şaşkın ve hafif bir omuz silkiş.

"Hangi reklamdaydı?"

Henry, Daphne'ye yan şaşkın baktı ve "İçinde kuş olan," diye kıkırdadı.

Daphne sessizliğini korudu ama Boldt kahkahasını tutamadı.

Henry, "Kuş nehrin üzerinde," dedi yeniden.

"Bir uçak mı?"

"Posta servisi," diye Doris Shotz araya girdi.

"Bir kartal," dedi Boldt.

Henry ona doğru döndü ve başını hızlı hızlı sallayarak, "Bir kartal," diye tekrarladı.

Daphne, Boldt'un yaptığından hoşlanmamıştı ve bunu gözleriyle belli etti. Boldt tanığı yönlendirmişti. Soruları yanıtlamada, bir tanık istenen yanıtları vermeye çabalardı. Bu istek, boş hafızaları ve aslında hiçbir şey hatırlayamamaları ile birleştiğinde, ilk önerinin üzerine atlarlardı. Yanıt yanlış olsa bile. Boldt oğlanın beynine, kafasındaki şekil her ne ise onunla özdeşleştireceği bir sözcük ekmişti. Kuşun aslında neye benzediğinin artık bir önemi yoktu. Bundan sonra kartal sözcüğü kullanılacaktı. Bunu söylememeye dikkat ederek, "Kuş onun neresindeydi?" dedi.

Henry Shotz, kolunun dirseğiyle bileği arasını işaret etti.

Boldt, "Eğer bir dostumuz kuşu çizse, onun resmini yapsa, tanıyabilir misin?" diye sordu.

Oğlan omuz silkti.

Annesi, "Henry resimli kitapları sever," diye açıkladı. Oğlan başıyla onayladı. Bir polis ressamının acilen bu işi yapması gerekiyordu.

Daphne bir taraftan not alırken, "Peki sen ısırdıktan sonra ne oldu?" dedi.

"Adam koştu dışarı gitti. Ben Julie'ye gittim ama o uyudu."

Aynı soruları bir kez daha sordular ve yine aynı yanıtları aldılar. Boldt ikinci kez soru sormaya başladıktan sonra daha ayrıntılı notlar aldı. 21:07'de ayrıldılar. Bunu da kaydetti. Daphne ümitli bir beklentiyle onu süzüyordu. Hayal her şeydi. Arabaya giderken Boldt ona bir polis ressamını ayarlayacağını ve seansa onun da katılmasını söyledi. Eğer iyi bir resim elde ederlerse, Özel Tim için onu LaMoia'ya verecekti. Daphne bunu kabul etti. Resmi bir psikolog olarak, aslında kanıt toplamak onun işi değildi ama tanığın ruh durumu çok kritik olduğundan, ressamın işini iyi yapabilmesi için onu desteklemesi gerekebilirdi. "Bana yerini ve zamanını bildir," dedi. "Yarın saat onda işim var. On birden sonra çalışabiliriz. Sırası gelmişken resmin burada yapılmasını öneririm. Üç yaşındaki biri ek bir uyarıcı dürtüye gerek duymaz. Çevre onun için her şeydir."

"Tamam."

Boldt Daphne'ye teşekkür etti ve hoşçakal diyerek arabasına yürüdü. Ertesi sabah saat ona bir görüşme ayarlamalıydı. Stüdyosu Vashon

Adası'nda olan Tommy Thompson'ı kullanacaktı. Eğer sonuçta bir şey çıkarsa kimsenin bundan haberi olmamalıydı ve Tommy'den çıt çıkmazdı. Emekliydi ve inzivaya çekilmiş gibiydi.

Boldt tek başına Weinstein'ların sokak kapısına yaklaştığında sıkıntıyla Kavalcı'nın da bir teslimatçı rolünde aynı adımları attığını düşünüyordu. Onun yaptıklarını yapıyor olmanın yarattığı ürkütücü duygular, iki kurbanı hatırlamasına neden oldu. Phyllis Weinstein ve torunu Hayes. Sidney Weinstein hem kapıyı açıyor hem de, "Saat dokuz buçuk, Dedektif," diye söyleniyordu. Bol, biçimsiz bir hırka, düğmeli buruşuk bir tişört giymiş, ayaklarına da bol terlikler geçirmişti. Leş gibi içki kokuyordu. Boldt, "Teğmen," diye düzeltti. "Adalet kimse için beklemez."

Sidney, "Benim duruşma, psikolojik tedavim süresince ertelendi. Dikkatli ol, seni vurabilirim. Sana gitmeni öneriyorum," diyerek güya şaka yapmaya çalıştı.

"Sizinle ve karınızla konuşmak istiyorum."

"Avukatımın bu konuda söyleyecek bir şeyleri olabilir. Oğlumun ya da benim soruşturmamı yürütenlerden biri misiniz?" Sırıttı. "Ne harika bir dünya, öyle değil mi?"

Aslında adamın sorusu Boldt'u güç durumda bırakmıştı. Eğer dosdoğru yanıt verecek olsa doğruyu söyleyemeyecekti. Danışmanlığı dışında Özel Tim'le tek bağlantısı, içerideki muhbiri bulma konusundaki gizli göreviydi. Weinstein konuyu avukatına götürürse bu ziyaret büyük sakıncalar doğururdu.

Trish Weinstein kocasının arkasından göründü. Tükenmiş ve sersemlemiş bir hali vardı.

Boldt adamın omuzunun üstünden taviz vermez bir sesle kadına seslendi, "Hayes'in bir battaniyesi, bir tişörtü ya da bir kundağı vardı. Hangisi olduğunu bilmiyorum ama ipek üzerine kendi resmi basılmış olan."

Kadının gözlerinde beliren ifadeden söylediğinin doğru olduğunu anladı. "Neden söz ettiğimi biliyorsunuz."

Adam arkaya doğru bir adım atıp karısına baktı. Kafası karışmıştı. Sonra tekrar Boldt'a döndü.

"Onu dinleme," dedi. "Beni hapse göndermek istiyorlar, Trish."

"Hiç kimse sizi hapse göndermeyi düşünmüyor ve siz de bunu biliyorsunuz. Avukatınız size bunu anlatmış olmalı. Siz bir polisin silahını aldınız, ama böyle bir olayda bir sürü yazışma ve kırtasiyecilik vardır. Bütün bunların sonuçlanması haftalar belki de aylar alır. Duruşmanızın ertelenmesi de bu yüzden. Hem bu yüzden hem de sizi kimse suçlamak istemediği için. Ancak bir polisin silahını kapıp bunu bütün beşinci kat personeline doğrultmak da pek kolay unutulacak bir şey değil. Siz birkaç kez psikiyatra ya da psikoloğa gidin, biz de kırtasiye işlerimizi yapalım. Yumuşak kalpli bir yargıç da dosyanızı imzalasın ve bu iş bitsin. Sizin durumunuzda, bizden biri de aynı şeyi yapardı." Tuhaf bir gülümsemeyle ve için için bunun doğru olduğunu bilerek, "İçimizden kim olursa olsun yapardı." diye ekledi.

Weistein'ın sesi soluğu kesilince kadına döndü, "Neden söz ettiğimi biliyorsunuz," dedi.

Kadın belli belirsiz, başıyla onayladı.

"Burada mı? Hâlâ burada mı yoksa çocuğun kaybolduğu gece o da kayıp mı oldu?"

Kadın başını salladı. Bilmiyordu.

Adam, "Eve burnunuzu sokamazsınız," diye karşı çıktı.

Boldt kadına bakarak, "Hayır," dedi. "Ancak davet edilirsem girerim."

"İçeri gelin," dedi kadın. Transa geçmiş gibiydi.

Weistein duyduğuna inanamazmış gibi, "Ne?" diye bağırdı.

Kadın kocasına dönerek, "Hayes'in giysilerini biliyor. Önemli olmasa bunu nasıl bilebilir? O çocuğumuzu geri almamıza yardım etmek için burada, Sidney. Bunu engellemek mi istiyorsun?" diye çıkıştı.

Sidney Weinstein kapıdan çekildi ve elini sallayarak, "İçeri gelin," dedi.

Birkaç dakika sonra Trish Weistein bir yandan çekmecesini altüst ediyor bir yandan da "O zaman yıkamadaydı ama emin değilim," diyordu.

"Çekmece ve dolaplar aranmadı mı?"

Sidney Weinstein üstüne basa basa,"Adamlarınız burayı alt üst ettiler. Her yere burunlarını soktular. Her taraf didik didik arandı."

diye söylendi. "Kim neyi ne yaptı nasıl bilebiliriz? Çekmece burada, dolap da şurada. Siz ne arıyorsunuz?"

"İşte!" diyerek, kadın küçük bir bebek takımını üçüncü çekmeceden çıkartıp yukarı doğru kaldırdı. Baktı, bir adım geri attı, bebek takımı ellerinden kayıp yere düştü. Açık avuçlarını yüzüne kapattı ve gözyaşlarını gizlemeye çalıştı.

"Gördün mü?" diye Weinstein bağırdı, "Ona ne yaptığını gördün mü?"

Boldt giysiyi yerden aldı. Bu ağ kısmı yapışkan çıtçıtlı bir çocuk tulumuydu. Göğüs hizasında, yıkanmaktan hafifçe solmuş bir bebek resmi vardı. Bu, annelerin genelde bebekleri için tercih ettikleri bir giysi türüydü. Resimdeki bebeğin sevimli yüzü Boldt'a bir kez daha çocuklardaki derin masumiyeti hatırlattı. Sarah'nınki gibi. Etiketi arandı. Yoktu. Kesilip çıkarılmıştı. Trish'e dönüp sordu.

"Ben bütün etiketleri keserim. Bugünlerde yıkama koşullarını yazmak için onları çok büyük yapıyorlar. Korkunç rahatsız edici bir şey."

Boldt hayal kırıklığına uğramıştı. "Yani onu siz kendiniz kestiniz."

"Bunu hep yaparım. O etiketlerden nefret ediyorum."

"Firmanın adını hatırlıyor musunuz?"

Kadın düşünceli bir ifadeyle, "*Aynadaki Görüntü*... Öyle bir şey galiba," diye yanıtladı.

"Bir armağan mıydı?"

"Evet. Resimlerimizi ve onun o resmini de bütün akrabalarımıza ve arkadaşlarımıza gönderdik."

Adam, "Onlardan biri de bunu gönderdi," diye söze karıştı.

"Kim olduğunu hatırlıyor musunuz?"

"Hiçbir fikrim yok."

Boldt dikkatle Trish'e bakıyordu.

Kadın, "Hayır ben de hatırlamıyorum," dedi.

Boldt başarısızlığın yorgun omuzlarını daha da çökerttiğini hissetti. İki gündür hiç uyumamıştı. Araştırmalar sonsuza kadar sürebilir ve hiçbir sonuç çıkmayabilirdi.

Bu olayın farklı bir yanı var diye düşündü. Delicesine çözmek istediği tek olaydı, ama kendisi çözmeden hiç kimsenin çözmesine izin veremezdi.

Trish Weinstein, "Ama sorun değil," diye devam etti. "Bir teşekkür defteri tutuyorum. Armağan günlüğü gibi bir şey. Orada mutlaka yazılıdır."

Bir an sonra elindeki kabartma çizgili kumaş kaplı defterin sayfalarını karıştırdı. "Daniel!" diyerek kocasına baktı.

Adam, Boldt'a dönerek, "Kuzenim Danny," dedi. "Tanışmak istemezsiniz. Danny'yi telefona bir çağırırsanız bir daha çenesinden asla kurtulamazsınız."

Daniel Weinstein, Massachusetts Cambridge'de oturuyor ve bir kitapcı zincirine ait dükkânlardan birisini işletiyordu. Telefonda on dakikadan fazla konuştu ve gerçekten çok önemli bazı bilgiler verdi. Siparişi Internet'ten vermişti. Bebeğin resmini bilgisayara vererek dijital olarak çıkarttığı ve onu elektronik olarak gönderdiği için her şeyi açık ve net hatırlıyordu. Firmanın ismini ve bunu Internet'te nasıl bulduğunu hatırlamadı, ama Internet'e tekrar girip araştıracağına dair söz verdi. "Altı aydan fazla oldu," dedi. "Her gece Internet'te sörf yaparım. Her gece iki ya da üç saat. Girdiğim her yüz siteden birini özel listeme koyarım. Bebek giysilerini perakende satanları koymamıştım. Bundan emin olabilirsiniz."

"Ama elbise için bir ödeme yaptınız."

Anlık bir sessizliğin ardıdan adam tiz bir sesle gülerek, "Sanırım bu yüzden dedektif olan sizsiniz," dedi.

"Kredi kartıyla mı?"

"Tabii. Öyle olmak zorunda. Net'teki bütün alışverişler öyledir. Hepsi kartla."

"O zaman hesap ekstreniz de olmalı. Bu ekstrenin hem bana hem yeğeninize büyük yararı olabilir."

"Hallederiz."

Boldt adama doğrudan faks numarasını verdi, bulacağı bilgilerin önemini bir kez daha hatırlattı ve "Eğer Internet'ten o adresi bulursanız ve bana bildirirseniz çok memnun olacağım," dedi.

"Hey, bana iyi bir neden verdiniz. Böylelikle ben de bütün gecemi Internet'te geçireceğim."

"Motivasyona mı ihtiyacınız var? Hayes gibi bir düzine çocuk var, Bay Weinstein. İşte size motivasyon."

Sesi soluğu kesilen adam, "Lanet olsun," diye söylendi. "Zaten kaçırma olayından beri doğru dürüst uyuyamıyorum. Sid ve Trish'e bu işi bitireceğimi söyleyin. Visa ekstrelerim gece yarısına kadar elinizde olur. Eğer site hâlâ duruyorsa yarın sabaha kadar onu da bulurum. Bana sadece bir tek şey söyleyin."

"Ne?"

"Ben yanlış bir şey mi yaptım? Kendi kuzenimi hedef haline getiren ben miyim?"

"Bunu bilmiyoruz. Ama siz yanlış bir şey yapmadınız."

"Bu yüzden beni bağışlayın, Teğmen ama eğer bazı pislikler çocuğu almak için beni kullandılarsa, kuzenimin çocuğunu... Biliyorum bu pisliklere karşı yasalar var, onları uygulamak da sizin işiniz ama o herif her kimse artık ölü bir adam. Bir ölü."

Boldt'un gözünün önüne Sarah'nın kameraya bakan acı içindeki yüzü geldi ve 'Baba' diye haykırışı kulaklarında çınladı. Ona yapabileceği tek yardım yirmi dört yıllık meslek yaşamını ve bu sürede kurduğu dostlukları çiğneyip geçmesiydi. Bu yüzden Boldt, bir baba için uygun olsa da, bir polisin söylememesi gereken şeyi söylememeye çalışarak, dilini ısırıp bu koşullar altında söyleyebileceği tek şeyi söyledi, "Evet, anlıyorum," dedi ve telefonu kapatmadan önce, "Ben de katılıyorum," diye ekledi.

YİRMİ SEKİZ

Polis ressamı Tommy Thompson ile yaptıkları görüşme ve sonraki çalışma, Boldt'un Cuma sabahının tümünü aldı hatta öğleden sonraya sarktı. Doris ve küçük Henry Shotz ile birlikte feribota bindiler.
Şehir ufukta gözden kayboluncaya kadar martı çığlıkları ve beyaz köpükler onlara eşlik etti. Havada çam ve sedir ağacı kokusu vardı. Birkaç tane sürat motoru, kıyı boyunca peşlerindeki gri renkli dümen sularını püskürterek mermer yeşili suyu yararak ilerliyorlardı. Teknelerin görüntüsü Boldt'a, Kavalcı'nın kıyı şehirleri arasında tekneyle gelip gidiyor olabileceği hakkındaki Hill'in teorisini hatırlattı. Bu Kavalcı'nın karayollarındaki barikatlardan ve San Francisco ile Portland'daki aramalardan kurtulmadaki yeteneğinin nedeni olabilirdi.

On beş dakika süren yolculuk boyunca, Boldt'un kafası, Liz ile Miles'ı aramadığını, Marina'ya çekini bırakmadığını, Hill'e günlük raporunu vermediğini ve traş olmadığını hatırlayamayacak kadar meşguldü. Ama kızının ufak plastik yelkenlisi ile banyo yaparken nasıl güldüğünü ve etrafa suları nasıl sıçrattığını hatırlamayacak kadar da meşgul değildi. Sudaki, üç köşeli büyük yelkenini fora etmiş giden iki direkli yelkenliye bakarken aslında gördüğü, onun kırmızı plastik yelkenlisiydi.

Rüzgâr saçlarını dağıtır, gözleri dalgın ve soğuk, uzaklara bakarken feribotun sarsılmasıyla o da sarsıldı. Masasının arkasında olduğu zamankinden çok daha fazla çalışmalı ve bilgileri elde ettiği hızla da değerlendirmeliydi.

Boldt'la birlikte ressamın çizdiği kartal da Seattle'a döndü -kanatlarını cübbe giymiş gibi iki yanına kapatmıştı. Thompson en iyi-

siydi. Kâğıdın üzerinde resmettiği kartal sanki canlı gibiydi. Üç yaşındaki çocuğun yönlendirdiği Thompson'ın kaleminden çıkan resmin Boldt ifade edinceye kadar adı konmamıştı. Dövmenin kendisi ne tartışılmış ne de basılmıştı.

Boldt tam resmi incelediği sırada, Daphne kapıyı bile vurmadan paldır küldür odaya dalınca, resmin görülmesini istemeyen Boldt hemen üzerini kapattı.

"Beni ektin." Sıkıntılı ve gergin görünüyordu.

Boldt yeni yaşamının yalanlarından birini daha söylemek için sandalyesinde doğruldu. Daphne Matthews onu iyi tanırdı, o diğerleri gibi kolayca yalan söyleyeceği biri değildi. "Saçma. İkimiz de çok meşgulüz." Bir polis olarak gerçekleri ne zaman ve nasıl abartacağı-

nı iyi bilirdi ama göz göre göre yalan söylemek farklıydı. Yalanlar insanın içinden gelirdi ve o da bunu çok çirkin bulurdu. Onun anlayacağını umarak, her zaman yapmasına karşın bu kez çay ikram etmedi. Onun odadan çıkıp gitmesini istiyordu. Hele tam da içinde Anderson'ın botlarındaki çamurun analizi de bulunan, Soruşturma Departmanı laboratuvarının nihayet bitirebildiği raporları getirecek olan Gaynes'i beklediği sırada. Raporlar beşinci kata, imzalaması için ona geldiğinde o da bir başkasına vermeden önce görmesi için hemen Boldt'a getirecekti. Boldt, Daphne'nin bunu anlayıp anlamayacağını bilmiyordu, ama Boldt'a rapor vermek Gaynes'in işi olmadığı için aradaki bağlantıyı kurması olasıydı. Bu yüzden Gaynes gelmeden gitmesi gerekiyordu.

Daphne sinirli bir sesle, "Bana haber vermeden onu Tommy Thompson'a götürdün," diye söylendi.

"Tommy sadece sabah müsaitmiş. Sen de meşgul olacağını söylemiştin."

"Adam hediyelik eşya dükkânları için martı boyuyor ve sen bana adamın çok meşgul olduğunu mu söylüyorsun?"

"Adamın programına karışmam. Sonuçta ondan bir iyilik yapmasını istedik."

"Peki, söyler misin, neden buradaki ressamlardan birini kullanmadın? Neden Vashon'a kadar onca yolu gittin?"

"Ondan iyisi olmadığı için. Tommy en iyisi."

Daphne henüz oturmamıştı. Ona oturmasını söylemediği için kız-

gınlıkla kollarını kavuşturmuş ayakta dikiliyordu. Dik göğüsleri sımsıkı kamufle edilmişti. Bunu yutmamıştı. Boldt bir şeyler çeviriyordu. Sakinleşebilmek için derin bir soluk aldı ve alçak sesle, "Konuşmak ister misin?" diye sordu.

"Rhonda Shotz'u ve Weinstein'ların oğlunu bulmak istiyorum. Yeni bir kaçırma olayını önlemek istiyorum."

"Resim nasıl oldu? Thompson'ın resmi."

"İşe yaramaz." Bir yalan daha. Karısının dışında en yakın kadın arkadaşı oydu. Ona yalan söylemek çok kötüydü ama çok kolay olmuştu. "Tommy beş ya da altı yaşındaki çocukların anlattıklarının işe yarayabileceğini söylemişti, ama Henry hem sabırsızdı hem de sözcük dağarcığı çok kısıtlıydı."

"Ve biz de çok geç kaldık. Üç yaşın görsel hafızası fazla uzun sürmez."

Aslında Henry Shotz mükemmel bir iş çıkartmıştı.

"Dövmenin, dört toplantısında konu edilmesini istemiyorum."

Daphne gerginleşti. "İyi ama neden?"

"Doris Shotz yüzünden. Ona söz verdim.."

"Hatırladım."

"Basın onu ezer."

"Onlara haber verilmeyebilir."

"Mulwright da ezer. Aslında önemli olan nokta, dövmenin ikinci bir tanık ortaya çıkmadıkça yararsız olması."

"İyi de kimsenin haberi olmazsa nasıl bununla ilgili kanıt ya da tanık aranabilir? Tavuk mu yumurtadan, yumurta mı tavuktan misali."

"Unut bunu. O kadına bir söz verdim." Sertleşmişti.

"Bana da soru sormayacağıma dair söz verdirdin. Bu karantina ne zaman kalkacak?"

"Yapma."

"Konuşmak istemediğin konu her neyse ne zaman konuşacağız?"

Boldt nefesinin daraldığını ve çene kemiklerinin kilitlendiğini hissetti.

"Sana Marina'yı arayıp Liz'i sorduğumu, onun da Liz'in hafta sonu eve geleceğini söylediğini söyledim mi? Ne için geliyor? Daha iyi olduğu için mi yoksa kötüye gittiği için mi Lou? Konuş benimle."

Boldt konuyu nasıl değiştireceğini düşünürken vakit kazanmak için başını çevirerek öksürdü.

"İlk birkaç gün çocukların evde olmalarını istemedim. Hepsi bu." Aslında Daphne'nin ne düşündüğünü biliyordu.

"Bu bana neden mantıklı gelmiyor? Çelişkili sinyaller alıyorum. Anneleri eve gelirken sen çocuklarını uzaklaştırıyorsun; Eve seni görmeye geldiğini mi sanıyorsun?" Bir adım yaklaştı. "Konuş benimle."

"Daffy!"

"Liz'e söyledin mi? O da bunu onayladı mı? Eve ölümünü beklemek için mi yoksa yaşamak için mi geliyor, Lou? Önemli olan bu." Masanın yanından dolaşarak Boldt'un yanına geldi. "Seni tanıyo-

rum. Olayların kontrolunu elinde tutmak istersin. Kararları sen verirsin. Ne kadar aptalca olduklarının önemi yoktur. Ben bir kadınım Lou. Liz doktorun ne dediğini, bunun sana yükleyeceği fazladan yükü önemsemeden çocuklarını evde ister. Çocuklar onu iyileştirir, Lou. Duygusal yönden kendisini iyi hissetmesini sağlar. Bazen fiziksel olarak iyileşmesine bile yardımcı olur." Omzunu kavradı. "Bir yönetici gibi davranıyorsun. Çevresini kontrolün altında tutmak ve ona sakin bir ortam sağlamak istiyorsun. Onun için daha iyisini yap. Onu iyileştir. Amacın iyi ama davranış biçimin yanlış. Çocukları eve geri getir."

Son sözü, Boldt'un gözlerinden yaşların boşalmasına ve bu kadınla olan dostluğu, başını kaldırıp onun gözlerine bakmasına, duygularını olduğu gibi açığa vurup ne kadar incinebilir olduğunu göstermesine neden oldu. Daphne onun gözyaşlarının nedeninin Liz'in ölmek için eve gelmesi olduğunu sandı. Daha da yaklaşıp onun başını kolları arasına aldı. Bu temas Boldt'un kendisini geri çekmesine neden oldu. Ona söylemeyecekti. Tatlı sözlerle gerçeği ağzından almasına fırsat vermeyecekti. Gerçeği varsın başkalarından öğrensin. Bu onun yeteneğine kalmıştı.

Durumunu hızla gözden geçirip, "Ben pek de iyi bir baba değilim, öyle değil mi?" dedi. "Kim, iş yoğunluğu ev yaşamını zorlaştırıyor diye çocuklarını başından atar? Bunun Liz'le bir ilgisi yok. Onun eve geleceğini öğrenmeden önce çocukları gönderdim." Zoraki bir kahkaha attı. Yalanlar kendiliğinden ve kolayca geliyordu. Ger-

çekle tek bağı mantığıydı. Buzun üzerinde koşuyormuş gibiydi. "Daha da kötüsü, henüz Liz'e söylemedim. Senin haklı olduğunu biliyorum."

Daphne gözleriyle onun yüzünü inceliyordu. Yüzündeki ifade kaygıya dönüşmüştü. "Az daha sana inanıyordum. Çok iyisin. Bu işi çok çok iyi beceriyorsun."

Boldt gözlerini kaçırmaması gerektiğinin bilincindeydi. "İnanmadığın ne?" diye sordu. Bu güç gösterisi aklını karıştırıyordu.

Daphne sorgulayan bakışlarla onu süzdü. "Sana neler oluyor, Lou? Bana ne yutturmaya çalışıyorsun?" Bir an durup bekledi. Yanıt gelmeyince devam etti. "Davranışlarındaki bu değişimi neye bağlayabilirim? İş stresine mi? Özel yaşantına mı? Sheila Hill politikacılık oynuyor. Dün dört toplantısında olacak olanlar için önlem almamız gerektiğini söyledim. Bu gün bana sana bir ziyaret yapmamı söyledi. Ben de seni kontrol etmemi istediğini düşündüm." Abartılı bir tavır takındı. "Ya sen bu işe ne diyorsun? Özel Tim'de küçük bir temizlik söz konusu. Tabii hiçbir sonuç elde edemedi ve bıçak kemiğe dayandı."

"Öylesi değil."

"Buraya emir üzerine geldim, Teğmen. Kurallara göre konuşacak olsam, ona senin fiziksel ve duygusal açıdan bir çöküntü yaşadığını, tükenmiş göründüğünü ve son üç gündür devamlı inişte olduğunu, çalışacak durumda olmadığını söylemem gerekir."

Boldt sakin sakin, "Hill, Özel Tim'de birinin dışarıya bilgi sızdırdığını düşünüyor. Olasılıkla Kavalcı'ya. Bir istihbaratçı olarak ben o kadın ya da adam durdurmalıyım. Hill seninle birlikte çalışmamı önerdi. Bilgi akışını ters yüz etmeliyiz diye düşündük. Ona yanlış bilgi enjekte edeceğiz ve yüzeye çıkacak kabarcıkları gözleyeceğiz. Geniş kapsamlı ve pis bir iş. Ayrıca, kafamda bir dolu iş varken bir de başıma bu çıktı."

Daphne, Boldt onu iteklemiş gibi geriye doğru birkaç adım attı.

Boldt hiç farkında değilmiş gibi sözlerine devam etti. "Beni mi sordun? Ben Olympic'de öğleden sonraları çay içmekten hoşlanırım. Akşam yemeğinde kızarmış patatesin yanında kuzu eti yemeyi ve Bogie ve Bacall'ın filmlerini videoda seyretmeyi severim. Telefon kapalı, çocuklar uykudayken Liz'in kulağının içine günün yeterli olmadığından yakınmasına bayılırım. Şimdi saplandığım duru-

ma bak! Bir de sen üstüme gelme. Seni bu işe karıştırmamaya çalıştım. Buna karşı çıktım. Ama Hill zorladı. Sonuçta sen de bu işin içine girmiş oldun. Onun deyimiyle bu 'gerekli bilgi'. Sadece sen, ben ve Hill.

"Demek yanlış bilgi." Afallamıştı. Bu onun için yeni bir alan olmakla birlikte Hill'inkine benzer hırsı yüzünden konunun üstüne atlayacaktı.

"Hill, ya Kavalcı'yla ortak çalışan bir muhbirin Büro'dan birisiyle anlaştığını ya da adamın doğrudan bizden birisiyle işbirliği yaptığını düşünüyor. Eğer olay yasal olmayan yollardan evlat edinme ise bu işte büyük paralar dönüyordur. Ve eğer bu paralar uygun yerlere dağıtılırsa..."

"Bizden biri mi?" Daphne'nin soluğu kesilmişti.

"Lanet olsun, evet. Sen, hatta ben bile olabiliriz. Kim bilir?"

"Ya, çok haklısın. Lou Boldt Kavalcı'nın suç ortağı!"

"İnanılmaz değil mi?" Ama Kavalcı'nın onu bir baba ve soruşturmaya yeteri kadar yakın bir yetkili olarak nasıl belirlediği düşüncesi orada öylece asılı duruyordu. Kay Kalidja'nın "FBI sizin Özel Tim'i yönetebileceğinize inanıyor," deyişini hatırladı. Bunu başka kim düşünmüş olabilirdi?

"O halde, gerçekte neler oluyor?" Daphne'nin gözleri ışıl ışıldı.

İçindeki karanlıkta, toplu iğne başı gibi bir ışık belirdi. Birisi onun kim olduğunu belirlemiş ve adını Kavalcı'ya vermişti. Belki Sheila Hill, gerçeğe Boldt'un sandığından daha yakındı.

Kapının vurulmasıyla birlikte Bobbie Gaynes eşikte belirdi. Daphne kapıya doğru yürüdü. "Ara beni. Bazı fikirler üzerinde çalışırız."

"Sen de bir şeyler üret."

"Tamam." Gaynes'le dostça selamlaştı ve çıkıp gitti.

Boldt onun kafasında hemen, neden Gaynes'in orada olduğuyla ilgili soruların dolaştığından ve meraktan çatladığından emindi. Acaba ne kadarını biliyor, diye merak etti. Daphne bir buz dağına benzerdi. Görünenden çok daha fazlası gizliydi.

Onu her zaman bir dost bilmişti, ama artık onun o gizli dünyasından korkuyordu.

Gaynes'den imrenilecek bir enerji yayılıyordu. Masaya yaklaştı ve otoriter bir tavırla raporları önüne bıraktı. O dosyada her ne varsa, hoşuna gittiği belliydi. Oturmadı.

Biraz sıkıntılı görünüyordu."Bunu herkesden önce görmek istemiştin."

Boldt dosyayı açtı. "Evet."

"Bunu hemen LaMoia'ya götürmem gerekiyor." Boldt'un yüzünde beliren hayal kırıklığını görünce Gaynes, "Ben götürmezsem zaten laboratuvar bildirir," diye açıkladı.

"Anderson'ın botlarındaki toprak bir çeşit böcek zehiri, gübre ya da böyle bir şey içeriyor. Kulak akıntısında ise Shotz'lardaki ve adamın pantolonunun dizlerindeki polenin aynısı çıktı değil mi?" Boldt daha rapordan bir satır bile okumamıştı.

Gaynes'in yüzünde bir hayret ifadesi belirdi, gözleri irileşti, dudakları gerilip dişleri göründü. "Gübre. Böcek ilacı değil. Şu senin tahminlerin... Bazen ne diye laboratuvar raporlarıyla başımızı ağrıtıyoruz diye düşünüyorum."

Rapor, Boldt'un tahminlerinin çoğunu doğruluyordu. Gaynes, onun eski bir öğrencisi olarak her zaman söylediği sözü tekrarladı. "Biliyorum... Biliyorum... İyi bir dedektif laboratuvarı kuşkularını doğrulatmak için kullanır, sürprizlerle karşılaşmak için değil."

"Eğer kulak iltihabında polen çıktıysa Anderson birisiyle sürtüşmekten daha fazlasını yapmış demektir. Bu onun bir bahçede, bir serada ya da açık arazide bulunmuş olduğu anlamına gelir ki, Shotz'larda bulunan kanıtla birlikte, bu onun Kavalcı'yla bir bağlantısı olduğunu kesin olarak kanıtlar. Bunu Üniversite'nin botanik bölümüyle görüş. Bak bakalım, bu polenle gübre özel bir çiçekle ilgili mi? Onlarla kendin temas kur ve öğrendiğinde..."

"Bunu daha önce söylemiştin. Neler oluyor, Çavuş?"

Boldt yalnızca birkaç dakika önce karamsarlık içindeydi. Şimdiyse içi umutla dolmuştu. Kanıt, doğru yorumlandığında belirgin ve tek bir hikâye resmederdi. Anderson'ın botlarındaki gübre, kulak iltihabı ile pantolonunun dizlerindeki polen hep birlikte kesin bir hikâye anlatıyordu.

"İyi iş çıkarttın. Çok takdir ettim."

"Yardımcı olacağım bir şey çıkarsa haberim olsun." Gözleri hâlâ adamı inceliyordu.

Boldt ona teşekkür etti.

"Sen beşinci kattayken daha iyiydi."

"Benim için de."

Telefonu çalınca Boldt raporları ona geri verdi ve tekrar teşekkür etti. Gaynes döndü ve çıktı.

Boldt bir türlü dindiremediği suçluluk duygusu ve kulağında başkalarının sırları ile orada öylece oturdu. Yapayalnızdı. Bakılmadık hiçbir yerin kalmadığı bir gerçekti. Bitmişti. Onunla birlikte Boldt da bitmişti. İnandığı kesin gerçek aniden içinde bulunulan koşulların bir ürünü oluvermişti. İşine gelirse çarpıtabilir, değiştirebilir, yok edebilirdi.

Kavalcı sadece kızını çalmamıştı. Yaşamını da çalmıştı.

YİRMİ DOKUZ

Theresa Russo, geniş bir alana yayılmış ve Puget Sound ile beyaz örtülü Olympics'e tepeden bakan bir hayvan çiftliğinde serbest fotoğrafçı olarak çalışıyordu. Boldt onu, bankası multimedya bilgisayar programlama işini geliştirmesi için, dokuz milyon dolar kredi verdiği zaman, Liz aracılığıyla tanımıştı.

Russo on bir ayda krediyi geri ödemiş, bir sene sonra ise şirketi halka açarak -bir söylentiye göre yirmi milyon dolar kazandıktan sonra- iş yaşamını bırakmıştı. Boldt ona Sarah'nın adını vermeden ve kızı olduğunu açıklamadan bir de gizlilik yemini ettirmişti.. Sadece kayıp bir çocuk, demişti. O da fazla ısrarcı olmamıştı.

Siyah, cilalanmış gibi bir cildi vardı. Arkada sıkıca topladığı düzleştirilmiş saçları ile tipik bir siyahi Amerikalıydı. Kot pantolon, yeşil pamuklu bir süveter ve yeşil Converse All-Star spor ayakkabıları giymişti. Yirmi yedi yaşında ve bekârdı. Pufuduk deri koltuğuna kurulmuş, duvara monte edilmiş 1 metrelik bir monitörde kablosuz klavye ve trackball'la çalışıyordu. Dışarıdaki muhteşem manzaraya rağmen, ofisinin perdeleri güneş ışığını kesmek için kapatılmıştı.

Boldt kadına pek çok şey anlattığı için biraz huzursuzdu. CD-ROM'un yeni geldiğini ve güvenlik nedeniyle analizin başka bir yerde yapılmasını istemediğini söylemişti. Russo'nun el sıkışı sertti. Parlak ve zeki görünüşlü gözleri vardı. Boldt'un da tek düşüncesi Sarah'yı bu konunun dışında tutmaktı.

Russo umursamaz bir ses tonuyla konuşuyordu. Tüm dikkatini büyük monitöre vermişti. Günde on sekiz saatini makinelerin başında geçiren birinin el becerisiyle klavye ve trackball kullanıyordu.

"Her şeyden önce bana bunu bakmam için verdiğinde sorduğun

birkaç soruya yanıt vermeme izin ver. Bu CD-ROM orijinal değil. Kişisel bilgisayar kullanıcılarının binlercesinin CD-R'leri vardır ve orijinal olmayan CD-ROM makinenin diskini yakabilir. Orijinalde imalatçı numarasıyla şifresi vardır. Orijinal olsaydı bile buna dayanarak satışlarını takip etmek seni bir yere götürmezdi. Ne yazık ki diskte dikkate değer bir şey yoktu ama böyle bir mesajı göndermek için akıllıca bir yol. e-mail arkasında çok daha fazla iz bırakır. Kadın çok iyi bir iş çıkarmış, ne için...."

"Kadın mı?"

"Evet. Bunu bulduk."

Boldt'un kafası hızla çalışmaya başladı. Kavalcı bir kadın! Çuvallamıştı. Russo'nun sözünü kesmemek için sesini çıkartmadı.

"Kadının kişisel bilgisayarlar konusunda pratik bilgisi olduğunu ve bir bilgisayar menüsünü okuyabildiğini biliyoruz. Önemli bir bilgi değil. Üzgünüm. Daha iyi haberlerim yok."

Boldt'un kalemi işlemeye başladı. Kalem ve kâğıtla önündeki elektronik yayın araçlarının arasındaki karşıtlık görmezden gelinecek gibi değildi.

"Seni çağırdım çünkü daha başlangıçta ilginç bir şey buldum. Bak."

Ekranda Sarah'nın görüntüsü hareket etti. Sesi yükselticiler yüzünden sanki dört bir yandan geliyordu. Çığlıklar her yerdeydi. "Baba!!!!" Boldt içinin eridiğini hissetti.

"Birkaç ayrıntı yararlı olabilir. Son yıllarda PC'lerdeki video görüntülerinde ileri geri sıçrama yapmak mümkün. Kişisel bilgisayar yazılımları bir hayli gelişti ama tabii ticari kullanımdakilerin seviyesine erişmesi mümkün değil. Bu kesinlikle kişisel bilgisayar pazarından, hazır paketlerden alınma. Sonuç, oldukça düşük çözünürlüklü bir görüntü. İyi bir görüntü almak için küçük ekranda oynatmak gerek."

Boldt boynunun kasıldığını hissediyordu. Russo, bir kadın, demişti. Millie Wiggins de bir erkek ile bir kadın polisten söz etmişti. Sesini çıkartmadı. Russo'nun bu işler için kendince bir yöntemi vardı.

"Aslında ekranı istediğim ölçüye getirebilirim. Geniş ekranda ayrıntılar kaybolur, aynen burada olduğu gibi." Sırıttı. "Ama benim bebekler normalden biraz daha iyidir."

Ekranda Sarah'nın büyütülmüş görüntü dörtgeninin köşesini tıkladı. "İstediğimizi elde edinceye kadar kare kare büyütme programını kullanacağım." Genişletilmiş görüntüler birbiri ardınca geçmeye başladı. "Şunu görüyor musun?"

Boldt yalnızca küçük kızını görüyordu. Gözlerini ondan ayırmaya çalıştı ama yapamadı. "Sen söyle."

"İşte, burada, bak." Russo bilgisayardaki küçük beyaz okla ekrandaki bir yeri işaret etti. Görüntü yeniden hareketlenince Boldt dikkatini zorla kızından Russo'nun işaret ettiği ekrandaki odanın penceresine çevirdi. "Ufak formatta, normal hızda bütün gördüğümüz ufak bir renk değişikliği. Ama kare kare büyütmede bu bulanık bir görüntü olur. Eğer geriye doğru da oynatırsak tamamen farklı bir görüntü ortaya çıkar." Russo kendi sihrini yaratıyordu. Video, bazı spor karşılaşmalarında olduğu gibi ağır çekimde oynuyordu. İlk görüntülü geri sarmada Boldt bir kez daha gözünü kızından alamadı. Kızının başı yavaş yavaş, kısa duruşlarla döndü ve gözlerinin akı ortaya çıktı. İkinci geri sarmada Boldt tüm dikkatini kızının sağ arka tarafındaki pencereye vermişti. Mor renkli bir akıntı sağdan sola doğru aktı. Russo görüp görmediğini anlamak için Boldt'a döndü ve görüntüyü üçüncü kez oynattı. "Gözlerini kısarak bakmayı dene." Boldt hâlâ ne olduğunu anlayabilmiş değildi. "Trafik ya da öyle bir şey mi?"

"Bir kez daha ağır çekimde göstereyim."

Görüntüler bir dizi donmuş kare halinde geçmeye devam ederken kısacık bir an, bir kolyenin boncukları gibi dizili kaldılar. "Turuncu ve mavi mi?"

"İç içeler. Onları ayırmama izin ver." Russo abartılı bir şekilde pencereyi büyüterek renkli noktalardan soyut bir labirent yarattı.

"Yaratıcı bir düş gücü gerek. Bu farklı bir dedektiflik çalışması."

Boldt şekle defalarca baktı. "Eğer hayal gücümü serbest bıraksam bile bunun ne olduğundan emin olamam. Ama mantığım bunun bir pencere olduğunu söylüyor, pencerenin gerisindeki hareket de orada bir yol olduğunu gösteriyor. Yoldaki renkten onun bir kamyon olduğu söylenebilir, öyle mi?"

"Kesinlikle."

"Ama gerçekte kamyonu göremiyorum. Kendi başına hayır."

"Tamam, harika gidiyorsun. Şimdi mavi ve turuncuya bak. Geli-

yor. İşte!" Russo görüntüyü kare kare ve ağır çekimle ileri oynattı. Renkler dondular ve yine birbirlerine karıştılar. Mavi renk F, turuncu ise E harfi oldu ve Boldt gördüğünün ne olduğunu sonunda anladı.

"FedEx! Bu bir Federal Expres posta kamyonu!"

Russo neşeyle ona baktı ve tekrar hâlâ büyütülmüş durumdaki orijinal görüntüye geri döndü.

"Evet. Bu bir FedEx kamyonu. İyi. Bu birincisi. Daha yakından bak lütfen." Bu kez Sarah'nın sol tarafında televizyonun olduğu arka planı büyüttü. "Bir tarih damgası var, eminim bunun sen de farkındasın. Bilinçli ya da değil, kadın bize televizyondaki programla zamanı da göstermiş. Ben tam bir CNN tutkunuyum. CNN Atlanta tam saati söyleyebilir. Milimi milimine."

Boldt'un yorgun beyni bu bilgiyi özümsemeye başladı. Kadının sesindeki heyecan bulaşıcıydı. Onun neden söz ettiğinin bilincinde, "FedEx sistemi kompütürizedir," diye mırıldandı. "Her kamyonun yol güzergâhı ve programı kayıtlıdır. Her gün bu yollarda birkaç yüz araç gidip geliyor. Eminim videodaki saatte bunların yerleri de belirlenebilir ama bu çok büyük bir iş. Beni yanlış anlama ama bu bizim için çok fazla. Bu iş için yeterli adamımız yok."

Russo, "Doğru. Eğer Seattle'dan söz ediyorsak," dedi. Bu sözler Boldt'a işkence gibi geldi. Ekranı karartmadan son birkaç kareyi ileri sardı, ölçüleri küçülttü, sıkıştırdı ve her ne kadar küçükse de ortaya çıkan görüntü son derece netti.

Televizyon ekranında sağdan sola doğru küçük mavi bir bant vardı.

"Gördün mü?"

"Evet."

"Benimle birlikte izle."

Russo, Sarah'nın sol arka tarafındaki televizyonun bulunduğu kareyi büyüttü. Ekranın altında mavi renkli hava durumu acil uyarı bantını gördü. "Yerel istasyonlar hava durumu uyarılarını, son dakika haberlerini ya da afet haberlerini anında ekrana yansıtabilirler. Uydudan alırlar ve televizyonda o anki programın görüntüsünün üzerinden yayınlarlar. Benim ayak işlerini yapacak zamanım yok, ama garanti ederim televizyon kanallarının her biri bu tarihte ve bu saatte hava durumu uyarısı yapıp yapmadıklarını söyliyebilirler. Geriye

belirli sayıdaki kanalların telefon numaralarını bulmak kalıyor. Bu da yarım düzine kadar telefon konuşması demek. Hepsi bu." Boldt'un gitmek için sabırsızlandığını görünce, "Henüz bitirmedik," dedi. "En iyiyi en sona sakladım."

"Kadını mı?"

Russo gülümsedi. "Eğer FedEx kamyonu için hayal gücüne ihtiyacın olduğunu düşünüyorsan henüz bir şey görmedin. Bu görüntüyle çalışacak fazla vaktim olmadı, ama kullanacak birkaç hilem var. Gerçekten çok iyi bir yüksek hızlı karelendirici ve NASA için yaptığımız bir işten kalan ve görüntünün türünü belirten bir Pixel Prediktör. Grafik yazılımında AI'yı kullanır ve belirgin olmayan bir veri tabanından en iyi tahmini görüntüyü yaratır. İşlemi tamamlamak için biraz zamana ihtiyacım var. Ama sana şu ana kadar elde ettiğimi gösterebilirim. Küçük kızın bacaklarına bak."

Video'yu çalıştırdı. Sarah'nın önce dizleri belirdi. Ardından bacakları meydana çıktı. Boldt bu ayakkabıları tanıyordu. O gün onları giymesine yardım etmişti. Boğazı kuruyuverdi.

"Her nedense, filmi çeken kişi kameranın zumunu görüntünün arkasına ayarlamış. Kızın bütün vücudunu göstermek için böyle yapmış olabilir. Bir zarar verilmediği görünsün istemiş olabilir. Zum bütün çekim süresince böyle kalmış. Bu sayede biz de bunu gördük, bak." Russo pembe ojeli tırnağıyla görüntü çerçevesinin tam kenarında bir yeri işaret etti. Videoyu tekrar çalıştırdı ve işaret ettiği noktada aniden bir ışık patladı. "Gördün mü?"

"Evet."

"Eğer bunu büyütürsem... İşte... Ve bunu ayırırsam geriye sadece bu kalır." Görüntüde tepeden aşağıya kadar hiçbir şey yoktu. Sadece karanlık bir bantı bir ışık bantı takip ediyordu. Düz bir çizgi halinde değildi. Hafif bir yay çiziyordu.

"Şimdi bunun kesin bir hayal gücü gerektirdiği konusunda seni uyarıyorum. Bazı büyütmeler yapacağım. Eğer temizleyebilirsem, ama..." Kısa kesilmiş tırnağı görüntü boyunca gitti. "Hemen şurada şu küçücük ışık karesini görüyor musun? Sanırım duvarda asılı bir şeye bakıyoruz. Bir resim belki de. Belki de bir fotoğraf."

Boldt ışık karesini görmüştü. "Bir ayna olabilir mi?"

"Gördün işte." Başını salladı. "Neden olmasın? Evet, bu bir ay-

nanın kenarı ve bize doğru bir şey yansıtıyor. Tamam mı? Görmenin zor olduğunu biliyorum ama o bir aynaysa, acaba neyi görüntülüyor dersin? Tabii ki kamerayı kullananı." Üstten aşağı kadar inen bir yay şeklini işaret etti. Boldt dikkatle baktı ama anlayamadı. "Görüntü aynada hareket ediyor, bize göz kırpan ışık." Boldt'un da görmesini bekledi ama sabırsızlığına yenildi, oturduğu yerde dikleşti. Heyecanlanmıştı. "Bu onun göğsünün silueti," Ellerini göğsünün hemen üzerine indirdi ve gururla, "Bu video bir kadın tarafından çekilmiştir," diye açıkladı.

OTUZ

Otel odasının penceresinden dikkate değer bir manzara görünmüyordu. Yalnızca çöp kutularıyla dolu dar sokağın karşısındaki binanın gri duvarı göze çarpıyordu.

Sheila Hill oda kapısını önüne siper ederek onu içeri almış, kapıyı arkasından kapatınca, LaMoia, pürüzsüz ve gergin cildinin üzerine giydiği beyaz dantelli sutyeni ve bikini külodu içindeki kadınla karşı karşıya kalmıştı. Kadın tüm kış boyunca bronz tenini muhafaza etmişti.

Yanında kadının daha girer girmez içinde ne olduğunu merak ettiği plastik bir alışveriş torbası taşıyordu, ama uzanıp alabilmek için kendisine sarılmak zorunda kalmasını istediğinden yetişememesi için torbayı yukarı ve ondan biraz uzağa kaldırdı.

Kadın tam beklediği gibi davranınca onu başının arkasından tutup kendisine çekerek, her zamankinden biraz daha fazla sürülmüş kırmızı rujlu dudaklarına uzun ve aç bir öpücük kondurdu. Her ikisinin yüzü de ruja bulandı.

Kadın sıcacıktı. Şehveti LaMoia'nın elbiselerinden içeri sızıyor ve onu müthiş tahrik ediyordu.

Kadın adama sürtünmekten zevk alıyor, bunu yapabilmek için de torbayı bahane ediyordu.

"Haydi, görmeme izin ver."

"Vakti geldiğinde, tatlım." Ve tekrar kadının dudaklarına kapandı. Ta ki kadın soluksuz kalıp inleyinceye kadar.

LaMoia aralarında oynadıkları bu oyunu seviyordu. Kadın onu fazlasıyla tahrik ediyordu. Bir kez tutuştuğunda ateşi söndürmek zordu. Her seferinde elbiselerini daha o gelmeden çıkartır ve işi kolay-

laştırırdı. Torbayı fırlatıp attı. Sağ eliyle kadının bacaklarının arasını sıkıca kavradı. Kadın tiz bir ses çıkartıncaya kadar kadınlığını sıktı, sıktı. Elini hiç çekmeden onu kendine doğru kaldırıp ayaklarını yerden kesti. Islak dilini kadının sutyeninin içine kaydırdı. Kadının soluk alışı değişmişti. Zevkten kısılmış baygın gözlerle ona bakıyordu.

Onu bir kuklayı taşır gibi karga tulumba taşıyarak bir hamlede odayı geçip yatağa doğru giderken bir yandan da göğüslerini ısırıyordu. Kadını yatağa fırlattı.

Kadın dizlerini birbirine çarparken, "Çabuk ol!" diye emretti.

"Kendini okşa."

Kadının yüzü kızardı. Hem heyecandan hem de şaşkınlıktan.

"Ne?"

"Birinin benim masamı karıştırdığını sana söylemedim mi?"

"İş görüşmüyoruz. En azından şu anda."

"O zaman kendini okşa. Yüzde yüz değil ama dosyalarımı karıştıran her kimse, Özel Tim'in dosyasına baktığından oldukça eminim."

Sheila Hill elini külodunun içine kaydırdı. Yüzü kızardı. Yüzünün kızarması girişe davetiyeydi. Kadın kıkırdadı ve elini geri çekti.

"Haydi, bana yalnız kaldığında perdeleri kapatıp ne yaptığını göster."

Vücudundaki terin ışıldamasıyla kadın bir an için altın suyuna batmış gibi göründü. Bir an sonraysa yatakta çırılçıplaktı ve kendini okşamaya devam ediyordu.

"Ben de seni çıplak görmek istiyorum."

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Hımmm." Kadın arada bir gözlerini açıyor, onun soyunup soyunmadığına bakıyor, sonra yine sıkıca kapatıyordu.

"İyi mi?"

"Buraya gel." Kadının sesi çatallaşmıştı.

LaMoia torbayı yırtarak açtı, kadına, "Durma," dedi, yatağın yanındaki sehpayı hızla çekerek elindeki aletin fişini elektrik prizine taktı ve ayarı maksimuma getirdi.

Açma düğmesine basarken, "Senin için," dedi. Kadın aleti aldı, içine yerleştirdi. Yüzü zevkten çarpılmıştı. Uzunca bir süre soluğunu tuttu ve sonra odanın içine doğru bir çığlık attı. Bir an sonra LaMoia içine girdiğinde, onun omzunu kanatıncaya kadar ısırdı.

Sheila, çırılçıplak, ayaklarını odaya pizza servisi yapıldığını gösteren karton kutunun durduğu sehpaya dayamış, pencerenin yanında ikinci sigarasını içiyordu. Tek kelime etmemişti. LaMoia ya bana çok kızgın ya da hoşlanmadı diye düşünmeye başlamıştı. "Liz Boldt'un eve döneceğini duydun mu?"

"Duyduğuma göre ölümünü beklemek için dönüyormuş."

"Böyle söyleme."

"Sen sordun." Sigarasından yoğun bir duman bulutu savurdu ve penceredeki perdenin arkasından karşıdaki beton duvarlara bir göz attı. "Boldt'u bana bırak. Onun için üzülmene gerek yok. Sen araştırma konusunda üzül. Çocukları bulamayan bir Özel Tim'e daha ne kadar tahammül edebilirim?"

"Ne demek istiyorsun?"

Sheila özel bir operasyon işareti yaparmış gibi üç parmağını birleştirerek ona fiske atarken, "Satırların arasını oku," diye yanıtladı.

"Sen de muaf değilsin, John. Benimle haftada birkaç kez yatman sana ayrıcalık sağlamaz. Yanlış anlama, bu çok güzel, sen de bu işte çok iyisin, ama yarıştaki diğer polisler kadar iyi olduğunu da ispatlamak zorundasın. O cam parçasından yararlı bir şeyler çıkmasını istiyorum. Bana FBI'ın geciktirdiği masalını anlatma. Ben mali durumlarının raporlarını istiyorum. Shotz ve Weinstein'lara götürebileceğim bir ilerleme istiyorum. Çocukları geri getirmek harika olur tabii. Harika bir yeteneğin var, ama saat dörde yetmeyecek. Ellerini eteğinin altına soktum diye öğretmenin gözdesi olduğunu düşünme. Aksine..." dönüp ona baktı. "bu sana daha da fazla sorumluluk yüklüyor. Böyle takılmayı sürdürürüz ve bu kahrolası da sadece ikimizin arasında kalır. Böyle şeylerin Özel Tim'i tehlikeye attığını söylerler. Önemli olan bunu bilmiyor olmaları. Bilinmeyen bir şey de kimseyi tehlikeye atmaz."

"Senin için hepsi bu mu? Boşalmak, terlemek. Neyim ben, senin jigolon mu?"

LaMoia öfkesinden duşa bile girmeden giyindi ve hızla kapıya yöneldi. Kapıdan çıkarken Sheila Hill arkasından bağırıyordu. "Şimdi deliler gibi gidebilirsin ama geri döneceksin. Öğretmenini becermek hoşuna gidiyor. Bunda yanlış olan bir şey yok, John. Öğretmen de bundan hoşlanıyor."

LaMoia kapıyı çarptığı gibi kapattı. Annesiyle birlikte bir çocuğun beklediği asansöre geldiğinde hâlâ gömleğini pantolonunun içine sokmaya uğraşıyordu. Çocuğu görmek irkilmesine neden oldu. Onlarla birlikte asansöre binemedi. Bir çocuğa bu kadar yakın olmak istemiyordu. Merdivenlere yöneldi. Bütün gücüyle koşmaya başladı. Hızla koşup gözden kayboldu.

OTUZ BİR

David ve Carlie Kittridge bir önceki yıl şehirlerarası turnuvada üçüncü olan Micks' Grill voleybol takımının oyun kurucularındandılar. Bu yıl içinse, USC şampiyon gençlerde oynamış, usta oyuncular gibi smaç çakan ve sağ kanatta blok yapabilen bir Boeing acemisi sayesinde gözlerini büyük ikramiyeye dikmişlerdi.

Kittridge'ler voleybol konusunda, Carlie'nin hamileliğini ve doğumu, sezon sonu ile yeni dönemin başlangıcı arasındaki yaz aylarına denk getirecek kadar fanatiktiler. Trudy bir hafta sonra beş aylık olacaktı. Kızılımtrak sarı saçları ve yeşil gözleri ile çok sevimli ve ablası Evelyn ile birlikte onların en değerli varlıklarıydı.

Çarşamba gece maçları, Seattle'daki en ucuz benzin istasyonundan sadece dört blok uzakta, Rainier Junior High spor salonunda yapılırdı. Carlie kocasının her çarşamba gecesi nasıl olup da benzini bitirmeyi becerebildiğiyle dalga geçer, oyundan sonra benzinciye uğradıklarında depoyu doldururken yaptığı tasarrufla övünen David'i dinlerdi. Yaz aylarında arabanın arkasına çim biçme makinasının deposunu da atarlardı. Bir işte menfaati olduğunu görmeye görsün, David hemen en önde giderdi.

Çarşamba maçlarının galibi yeni sezonda Şampiyonlar Ligi'ne Wallingford'u temsilen gidecekti.

Carlie Kittridge, üzerinde 2.5 metrelik yüksekliğin boyayla işaretlendiği dokuz metre ilerideki duvara, servis atmaya hazırlanıyordu. Takımda en sert servis atan o değildi, ama falsolu servisleri mükemmel olduğundan en iyi servis atıcısı olup olmadığı tartışma götürürdü.

Köşesinde durup servisi atmaya hazırlanırken, kızının orada ol-

duğundan emin olmak ister gibi ileriye, onun araba koltuğuna doğru bir göz attı ve küçük meleğinin gözlerini kapatmış olduğunu gördü. Evelyn gündüz bakımevindeydi. Her şey yolunda görünüyordu.

Topa çaktı ve mükemmel falso alan top sanki geri geliyormuş gibi döne döne giderken ek yerlerindeki dikişlerini seyretti.

Çarşambaya sadece birkaç gün kalmıştı. Bir karınca yiyeceğe nasıl özlem duyarsa o da aynı özlemle o günü bekliyordu.

Micks' Grill halen şehirlerarası lig birincisiydi. David ve Carlie'nin tüm amaçları da bunun böyle kalmasını sağlamaktı.

OTUZ İKİ

Boldt iki gündür Liz'e bir açıklama yapmamıştı. Sarah'nın kasetinde ortaya çıkan FedEx kamyonu ile ilgilenecekti ve hasta olsun olmasın, bunu Liz'le paylaşmaya ihtiyacı vardı. Hastanede asansöre binmek yerine düşüncelerini bir sıraya sokabilecek vakti kazanabilmek için merdivenlerden çıkmayı tercih etti.

Liz yatağında oturmuş, elindeki küçük broşürü okuyordu. Yandaki yatak o an için boştu ama birisinin orada yattığı belliydi. Yüzüne makyaj yapmamıştı. Doğal halindeydi. Gözlerindeki sıkıntı kaybolmuştu. Yorgundu ve tanıdığı kadından daha yaşlı görünüyordu, ama birkaç hafta öncesine göre çok daha iyiydi. Boldt eğilip dudaklarından öptü.

"Çok iyi görünüyorsun."

"Ben de aynısını sana söyliyebilmek isterdim. Seni böyle görmek hoş değil. Telefonculuk oynuyoruz. Seni özledim." Bir an durup karşılık bekledi. Gelmeyince tedirgin bir ifadeyle, "O kadın mı?" diye sordu. Bir yandan da kocasının yüzünü inceliyordu. Hızla iç çekti. "O, değil mi?" Rengi uçmuş, omuzları çökmüştü.

Boldt kendini konuşmak için zorladı. Bir açıdan dediği doğruydu, ama Liz Daphne'yi kastediyordu, her şeyi ters anlamıştı.

Cesur bir tavır takınmaya çalışarak, "Bu konuyu halletmiştik," dedi. Boldt'un kalbi paramparçaydı. Kafası karışıktı. Üzgün ve öfkeliydi.

Aylardan beri ilk kez kadının gözlerinde bir yumuşaklık belirdi. Artık eskisi gibi kederli görünmüyordu.

Yandaki yatağı işaret ederek, "Nerede?" diye sordu. Liz banyo kapısını işaret etti.

Boldt ona elini uzattı. "Nasıl, kendini yürüyebilecek gibi hissediyor musun?"

Liz ayaklarını yükseltilmiş yatağından aşağı sallandırdı. "Sabahlığa ihtiyacım var. Yarın evde olacağım. Biraz pratik yapsam iyi olur." Kocasının bir ilişkisi olduğuna inanmasına karşın sessizliğini koruyordu. Boldt ona karşı korkuyla karışık bir saygı duyarak orada öylece dururken, kendisini acınacak kadar zavallı ve küçülmüş hissediyordu. Başı dertte olan bir kız vardı, evet ama o kendisini o an bir açıklama yapmaya hazır hissetmiyordu. Sabahlığını ona uzattı ve terlikleri yatağın altından çekti. Giyinmesine yardım ederken karısının çıplak kalçalarını gördü. Hatırladığından çok çok farklıydı. En az on kilo daha almaya ihtiyacı vardı. İçi sızladı. Onunla birlikte koridorun
 aşağısındaki, hastaların solaryum adını taktıkları boş bekleme odalarından birine doğru yürüdüler. Boldt açık televizyonu kapattı ve birlikte dip tarafta bir yere oturdular. "Bu öyle bir şey değil, Liz. Hatta uzaktan yakından ilgisi bile yok. Sana olan sevgim... çok güçlü. Hiç olmadığı kadar hem de. Sana hayranım... Gücüne... Cesaretine..."

"Bu ben değilim aşkım. Bu beni aşıyor ama yine de teşekkürler." Kocasına sorgulayıcı bakışlarla baktı. "Her şeyin üstesinden gelebiliriz, biliyorsun."

Acaba parayı mı kastediyordu? Kafasındaki bankacı kimliğiyle düşündüğünde, pek çok sorunun parayla çözümlendiğini bildiğinden, sorunun kaynağının bu olduğunu mu düşünmüştü?

"Ben o kadar emin değilim."

Karısının yüzünde sıcak bir gülümseme belirdi. "Sorun ne olursa olsun, birlikteyiz."

Boldt birdenbire hıçkırıklara boğularak ağlamaya başladı. Hiç beklenmedik bir şekilde, yüzünü önce koluna gömdü sonra da karısının omzuna. Kadın ona sarıldı, sırtını okşadı. "Bunu da atlatırız hayatım."

Boldt gözleri Liz'in omzuna gömülüyken hiçbir şey anlatamazdı. Biraz dikleşti ve kendini hafifçe geri çekti. Boldt'un gelmeden önce prova ettiği bütün sözcükler aklından uçup gitmiş o yumuşak bakışlı gözler karşısında yerle bir olmuştu. Bunu kolayca söylemenin bir yolu yoktu.

"Sarah'yla ilgili..." Kadının yüzü aniden ifadesizleşiverdi, söz-

cükler boğazına takıldı, gözlerinden boşalan yaşlar Boldt'un üzerine yağdı. Yüzü çöktü. Zorlukla yutkundu.

"Bir kaza mı?"

Boldt başını salladı. "Onu aldılar... Yuvadan kaçırıldı."

Kadının yüzü önce bembeyaz kesildi, çenesi titredi, gözleri boş boş baktı. Sonra öfkelendi. Sırtındaki kemikler nasıl gerçekse öfkesi de öyle gerçekti.

"Yaşıyor mu?" diye fısıltıyla sordu.

"Evet."

"Kaçırıldı mı?"

"Evet."

"Onların peşindesin. Öyle dedin... Halledebileceğini söyledin!" Gözleriyle bunu doğrulaması için yalvarıyordu. Boldt ne diyeceğini bilemedi.

"Ona canlı ihtiyaçları var." Aptalca konuştuğunun farkındaydı.

Kadın onu itti ve kollarını kendi vücuduna doladı. Etrafa saklanacak bir yer arar gibi bakıyordu. "Buna sen mi neden oldun? Onların kızımı almalarının nedeni sen misin? Ya Miles?"

"Kathy ile birlikte."

"Seni adi herif. Bu yüzden mi ortadan kayboldun? Seni ödlek."

"Elimizde bazı ipuçları var." Aslında abartıyordu. Doris Shotz gibi ellerinin titrediğini fark etti. İnsanların neden intihar ettiklerini artık anlıyordu. Bir çözüm yoluydu bu.

Kadın bulanık gözlerle, "Defol! diye bağırdı ve gittikçe boğuklaşan bir sesle bunu tekrar etti.

"Liz..."

Kadın korkudan kabuğunun içine çekilen bir yengeç gibi kıvrıldı, başını dizlerinin arasına gizledi ve ağlamaklı bir sesle, "Git, git ve kızımı bana geri getir!" dedi.

"Sana ihtiyacım var, Liz. Bunu başarabilmek için senin yardımına ihtiyacım var."

"Bu senin dünyan, benim değil. Ben bunların hiçbirini istemedim." Artık bağırıyordu.

Liz ondan defalarca şubeden ayrılmasını istemişti. Ona verebilecek bir yanıtı yoktu. Haklı olabilirdi ve Boldt'da bunu tartışamazdı.

"Onun ikimize birden ihtiyacı var, Elizabeth."

"Seni aşağılık herif!." Kadın tamamen içine kapandı. "Bana bebeğimi getir."

"Onu bulacağım." Kararını vermişti ama polis mantığı söylediği her şeye karşı çıkıyordu. "Onu geri almaya gidiyorum." Kendisini değersiz ve yüreksiz hissetti.

Kadın kapıyı işaret etti. İncecik kemikli, sıska ve kül renkli koluyla sert bir şekilde kapıyı gösteriyordu.

"Liz, ben...." Aklına söyleyecek hiçbir şey gelmedi. Kadının kolu titredi ama hâlâ kapıyı gösteriyordu.

Boldt gözlerine dolan yaşları silerek kapıya yöneldi. Üzerine korkunç bir yalnızlık ve bir hiçlik duygusu çökmüştü. Tek bir söz daha etmeden çıktı. Ne yapması gerektiğini biliyordu.

OTUZ ÜÇ

Boldt garaj yoluna girdi ve girmesiyle geri vitesi takıp, geri geri giderek garaj yolundan çıkıp hızla oradan uzaklaşması bir oldu. Son birkaç gündür aynı şey yineleniyordu. Ev Sarah demekti ve Boldt eve giremiyordu.

Midesi yemek yiyemeyecek kadar hastaydı. Ofise geri döndü ve tüm sabaha kadar cuma gecesini, Teknis Servis'ten gelen elektronik dinleme cihazlarıyla, AI dinleme yazılımlarına kaydedilen görüşmeleri içeren bilgisayar çıktılarını yeniden inceleyerek geçirdi.

Rastlantılardan nefret eden birisi olarak Boldt, Seattle'ın, çalıntı oto parçalarından kokain satışına kadar her türlü yasadışı satışın yapıldığı ve doğuluların organize suç merkezi haline geldiği bir kıyı şehri olduğu fikrine inanmakta zorlanıyordu. Kendi şubesi bu güne kadar böyle karmaşık bir çıktıyla hiç uğraşmamıştı. Saatlerce önemsiz konuşmaları dinledi.

Sonraki saatlerini bantın bilgisayardan çıktı alınamayan bölümlerini inceleyerek geçirdi. Seattle Polis Teşkilatı içinde iyi bir diyalog olması dikkatini çekmişti. FBI ile Seattle Polis Teşkilatı arasında ise en ufak bir diyalog yoktu. Kay Kalidja'nın, kurbanların mali raporlarıyla ilgili telefon kayıtları Boldt'un aklını karıştırmıştı. Dunkin Hale'e sözlü bir mesaj bırakmıştı. Boldt, kadının kendisine bıraktığı mesajı da kendi telefon kayıt sisteminden değil, bu bantlardan alıyordu. Gizli dinleme yoluyla mesaj almasının komikliği dikkatinden kaçmadı.

Teğmen Boldt, ben Kay Kalidja. İstediğinizi unutmadığımı bilmenizi istedim. Her ne kadar istediğimden yavaş gidiyorsa da, bazı ilerlemeler kaydettim. İstediğiniz bazı

mali bilgileri faks'tan daha güvenli olduğu ve faks numaranızın direkt olup olmadığını bilmediğim için e-mail'le gönderdim. Uzun sürdüğü için üzgünüm.Çabuklaştırmaya çalışacağım. Yapabileceğim bir şey olursa beni arayın.'

Kalidja'nın yardıma hevesli hali, Boldt'un onun hakkındaki ilk kuşkularının tekrar ortaya çıkmasına neden olmuştu. Boldt başından beri gerek Flemming'in gerekse Hale'in, hem açık hem gizli, aşırı direnciyle karşılaşmıştı. Şimdi bir ajanın aşırı bir hevesle diğerlerinin vermekten çekindikleri bilgileri vermek istemesi, kuşkulanmasına neden oluyordu. Acaba bunu ondan biri mi istemişti? Boldt, Kalidja'nın da kendisi gibi, Kavalcı yüzünden şerefini tehlikeye atıp atmadığını ve gönderdiği bilgi-

lerin Seattle Polis Teşkilatı'nın araştırmalarını bozup tehlikeye atmak için olup olmadığını merak etti. Bu olabilir miydi? Kalidja gözlerindeki korkuyu görmüş müydü? Kızının kaçırıldığından haberi var mıydı? Yalanın yalanı doğurduğu gibi, kuşku da kuşkuyu doğurur. Bilgisayarda Kalidja'nın e-mail'ine baktı ve mesajın yazılı çıkışını aldı. Biri Portland'daki son hedef alınan kişinin, diğeri Kavalcı'nın ilk kurbanını aldığı San Diego'nun hemen yanıbaşındaki Rancho, Santa Fe'den iki eski kurbanın, otuz sayfadan fazla tutan bütün mali kayıtlarını göndermişti. İkisi arasındaki boşlukları görmemek mümkün değildi. Anlaşılan, bazı bilgiler hâlâ hasır altı ediliyordu.

İfadeleri gözden geçirirken bir yandan da onlarca telefon kaydını dinliyordu. Bu kayıtlardaki konuşmaların birçoğu birbiriyle örtüşüyordu ve ilerleyen soruşturmada, belirginleşen resmin eksik parçalarını tamamlıyordu. Anladığı kadarıyla LaMoia hızla giden bir tren gibi değil, birçok farklı yöne dönen dümensiz bir gemi gibi davranıyordu. Bazı kanıtlar toplanmış bazıları ise bir anlamda kaba tahminlere dayandırılmıştı. Boldt'a göre polenin araştırılmasına kalkışmak, otomobil camının laboratuvar raporlarını istemek, Anderson'ın kayıp fotoğraflarının takibi, Kavalcı ile ilişkili olabileceği düşüncesiyle şehirdeki boş evlerin ve ulaşım merkezlerinin süregelen izlenmesi gibi bireysel bazı olayların bir anlamı olmalıydı. Yine de hepsine birlikte bakıldığında tüm bu bireysel olaylar açık ve belirgin bir resmi değil soyut bir görüntüyü hayali işaret ediyordu. Soruşturma, Boldt'un, başarısız olması için biraz engellemesini pek gerekli kılmayan bir şekilde ağır

aksak gidiyor gibi görünüyordu. O Sarah'yı bulup kurtarmakla uğraşıyordu ve bunu da kimsenin haberi olmadan sürdürüyordu. Gaynes'in getirdiği Anderson'ın botlarının kimyasal analizlerinde olduğu gibi, FedEx'in manifestolarının da peşine düşmek gerekiyordu.

Bu Cumartesi sabahının altısında henüz tanımlanamamış ipek üzerine fotoğraf basan şirketin, kasıtlı ya da değil, bu işle ilgisi umutlandırıcı olsa bile güçlükle izlenebilir diye düşünürken, Kalidja'nın e-mail'inin arkasından Sidney'nin kuzeni ve onlara ipek baskılı giysiyi hediye eden Daniel Weinstein'ın faksı geldi.

27 Mart Seattle, Washington
Sayın Teğmen Boldt:

Aşağıda, ipek baskı firmasının Internet adresini bildirmekten mennuniyet duyarım. hhtp//:retail. fashion. childrens. SpitIm@ EMall. Com.

Ayrıca kredi kartımın hesap özeti de ektedir. İstediğinizin bu olduğunu düşünerek, üzerinde Tıpatıp Görüntüye yapılan ödemeyi okla gösterdim. Pat diye önüme çıktı ve Web'de bulmam kolay oldu.

Sizin sadece meşgul olmakla kalmayıp bir dereceye kadar çalışmanızı kısıtlayan resmi kurallar olduğunu düşünerek bu işin peşine ben düşüyorum. Siz bunu okuyana kadar sizin için başka şeyler de bulacağımı umarım.(Bu faksın gönderilmesini özellikle geciktirdim.) Bana sonra teşekkür edersiniz.

Saygılarımla,
Daniel Weinstein

Boldt hemen adamı aradı ama telefona telesekreter yanıt verdi. Weinstein, "Çarşambaya kadar yokum. Bip sesinden sonra mesajınızı bırakın. Dönünce sizi ararım," diyordu.

Telaşla Weinstein'ın evini aradı ve Trish'in uyku sersemi sesiyle karşılaştı. Önce Sidney'yle kuzeninin şehirde olduğunu söyledi. Boldt aldığı faksı açıklayıp kadını, kocasının şehir dışına çıkmakla kefalet

şartını ihlal ettiğine ikna edince Cuma öğleden sonra Kaliforniya'ya gittiklerini itiraf etti. Boldt kadına Daniel'in, tehditlerini sonuna kadar götüren bir adam olup olmadığını sordu.

"Tehdit mi? Onlar bebeğimi bulmaya çalışıyorlar."

"Onlara ulaşabilir misiniz?"

"Eğer bu gece Sid ararsa. Sid içmeye gitseler bile içki içmeyecek. Benim içmesinden hoşlanmadığımı bilir. Bana göre, bu yaptıkları çocuğumuzu kurtarmaktan daha çok, bir çılgınlık yapmak için bahane.

Sid ile Daniel de tabii kendilerini bir şeyler yapmaya zorunlu hissediyorlar, anlıyor musunuz? Kimi insanlar bir şeyler yapmak için çabalar, kimileri ise oturup beklerler, Teğmen. Sid ve onun akrabaları... Onlar kesinlikle bir şeyler yapmak için çabalayanlardan."

Polislerin arasında "yapmak" sözü suçlular için kullanılırdı. Boldt bu işteki kara mizahın farkına vardı.

"Size bir adres, bir şehir adı ya da herhangi bir şey söylediler mi?"

"Hayır. Sadece bir isim. *Tıpatıp Görüntü.* Ama siz bunu zaten biliyorsunuz, öyle değil mi?"

"Şimdi soracağım soruyu, onlara yardım edebilmemin tek yolunun her şeyi bilmeme bağlı olduğuna inanarak, dikkatle yanıtlamamızı istiyorum. Bu şehrin sınırları dışında bir yetkim yok. Bu eyaletin dışında bu çok daha az, Bayan Weinstein. Eğer yardım edebilirsem bu bir sivil olarak olacak, bir dost olarak. Anlıyor musunuz?"

"Evet."

"Tamam. Dikkatle dinleyin. İkisinden birinin kendi silahı var mı?

Telefondaki kadının bir an soluğunu tuttuğunu duydu. "Evet."

"Ne; bir tabanca mı? Tüfek mi, Yoksa ikisi de mi?"

"İkisi de. Daniel bazen ava gider."

"Umarım bu sefer avcılık yapmaz. Eğer kocanız ararsa..."

"Ona kıçını kaldırıp eve gelmesini söyleyeceğim."

"Sizi nereden aradığını öğrenmeye bakmalısınız. Bu bir! Bir motel, bir bar, her neredeyse fark etmez. Sonra, ancak bundan sonra onu eve geri getirmeye çalışın." Kadına cep telefonunun numarasını da verdi. "Günde yirmi dört saat açık tutarım. Bir haber alır almaz hemen arayabilirsiniz."

"Ararım ama o aramayabilir."

Boldt, Theresa Russo'nun bilgisayar becerisi sayesinde kimsenin dikkatini çekmeden *Tıpatıp Görüntü*'yü araştırdı. Daha Daniel Weinstein'ın bulduğu Internet adresini okurken, kadın şirketin adresini, e-mail adresini, telefon ve faks numaralarını bulup çıkartmıştı. Russo onu telefonda bekletirken Internet'in harika servisi sayesinde harita üstünde şirketin yerini işaretlemiş ve fakslamıştı. Onunla yaptığı beş dakikalık bir telefon görüşmesinin sonunda Boldt'un elinde adres ve bir harita vardı; Santa Cruz'un kuzeyinde Kaliforniya, Felton'da bir yerleşim yerine yönelmişti. Sea-Tac'ın San Jose'ye bir saat sonra bir uçak vardı.

OTUZ DÖRT

Boldt, Sidney Weinstein'ın silahla neler yaptığını bir kez görmüştü. İki adamla tek başına karşılaşmak gibi bir niyeti yoktu. Araç telefo-

nundan LaMoia'yı arayıp onu uykudan uyandırdı. Bir dedektifin sabahları uyumak için tek şansı hafta sonlarıydı. Boldt onun bu şansını yok etmişti. Romeo'nun gece bir kadınla birlikte olduğunu ve viski nedeniyle bir baş ağrısı çektiğini düşünerek, "Senin araştırmanı usulsüz bir şekilde ihlal etmek üzereyim," dedi ve "192 sayılı güneybatı seferi elli dakika sonra," diye ekleyip sözü uzatırsa onun ustalıkla kıvırtacağını bildiğinden telefonu kapattı. Bu yüzden kalkışa yedi dakika kala LaMoia çıkış kapısındaydı. Siyah güneş gözlüğü takmıştı. Saçları hâlâ ıslaktı. Ütülü kot pantolon ve artık forması haline gelen siyah deri ceketi ile devekuşu derisi çizmelerini giymişti. Kahvaltı niyetine tuzlu halkalardan yedi, üstüne de neredeyse bir kova kahve içti.

Kiraladıkları arabanın ön koltuğunda oturuyorlardı. "Bana hiçbir şey anlatmayacak mısın?"

Boldt, "Öncelikle önemli olan..." diye başlamışken LaMoia, "Evet, tamam, biliyorum. Seni duydum. Araştırma için kırk sekiz saat geçmeli. Ağzımı iki gün kapalı tutarım. İki gün bu çocuklar için sonsuzluk kadar uzun. Hiç değilse bunu söylememe izin ver," diye onun sözünü kesti.

"Beni zorlama John. Öf, gül gibi kokuyorsun."

LaMoia geğirdi. "İşte bu benim kokumdan daha iyi."

Boldt ona sırayla kanıtları içeren raporları, Shotz ve Weinstein'larla yapılan görüşmeleri, Daniel Weinstein'ın kredi kartı dökümanlarını ve Internet'teki siteyi anlattı.

"Kahrolası Internet." Web'in dünyaya açılan penceresi polisin başına, homoseksüel ilişki kurmak için çocuk kaçırmaktan dolandırıcılığa kadar bir dolu ek iş çıkarmıştı. Sadece idari işlerde çalışan polisler Internet'in faziletlerinden yararlanıyorlar ve onun değerini şakıyorlardı. "Böylece bu Daniel Weinstein, dostumuz Sid ile birlikte buraya gelip işi kendileri bitirmeye kalktılar diyorsun. İşin özeti bu değil mi?"

Trafik, gidecekleri yere bir an önce varmaya çalışan, birbirlerini sollayan ve sayıları binleri bulan araçlar yüzünden çok yavaş ilerliyordu. Aynen Seattle'daki gibi. LaMoia, "Zevk için yapmıyorlar. İtalyanlarınki gibi değil. Bir yerlere yetişme telaşındalar. Zamandan kazanmak, benzinden tasarruf etmek, bir şeyleri başarmak ve istediklerini elde etmek için. Kaliforniya'dan nefret ediyorum," dedi. Yorgunluktan siyah gözlüklerinin ardında biraz kestirebilmek için koltuğuna yayıldı. Gerçek olamayacak kadar güzel görünen ve yemyeşil ağaçlara bunların arasında benekler halinde serpiştirilmiş gibi duran şirin evlerle dolu bir tepenin yanından geçtiler. Kalabalıklar onu deprasyona iterdi. Bir haftadır uyku yüzü görmeyen LaMoia, bir türlü kestiremeyince doğruldu ve radyoyu açıp bir sohbet programı buldu.

Boldt, "Beni strese sokuyorsun." dedi.

"Nedenmiş o? Prostat kanseri ile ilgilenmiyor musun? Cumartesi sabahı için iyi bir sohbet konusu." Bir spor sohbeti buluncaya kadar radyoyu karıştırdı. "İşte oldu. Bu ülkeyi seviyorum."

"Ben de yalnız yolculuk etmeyi seviyorum."

"Bunu beni çağırmadan önce düşünmeliydin."

Yol boyunca evlerden oluşan siteler monopol tahtasındaki parçalar gibi yanlarından akıp gitti.

"Basketbol maçlarının rövanşları birkaç ay sonra başlamıyor öyle değil mi?"

"Yo, başlamayacak. Üstelik bunu şimdi radyodan duydun. Ne kastettiğimi anladın mı?"

"Sanmıyorum."

"Evet, herhalde anlamadın." LaMoia temiz hava girsin diye camı biraz açtı.

"Biraz daha açsana."

LaMoia radyoyu kapattı. Boldt sohbet programlarını ne kadar sevmiyorsa konuşmayı da o kadar arzu etmiyordu. Ayrıca LaMoia'yı da çok iyi tanıyordu.

"Matthews hakkında bir türlü anlayamadığım şey onun ne istediği. Ne yapmak istiyor? Önce Adler'le nişanlandı sonra ayrıldı. Şimdi yine onunlaymış diye duydum. Ben sürekli kötü adamların yakasına yapışıyorum ama Matthews... Onun bütün istediği onların kafalarının içine girmek, oradaki dişlilerle oynayıp içlerinde ne olup bittiğini öğrenmek. Biraz modasının geçtiğini düşünmüyor musun? Bana sorarsan, söz ettiğimiz mahvedilmiş bir çocukluk ya da bunun gibi bir şey."

Boldt, "Kim kimin kafasının içine girmeye çalışıyor?" dedi. O
 karmaşık biridir. Ondan hoşlanmamanın nedeni de bu. O basit bir kadın değil ve sen ona kolayca yaklaşamıyorsun. "

LaMoia ellerini göğsünün üzerine koydu. "Ah! Beni deli ediyorsun." Gözlerini devirdi. "Spordan konuşmak istemezsin, bacaklardan konuşmak istemezsin." Başını salladı. "Biliyor musun Çavuş, biz hiç konuşmuyoruz. İşten başka bir konuda demek istiyorum."

Bu doğru değildi. LaMoia da bunu biliyordu. Boldt'un ailesine çok yakındı. Boldt birkaç sert virajı alırken arabaya bir sessizlik çöktü.

"Ben araba yarışcısı olmalıydım." LaMoia teşkilatın en iyi şoförlerden birisiydi.

Yol şimdi yerleşim alanlarından çıkmış, sık bir ormanlık alanda döne döne tırmanıyordu. Kulübeler dağın içine saklanmış gibiydi. Pek çoğu görünmüyor, sadece numaralı posta kutuları varlıklarını belli ediyordu. Havada ağır bir çam kokusu hâkimdi. Bir balerinin havaya kaldırdığı kolları ile kıvrık ayak parmaklarına benzeyen ulu köknarların tepe dalları yaşlılıktan ağırlaşmıştı. Boldt yavaşladı ve virajları biraz daha dikkatli almaya başladı. Sokak numaraları yaklaştıklarını gösteriyordu.

"Bu insanların karşısında, bir takım çalışması yapmalıyız. Bir ilgileri olup olmadığını kimse bilmiyor."

LaMoia yerinde dikleşti. "Weinstein'lar öldürmediyse tabii."

"Belki burada kimse yoktur. Belki de Kavalcı bunlardır. Belki de hiçbir şeyden haberleri yoktur."

"Çaktım."

"Eğer rolleri paylaşmamız gerekirse, ben iyi polisim, sense kötü."

"Başka nasıl olabilir ki zaten?"

Boldt önünden geçtikleri posta kutusunun aradıkları olduğunu fark edince durdu, geri geri gitti ve araba yoluna girdi. Ön taraftaki tabelada "Minik Bebekler-Çocuk Yuvası" yazıyordu. Hemen yanında asılı olan daha küçük bir tabelanın üzerinde ise "Tasarımcılık" yazısı vardı. Tam anlamıyla bacasız bir fabrika. Ev küçüktü, ahşap kütüklerden yapılmıştı ve kocaman, dört mevsim yeşil kalan ağaçlarla çevrelenmişti. Çimenlik alan yoktu. Her yer ağaçlıktı. Evin ön kapısına kadar giden yürüyüş yoluna, ağaç kütüklerden kesilmiş dilimler döşenmişti. Ancak bu ormanda, canlı ya da cansız her şey sürekli bir çürüme halindeydi.

Kapıyı, yüzünde hoşgeldiniz gülümsemesiyle bir kadın açtı. Yaklaşık 1.80 boyunda ve alay konusu olacak kadar iri burunlu olan kadın, Boldt'a lisedeki fizik hocasını anımsattı. Sırtındaki rengi atmış süet eşofmanın üstü mavi, altı griydi. Ayaklarında sarı soket çoraplar ve süet espadriller vardı. Saçlarını geriye doğru taramış ve siyah bir bantla tutturmuştu.

"Merhaba. Eğer kayıt için geldiyseniz doluyuz. Ama sizi, bekleyenler listesine...."

LaMoia kadının onları homoseksüel evli bir çift sandığını anlamıştı. Bir an sesi soluğu kesildi. "Bizi mi?"

Rozetini çıkartıp gösterdi. "Ben Çavuş John LaMoia. Bu da Teğmen Lou Boldt." Kadının Seattle'dan olduklarını anlamaması için rozetini çabucak cebine soktu. "İzin verirseniz sizinle biraz konuşmak istiyoruz."

Kadın Boldt'un Kavalcı'dan ya da onun suç ortaklarından görmeyi umduğu gibi herhangi bir savunma belirtisi göstermeden uysal bir tavırla başını salladı.

"Ya siz?"

"Donna Stonebeck."

Kadın onları içeriye aldı ve çam ağacından yapılmış küçük bir masayı işaret etti. Görünürde ipek baskı makineleri yoktu, ama ev belli belirsiz boya kokuyordu. Ufak oturma odası hazırlık sınıfına dönüştürülmüştü.

Boldt evrak çantasından çıkarttığı bir tomar fotoğrafı kadına uzattı. "Dikkatle bakın. Bu çocuklardan hiç tanıdığınız var mı?"

Bunun sıradan bir görüşme olmadığını anlayan kadın biraz ürkmüş görünüyordu. Her bir fotoğrafta 'hayır' diye başını sallıyor ve Boldt'a geçirirken çabucak bir kez daha göz atıyordu. "Bunlar bizim öğrencilerimizden değiller. Şimdiye kadar tek bir şikâyet bile almadık."

"Konu bu değil. Bu bir çocuk kaçırma davası. Seri halinde çocukları kaçıran biri söz konusu."

Kadının yüzünde açık bir hayret ifadesi belirdi. Bu Boldt için hayal kırıklığı olmuştu.

"Çocuk kaçırma mı?" diye fısıldadı. Eğer rol yapıyorsa, bunu gerçekten iyi beceriyordu. Kulağına gelen ayak seslerini onları görünce zınk diye duran üç küçük çocuk takip etmişti. Bir tanesi Asya-

lı, diğeri Kafkasyalı üçüncüsü ise süt beyazı bir teni olan üç küçük çocuk. Üçü de aynı yaşlarda görünüyordu. Beş ile altı arası. Geçirdiği şoku hâlâ üzerinden atamamış görünen Stonebeck onlara dönüp, "Bir dakika sonra geliyorum," dedi. Çocuklar hızla geri dönüp üst kata koştular. Stonebeck kendini bir açıklama yapmak zorunda hissetmişti. "Ben sadece beş çocuğu yatılı alırım. Şu anda üç tane çocuk var. Şiddet nedeniyle boşanmalarda ortada kalan, özel bakım için maddi olanağı olan, ancak henüz bakıcı ailelerine teslim edilmemiş öksüz çocuklar. Biz devlet kuruluşlarından daha iyi bakım sağlıyoruz."

LaMoia, "Kurallara uygun bir Florence Nightingale." diye espri yaptı.

"Tam anlamıyla bir hayırseverlik değil. Çocukların bakımı için oldukça iyi ücret alıyorum. Kahve ya da çay alır mısınız?"

Boldt sütlü ve şekerli çay, LaMoia kahve istedi. Kadın mutfaktan konuşmaya devam ediyordu. "*Tıpatıp Görüntü* ve hazırlık okuluyla da ilgileniyor musunuz?"

LaMoia, "*Tıpatıp Görüntü* burada mı?" diye sordu.

"Onunla dolu bir bodrumum var." Bir yandan da suyu kaynamaya koyuyordu.

"Bir hayli meşgulsünüz o halde."

"Ben yukarıdaki çocuklarla ilgilenirken alt katta tam gün çalışan iki kişi var. Ancak böyle başa çıkabiliyorum.

Daha fazla yere ihtiyacım var. Bir Web sitesi açtık, yaklaşık bir

yıl önce... Ve son üç aydır siparişler ikiye katlandı. Şimdi dünyanın her yerine mal sevkediyoruz. Kore. Almanya. Finlandiya. En büyük pazar ise Japonya. Oradan daha yeni, beş sipariş aldık."

Boldt, "Genelde tişört mü?" diye sordu.

Kadın çaydanlığın başında ayakta kaynamasını bekliyordu. Üzerinde en ufak bir sinirlilik belirtisi yoktu. Boldt onun tedirgin olmasını istiyordu. Onun da olayın bir parçası olmuş olmasını istiyordu.

"Aslında biz tişört yapmıyoruz. Piyasada bunu yapan çok yer var. Biz bebek giysileri yapıyoruz ama bizim beşik üretimimiz büyük bir hızla artıyor. Battaniyeler, yorganlar, yastıklar, kılıflar. Haftada yirmi otuz bebek battaniyesi yapıyoruz. Tanesi elli dolardan. Kadifeden yeni bir ürün yaptık. Sanat eseri gibi oldu. Sihir gibi, biliyor musunuz? Sadece bebeğin yüzü. Her biri yüz dolar. Siparişlere yetişemiyoruz."

LaMoia, "Desenize, iş hızla büyüyor," dedi.

Kadın Boldt'a baktı. "Hazırlık okulunu da bırakmak istemiyorum. Yani biri sevgi için diğeri para, anlarsınız."

LaMoia, "Ne çeşit kayıtlar tutuyorsunuz?" diye sordu.

Kadının yüzünde bir şeyi yakalamış gibi bir ifade belirdi. "Siz ikiniz vergi bürosundan mısınız? Tanrım. O rozete daha yakından bakmalıydım"

Boldt hemen müdahale etti. "Polisiz ve çocuk hırsızlığıyla ilgileniyoruz."

"Bütün o çocuklar mı yoksa içlerinden birini mi tanımam gerekiyor?" Aniden gerçek olanca çıplaklığı ile yüzüne çarptı. "Tanrım! Bununla bir ilgim olduğunu düşünüyor olamazsınız?"

Boldt'un cep telefonu çaldı.

LaMoia kadına, "Kayıtları nasıl yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Kırtasiye işini mi, sanat çalışmalarını mı?" Kadının dikkati, ilerideki köşede mırıltıyla telefonda konuşan Boldt yüzünden biraz dağılmıştı.

"Kırtasiye işini, sanat çalışmalarını, hepsini."

"Sanat çalışmalarının sipariş formları ürünlerle birlikte geri gider. Bizim kırtasiye işimiz...."

"Faturalar?" diye sorarak LaMoia konuya açıklık getirmek için kadının sözünü kesti. "Müşteri isimleri. Adresler. Bu gibi şeyler işte. Size bir isim veririm, siz sipariş formunu bulursunuz."

"Belirli müşteriler mi? Aylara göre dosyalarız."

"Size bir isim verecek olsam?"

"Bir tarih ve bir isim daha iyi olur ama sanırım böyle de bulabilirim. Aylara göre düzenlemede alfabetik sırayı kullandık. Burası dünyanın sonu değil. Bir sene önce haftada beş parça yapardık. Şimdi yirmi beş parça yapıyoruz. Geçen yıl faturaları üçer aylık keserdik. Bu yıl aylık kesiyoruz. Eskiden faturalarımız elden ödenirdi. Şimdi Quicker kullanıyoruz. Burası gerçekten dünyanın bir ucu."

"Faturalarınızı görebilir miyim? Son altı ayın."

"Yetkiniz var mı? Bunu sormam gerekiyor öyle değil mi?"

Boldt telefonu kapatmıştı. "Yetkimiz yok," dedi. "Bu işi mümkün olduğunca gayri resmi tutmak istiyoruz."

"Ama benim faturalarımı yağmalamak istiyorsunuz. "

LaMoia, başıyla onaylayan Boldt'a bir göz attıktan sonra kadına dönüp, "Sizce Web siteniz ne kadar güvenli?" diye sordu.

"Bunun anlamı ne?"

"Web'deki sitenin güvenliği için ne gibi önlemler aldınız?"

"Burası küçük bir işletme, beyler. Size yine söylüyorum, kuş uçmaz kervan geçmez bir dağ başı değil. Biz herkesin gönderdiği türden uyarılar gönderiyoruz. Tüm sorumluluk size ait, diyoruz. Biz müşterilerimizi, bizi doğrudan aramaları ve siparişlerini bu yolla vermeleri için teşvik ederiz. Bu güvenlik sistemlerinin birisi ile bir site açmanın bana kaça mal olacağını biliyor musunuz? Unutun gitsin. Belki işi bile bozar."

"Sizi 800'lü numaralardan mı yoksa santralla mı arıyorlar?"

"800'lü numaralara sahip birine benziyor muyum? Tüm vaktimi bodrumda geçirmiyorum. Haftada birkaç düzine parça yapıyorum, o kadar."

"Bu yüzden vergi yükünden kurtulmak için siparişler Internet aracılığıyla geliyor.."

"Bana siparişler e-mail ile gelir. Oldukça güvenli, öyle değil mi?"

"Bazı müşterilerinizin kimliklerini bulmak istiyoruz."

"Şaka yapmıyorsunuz ya?" Su kaynadı. Kadın içecekleri hazırlayıp verdi. "Benim bilmek istediğim; neden?"

"Sadece birkaç ismi kontrol etmek istiyoruz." Boldt olabildiğince saygılı davranmaya çalışıyordu.

"Tamam ama bunun kaçırmalarla ilgisi ne?"

"Bu polisin işi." LaMoia sertleşmişti.

"Öyle olmalı yoksa burada olmazdınız."

Boldt, "Sizin için sakıncası yoksa," diye araya girdi, "Zaman en büyük düşmanımız."

Kadın çayını bırakıp ayağa kaktı. "Neye isterseniz bakabilirsiniz. Başım dertte mi?" Tedirgin olmuştu.

LaMoia dişlerini ortaya çıkartan ve bıyıklarının iki kanat gibi kıvrılmasına neden olan o kendine has gülüşüyle sırıttı. "Henüz değil."

"Bekâr mısınız?"

LaMoia Boldt'a dönerek, "Burada bekleyin, Teğmen," dedikten sonra birlikte çıktılar. Sesleri basamaklarda kaybolurken kadının, "Belki de her şeye karşın sizden hoşlandım, Bay Tatlı Sert. Hangisi-
siniz?" dediği duyuldu.

"LaMoia."

"İtalyan mı?"

"Katıksız."

"Üstüme fazla gelmeyin."

Boldt konuşmalara kulak misafiri olurken bir yandan da LaMoia'nın bu tip işlerde yakalanmadan nasıl da sıyrıldığını düşünüyordu. Bir gün libidosu başını derde sokacaktı. Pek yakında.

Yirmi dakika kadar sonra bıyıklarının altına yapıştırılmış gibi duran aynı sinir bozucu kendini beğenmiş sırıtışıyla LaMoia göründü. Sağ elinde bir takım faturalar vardı. Kâğıtları sallayarak, "Bingo," dedi.

"Bu işi yapan her kimse, ki Kavalcı olması çok olası, masa altından evlatlık verme işleri yapmak istemiş." LaMoia virajları zahmetsizce alıyor ve yolda iki kat hızla yağ gibi kayıyordu. "Adamın satılacak mallara ihtiyacı vardı. Beyaz bebekler. Güzel ve sağlam mallar."

"Senin şiire gerçek bir yeteneğin var." Boldt bir yandan da bu arabanın nasıl böyle düzgün ve hızlı gidebildiğine şaşarak, gaz ve fren pedallarını nasıl kullandığını izliyordu. LaMoia kadınlarla da böyleydi. Onları çekiyordu. Boldt *Tıpatıp Görüntü*'nün faturalarını inceledi. Arka koltukta son iki yılın evraklarıyla dolu bir karton kutu vardı. Stonebeck işbirliği yapmıştı. Her zaman yaptığı gibi, bir poli-

sin hep yapması gerektiği şekilde, baştan başlayarak ve bir yıl öncenin aralık ayından itibaren San Diego, Los Angeles ve Portland'dan bir iz var mı diye sayfaları karıştırmaya başladı. Shotz ve Weinstein. Her ikisi de bulunmuştu.

"Adamın müşterilere de ihtiyacı var. Belki sözlü siparişlere. Belki sadece evlat edinmek isteyenler listesinden tesbit ettiklerinin kredisini kontrol ediyor, kredisi yüksek olanları seçiyor ve telefon ediyor. Ödersen oynarsın. Bu tiplerden dışarıda bekleyen pek çok olmalı. Bazı listeler beş, altı, yedi yıl bekliyor ve sonra birden sana beş ya da altı aylık konuşmayı öğrenmemiş bir bebek teklif ediliyor. Ne yaparım? Ahlakı filan boş verip bebeği bu adamdan tabii ki satın alırım."

Boldt, "Büyük olasılıkla öyle yaparsın," dedi.

"Sadece varsayımlarda bulunuyorum. Beyin çalıştırıp fikir üretiyoruz burada."

Boldt onun yerine tahminlere kendisi devam etti. "Parlak bir fikre kapılarak bebek giysileriyle ilgili internet sitesine girdi. *Tıpatıp Görüntü* ayağına takılmış olmalı. Daniel Weinstein'ınki gibi dijital fotoğraflı siparişler mükemmeldi. Ve aniden beyaz bir çocuğu nasıl ele geçireceğini anladı. Aşağılık herif. Alıcının adını adresini aldı. Adresler genellikle evleridir. Eğer kredi bilgilerine ulaşma olanağı varsa kredi kartı kayıtlarını yürütebilir..."

"Bu da Shotz'ların trende olduklarını nasıl öğrendiğini açıklıyor. Trish Weinstein da süpermarketteyken...."

Boldt için parçalar yerli yerine oturmaya başlamıştı. Hedefini izole etmeli, darbeyi ne zaman indireceği konusunda bir program ya da bir yöntem tasarlamalıydı. Tüm yorgunluğu aniden uçup gitmişti.

"Bilgisayar konusunda becerikli olmalı."

"Büyük evde bilgisayar öğretiyorlar, Çavuş. Hem de devlet kendi eliyle içeri tıktığı suçlulara öğretiyor. Aileden biri olmalı."

"Bütün faturaları almış olsaydık kendimi daha iyi hissedecektim. Kadının Seattle'a yapılan bir düzine yüklemeyi hatırlaması moralimi bozdu."

"İstediğimiz onun e-mail'leri."

"Alacağız. Gönderecek."

"Neyse ki onları bugüne kadar korumuş."

Boldt haritayı kontrol etti. "Bir sonraki çıkış. Sonra doğuya dön."

"O adamların orada olduğundan emin misin?"

"Trish Weinstein onun aradığını söyledi. Ondan otelin adını öğrenmiş ve adama hapse girmeden önce kıçını kaldırıp eve gelmesini söylemiş. İkna ettiğini düşünüyor."

"Böylece, şimdi biz de kuzen Weinstein'ın şovunu sergilememesi için iknaya çalışacağız."

"Belki bir gün onlara teşekkür bile edebiliriz."

"O nasıl olacak?"

"Eğer Weinstein ve kuzen Daniel, Bayan Stonebeck ile görüşmek için yola çıkmış olmasalardı biz o uçakla gelir miydik?"

"Anlaşıldı."

"Bak, onları pohpohlamalıyız. Bayan Stonebeck'in bir kilometre bile yakınına gelmemeleri için içlerine korku salmalıyız."

"Tanrım, bu işi seviyorum." LaMoia direksiyonda başını arkaya yaslayarak derin bir iç çekti. "Ama bu kiralık araba çok boktan."

OTUZ BEŞ

Boldt, geçen zamanın artık dayanması çok güç gelen baskısı altında *Tıpatıp Görüntü*'nün dökümanlarını büyük bir dikkatle incele-

di. Rhonda Shotz, Hayes Weinstein, kendi Sarah'sı... Stonebeck kendi satış potansiyeline iki ya da üç etkenden yola çıkarak değerinin altında değer biçmişti, ama aslında öyle olsa bile hep birlikte çalışan beş ile on dedektifin işi tamamlamaları yalnızca birkaç saat alırdı. Tek başına bulmak zorunda olduğu Sarah için, Kavalcı'nın kurbanlarıyla listedeki isim ve tarihleri karşılaştırmaya başladı. Önceleri sadece kuşkulanıyordu ama sonlara doğru su götürmez bir şekilde gerçek ortaya çıktı. İpek baskı sipariş zincirinde adamın en az dört kurbanı vardı. Böyle bir bilgi Özel Tim'i alarma geçirebilir, büyük yarar sağlar ve sağlam ipuçlarıyla gerçek şüphelilere giden yolu açabilirdi.

Boldt bütün bunları kendisine sakladı.

Şans ondan yanaydı. Üstelik, bu evrakların ya da Stonebeck'in göndermeye söz verdiği e-mail siparişlerinin içinde Kavalcı'nın bir sonraki kurbanının adı ve adresinin olması da olasıydı. Bütün bu bilgileri toplayıp saklaması sadece bir suç değildi. Aynı zamanda kendi kişiliğine de aykırıydı.

Paylaşıldığı takdirde soruşturmanın ilerlemesine yardımcı olur ve kızı için istenen fidyeye boş verebilirdi ama onun kararı kendi araştırmasını gizlice yürütmekti. LaMoia'yı daha ne kadar tutabileceğini bilmiyordu, ama İstihbaratın 'Gerekli Bilgi' bahanesiyle kırk sekiz saatlik bekleme süresini aşacağına inanıyordu. Son çare olarak Sarah'nın kaçırıldığını anlatabilir ve onun sadakatinin devam etmesi için dua ederdi. Sarah'nın kurtuluşuna karşın bir diğer masum çocuğun daha

kaçırılması konusundaki ikilemi dengeleme çabaları iç kargaşası yüzünden yetersiz kalıyordu. "Yanlış adamı seçtin," diye kendi kendine mırıldandı. "Yanlış polisi seçtin."

Tıpatıp Görüntü'nün faturaları üzerine kargacık burgacık bir el yazısıyla karalanmış notlar işini güçleştiriyordu. Buna karşılık rakamların çok okunaklı olması şaşırtıcıydı. Titizlikle isim isim, tarih tarih , ay ay evrakları inceledi. Seattle'dan bir başka müşteri daha bulabilirse Kavalcı'nın yerini bulup izleyebilecek ve kızına ulaşmanın bir yolunu bulabilecekti. İki kez felaket derecede uykusu gelmiş, ama açıkça tanımlayabileceği bir fatura bulabilmek için daha bir hırsla çalışmaya başlamıştı. Arada bir, yelkovanın dakika başı her ilerleyişinde göğsüne bir darbe indiriliyormuş gibi hissederek, duvardaki saate göz atıyordu. İçinden bir ses devamlı, *Bir başka çocuğu riske atıyorsun*, diye tekrarlayıp dururken sayfaları daha bir hızla geçmeye başladı ve üçüncü kez uykusunun geldiğini hissetti.

John LaMoia, ne çeşit bir öncelikle İstihbarat'ın, Özel Tim'in gereksinimlerinin üzerinde olduğunu varsaydığını merak ediyordu. Çocukların yaşamı bu kadar tehlikedeyken, Boldt nasıl kaynaklarının korunması ve birilerinin kötü duruma düşmesiyle bu kadar ilgilenebilirdi? Ya da işi gizlilik üzerine kurulu olan İstihbarat birimi, Özel Tim'in bilgisi dışında doğrudan doğruya Kavalcı araştırmasıyla mı ilgileniyordu? Boldt'a verdiği sözü tutmasının tek nedeni, ona diğerlerinden çok daha fazla güvenmesiydi. Yapması gereken bürokratik işlemlerden bunaldığı için kararını çok kolay verdi. Cumartesi gecesi, masasında oturmuş, emlak hasarları araştırmasının raporlarını yeniden gözden geçiriyordu. İçten içe Hill'in meydana çıkmasını ve birlikte bir gece geçirmelerini teklif etmesini de umut ediyordu. Kapının her açılışında kafasını kaldırıp bakmamak için kendisini zor tutyordu. Ama Sheila Hill hiç görünmedi. Ve LaMoia yanlız başına çalışmaya devam etti.

En acil durumlarda bile Seattle Polis Teşkilatı'ndaki bürokrasinin yetersizliği her zaman olduğu gibi kendini gösterdi. İnsanlar toplantıdan toplantıya, bir kattan öbür kata hızla gelip giderler, kırtasiye işi hiç bitmez ve pek çoğu asgari ücret alan, 'acele' ibaresini talep formlarında çok sık görmeye alışık işçi temsilcilerinin kontrolü al-

tında ağır aksak yürürdü. Seattle Polis Teşkilatı'nda "eğer tatile ihtiyacın varsa ve eğer bir soruşturmanın sürüncemede kalmasını istiyorsan, arşivden bir dosya için talep formu doldur" sözü sıkça şaka konusu olurdu.

LaMoia, Boldt'un teorisi üzerinde çalışıyordu. Buna göre kırık otomobil camı parçalarının nedeni ya vandalizm ya da hırsızlıktı. Otomobilin camları ya gençler tarafından rastgele tekmelenerek parçalanmış ya da araç teypleri çalan adi hırsızlar tarafından kırılmıştı. Kavalcı bu cam kırıklarıyla dolu yerden birkaç kez geçmiş ve üzerine bastığı cam parçalarını suç işlediği yerlere taşımıştı. Bu Boldt'un düşüncesiydi. FBI'ın, camın laboratuvar raporunu yollamadaki beceriksizliğine sinirlenen LaMoia, sürücülerin eğer saldırıya uğramış-

larsa, sigorta ödemeleri için bunu polise bildireceklerine güvenerek, ilk altı haftanın bütün özel mülk hasar rapor dosyalarını eskiden yapıldığı gibi tek tek okumaya başladı. Olağan olaylardan sıradışı olaylara kadar her şeyi, mantığa uygun gelen bütün hasar raporlarını, bir dolarlık deri ceketin bar fedaisi tarafından yırtılmasından, kıskanç bir âşık tarafından bir stereo teybin kırılmasına ve teras penceresinden sokağa fırlatılıp atılmasına kadar, sprey boyayla boyama, taş fırlatma ve ufak tefek kundakçılık olayları da dahil rastgele vahşet olayları ile ilgili her şeyi okudu. Araçlarla ilgili raporları çok daha dikkatle gözden geçiriyordu. Eğer raporun bir yerinde kırılmış bir ön camdan ya da araba camından söz ediliyorsa bu raporları bir kenara ayırıyordu. Sadece bunlar bile koca bir yığın oluşturmuştu. İlk ipucunu bulduğunda üç saatten fazladır raporları gözden geçirmekteydi.

Bir ipucu yakalamak, nasıl bir ipucu olursa olsun insanı heyecanlandırır. İnsan davranışları alışkanlık haline gelmiş bir sıra izler. Bir insan duş yaparken her zaman vücudunu hep aynı sırayla sabunlar ama bunun farkına bile varmaz. Bir adam yine aynı düzende traş olur. Polisin görevi suçluda mümkün olduğunca fazla davranış kalıbı saptamaktır. Örnekler tahminde bulunmayı kolaylaştırır. Bu da suçlunun yakalanmasını sağlar.

Başlangıçta, kırılmış bir araba camıyla, bir çarşının parkında park etmiş bir kamyon, bir araba, bir minibüs ve bir süpermarket arasında bir bağlantı olduğunu fark etmemişti. Ama Kuzey sınırındaki I5 araba parkındaki dört ihbarda da pencere camının kırıldığının rapor

edilmesi, benzerliği fark etmesine neden oldu. Dördünden ikisinin aynı tarihte, diğer ikisinin ise farklı zamanlarda olması, araba parkında en az üç kez darp olduğunu ve bir hırsızın ya da bir çetenin araba teypleri çalmak için burada kamp kurduğunu gösteriyordu. Kavalcı, bir yerde ve bir şekilde o kırık cam parçasına basmıştı. Kendi garajında, bir araba galerisinde ya da LaMoia'nın topladığı bir yığın raporda söz edilen yerlerden birinde. Ama polislik olasılıklarla oynamaktı ve en büyük olasılık bu park yeri gibi görünüyordu. Alanı biraz daha daraltmak için bir yol olduğunu fark etti ve telefona uzandı. Vaktin çok geç olmasına aldırmadan Bernie Lofgrin'i evinden aradı. Seattle Polis Teşkilatı'nın Bilimsel Tanımlama Bölümü başkanı olan Lofgrin, aranmadıkça hafta sonları çalışmaz ve ne olursa olsun olay yerine gelmezdi, ama iz üzerinde koku almış bir tazı gibi LaMoia'nın bulgularını dinledi. Dedektif cam parçasının hangi model araç ya da araçlardan geldiğinin öneminin arttığına işaret etti. Lofgrin'in FBI'ın Washington D.C'deki adli tıp kurumuna yapacağı her türlü baskının çok yararı olabilirdi. Ardından, Bobbie Gaynes ve ekibinin yapmasını önererek, park yerinde yirmi dört saat gözetim istedi.

Sheila Hill'in resmi emri ve Özel Tim politikasından dolayı Özel Harekât Dairesi İlk Gözetim Timi'nin bir üyesi olan Patrick Mulwright'ı da aradı. Mulwright on ay kadar önce görevde içki içtiği için açığa alınmıştı. LaMoia'nın gece yarısı telefonuna sarhoş bir gemici gibi yanıt veren Teğmen, düzgün konuşabilmek için epey çaba harcadıktan sonra yaptığının pek de farkında olmadan olayı araştırması için LaMoia'yı atadı.

İstediğini elde eden LaMoia Gaynes'i uyandırdı ve ona gözetim için bir rotasyon organize etmesini söyledi. Gaynes ona bir düzineden fazla boş evin gözetimde olduğunu ve Hill'in fazla mesai ödemeleri için nasıl bas bas bağırdığını hatırlatarak bu iş için yeterli insan gücünün olmadığından söz etti ve bir kez daha düşünmesini önerdi.

"Sen de adamlarını çalıştır öyleyse."

Gerektiğinde üniformalı polisler göze girmek ve terfi şansı yakalayabilecekleri bir iş yapabilmek için ücretsiz olarak siviller gibi çalışırlardı.

"Park yerini gözetim altında tut da nasıl tutarsan tut. Gerekirse sen kendin yap."

OTUZ ALTI

Boldt arkasında birinin varlığını sezdi ve kim olduğunu görmek için sandalyesini çevirince ofisin kapısında duran solgun ve bir deri bir kemik kadına baka kaldı. Karısıydı.

Karısının hastaneden çıkışı bir program karışıklığı nedeniyle yirmi dört saat ertelendiğinden burada görmeyi umduğu en son kişi oydu. Bu yüzden nutku tutulmuş halde öylece bakıyordu.

Liz sakin bir tavırla içeriye girdi ve kapıyı kapattı. "Affet beni."

Boldt, acı dolu bir suçluluk duygusuyla ezilirken 'seni affetmek mi' diye düşündü. Sesi çıkmıyordu. Kalktı ve kadına doğru yürüdü.

"Bir aptal gibi davrandım. Acımasızca sana yüklendim..."

Boldt onun artık tanıdık gelmeyen vücuduna sarıldı. Daha önceleri yumuşacık olan vücudunda artık sadece sivri kemikler kalmıştı. "Hayır, böyle davranmakta haklıydın."

"Saçma. Sana korkunç davrandım. Özür dilerim. Lütfen beni bağışla."

İkisi de aynı anda konuşmaya çalışmışlar ve özürleri birbirine karışmıştı.

"Onu geri alacağız," dedi karısı.

"Onu geri alacağız," diyen Boldt'un sesi aynı anda bir yankı gibi çıktı.

"İkimiz birlikte."

"Hiçbir zaman düşünmedim ki...."

"Anlat bana." Kadın kibarca onun kollarından sıyrıldı ve biraz uzaklaştı. "Bana her şeyi anlat. Zaman aleyhimize işliyor öyle değil mi? Öyle olduğunu biliyorum. Tanrı'nın buna izin vermeyeceğini de biliyorum. Tanrı'nın izniyle sağ salim geri dönecektir. Ama sensiz olmaz sevgilim. Sen polislerin içinde en iyisisin."

İşindeki tehlikelere ve zorluklara karşın, kızgınlık ve öfke dolu sözler yerine bu sözleri duyabilmek için çok uzun süre beklemişti. Bunlar o güne kadar karısının hiç söylemediği sözlerdi. Sarah'yı geri getireceğini bilse tüm yaşamı boyunca kadından duymak istediği bu sözleri seve seve iade edebilirdi.

Onun düşüncelerini sezen kadın, "Yanlız değiliz," dedi.

Boldt'un hissettiği o büyük boşluk duygusu kayboldu. O duygunun aslında gerçek olmadığını düşündü. Başka türlü nasıl bu kadar çabuk ve tümüyle yok olabilirdi? Liz'in gelişiyle her şey değişmişti.

"Birlikte," dedi. Nefesi karısının kulağını okşuyordu. Boynunda kadının sıcacık yanağını hissetti. Karısı, rüzgârın kökünden söküp attığı bir ağaç gibi gözyaşlarına boğuldu. "Birlikte," diye fısıldadı. "Onu eve getir." Kendisini bırakıp ağlamaya başladı.

Boldt bir an için kadının kendisine söylediğini sandı ama doğrudan ruhuna işleyen fısıltısını işitti. "Tanrım, lütfen onu eve getir."

"Birlikte," diye fısıldadı. Bu tek sözcük, bildiği her şeyden daha fazla iyileştirme gücüne sahipti.

OTUZ YEDİ

Boldt sabahın dördünde Liz'i uyandırdı. Kadın ya bir kâbusun pençesinden kurtulmak ya da çok uzun bir süredir yanında yatmayan ve özlediği kocasına ulaşmak için kollarıyla havayı dövüyordu.

Liz'in, tüm gücüne gereksinimi olduğu için çok uzun süredir cinsel bir birliktelikleri yoktu ama fiziksel birlikteliği paylaştıkları gecelere nazaran, şu anda aralarındaki sevgi daha güçlü ve daha içtendi. Boldt günlerden beri ilk kez biraz uyuma fırsatı bulmuştu.

"Bir şeyler söyledin," dedi karısına.

"Sevgilim mi? Ne dedim?"

"Yalnız değiliz dedin."

"Tanrı'yı kastettim...."

"Evet, biliyorum. Ama bu ondan da öte bir şey, anlıyor musun? Şimdi neden Portland dosyasını ele geçiremediğimizi biliyorum. Aynı şey San Francisco için de geçerli. Ya ayak sürüyen Büro değil de polis teşkilatlarının kendisiyse ve aynen bizim durumumuzda olan birisi varsa?"

"Öyle olsa, bundan şimdiye kadar haberdar olmaz mıydın?"

"Sence olur muydum? Bizim durumumuzdan kim haberdar? Sarah'dan?"

Odanın ışığını açınca karısı biraz huzursuzlandı.

"Buna inanmak istiyorum. Peki birisinin bilmesi için bir neden var mı? Hill içeriden birisinin bir gazeteciyle çalıştığını düşünüyor ama yanılıyor. İçeriden birisi değil, o birileri, birçok şehirde bizim durumumuzda olan birçok polis. Evet, böyle olmalı."

Kadın biraz ürkmüş biraz da kafası karışmış görünüyordu. "Eğer öyleyse ne olacak?"

"O zaman açıklanmayan bir kanıt var demektir. Hiç açığa vurmadıkları bazı bilgilere sahip olanlar da dahil olmak üzere bizim bilmediğimiz kurbanlar olmalı."

"Senin şu giysi firmasından kimseye söz etmemen gibi."

"Kesinlikle. San Francisco'dakilerden kimseyi tanımıyorum ama Portland'da bir CAP çavuşu var. Adı Tom Bowler. Oldukça iyi tanıdığım bir adam. Bu kaçırmalar üzerinde ve Önemli Suçlar Komitesi'nde çalışıyor. Özel Tim'in bir benzeri. Bowler'ın iki çocuğu var."

"Saat sabahın dördü sevgilim."

"Ben oraya gideceğim. Portland'a." Ayaklarını yataktan dışarı sarkıttı ve doğrulup oturdu.

"Şimdi mi?"

"Sabaha orada olurum. Senin için bir sakıncası var mı? Bugün Pazar. Kimsenin sorusuna muhatap olmadan gidebileceğim tek gün."

"Senin uykuya ihtiyacın var. Sağlıklı düşünemiyorsun. Biraz dinlen."

"Ben oraya gidiyorum."

"Sevgilim, bunu tek başına yapamayacağın hiç aklına geldi mi? Fidye ödemek durumunda kalmamız gibi. Ama kalmayacağız, öyle değil mi?"

"Hayır."

"Öyleyse yardıma ihtiyacın var."

"Hayır. Yapamayız." Kalktı. Kadına biraz daha uyumasını söyledi. "Öğleden sonra dönerim. Bana ihtiyacın olursa cep telefonum açık."

"Sana ihtiyacım var." Boldt daha giyinmeden Liz uykuya dalmıştı.

Sabahın yedi buçuğunda, alacakaranlıkta Columbia nehri günün ilk ışıklarını yakalamaya başlamıştı. Girdap gibi dönen karanlık sular, gökyüzünün gül rengi ve beyaz pamuk gibi bulutlarını yansıtıyordu.

Sahil kuşları ve martılar, giden bir mavna ya da bir römorkör gördüklerinde alçaktan uçuyorlardı. Trafiğin sesi diğer tüm sesleri bastırıyordu. Öyle ki, yeteri kadar uzun bir süre gözünüzü dikip bakacak olsanız tüm gürültüyü nehir çıkarıyor sanabilirdiniz. Boldt kamyoncuların uğrak yeri olan bir lokantada sahanda yumurta yedi ve dört

bardak da çay içti. Garson kadının, yaşına göre biraz abartılı bir saç şekli ve günün bu erken saati için aşırı dost canlısı bir tavrı vardı.

Saat dokuzda Connie Bowler kocasının bir iş üstünde olduğu için dışarıda olduğunu söylüyordu. Boldt, onda bir kez daha aradı. Bu kez kadının sesinde bir mazeret bulabilmek için oluşan panik titreşimlerini hissetti. Boldt Connie ile bir kez karşılaşmıştı. Kendisini yeniden tanıttı, çocukları sormasının ardından şehirden geçtiğini ve bu fırsattan istifade, Tom'u görmekten memnun olacağını ekledi. Kadın, sesinde belirgin bir rahatlamayla çocukların iyi olduklarını söyleyerek kendiliğinden 'Shanty Lantern' adlı bir barın adresini verdi.

Sulama deliği Portland Polis Merkezinden altı blok ötede, adı
 Wang Hong's olan bir Çin restoranının bodrum katındaydı. Gün ışığından karanlığa girince bir an hiçbir şey göremedi. Bar bir Çin yemeği olan yumurtalı ekmek kokuyordu ama İrlanda tarzında döşenmişti. Pek eğlenceli bir bar değildi. Daha çok içkicilerin yerine benziyordu. Burası bir polis barı da değildi. Polislerinki değişik olurdu. Birlikte sekiz saat mesai yaptıktan sonra, evlerine gitmeden önce bir iki saatlerini birlikte geçirmeye hevesli olurlardı. Birbirlerine çatışma hikâyelerini anlatırlar, övünürler ve her şeyi abartırlardı. Spordan, arabalardan ve kadınlardan konuşurlardı. Daphne, polis barları ile ilgili tüm açıklamaları bilirdi. Bazıları araştırmacılara konu olabilirdi, ama gerçekte böyle bir yerde bile polisler bir takım halinde olurlardı. Yaşadıkları onca incitici ve karanlık olaydan sonra takımdakiler kısa bir süre için bile olsa normal insanlarmış gibi yaşamak isterlerdi.

Shanty Lantern, böyle sıkça gidilecek bir yer değildi. Pazar sabahı içeride barmenle ayyaşlardan başka kimse yok gibi görünüyordu. Topu topu on kadar adam. Tom Bowler önündeki masanın üzerinde bir paket sigara ve yarısı boşalmış bir Scotch bardağı ile öylece oturmuş, boş gözlerle dalıp gitmişti. Tepesindeki Sony televizyondan yayınlanan spor tartışmasına ilgisizdi. Boldt bardağın ilk olmadığını biliyordu.

Bowler o anda otuzlu yaşların sonlarındaki bir adama benzemiyordu. Boldt arıyor olmasaydı onu tanıyamayacaktı. Üstünde ketçap mı yoksa kan mı olduğu belli olmayan lekelerle dolu buruşuk beyaz

bir gömlek vardı. Boldt'u görünce, git burdan der gibi başını salladı. Boldt aldırmadı. Bir sandalye çekti ve adamın karşısına oturarak ona baktı. Barmen belki de devamlı müşterisini kurtarmak için onlara doğru yöneldi. Kadının çok kabarık saçları ve çok iri göğüsleri vardı. Gözlerine barın mağaramsı atmosferinde bile görülebilen parlak mavi bir far sürmüştü. Boldt kendisine bir portakal suyu, Bowler için de bir kahve söyledi. Bowler kahve yerine bir Scotch daha istedi. "Seni kim görevlendirdi?"

Boldt açık oynamaya karar verdi. "Senin dosyanı hiç almadık Tom. İşin başında sen vardın."

"Bir günlük sultanlık demek istiyorsun. Sonra Flemming ortaya çıktı. Benim üstlerim hemen eğilip büküldüler ve hemen yağcılığa başlayıp, 'buraya park edin, sayın Federal Polis bey,' dediler. Aklı başında ciddi bir suç birimi kurmuştuk ama Flemming'in davasını temizlemek için her şeye son verdik. O bir canavar, bilirsin -Flemming. Ondan söz ediyorum. Bir diktatör. Kafasının arkasında gözleri var, kulakları yaysa her yerde. Sen daha harekete geçmeden ne düşündüğünü biliyor. Aksi. Her an... bizi kullandığını hissettim. Bizi ustalıkla idare etti, çalıştırdı ve yüzsüzlüğünü hiç saklamadı. Kanıtları biz topladık ama onlar incelediler. İtiraf etmeliyim ki, amigo kızların liderini baştan çıkaran bir takım kaptanı kadar güzel oynadı. İşler kötüye gittiğinde halkın tepkisi, suçlamaları bize yöneliyor. Flemming durumu gerçekten iyi idare ediyor. Ne zaman ne yapacağını çok iyi biliyor. Bizim kokteyl partilerle övünen bir şefimiz oldukça o telefonla çağrılar alıp senatörlerle içki içmeye devam eder. Her şey politik Boldt. Tam bir düzmece ve karalama kampanyası. Eğer soruşturma güneye kayarsa suçlanan kim olacak? Eğer adamlar yedinci seçim bölgesine girerler ve kendilerini bırakırlarsa kim gazetelerde manşet olacak? Sana şunu söylememe izin ver. Radyo şovları kanun uygulayıcılığı yapıyor. Halk, çocuk gibidir. Gereğinden fazla bilgi verirsen çok tehlikeli olabilir." Viskisini bir yudumda bitirdi. "Cehenneme kadar yolları var."

"Çocuklar nasıl?"

Tom Bowler'in çenesi kasıldı, göz bebekleri büyüdü ve bakışları Boldt'un yüzüne kenetlendi. "Ginger! Hey Ginger. İçki!" Tam bir meyhane edebiyatı. "Ne olmuş benim çocuklarıma?"

"Sana bir hikâye anlatmama izin ver Tom. Belki değerlendirmemde bana yardımcı olabilirsin."

"Çocuklara ne olmuş?" diye ancak bir sarhoştan beklenebilecek bir tavırla sordu. Boldt adamın dikkatini kazanmıştı. Bar aniden ısınmış gibi geldi.

"Ne..?"

"Sarah iki yaşına girecek. Buna inanabiliyor musun?" Teneke kutuda getirilen portakal suyundan bir yudum aldı, kutuyu masaya bıraktı ve gözlerini Bowler'ınkilere dikti.

Adamın yüz ifadesi ağır ağır sertleşti. Boldt'un neden geldiğini anlamıştı.

"Bu yüzden sadece varsayımlar üzerine konuşalım. Polisin biri bir olay üzerinde çalışıyor, büyük bir olay, bir seri çocuk kaçırma olayı olabilir ya da böyle bir şey ve diyelim ki yapan kişi aptal değil.

Ya inanılmaz bir şansa, ya da kendisini korumak için diğerlerini gizlice köstekleyecek birine ihtiyacı olduğunu biliyor. Federallerin şov yapacaklarını biliyor. Her yıl on binlerce çocuk kayboluyor. Bu çocukların çoğuyla ilgili hiçbir şey bulunamıyor. Bazıları için araştırma devam ediyor. Ama bu adam imza bırakıyor."

"Ucuz bir flüt."

"Kesinlikle." Boldt duraksadı. Liz'den başka hiç kimseye bir şey anlatmamıştı; şu anda da kendisini hazır hissetmiyordu. "Yapan kişi olay yerinde kanıtları yerel polisin topladığını biliyor. Olasılıkla laboratuvar incelemelerini de onlar yapıyor diye düşünüyor. Bir şekilde, Federallerden çok yerellerin bu davayı çözmede etkin olabileceklerini biliyor."

Bowler'ın şakağından yakasına bir ter tanesi süzüldü. Düşmanına bakar gibi gözleriyle ateş saçıyordu. Sıtmaya tutulmuş gibi titremeye başlamıştı.

"Bir şey daha. Bu işi yapan her kimse, Federallerden, yerel polisten korktuğundan çok daha fazla korkuyor. Sana çocuklarını sordum mu?"

Bowler ışığın yansıdığı bardaktaki viskinin berrak yüzeyine gözlerini dikti. "Boşa yolculuk yaptın."

"Ben sadece varsayımlardan söz ediyorum."

"Liz nasıl?"

"Kanser." Boldt'un sesi sertti. Bundan söz etmek eskisi gibi yüreğini sızlatmıyordu. Bowler'ı konuşturmak için kendisi de konuş-

malıydı. "Ameliyat ettiler. Her yerine ilaç ve radyasyon doldurdular. Şimdi ise dine yöneldi."

"Connie'de *Tanrı'nın Çocukları*'na katıldı. Ya ben!" Viskisini şerefe der gibi kaldırdı.

"İşe yarıyor mu?" Bowler'ın gözlerindeki bakış haklılığını doğruluyordu. "Sana yalvarıyorum, Tom." Sesi titriyordu.

"Diyelim ki bu adam benim olan bir şeye sahip ve ben de onun tek parça halinde geri dönüp dönmeyeceğinden emin değilim." Sesi öfkeliydi. Adamın gözlerini arandı ama olmadı. "Ve diyelim ki, bu yüzden Portland dosyası ile çok ilgileniyorum."

"Dosyayı ben almıştım. Asıl dosyayı. Eve giderken. Bir gece. Bir içki içmek için buraya uğradım. Arabamı açmışlar. Benim arabamı, inanabiliyor musun? Çantam çalındı. Dosya gitti. Üç nüsha yapmıştık ama düzenlemek biraz zaman alır."

"Onların düzenlenmesine ihtiyacım var, Tom. Bulabileceğim her türlü ipucuna ihtiyacım var."

"Hayır bu doğru değil. Senin için en iyisi bu işi kuralına göre yapman. Bunu yaptığına memnun olacaksın." Sözlerinin etkisini arttırmak için bir süre sustu ve Boldt'un gözlerinin içine baktı. "Penny *iyi*. Bundan söz etmiş miydim? Sorduğun için sağ ol."

Tom Bowler ayağa kalktı sendeleyerek sandalyesini geri itti. Sandalyenin ayaklarının sürtünme sesi Boldt'un belkemiğinden doğru bir ürpertinin yayılmasına neden oldu. Bowler ayakta duramıyordu ve adamın içi ölmüştü. Görünürde oyunu kurallarına göre oynamış ve kızını kazanmıştı ama bunun için ödediği bedel ortadaydı. Ama Boldt'un da kızı gitmişti. Shotz'ların da. Weinstein'ların da. Bowler bununla yaşamak ya da yaşamaya çalışmak zorundaydı. Adam yanından geçti ve Ginger'a hesapla ilgili bir şeyler söyledi sonra da arkasına bakmadan yürüyüp çıktı.

OTUZ SEKİZ

Daphne hızla giyindi. Üçüncü kez giysilerini değiştiriyordu. Yüzen evinin banyo kapısının arkasındaki aynada kendisine bakıp yine
 çok frapan göründüğüne karar verdi. Sanki Pazar piyasasına çıkacak Annie Hall gibi. Sabık ve eski nişanlısı Owen Adler ile bir ay önceki akşam yemeğinden beri bu elbiseyi giymemişti. Çıkartıp attı.

Aynaya bakarak bikinisinin altını çıkarttı, altı destekli sutyenini de çıkarıp üstünden çıkanların oluşturduğu yığına katarken aynada kendini inceliyordu. Vücudu solgundu ama kamı sımsıkı ve düz, kalçaları dolgun, baldırları inceydi. Göğüsleri dikti. Meme başları hafifçe yukarı ve yanlara doğru dönüktü. Erkekler, nedeninden pek emin değildi ama, göğüslerini çekici bulurlardı. Gençliğini koruma yöntemlerini izleme konusunda hiç taviz vermezdi. Giden bir arabanın ardından koşan bir köpek gibi o da gençliğinin ardından koşuyordu. Günde altı kilometre koşu, ağırlık çalışmaları. Tüm bunlar Tanrı vergisi değildi. Onları günlük rejimini sıkı sıkı izleyerek kazanmıştı.

Gözlerini, yüzen evinde şöyle bir dolaştırdı. Açık olan ön güneşliklerden ölümcül güzelliğini görmeye uğraşan hiç kimse iskeleden düşmemişti.

Merdivenlerden, anlayamadığı bir nedenle diğer giyeceklerinden ayrı muhafaza ettiği, iç çamaşırlarını koyduğu tavan arasındaki ufak yatak odasına çıktı. Dolabın geri kalanı biri uzun, diğeri çekmeceli, iki kısımdan oluşuyordu ve banyonun zeminine kadar iniyordu. Bir jogging sutyeni takınca kendini daha iyi hissetti. Göğüsleri kamufle olmuştu, hoş öteki sutyenle çok daha iyi görünüyordu ama olsun.

Kendisini olduğundan farklı gösterme çabalarından vazgeçerek, sırtına hatlarını gözlerden gizleyen kot kumaşından arkası biraz bol

bir bahçe tulumu geçirdi. İçine pembe pamuklu bir süveter giydi. Siyah saçlarını geriye doğru fırçaladı ve gözlerinin önüne düşen saçları bir bant ile toplayıp geriye çekti ve kıvrık adını taktığı küçük bir lastik toka ile tutturdu. Sonuçtan hoşnut kalmıştı. Sade. Kendinden emin. Biraz erkek çocuklarını andırır ama çok daha sert.

Kırmızı ışığa fazla yakalanmayacağı bir yol seçerek Honda'sını hızla sürdü. Bugüne kadar Liz Boldt hiçbir şey için onu davet etmemişti.

Attığı her uzun adımın farkında ön kapıya doğru yaklaştı. Seksi ve atletik yürüyüşü doğaldı, ama Liz'in seyrettiğini bildiğinden elinden geldiğince bunu saklamaya çalışıyordu. Kaskatı bir halde yürüdü. Eve doğru yaklaşırken içsel hesaplaşmaya doğru çekildiğini hissediyordu.
Yaşamının pek çok döneminde bu kadının yerinde olmak istemişti. Lou Boldt'a duyduğu ihtiyaç, sadece bir profesyonel olarak değil, aynı zamanda bir kadın olarak da kendini ispatlama çabası doğurmuştu. Sonunda bir gece bir yemek masasının ayakları arasında Boldt'la ateşli ve gürültülü bir birliktelik yaşadığında ise daha da fazlasını istemişti. Aylar boyu karısını terk edeceğini düşünerek onu tüketmekten başka bir şey düşünememişti. Onun çocuklarını da seviyordu. Boldt'la birlikte olmak istemiş, Liz'in canı cehenneme demişti. Ve şimdi Liz cehennem oluyordu. Daphne, içinde o zamanki düşünce ve tutkusundan doğan suçluluk duygusunu taşıyordu. Boldt'tan daha azıyla yetinemediği için nişanını bozmuştu. Şu anda Boldt'a duyduğu sevgi hâlâ devam ederken, kendini garip bir şekilde bu tutkudan arınmış ve Owen Adler ile yeniden başlamak için hazır hissediyordu. Böylesine bir değişim içindeki psikoloğu hayrete düşürüyordu, ama artık Boldt'la birlikte olmak istemiyordu. Onu tanımak, onunla çalışmak zevkliydi, ama artık kalbi o odaya girdiğinde hızla çarpmaya başlamıyordu. Anlam veremediği tek korkusu bu dürtünün Liz'in hastalığının ortaya çıkmasıyla aynı zamana denk düşmesiydi. Bu da, istediğini elde edinceye kadar Boldt'a duyduğu tutkunun elde ettikten sonra yok olması gerçeğiyle yüzleşmesi demekti. Doğru mu değil mi bilmiyordu, ama doğru olması olasılığı kişiliği açısından dehşete düşmesine neden oluyordu. Eğer Liz ölür de, Boldt birlikte olmak isterse onu reddedebilecek miydi? Düşüncelere öylesine dalmıştı ki, kapıda öylece dikildiğini fark

etti. Kapıyı çalmak için kolunu bile kaldıramıyordu. Geri dönmek ve oradan hızla kaçıp gitmek istiyordu. Kapı açıldı.

Daphne sinirliydi. Tüm soğukkanlılığı uçup gitmişti. "Harika görünüyorsun."

"Korkunç görünüyorum." Liz gülümsedi ve dikkatle peruğunu düzeltti. "Bunun altında dımdızlağım." Tekrar gülümsedi. Zavallı kadın sırf kemik ve makyajdı. Vücudunda hiç tüy kalmamıştı. "Senin gibi konuşmak için insanın çok cömert olması gerekir. Teşekkür ederim." Onu oturma odasına davet eden Liz, kahve masasının üzerindeki çaydanlığı işaret ederek bir fincan çay içip içmeyeceğini sordu.

Fincanı ona doğru uzatırken, "Davetime şaşırmış olmalısın," dedi.

"Aslında onur duydum. Bugün evdeki ilk günün öyle değil mi? Sanmazdım ki...."

"Doktorlar bazı şeyleri gereksiz görürler. Kiliseye gitmeyi de öyle ama bu sabah gittim. Yine de tüm kuralları bozmayalım." Fincanını masaya bıraktı. "Sana kanser hakkında bir şey söyleyeyim mi? İnsanı değiştiriyor. Her şeyini değiştiriyor." Sustu. Daphne kadının, yarışa başlamadan önce atletlerin konsantre oldukları gibi, uygun sözleri aradığını fark etti.

"Senin ve benim ortak bir ilgi alanımız var. Son birkaç sene bunun beni kırmasına izin verdim. Sen çok güzelsin, olağanüstü zekisin -Lou'nun düşüncelerine inanmak gerekirse- sen onun kalbinin bir parçasını açıkça büyülemişsin. Sana gerçekten değer veriyor..."

"Liz..."

Kadın elini kaldırarak onun sözünü kesti. "Evet ilgileniyor. Neden olmasın? Niçin öyle hissetmesin?... Sen de cehennemi yaşamış olmalısın."

Kadın, ölümünden sonra kocasının uygun bir aday olacağını mı anlatmaya çalışıyordu? Marazi fikirlerle çocuklarının yetişmesinde onun rekabet duygusunu uyandırıp ilgisini çekmeye mi uğraşıyordu? Daphne buraya ne için geldiğini merak etti. Tuzağın ne kadar aleni olduğunu fark etmesi gerekirdi. Liz Boldt, Daphne'yi kısa aşk ilişkisinden dolayı cezalandırmak niyetindeydi. Buradan hemen gitmeliydi.

"Bana göre o sana güveniyor. Sana inanıyor." Gözleri yaşardı. "Şu anda bu çok çok önemli."

"O senin iyileşeceğine de inanıyor. Hepimiz inanıyoruz."

"Ah, hayır. Düşündüğün bu mu? Benim hakkımda olduğunu mu sanıyorsun? Seni çağırdım çünkü... Oh, hayır. Özür dilerim. Çok özür dilerim! Bunu ölmekte olan bir kadının aşırı duygusal tepkileri olarak mı..." Güldü, şöyle bir etrafına baktı. "Ben ölmüyorum. İyileşiyorum." Canlandı. "Miles yarın eve geliyor."

"Sevindim."

"Onu Kathy'ye sen götürmüşsün. Lou söyledi. Nedenini sormadan yapmışsın. Nasıl bir insan olduğunu görüyor musun? Bunun bizim için ne demek olduğunu biliyor musun, böylesine bir güvenin?"

Daphne gerilime dayanamıyordu. İstemeden ağzından, "Beni neden çağırdın?" sözü çıktı.

"Sebep Lou." Yaşlar gözlerinden taşmaya başlamıştı ama onları silmeye yeltenmedi. Çok zayıf ve nahif görünen bu kadının gücü inanılmazdı. Uzandı ve mermer soğukluğundaki elleriyle Daphne'nin sıcak ellerini avuçlarına aldı. "Hiç kimseye güvenmediğim kadar sana güveniyorum. Kısmen Lou'nun senin hakkındaki çok iyi düşüncelerinden. Birbirimizi iyi tanımıyoruz, öyle değil mi? Kısmen de senin mesleğinde gizlilik esas olduğundan. Bunun bir kez kazanıldı mı bir dolu ilişkide uygulanabilen kişisel bir yetenek olduğuna inanıyorum."

İlişkiler mi? Gizlilik mi? Acaba o konudan mı söz ediyordu? Lou söylemiş olabilir miydi? Gözlerini aşağı indirerek birbirine dolanmış ellerine baktı. İçine oturan suçluluk duygusu ve korku boğazına doğru yükseliyor ve nabız atışı gibi göğsüne darbeler indiriyordu. Soluk alamıyordu. Kahrolası sutyen çok sıkı gelmeye başlamıştı. Eğer sorarsa bu kadına yalan söylemeli miydi? Liz Boldt onun ellerini sıktı ve, "Korkunç şeyler oldu. senin yardımına ihtiyacımız var." dedi.

OTUZ DOKUZ

30 Mart Pazartesi sabahı Firavunların altınına eşdeğerde bir hazine olan laboratuvarın 67 renkli bilgisayar çıktısı LaMoia'ya teslim
 edildi. Bütün fotoğraflar Anderson'ın dijital kamerasıyla çekilmişti. Hepsi de adamın kitap raflarında sakladığı yedek diskten çıkartılmıştı. Üstüne üstlük ek bir ikramiye gibi hepsinde ne zaman çekildiklerini gösteren tarih ve zaman da vardı. Bir işadamının bir motelin araba parkında arabasından inerken, bir odaya girerken ve kırk dakika sonra o odadan çıkarken ardından yenik birinin kederli halini taşıyan bitkin görünüşlü birisi tarafından takip edilirkenki bir dizi resimlerine göz gezdirdi. Resimlerdeki bir sürü konudan ikisi iç içe geçmiş gibi görünüyordu. Kısmen aynı cinsten gençlerin çıplaklığı ve ne olduğu konusunda şüphe götürmeyen pozlar.

Anderson, yaptığı işle müşterilerinden bazılarını ne kadar şaşırtmıştı bilmiyordu ama LaMoia'ya, biraz hayal gücünü biraz da yaratıcılığını kullanmış gibi geldi. Bazı fotoğrafların oteldeki bitişik yatak odasından çekilmiş olduğunu gördü. Aradaki kapıyı açık bırakması için temizleyicilerden birine para vermiş olmalıydı.

LaMoia tüm meslek yaşamı boyunca, kendisini uyarabilecek böylesine açık saçık fotoğrafları bir ya da iki kez ancak görmüştü ama o günler çok gerilerde kalmıştı. Şu anda hissettiği sadece kayıtsızlıktı. Kayıp çocuklar için korkuyor, onları kurtaramamış olmanın yarattığı suçluluk duygusu altında ezildiğini hissediyordu. Bir sürü insan, bir dedektifin hayranlık duymaktan çok başını ezmek için ilgilendiği kirli işlerle uğraşmayı, kötülüğü ve alçakça yaşamayı seçer. Bir süre sonra bu insanların toplumun küçük bir kısmını teşkil ettikleri unutulur. Çünkü umulandan fazla olan sayıları yüzünden insanı şoke eder ve

olduklarından fazlaymış gibi görünürler. Dükkânların ön cephelerine, okul otobüslerine, parklara, üstsüz dansözlere, bir banka veznedarına, bir para kasasının içine ait bir dolu resim vardı. Bir kadının değişik reyonlarda alışveriş ederken çekilmiş tam yedi değişik fotoğrafı bulunuyordu. Genç bir kızın üç fotoğrafı vardı. Belki birinin kızı, belki bir çocuk bakıcısı. Bir aile havuzunda erkek arkadaşıyla çekilmiş resminde erkeğin sadece başı görünüyor, kızınsa yüzü kısmen suyun içinde, pürüzsüz çıplak sırtı ise köpüren suyun üstünde su fışkırtan bir balina gibi çıkıntı yapmış haldeydi. Fotoğraf tomarının sonuna doğru beklediğini buldu. Anderson fotoğrafları 'weinstn. pix' olarak kodlamıştı. İlki hemen dikkatini çekti. Jeffry McNee'nin imalathanesinin bulunduğu, artık onlar için tanıdık olan dış cephesi ahşap kaplamalı bina. Resimlere biraz daha dikkatle baktığında binanın önünde park etmiş duran arabalardan bir tanesinin arka pencereleri ya boyandığı ya da karartıldığı için içerisi görünmeyen beyaz bir minibüs olduğunu fark etti. Sürücü kapısında okunamayan bir amblem vardı. LaMoia onun ilaçlama şirketi amblemi olduğunu düşündü. Ara sıra sıkı bir kanıt bulmak seks yapmak kadar iyi olabiliyordu. Beş fotoğraftan ikincisinde bir binanın dışında yürüyen ve elinde spreyleme tankı ile hortumunu taşıyan başı öne eğik, gri bir basketbol şapkası takmış ve siyah güneş gözlükleriyle yüzünü gizlemiş birisi görünüyordu. Bir iş tulumu giymişti ve yaklaşık 1.80 boyundaydı. LaMoia gönülsüzce de olsa, adamın kılık değiştirmedeki becerisini takdir etti. Adamı doğru dürüst tarif edecek bir tanığı neden bulamadıkları ortadaydı. Adamda tanımlanacak hiçbir şey yoktu. Sadece mat renkli bir işçi tulumu ve ona uyan bir şapka.

Üçüncü fotoğrafı bir poker oyuncusu gibi önüne koydu. Fotoğraf gri bir günde tekne limanında çekilmişti. Makine tam odaklanmadığı için derinlik kötüydü ve resim tulu çıkmıştı. Böylesine kötü bir fotoğraftan Marina'nın hangisi olduğunu bulabileceklerinden emin değildi. Aynı şey fotoğrafın ortasındaki iki kişi içinde söylenebilirdi. "İki," diye tekrarladı. Bu kadar uzak mesafeden ikisinin de sopadan farkları yoktu. Anderson yaklaşmaktan çekinmiş olmalıydı. Resimdeki adam renkli bir eşofman üstü ve kot pantolon giymiş, kafasına iyice aşağı çekilmiş bir beysbol şapkası takmıştı. Yanındaki kadının üzerinde bir blucin vardı. O da güneş gözlüğü ve

bir şapka takmıştı. Tanımlanacak hiçbir özellik görünmüyordu. LaMoia başlangıçtaki hevesinin azaldığını hissetti. Anderson insanların nasıl izleneceğini biliyordu ama iyi bir fotoğrafçı değildi. Tanımlanabilecek hiçbir işaret olmadan böyle berbat fotoğraf çektiği için adama içten içe küfretti. Adam durduğu yeri bir fahişe gibi işaretlemişti. Başkaca da bir şey yoktu. Uzun bir süre bir el büyütecinin arkasına tek göze takılan büyüteç gözlüğüyle fotoğrafları inceledi. Sonuç yine de sıfırdı. Odak bulanıktı ve hiçbir şey belli olmuyordu.

Sondan bir önceki fotoğraf, beş resmin sonuncusuyla ilintiliydi ve Anderson da cinayetinin gizemine katkıda bulunuyordu. Görünürde yeşillikler içinde bir yol vardı, bir koşu yolu ve yaklaşık 1.80

m boyunda koşu giysili bir adam görünüyordu. Bu adamında kafasında bir şapka ve gözlerinde güneş gözlükleri vardı. Bu fotoğraf da çok uzaktan çekilmişti. Sonuncu fotoğrafla bu, hemen hemen aynı gibiydi. Bu resimde koşucunun yüzünün kameraya dönük olması dışında ikisi de aynı anda çekilmiş gibiydi. Ama Anderson paniğe kapılmış olmalıydı, çünkü bu fotoğraf diğerlerinden çok daha bulanıktı. LaMoia, Anderson hâlâ hayattaymış da ne olup bittiğini anlatıverecekmiş gibi hissediyordu.

LaMoia hemen omuz başında durduğu Boldt'a, "Ee?" diye sordu. Boldt'ta aynen "Ee?" diye karşılık verdi. Boldt fotoğrafların öneminin farkındaydı. Eğer doğru ele alınır, ipuçları takip edilerek doğru marinaya ulaşılabilir ve her olasılık değerlendirilirse Seattle Polis Teşkilatı bir sanığı saptayabilirdi. Bunu önlemek zorundaydı ama aynı zamanda fotoğraflardan elde edilecek en ufak ipucuna bile ihtiyacı vardı. İşbirliğini sağlayabilmek için, sırrını LaMoia ile paylaşma dürtüsünü bastırmaya çalıştı. Fidye notu aklından çıkmıyordu. Organizasyon yeteneği ve düzenli bir insan olmasıyla övünürdü, ama masasının ve odasının şu anki dağınıklığı farklı bir hikâye anlatıyordu. LaMoia'nın bu durum karşısında ne düşündüğünü merak etti. Odada korkusunun kokusunu duyabiliyordu. İki düzineden fazla telefon mesajının yazılı olduğu kâğıt parçaları masanın üzerinde darmadağınık bir yığın oluşturmuştu. Ya henüz yanıtlamaya fırsat bulamadığı ya da yanıtlamaya gerek görmediği bir yığın. İstihbarat çalışmalarını

yanlış yönlendirmişti. Ünite karmakarışıktı. Mesajların üzerindeki çalışılıp bitirilmiş iş görünümü veren elle karalanmış bir takım notlar, gerçekte bir zihin karmaşasını açığa vuruyordu. Bir adam, bir koca, bir baba ve bir araştırmacı olarak bir iç çatışması yaşadığının açık kanıtlarıydı. Telefonun yanında yarısı boşalmış ve kapağı olmayan bir aspirin şişesi duruyordu. Kulplu fincanının içinde daha önceden çay olması olası bir pislik küf bağlamıştı. Kâğıt ve dosya tomarlarının üzerinde, bürolarda ihmal sonucu oluşan bir daimi konuk olarak, bir karış toz vardı. Aslında dedektiflerden birisini böyle bir ortamda çalışırken yakalasa, hemen cezalandırırdı.

LaMoia, "Sanki resimler bir hikâye anlatıyor," dedi. "Kavalcı kesinlikle Anderson'ı fark etmiş. Son resimde bu açıkça görülüyor. Fotoğraf 15 Mart saat 16:22'de çekilmiş. Güneş ışığının açısından da belli. İki gün sonra da Anderson küvete bir kuğu dalışı yaptı."

Şeytanın avukatlığına soyunan Boldt, "Fotoğraflarda bir suç işlendiği görülmüyor. Sadece bilinmeyen bir yerde bilinmeyen kişiler. Dört toplantılarında hiç sözü edilmeyen bir bilgisayar diskinden çıkma. Özel Tim'de de hiç sözü edilmedi. Bu diskin alındığına dair bir tutanak tutuldu mu?" diye karşılık verdi.

"Ben yazdım. Hill de her şeyi biliyor."

"Tamam, öyleyse kanıtın mahkemede geçerli olacağını varsayabiliriz. Ama hâlâ bir suç işlendiğini göstermiyor."

"Dosyanın üzerinde Weinstein'ın adı var."

"Weinstein'ın adının bir parçası sadece."

"Bilgisayarlarda böyle yazılıyor."

"Belki öyle, belki değil." Boldt LaMoia'nın bu fotoğrafları Özel Time götürmesine izin veremezdi.

Sarah'nın bulunması için bir şans yaratabileceğinden, becerebilirse o fotoğraflardan elde edilecek ilk bilgiye onun ihtiyacı vardı. LaMoia'nın onları ilk olarak neden kendisine getirdiğini düşündü. Sadece iyi bir talebenin eski hocasına gösteriş yapmak istemesi değildi. LaMoia övgü ya da değerlendirmeden fazlasını istiyor olmalıydı, ama ne? Ve o her neyse, Boldt onu kendi yararına döndürebilir miydi?

LaMoia onun değerlendirmesini çabuklaştırmak için sabırsızlıkla, "Ee?" diye sordu.

Boldt kendini uyuşmuş hissediyordu. Asıl sorunu, ayrıntılı ve hızlı düşünememesiydi. Kulaklarına kadar su ile dolu gibi kafasının içinde, bir bitkinlik yüzüyordu. Aspirin çok kısa bir süre iyi geliyor ama acısını geçirmiyordu. Bununla yaşamak zorundaydı. "Neden?" diye kendi kendine yineledi. "Neden?" Ve yorgun zihninde şekillenen tek düşünceyi dile getirdi. "Bunu Flemming'e götürmekte biraz isteksizsin."

LaMoia bunu bir suçlama gibi algıladı. "Anderson'ın bilgisayarı onların laboratuvarında. Eğer onlar bunları elde ederlerse biz ne zaman duyarız sence? Ben ne zaman olacağını sana söyleyeyim. Önce marinanın yerini belirler ve soruşturmayı tamamlarlar. Ancak ondan sonra lütfederler. Başka türlü olacağına inanıyor musun?"

"Hayır." Ensesini oğuşturmaya başladı. Bu da başka bir dertti. Eski gücünü kaybetmişti. Artık yolun yarısında nefesi tıkanıyordu. Kolları külçe gibi ağırlaşmıştı. Sanki bir başkasına aittiler. "Sen haklısın, eminim. Artık bunun hakkında bir kelime daha edecek olursan....."

"Bununla uğraşacaklar. Böyle bir kanıtla pislikteki domuzlar gibi eşelenirler. Marina'yı santim santim didiklerler ve bir kez buldular mı biz de artık Kavalcı'nın tutuklandığını gazetelerin ön sayfalarından öğreniriz."

"Haklı olabilirsin." Aslında tek kelimesine inanmıyordu. FBI'ya büyük bir aşkla bağlı değildi. Yararını gördüğü ölçüde zararını görmüştü ama Flemming diğerlerinden daha değişik vuruyordu. Adam bu işin bitmesini istiyordu. Kavalcı'nın tutuklanıp cezaevine konmasını herkesten daha fazla istiyordu. Boldt, Büro'nun başarısızlığı affetmediğini bildiğinden, onun bu olayı bu kadar uzun süre nasıl yönetebildiği konusundan pek emin değildi. Aslında San Francisco'daki kaçırma olayından sonra iki büyük şehirde de başarısız olduğu için olaydan alınması gerekirdi. Ya doğru yerlerde dostları vardı ya da kaçırma konularında bir polis olarak ünü ondan önde gidiyordu.

"Haklı olduğum konusunda haklısın, lanet olsun."

LaMoia oltaya gelmişti. Boldt biraz daha deşmeye karar verdi. "Sen onları yenmediğin sürece. Burası bizim şehrimiz, John. Bunlar da bizim marinalarımız."

"Kesinlikle! Ben bilmiyor muyum? Allah kahretsin. Doğru. Bi-

zim şehrimiz. Lanet olsun! Ama o fotoğraf! Şu iki resme bak. İçlerinde hiçbir şey yok, sadece bir grup gemi direği. Onları tanımlamaya yarayacak hiçbir şey yok. Bu Anderson'ın yaptığı işin içine etmesine benziyor. Oralarda kaç tane marina ve gemilerin toplandığı yer var, biliyor musun? Union gölü, Washington gölü, Sahil, Mercer adası, Kirkland, Medina. Tanrım! Vashon, adalar. Hey Tanrım! Bunun sonu yok."

LaMoia'nın kıvranış nedenini bilen ve bunu kendi çıkarına kullanan Boldt, "Ve sen bunu benim bulmamı istiyorsun," dedi. Dostluklarını kasıtlı olarak kötüye kullanıyordu. Bir deliğe kıvrılıp ölmek istedi.

Önerisi LaMoia'nın ayılmasına neden oldu. Eski çavuşuna dikkatle baktı ve sırıttı. "Seni kullandığımı mı söylemek istiyorsun?" Her şeyi ters anlamıştı. "Öyle. Aşağı yukarı doğru. Eğer bunu ben yapacak olsam fotoğrafların varlığı ortaya çıkar ve Flemming'le kafalarımız tokuşur. Bu da Hill'le kapışmama neden olur. Sonuçta çarşafa dolanan yine ben olurum. Bu konuda kimden yardım istesem bunun Özel Tim'le ilgili olduğunu bilir. Ama İstihbarat öyle değil. Bütün gün buralarda ne haltlar karıştırdığınızdan kimsenin haberi olmuyor. Herkes kendi eteklerinin altına baktığınızı sanıyor ve insan gücüyle ne..."

"Ben ayak işleri için muhbirleri kullanırım."

LaMoia biraz utanmış göründü. "Düşündüğüm bu. Evet. Renkli bir elektrostatik fotokopi makinası, bir Xerox. Seninkilerin biraz çevrede dolaşmaları ve bir şey çıkıp çıkmadığına bakmaları."

"Benim muhbirler yatçılık çevrelerinde pek çalışmazlar. Onlar güverte tayfası değil, John."

Boldt, LaMoia'nın teklifinin üstüne hemen atlamış olmak istemedi. Hiçbir polis angarya bir işe kendiliğinden talip olmazdı çünkü kadın olsun, erkek olsun, hem yerini korumak hem de uzmanlığını savunmak için zaten çok fazla zaman ve güç harcardı. Boldt önce teklifi reddetmek zorundaydı. "Birkaç üniformalı kullanabilirsin."

"Sızıntı olur."

"Zor." Oysa olacağını çok iyi biliyordu.

Boldt'un umduğu gibi, LaMoia elindeki kozu kullandı. "Ben sana *Tıpatıp Görüntü* için kırk sekiz saatimi verdim."

"Bütün ayak işlerini ben yapmıştım. Bu biraz farklı." Hemen kabul etmemek için artık tüm gücünü kullanıyordu.

"Yetmiş iki saat. Senden üç gün çalışmanı istiyorum. Sonra Özel Tim'e teslim ederim."

"Kırk sekiz saat." Aslında kanıtı bir iki hafta tutmak isterdi ama onun teklifinden de kısa bir süre önerdi.

"Resimleri sadece sokaklara salmak bile bir gününü alır. Sokaklara dağıldığında bana kırk sekiz saat ver, aynen benim sana verdiğim gibi." Ve sonra nadiren kullandığı hatta hiç kullanmadığı bir söz söyledi. "Lütfen, Çavuş."

Boldt, "Sen değiştin," dedi. LaMoia'nın bu yergiyi bir övgü olarak kabul edeceğini biliyordu.

LaMoia, Boldt'un bir sözünü tekrarladı. "Olayları yaptığın anlaşmaların yardımıyla çözersin. Bir keresinde bilge bir eski asker bana böyle demişti."

Boldt, "Defol buradan," dedi. Fotoğrafları tutan eli terlemişti.

LaMoia gittikten sonra Boldt fotoğrafları bir büyüteç ve mücevhercilikte kullanılan mercek gözlüğüyle bir saat kadar inceledi. Ve ancak ondan sonra uğraşmaktan vazgeçti. Hiçbir şey bulamayacağını anlamıştı. Durumu tam bir "Bir ağaçla orman" başlığına denk düşüyordu. Son zamanlarda dedektifler bir kanıt bulabilmek için olay yerlerini adeta tırnaklarıyla kazır olmuşlardı. Ancak ondan sonra testler için Seattle Soruşturma Departmanı laboratuvarına devrediyorlardı. Çoğunlukla da laboratuvarın bütün yanıtları bulacağına olan inançları, laboratuvar bağımlılığına dönüşüyordu. Artık kimse eski moda polislik yapmıyordu. Tam bir saatini okunabilir bir plaka, bir yer işareti, yardımcı olacak ufacık bir iz bulabilmek için fotoğrafları milim milim tarayarak harcamış ve işte tam vazgeçtiği anda onun hep önünde olduğunu fark etmişti. Keşfettiği şey bir işaret veya bir numara değildi. Çok daha basit bir şeydi. Resmin tam ortasında duruyor ve kendisine bakıyordu.

KIRK

Dr. Ronald Dixon'ın evi 16. Doğu Caddesi'nin batı yakasında, Volunteer Parkı'nın yakınında, Victorya tarzı mimarisiyle etkileyici üç katlı bir binaydı. Orasına burasına mermer heykeller ve antikalar serpiştirilmişti; muhteşem bir Steinway piyanonun bulunduğu oturma odasının tabanına Heriz halıları serilmişti. Ortadaki yüzleri birbirlerine dönük iki kanepe ile aradaki ceviz ağacından kahve masası, rafında yumurta kabuğu beyazına boyanmış sürekli tıkırdayan cam kapaklı bir saatin durduğu şömine ile dik bir açı oluşturacak şekilde yerleştirilmişti.

Boldt ona kapıyı açan Dixie ile pek çok kez en sevdikleri caz parçalarını dinledikleri bu odayı iyi biliyordu. Dixie geldiği için ona teşekkür etti.

Boldt, "Sesinden çok acil olduğu belli oluyordu," dedi. Böylece öğle yemeği saatinde neden geldiğini de açıklamış oluyordu. Dostlukları on seneyi geçeli çok olmuştu. Dixie nadiren yardım isterdi. Hatta bugüne kadar hiç istememişti.

Ev sahibi Boldt'u oturma odasına yönlendirdi. Teğmen köşeyi döndü ve zınk diye durdu. Arkasından gelen güvenilir dostuna bir göz attı ve sonra tekrar odaya ve oradaki insanlara döndü. Bir tuzak! İlk düşüncesi dönüp koşarak kaçmaktı. Kaçmak ve bir daha hiç kimseye güvenmemek.

Daphne Matthews, hayranlıkla, çekiçle dövülerek üzerine süslemeler yapılmış, mika gölgeliği olan antika bronz bir masa lambasını seyrediyordu.

LaMoia'da ayaktaydı ve sırtını şöminenin rafına dayamıştı. Kan çanağına dönmüş gözleri hocasının üzerine sabitlenmişti. Seattle

Soruşturma Departmanı'ndan Bernie Lofgrin elinde bir bira bardağıyla kanepedeydi. Bobbie Gaynes piyanonun taburesine bacaklarını ata biner gibi açarak oturmuş, elleriyle tabureyi tutarak öne doğru eğilmişti. Biribirlerini çok iyi tanıyan bir gruptular. Birlikte çalışan bir aile. Boldt bakışlardan ve sessizlikten hoşlanmadı. Açığa çıkmıştı. Kim? LaMoia mı, Daphne mi? Sağındaki bol pencereli ve güneşli odadan çıkan biri görüş alanına girdi.

"Bu bir müdahale." Konuşan Liz'di.

Gözlerinin önüne gelen kendi yaşamı değildi. Sarah'nın video klipte yalvaran gözlerle ve korkunç bir sesle "Baba!" diyen görüntüsüydü. Onun seslendiği bu insanların hiçbirisi değildi, kendisine seslenmişti. Babasına. Ne Tanrı'nın cezası anlama gelirse gelsin, bu müdahalenin bir parçası olmak istemiyordu. O bir alkolik değil, kızını geri isteyen bir polisti.

"Bunu tek başına halledemezsin sevgilim. Ne kadar çok istersen iste. Ve Tanrı biliyor ya, seni bunun için çok seviyorum," dedi Liz. Şimdi açıktan açığa ağlıyordu. "Yapamazsın. Yapamayız. Bunlar bizim en yakın arkadaşlarımız. Bize yardım edebilirler."

"Liz, sen ne yaptın!"

Onun daha fazla konuşmaması için Daphne, "Eğer çok dikkatli olursak..." diye söze girdi.

"Sana soran olmadı!" Derisi uyuşmuş, içine bir ürperti yayılmıştı. Liz kızlarını öldürmüştü. "Ya da sana ya da sana..." diye bağırmaya başladı.

Daphne bir psikolog gibi değil, bir dost sesiyle, "Bize karın söyledi," diye karşı çıktı.

LaMoia öfkeyle araya girerek, "Bize sen söylemeliydin," diye çıkıştı. "Ne yapacağımızı düşündün? Seni gammazlayacağımızı mı?"

"Bu senin için değil, bu Sarah için," dedi Daphne.

"Bunun ne için olduğu hakkında bana ders vermeye kalkma."

Karısına döndü. "Bunu konuşmuştuk. *Hiç kimse bilmeyecekti.*" Sesi acıklıydı.

"Ve hiç kimse bilmiyor." Dixie çınlayan bariton sesiyle araya girmişti. "Sadece biz biliyoruz, Lou. Sadece bu odada bulunanlar. Bu tek kişinin yapacağı bir iş değil, bize ihtiyacın var."

"Sen kızını bulmak istiyorsun. Biz de onu bulacağız. Sen Özel

Tim'in içine etmek istiyorsun, dostum. Biz de onun içine edeceğiz ama iyi edeceğiz!" diyerek LaMoia da söze girdi. Her zamanki sırıtışıyla gülümsedi. Kendine çok güvenen bir ukala gibi.

"Gerekirse bazı kanıtları ortadan yok edebiliriz," dedi Lofgrin.

Bobbie Gaynes piyanonun başında doğruldu. "Çavuş benim park yerindeki gözetim işine geri dönmem gerek. Ne bilmek istiyorsun? Bu işte seninleyiz. Hepimiz küçük Sarah'yı seviyoruz. Hepimiz seni seviyoruz. Bu yüzden nankörlüğü bırak ve hepimizi çalıştıracak bir yol düşün. John beni buradan indirir misin?"

"Tamam."

Gaynes Boldt'a doğru yürüdü, parmak uçlarında yükselerek uzandı ve onun yanağından öptü. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Boldt'un boğazına bir şey düğümlendi.

"Şimdi kendi Özel Timi'ni kurdun, Çavuş. Bu fırsattan yararlan." Ve gitti. Geniş sokak kapısı arkasından gürültüyle kapandı.

LaMoia saatine baktı. "Açıklamaların ve bir plan yapmamız için ancak iki saatimiz var. Ofisten kuşku uyandırmadan ancak bu kadar ayrılabiliriz."

Dixie, "Çay ve sandviçimiz var," dedi.

LaMoia eliyle kanepeyi işaret ederek. "Otur Çavuş," dedi.

Boldt oturdu. Fakat dedektifin değil, karısının yanına.

Toplantı birkaç dakika sonra ciddi bir havada başladı.

KIRK BİR

İstihbarat'ın büroları sakin, sessiz ve çalışabilmek için ideal ortamlardı. Boldt sessizliğin değerini biliyordu. Telefonlar yumuşak bir tonda adeta mırıldanır gibi çalıyor, kısık seslerle verilen yanıtlar duyulmuyordu. Sırlar: Sürekli değiş tokuş edilen bilgilerin iki yönlü trafiği. Dışarıda uzun bir aradan sonra yandaki binaların pencerelerine gümüşümsü fırça darbeleri vuran güneş, ilk kez yüzünü göstermişti.

Sırrının açığa çıkması, bitkinliğinin üstüne eklenmişti, ama muazzam bir rahatlama hissediyordu. Kızının durumuyla ilgili gerçekleri saklamanın ağırlığı üzerinden kalkınca enerjisini konsantrasyonunu kazanmış, dikkatini toplayabilmişti. Tüm vaktini *Tıpatıp Görüntü* faturalarıyla aynı sabah erken saatlerde Stonebeck'in gönderdiği e-mail siparişlerini yeniden incelemeye verdi.

Sarah'nın video klibinin çekildiği 25 Mart günü, saat 12:02'de hangi istasyonun hava alarmı verdiğini bulmak için Kuzeybatı Washington'a yayın yapan bir sürü kablolu televizyon kanalıyla bağlantı kurmaya çalıştı. Tam bir televizyon kanalıyla telefonda konuşurken resmi bir polis konuşmasını böldü.

"Bir konuğunuz var, Teğmenim. Bir kadın."

Geleni bir muhbir sandığından, "Konuk istemiyorum. Onu bir başkasına devret," diye yanıtladı.

"Kadın şehir dışından gelmiş. Acil olduğunu söyledi. Öyle sıradan biri değil, Teğmenim. Gelen, bir hanımefendi. Ona ne diyeyim?"

"Şehir dışından mı?"

"Nereden olduğunu söylemedi."

"Bir avukat olmalı. En azından ismini almalıydın. Zaten işim başımdan aşkın."

Üniformalı kadın şöyle bir dikleşti. "Bana adını vermedi ama dün görüştüğünüzü söyledi."

"Dün mü?" Boldt, birden geçen yirmi dört saati anımsayamadı. Telefona iliştirdiği not defterine baktı. Pazar. Boş. Bir anlamı yok. Randevusuz gelip kurnazlık etmeye kalkan biri olmalıydı. Dün günün büyük bölümünü Portland'da harcamıştı. Sandalyesinden uzandı. Polis önünden çekildi. Boldt kapı pervazının kenarından dikkatle dışarı baktı.

Kadın otuzların ortalarında, iyi giyimli, kısacık saçlıydı; tel çerçeveli gözlükleri yüzüne zeki ve düşünceli bir görünüş veriyordu. Yüzü tanıdık geldi, ama adını hatırlıyamadı. Bir kez daha dikkatle bakarken kadın gözlendiğini hissetti, döndü ve göz göze geldiler.

"Connie," diye bağırdı. "Connie Bowler."

Gerçekten de dün onunla görüşmüştü. Kadın, sarhoş kocasını nerede bulacağını söyleyerek kendisine yardımcı olmuştu. Sanki üzerinden bir hafta geçmiş gibiydi.

Boldt kadına oturması için bir sandalye gösterdi ve özel görüşebilmek için kapısını kapattı.

Kadın sıkı sıkı çantasına sarılmıştı. Saralı da en sevdiği battaniyeyi böyle tutardı. Çantayla birlikte elinde büyük bir de zarf vardı. Gözlerini zarftan ayırmakta zorlandı.

"Eğer Tom sorarsa, buraya alışverişe geldiğimi söyleyeceğim. Ama sormayacaktır, o yüzden sorun yok." Tiz ve yüksek bir sesle konuşuyordu. "Bu biraz abartılı çünkü Portland'da alışveriş iyidir, ama burada dostlarımız var. Sizinle Elizabeth bunlardansınız ama bunu söylemeye cesaret edemem çünkü araştırabilir."

"Tom ne kadardır böyle içiyor?" Konuya dümdüz girmezse kadın hiç girmeyecekti.

"Elizabeth nasıl? Çok üzüldüm. İşittiğimde..."

Boldt bir yirmi dakikayı karşılıklı iyi niyet dilekleriyle geçirmek istemiyordu. "Sanırım daha iyi." Artık bu tür sözlere sinirlenmeye başlamıştı. "Tom ile onun şu çocuk kaçırma davasını görüşmek istemiştim..."

"Kavalcı."

"Evet."

Kadın çantasının zincirini elinde evirip çevirmeye başladı. Göz-

lerini sürekli kaçırıyordu. Sonunda büyük zarfı uzattı. Boldt, açmak için can atmasına karşın hemen açmayıp yanına koydu.

"Burada olmamın nedeni bu. Gelme nedenim. Tom..." Kendini tutarak sustu ve kapalı olup olmadığından emin olmak ister gibi büronun kapısına doğru baktı. "Birbirimizi iyi tanımıyoruz öyle değil mi?"

Boldt, Bowler'ı şubeler arası rutin bilgi alışverişinden tanıyordu. Bir defasında konuşmacı olarak katıldığı Kuzeybatı Emniyet Güçleri Kongresi'ne Bowler de yetkili olarak katılmıştı. Kadını rahatlatmak için, "Yeteri kadar tanıyoruz," diye yanıt verdi.

"Tom Kavalcı olayında yetkiliydi. Bunu biliyor muydunuz?"

"Evet. Dün gelmemin nedeni buydu. Penny hakkında bir şeyler soracaktım."

Kadının yanakları kızardı. Çok şey anlatan bir görünüştü. Boldt içinin kaygıyla dolduğunu hissetti. Connie Bowler resmi bir polisin geçtiğini görünce tekrar endişeyle kapıya doğru baktı. Polisin işitemeyecek kadar uzaklaştığına ikna olduğunda fısıltıyla, "Penny soruşturmanın ikinci haftasında kaçırıldı," dedi.

Boldt için bu bilgi, Kavalcı'nın düzenli olarak yerel polise şantaj yaptığının bir göstergesiydi. Her şehirde birileri elde edilen kanıtları bozuyordu. Flemming ve FBI başından beri yanlış yönlendirilmişti. Sheila Hill de bundan kuşku duymuştu. Şimdi Connie Bowler bu kuşkuyu doğruluyordu.

"Tom bundan hiç söz etmez, ama ben onun kanıtları gizlediğini biliyorum. Dava dosyasının çalındığını söyleyerek onu FBI'dan gizledi. Ama doğru değildi. Bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğim. Demek istediğim.... Zaten oldu, öyle değil mi? Saralı. Tom bana söyledi. Ve bütün o diğer çocuklar. Çok üzgünüm. Biliyorum, eğer Tom... Ama anlamalısınız... Onu sağ salim geri aldık. Penny... Bütün düşüncemiz buydu." Kadının gözleri yaşlarla doldu, dudakları titredi ve yüzü havası kaçan bir balon gibi çöktü. Gözyaşları yıldız gibi parlayarak göğsüne, bluzunun üstüne damlıyordu. "Ve Tom, nedeni ne olursa olsun, soruşturmayı kasıtlı olarak baltaladığı ortaya çıkarsa rozetinin, her türlü hakkının elinden alınacağını ve sokağa atılacağını biliyordu. Her şeye baştan başlamaya hazır değiliz. Çocuklarımız ve yaşamımız söz konusuydu."

Boldt bir yandan kadını dinlerken bir yandan da daha şimdiden Kavalcı'nın isteklerine karşı çıktığını biliyordu. Bu işe karışmakla yanlış yaptığını düşünerek içini büyük bir korkunun sardığını hissetti. Bowler'ın yaptığıyla yaşayamayacağının farkındaydı. Connie Bowler'ın göz yaşlarıyla yol yol olmuş yüzü görüşünü kapatıyordu. Gözünün ucuyla Daphne'nin ofise girmek üzere olduğunu görünce elini kaldırarak onu durdurdu. Connie döndü ama sadece dönüp giden kadının sırtını görebildi. Bir şey sormadı.

Connie yavaş bir sesle, "Penny iyi. Üzerinde bir iz kalmadı. Bilirsiniz... Hiçbir şey. Adam ona kötü bir şey yapmamış," dedi.

"Adam mı?"

Sorusu kadını şaşırttı. "Çocuk hırsızı. Bir kadın böyle bir şey yapamaz."

Boldt bildiklerini kendine saklayıp kadını yalanlamadı.

"Tom onunla hiç görüştü mü?"

Kadın başını salladı. "Hayır. Olsa bana söylerdi." Tekrar ağlamaya başladı. "Üç haftadan fazla ondan haber almadık."

Sarah altı gündür kayıptı. Üç haftalık bir süreyi aklı almadı.

"Penny, Clackamas'da bulundu. Şehir merkezinde büyük bir süpermarkettir. Çocuğumuzun adı, adres ve telefon numaramız bir karta yazılmış ve cebine konmuştu. Kayıp bir paket gibi öylece bırakılıvermişti." Daha hızlı ağlamaya başladı ve mırıltıyla, "Hiçbir şeyi yoktu. Birazcık korkmuştu, hepsi bu," dedi.

"Kart, elle mi yazılmıştı yoksa baskı mıydı?

"Tom, bilgisayar dedi." Gülümsemek için kendini zorladı. "Her ikinizin de aynı soruyu sormanız ilginç değil mi? Onunda bilgisayardan söz ettiğini hatırlıyorum. Öyle bir zamanda onun bununla ilgilenmesine şaşırmıştım."

Boldt kuru ve boğuk bir sesle, "Bu olay hakkında Tom'la konuşmam gerek," dedi.

"Ona sizinle konuşmak zorunda olduğunu, bu işin devam etmesine izin veremeyeceğimizi söyledim, ama o önce Penny gelir dedi. Penny'yi korumak ve kurtarmak için şeytanla iş birliği yapmıştı ve şimdi bütün bunları kaldırıp sokağa atamazdı."

Boldt, Connie Bowler'ın şu anda yaptığını yapacak cesareti olup olmadığından emin değildi. Sarah'yı sağ salim geri almak ve her şeyi yeni baştan tehlikeye atmak.

"Bizim karşılaştığımız şey... Yaşadığımız olay... Eh, biliyorsunuz, öyle değil mi? Sizler anlayabilirsiniz. Bu yüzden Tom'a anlatmaya çalıştım. Eğer birisine söyleyebilirsek..." Tekrar ağlamaya başladı. Ciddi bir sesle söyledikleri, bir baba olarak Boldt'un içine oturmuştu. "Hiç kimse bizim yaşadıklarımızı artık yaşamamalı. Bunun durdurulması gerek." Boldt'un dik bakışlarını görünce gözleriyle sessizce yalvardı ve ayağa kalktı. Gözyaşlarını silerek kalın zarfı işaret etti. "Adresimizi üzerine yazdım. Lütfen bunu bana geri gönderin. Tom hâlâ ara sıra bunlara bakıyor."

Boldt biraz beklerse fotokopi alacağını söyledi. Kadın tamam deyince onu ofiste bırakıp çıktı. Fotokopileri çekerken LaMoia'nın dosyalarının fotokopisini nasıl çıkardığını anımsadı.

Eğer bir şey yapmazsa, eğer Kavalcı'nın bu kaçırma işine devam etmesine göz yumarsa, Sarah hiçbir zarar görmemiş olarak geri dönecekti. Bu olasılık onu tedirgin ediyordu ama Bowler'ın viski bardağının önündeki hali gözünün önüne gelince hızla fikrini değiştirdi. Çocuk kurtulmuş ama babası yok olmuş, bir aile dağılmıştı.

KIRK İKİ

FBI'ın, Seattle'da yeni Eyalet binasındaki Washington Eyaleti Gezici Ofisi, Daphne Matthews'a doktor muayenehanelerini çağrıştırmıştı. Odanın kokusu, arabaların dikiz aynasına asılan ya da bagaja konan, ufak yeşil çam ağacı şeklinde koku kartonlarını hatırlattığı ve bu koku hafızasında hiç silinmeyen, ateşle dağlanmış gibi iz bırakmış olan bir olaya ait olduğu için, burada oturmaktan fena halde rahatsızdı. Sadece koku bile içini koşarak kaçma isteğiyle dolduruyordu.

Burada bulunmaktaki amacı, bir FBI ajanını oyuna getirip Seattle Polis Teşkilatı'na bilgi aktarmasını engellemekti. Deneme iyi gitmişti. Boldt -ve onunla birlikte Saralı- kurtarma operasyonuna katılan, işlerinin ehli ve gerçekten sadık kişilerden oluşan bir takım tarafından destekleniyordu.

Flemming'in istihbarat elemanı olarak Kay Kalidja'nın FBI'ın kaynaklarına sınırsız giriş yetkisi, becerebilirse onu çok değerli bir müttefik konumuna sokacaktı. Randevusuz gelerek onu hazırlıksız yakalamak istemişti. Ufak odada on dakikadır oturuyordu. Resepsiyonistin arkasındaki duvarda devlet başkanının, FBI başkanı ve WSFO'nun bir özel ajanıyla birlikte çekilmiş bir resmi asılıydı.

Kalidja güvenlik girişinde belirdi ve onu beklettiği için özür diledi. Daphne onun arkasından içeri geçti.

"Bu delik bize dar geliyor. Ofisimi iki kişiyle paylaşıyorum." Daphne'yi sıkışık ve dağınık odasına soktu ve kapıyı kapattı. "Bize içerliyorlar tabii ki yerel ajanlar. Washington'dakilerin buraya gelip kendilerine ne yapmaları gerektiğini söylemelerinden hoşlanmıyorlar. Görünüşte işler her zamanki gibi yürüyor, ama bize fena halde içerliyorlar. Bir sandalye çekin. Bulabilirseniz tabii."

Ofisin duvarları FBI'ın logosunu taşıyan ve sayfaları çıkarılıp

takılabilen dosyalarla dolu kitap raflarıyla doluydu. Masanın başına karşılıklı oturdular. Daphne gerçek niyetini saklayarak yalana başvurdu. "Beni beyin gerektirmeyen ne kadar iş varsa onlarda görevlendiriyorlar. Hiçbir erkek personeli görevlendirmeye cesaret edemedikleri tüm tapon işlerde."

Kalidja anlayışlı bir tavırla, "Burada da aynı, seni temin ederim," diye yanıtladı.

Daphne bu ortak noktayı işlemeye karar verdi. "Bizim kafamızı kullanmaktan aciz olduğumuzu düşünüyorlar."

Kalidja güldü. "Ayrıca onların umurunda olan beyinlerimiz değil." Uzun ve zarif bir boynu vardı. Bir model gibi görünebilmek için epeyce çalışmış olmalıydı.

Daphne kadının gözlerinin içine bakarak, "Hiç sana ait fikirleri başkalarının ne kadar çabuk sahiplendiğini fark ettin mi? Aniden bütün itibarının sümen altına gittiğini?"

Özel ajan Kay Kalidja, Daphne'nin bir iyilik istemek için geldiğinin pekâlâ farkındaydı, göz temasını bozmadı. Daphne, Thompson'ın dövme hakkındaki çalışmasını onun önüne koydu. "Sizin bilgi kaynaklarınız bu vücut işaretiyle ilgili bilgileri sakladılar, öyle değil mi?"

Kalidja fotokopiyi parmak uçlarıyla tuttu.

"Sol kol," diye Daphne ekledi.

Kalidja neredeyse bağırır gibi, "Onun mu?" diye sordu. "Kavalcı'nın mı?"

Daphne başını salladı. "Eğer bir şey çıkartabilirsek dört toplantısında açıklayacağız. Seninle ben, birimiz Seattle Polis Teşkilatı'ndan ve bizim FBI'dan iki kişi. O zaman bunu bizden alamazlar. Herkes müşterek çalışmadan söz ediyor, ama bir şey bulduklarında bunun pek azını paylaşıyorlar." Bir an sustu. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Bunu kendi adamlarımızdan saklayalım mı demek istiyorsun?" Kalidja'nın bu fikirden korktuğu açıkça belli oluyordu. Flemming işi sıkı tutmuştu. "Bunu nereden aldın?"

"Aptal mı yoksa yetenekli mi görüneceğimizi anlayıncaya kadar bu aramızda kalmalı." Daphne zorluyordu. Kalidja'nın yüzünde yavaş yavaş ortaya çıkarak, onu daha genç, daha az resmi ve daha masum gösteren çekici bir gülümseme belirdi. "Bu öğleden sonra bir şeyler bulabilirim. En geç yarın." Gözleri heyecanla parlıyordu.

Daphne sandalyede arkasına yaslandı. Rahatlamıştı. Kay Kalidja'yı sonunda istediği noktaya çekebilmişti.

KIRK ÜÇ

Carlie Kittridge, Çarşamba sabahı aklı akşam oynanacak voleybol maçında, heyecandan içi içine sığmayarak uyandı. Tam yataktan çıkıyordu ki bebek monitöründen küçük Trudy'nin öksürüğünü duydu. Öksürük, hemen arkasından gelecek açlık feryatlarının habercisiydi. Karnı ne zaman acıksa feryat figan hemen doyurulsun istiyordu. Evleri küçüktü ama ebeveyn banyosu çok geniş olduğu için beşiği küvetin yanındaki, Wallingford köprüsüne bakan ve alt yarısını bej renkli bir perdeyle kapattıkları pencerenin önüne yerleştirmişlerdi. Üstündeki battaniyeyi açıp bir kenara iterken, küçük Trudy'ye komik ve aptalca sözler söyleyerek beş aylık bebeğin alnına yavaşça minik bir öpücük kondurdu. Bebeğin cildinin yumuşaklığı ve tatlı krema kokusu onu hâlâ şaşırtıyordu.

Sabırsızlanan küçüğün bağırmaya başlamasından hemen önce onu yerinden yavaşça kaldırıp sıkıca göğsüne bastırarak kucakladı. Havlu kumaştan sabahlığını sıyırdı; sol göğsünü onun minicik ağzına dayadı ve emzirmeye başladı. Onu zahmetsizce tutup kolaylıkla emzirirken, Evelyn'in doğumunun ilk haftasında nasıl zorlandığını, annelikten nasıl uzak olduğunu ve aile kavramının anlamını nasıl sonradan anladığını düşünüyordu.

Trudy ile her şey daha zahmetsiz, olabildiğince basit geliyordu. Aniden, izlendiği duygusuyla rahatsız olup arkasına baktı, çıplak göğsünü kapatmaya çalıştı. Hâlâ emzirirken görülmekten utanıyordu.

Sabah karanlığında göğsüne yapışıp yavaş yavaş emen Trudy ile birlikte çabucak alt kata indi. Çocuk odasında kızının altını değiştirdi. Mutfağa geçerek buzdolabından bir şişe hazır mama aldı. Dolabın beyaz ışığı üstüne vurduğunda tekrar gözetleniyormuş duygusu-

na kapıldı. Şişeyi ılıtmak için biraz su kaynatırken alışkanlıkla kızını diğer göğsüne geçirdi.

Bebekleri memeden kesmek işin en kötü yanıydı. Emzirmekten çok hoşlanmasına karşın, sütü aynen Evelyn'de olduğu gibi Trudy için de yeterince besleyici olmadığından hazır mama kullanmak zorundaydı. Trudy'yi yaz sezonu başladığında memeden kesmeyi planlıyordu. Bütün yaz boyunca göğüslerinin sütten şişmesi ve sızlamasının hiçbir anlamı yoktu.

Radyoda hafif bir rock istasyonu buldu ve Beatles'ın *'White Albüm'*ü eşliğinde Trudy'yi geğirtti. Onu salıncağına bırakıp temiz iç çamaşırı, şort, çorap ve jogging sutyenini giydi. Tişörtü üniversitenin kütüphanesindendi. Güneş ufuktan görününce Trudy'yi üst kata taşıdı ve David'i uyandırdı. David elini yüzünü yıkayıncaya kadar bebeği tuttu; sonra onu babasının kollarına vererek diri ve canlı ama hâlâ gözetlendiği duygusuyla tedirgin, soğuk ve nemli sabah havasına çıktı. Akşamki maç için sandığından daha fazla kaygılıydı.

Boldt, ressam Tommy Thompson'ın ödeme yapılmasını talep eden ilk telefonunu geçiştirmişti. Eski bir emniyet mensubu ve serbest çalışan birisi olan Thompson, parası için dört ila altı hafta kadar beklemesi gerektiğini biliyordu.

Thompson'ın bu süreci kısaltmak için kendisini sıkıştırıp ödemeyi çabuklaştırmaya çalıştığından emindi. Her ne kadar mesajında acil kelimesi varsa da adamın ikinci telefonunu pek ciddiye almadı. Thompson aralarındaki ilişkiyi kötüye kullanıyorsa ona haddini bildirmeliydi, ama sonra, ona borçlu olduğunu düşündü ve nezaket gereği aradı.

Thompson konuşmaya, "sen ya aptallaştın ya tembelleştin ya da her ikisi birden," diye başladı.

"Ödemeni teşkilata bildirdim Tommy O dövmeyle büyük iş başardın. Elimde olsaydı ödemeni hemen yapardım."

"Ben paramdan söz etmiyorum, senin öngörüsüzlüğünden söz ediyorum, yani kızını koruyamamandan."

Boldt onun sözlerinin ardındaki anlamı hemen fark etti. Vashon Island'a gidişi ve Thompson'la görüşmesi biliniyordu. Midesinde bir sancı hissetti. Kavalcı, gönderdiği mesajla araştırmayı rayından çı-

kartması ve kanıtların incelenmesini bırakmaları konusunda kendisini açıkca uyarmıştı. Göğsündeki çırpınışlarla mide bulantısının eşliğinde sersemlemeye alışkındı. Eğer Kavalcı Thompson'ı biliyorsa kendi kızını sabote etmiş demekti. İzlendiğini farkedemediği için kendi kendine için için köpürerek ahizenin içine, "Birisi seninle temasa mı geçti?" diye neredeyse bağırdı. Feribotta giderken arkasında biri olabileceğini hiç düşünememişti.

"Soru sormaktan daha fazlasını yapmış olmalısın. Kapı kapı dolaşan bir mavi elbiseli. Adı Hale. Dunkin Hale. Tanıyor musun?"

"Tanıyorum."

"Ufak kuşları gözetlemekle ilgileniyordu."

"Kartal gibi mi?"

"Tam üstüne bastın."

"Ona taslak çizimi gösterdin mi?"

Thompson alaycı bir ifadeyle dilini şaklattı. "Hayır. Ona cehennem olup gitmesini söyledim. Kapımı çalan her FBI ajanına aynısını yaparım."

Boldt, "Eğer yaptığımızı ilan etmek istersem...." dedi, "bunu kendi içimizde, ben yaparım."

"Sahi mi? Ben bütün o veletlere ders verdim. İkimiz de feribot yolculuğunu neden yaptığını biliyoruz. Dinle, bana geldiğinden kimseye söz etmememi istedi. Bana FBI dışında iş yapan sanatçıları çok sevdiğinden söz etti. Gerçek bir ibne, anladın mı?"

"Anladım."

Thompson, "İstihbarat...." dedi. Derin derin düşünürmüş gibi bir an sustu. "Ne anlama geliyor gerçekten?"

Boldt, Hale'nin Henry Shotz'u nasıl bulduğunu merak etti. İlk başta oğlunun bu işe karışmasına gönülsüz davranan Doris Shotz, FBI'a bilgi vermeye gönüllü mü olmuştu? Bu şüphe götürürdü. Hale Boldt'un peşine birini mi takmıştı? Aynen kendi yaptığı gibi o da telefonları mı dinliyordu?

KIRK DÖRT

Bir araştırmanın içinde bir diğerini yürütmek fikri, LaMoia'ya gizli bir ilişkinin sırrını saklamak kadar zevk veriyordu.

Çarşamba sabahı saat 11:30'da tartışmasız şehrin en iyi oteli olan Dört Mevsim Olympic'te reservasyonu olduğunu öğrenmişti. Kasıntılı tavrıyla çok zarif döşenmiş lobide ilerlerken dikkatleri üzerine çekiyordu.

Asansörde beşinci kata kadar Nordstrom alışveriş torbası taşıyan Çinli bir kadınla birlikte çıktı. Öğleyi birkaç dakika geçe 512 numaranın kapısını sertçe çalıyordu.

Program hemen hemen daima aynıydı. Oda kapısı açıldı ve LaMoia içeri girdi. Sheila Hill pencerelerdeki güneşlikleri çektiğinden öğle güneşi hafifçe karartılmış odada kadının derisini kan kırmızısına boyamıştı. Göğüslerini davetkâr bir şekilde yukarı kaldırıp dışarı taşıran siyah bir sutyen takmış ve oylukları hayli açık kesimli, bronzlaşmış tenini gözler önüne seren siyah bir külot giymişti.

Kadın önceden prova edildiği belli aç bakışlarla ona doğru yürüdü ve LaMoia bir an, orada ne aradığını düşünmeye başladı.

Sheila değişik fantezilere olan tutkusu yüzünden kontrolü az da olsa ona bırakıyordu ve burada olma nedeni bir çeşit bağımlılıktı. Oysa LaMoia yakınlaşmak istiyordu. Yirmiliklerle çok fazla flört etmişti. Kadından biraz uzaklaştı ve odaya, gri yeşil suya ve sudaki trafiğe bir göz attı. O anda konuşmak istiyordu. Minicik tangalarla Kama Sutra'dan daha fazlasına ihtiyacı vardı. "Boldt FBI'dan bazı kredi kartı kayıtlarını alabildi." Kadına doğru eğildi ve dokunmadan durdu. "Bunu konuşmak istiyorum."

"Bakalım seni nasıl susturabiliriz?" Sutyeninin omuz askılarından birini indirdi. Parmak uçlarıyla göğüs ucunu sıkıştırdı.

LaMoia, "Konuşmamız gerek," diye terslendi. "Yaptığın beni etkilemiyor."

"Ya bu nasıl?" derken kadın diğer askıyı da indirdi. "Geçen sefer kesinlikle işe yaramıştı." Elini bacaklarının arasına götürdü.

"Bir değişiklik yapıp konuşamaz mıyız?"

"Allah belanı versin!" Her ne kadar yanakları ve göğüsleri beklentinin etkisiyle kızarıklığını korusa da oyun oynamayı bırakmıştı. Öfkeyle sigara paketine saldırdı. Bütün dişiliği uçup gitmişti. Bir sigara yaktı. O ana kadar LaMoia onun ne kadar kolay tavır değiştirebildiğine inanmak istememişti, ama gerçek gözlerinin önündeydi.

"Öyleyse konuş."

"Bu şekilde değil. Ben karşılıklı konuşmaktan söz ediyorum."

"Ne hakkında?"

"İş ve seksten başka ne olursa."

"Başı ne çekecek?"

"Bu gece yemeğe ne dersin? Şarap ve makarna."

"Makarnadan nefret ederim. Beni şişiriyor. Sana neler oluyor?"

LaMoia tartışmanın şeklinden hoşlanmadı. Hem suçluluk duyuyor hem de Sarah'ın kaçırılışının kaygısını üzerinden atamıyordu. "Öğle yemeği saatinde bu işi yapmamalıyız. O çocukların bize bu sürede de ihtiyaçları var."

"Sen uyuşturucu mu aldın?"

Kadın farkında değil gibi görünse de sigarayı yer gibi, içiyor, kendi yarı çıplaklığına aldırış etmeden bir terzi gibi, gözleriyle LaMoia'yı ölçüp biçiyordu. Masaya uzandı ve oradaki anahtarı LaMoia'ya fırlatarak, "Bana bir cin tonik yap," dedi. Odadaki mini barı işaret ediyordu.

"Daha öğlen Yüzbaşı."

"Evet. Tamam. Duble olsun. Bir tane de kendine al."

"Ben içmeyeceğim."

"*Kendin için de bir tane yap*. Ben yanlız içmem kovboy."

LaMoia transa girmiş gibi ona itaat etti. Neden yaptığını anlamadan içkileri koydu. Kadının üstündeki gücü nereden geliyordu? Buz bulmak için hole bile çıktı. İçkiler çok sert olmuştu. Sigara dumanı onu kızdırıyordu.

Sheila bir sarhoş gibi yalpalayarak onun etrafında döndü. "Çok önemli bir soru. Neden sohbet etmeye bu kadar takıldın? Hımm!" Parmağını LaMoia'nın içkisine soktu, dudaklarına götürdü ve yaladı. "Dil," dedi ve o itaat etti.

"Yumuşuyorsun." Sheila kendini pattadak yatağa atınca içkisi eline döküldü. Şehvete yenik düşerek normalden sanki biraz daha uzun diliyle içkiyi yalarken büyük bir gösteri sergiledi.

"Öğle vakti düzüşen biri olmaktan daha fazlasını istiyorum." Sözler LaMoia'nın ağzından istemeden dökülmüştü.

"Benden değil." Sheila geriye yaslandı ve elindeki içkiyi azar azar vücuduna döktü. İçkinin gümüşümsü akıntısı karnındaki incecik tüyler arasından geçerek siyah külodunun içinde gözden kayboldu. Bacak-

larını açıp kapatarak, "Hazır mısın değil misin?" dedi. LaMoia onun bu yüzünü iyi biliyordu. Sheila otel odalarında bambaşka biri olup çıkıyordu. İçkisini bir dikişte içti. Sheila onun uzun boynundan ve sivri adem elmasından çok hoşlanıyordu. Neden olduğunu yine anlamadan bunu kadını hoşnut etmek için yapmıştı.

Kadın bacaklarını yine birbirine vurdu, belinde tam akıntının kaybolduğu yere biraz daha içki döktü. "Gel ve al!" Elindeki sigarayı ona doğru salladı.

LaMoia sigarayı onun parmaklarından çekip söndürürken bir öfkenin boğazına doğru yükseldiğini hissetti. Bir yılan gibi hızla kadının elindeki içkiye vurdu, bileklerini sıkıca kavrayarak sertçe kadını çekti ve yatağın baş tarafına doğru itti. Külotunu bir çekişte çıkarttı. Külot kadının bacakları arasına yuvarlandı.

"Fiyuu!!!!" Kadının heyecandan bağırmasında, kendisi tek alırken onun içkisine üç ölçek cin koymasının da etkisi vardı. Kadının sol bileğini yatağa kelepçeledi. "Bu biraz bizi düşünmeni sağlar."

Sheila'nın yüzünde abartılı bir kaygı ifadesi belirdi. "Hey, beni korkutuyorsun!" İçki bardağı yere yuvarlanmıştı.

LaMoia dolaba gitti ve iki bornoz kuşağıyla geri döndü. Bir an sonra kadının külodu yere düşmüş ve ayak bilekleri de yatağa bağlanmıştı.

Sheila heyecanla, "Yeni bir deneme!" diye bağırdı. "Kelepçeleri taktık mı?"

"Bana karşı terbiyesizlik ettin, Sheila. Beni küçük gördün."

"Rütbenin ayrıcalıkları vardır." Kadın onun soyunmasını bekliyordu. "Bir kere ben yüzbaşıyım. Sen içkileri hazırlarsın. Ve her çağırdığımda geleceksin. Niye biliyor musun? Yirmi dört yaşındakiler egonu tatmin ediyor ama belini değil."

LaMoia yorganı sertçe altından çekince yorganla birlikte battaniye ve çarşaf da kadının altından çıktı. Hill çıplak, darbenin sertliğinden canı yanmış, bacakları kıvrık ve bağlı, bir bileği kelepçeli ne olduğunu anlayamadan kalakalmıştı. Gülümsemeye çalışarak ne yaptığını sormaya çabaladı. LaMoia onun altına doğru eğilince ona yardımcı olup sırtını kaldırdı ve LaMoia çarşafın diğer ucuyla yatak koruyucuyu da çekip çıkarttı. Artık yatakta kadının kendisini örtebileceği hiçbir şey kalmamıştı.

"Lanet olsun! Neler oluyor?"

LaMoia ona televizyonun yanına koyduğu kelepçenin anahtarını gösterdi. Kadın neler olup bittiğini anlamak için çevresine bakındı ve aniden anladı. Ama hâlâ bir şaka sanıyordu. "Saçmalama."

Lamoia eliyle telefonu göstererek, "Telefona uzanabilirsin," dedi.

"Yapamazsın. Çırılçıplağım."

LaMoia başını salladı. "Ve bir şey bilmek ister misin? Beni yine çağıracaksın...."

"Sen öldün!" Kıvrandı ama kurtulamadı. Serbest olan eliyle ayak bileğine ulaşamıyordu.

LaMoia kapıya doğru yürüdü. "Ve niye biliyor musun? Daha önce hiç böyle bir şey yaşamadın. O ellilikler böyle şeyler yapmazlar." Kapıyı çekip çıktı.

Kadının küfürleri bütün holde çınlıyordu. LaMoia onun oda servisini ne kadar zaman sonra arayacağını merak ediyordu.

KIRK BEŞ

Voleybol oynarken atan, havaya sıçrayan, açık avuçlarıyla topu bekleyen Carlie Kittridge, Trudy'yi bebek bakıcısı ile bıraktığı için aniden kaygılandı. Bunun oyundan önceki konuşmalarda, Kavalcı diye sözü edilen bir çocuk hırsızı yüzünden olduğunu biliyordu. Adamın yeni kurbanlar aradığını, yakalanıncaya kadar çocukları başkalarına bırakmamak gerektiğini söylemişlerdi.

Carlie topa vurmak yerine tuttu. Kocası arkadan bağırıyordu. "Haydi! Onlara nasıl servis atıldığını göster!" Carlie topu bankta oturan, en zayıf oyuncuları Jenny'ye attı. Bunu yapmak zorunda kalmıştı çünkü yedekteki tek kadın oyuncu oydu. Kurallara göre kadın ve erkek sayısı eşit olmalıydı. Kocası arkadan bağırdı. "Ne halt ediyorsun?" Carlie bir açıklama yapma zorunluluğu duymadı. Bir annenin önsezisiydi bu. David'in eşyaları arasında arabanın anahtarlarını arandı. Bulduğu anahtarlar ona geçici bir özgürlük ve rahatlama duygusu vermişti. Kocasına, "Danny seni getirir," dedi. Adamın yüzünde şaşkınlık ve ihanete uğramış gibi bir ifade belirmişti. İnanamadığını gösteren bir sesle, boğulur gibi, "Danny mi?" diye tekrarladı.

Jenny oyundaki yetersizliğinin az çok farkında, servis çizgisine doğru yürüdü. Rakip takımın oyuncularından biri yüksek sesle oyuncu değişiminin çok uzun sürdüğünden şikâyet ederek, artık şu servisi atmalarını istedi. David karısına, "En azından şu servisi at," diye yalvardı. Jenny bağırarak skoru söyledi ve rakip sahaya havadan bir servis attı. Vuruşun sonunda filenin önünde müthiş bir mücadele oldu. Bloke etmeyi başaramayan David'in sağ yanına birinin ayakkabısının tabanı çarptı. Oyun dışı.

Carlie hızla binadan çıktı.

Şaşıran ve ne yapacağını bilemeyen David karısının arkasından seslendi, ama kadın duyamayacak kadar uzaklaşmıştı. "Lanet olası benzinin bitmek üzere olduğunu unutma!"

Carlie Kittridge unutmuştu. Eve on bir blok kala Stoneway ile 42. Cadde'nin köşesinde benzin bitti.

Çocuğu için duyduğu korkunun körleştirdiği kadın, arabayı doğru dürüst kenara çekmeyi başaramayınca ışıkları açık, caddenin orta yerinde, tüm trafiği engeller durumda bıraktı ve koşmaya hazır arabadan indi. Maçtan dolayı ısınmıştı; yarış içini çıkış kapısına gelen saf kan bir at gibiydi. Seattle trafiğine karşın öyle hızlı koşuyordu ki, bütün arabaları arkasında bıraktı. Kavşakları, hızını hiç kesmeden ve sağa sola bakmadan uçar gibi geçti. Korkusu enerjisini katlamış gibiydi. Bir sorun olduğundan emin olması daha da hızlı koşmasına neden oluyordu. İşin gülünç yanı, polis Trudy Kittridge'in kaçırılması yüzünden değil, caddede bıraktığı araba yüzünden devreye girmişti. Bir insan kaçırma ya da daha basiti bir gezinti için araba hırsızlığı olabileceği düşüncesi, motorlu polis devriyesinin kablosuz bilgisayar terminalinden ana bilgisayara bağlanıp, araba plakasından adlarını ve adreslerini bularak Kittridge'lerin evine gelmesine neden olmuştu.

Carlie 35. Cadde'nin Stoneway ile birleştiği köşeden dönerken umutsuz bir dehşet içindeydi ve hayatında hiç koşmadığı kadar hızlı koşuyordu. Mutfak kapısına yaklaşırken her açıdan güvendiği komşularının on dört yaşındaki kızı Gena'ya seslenmeye başlamıştı. Zavallı Gena on dördünde otuzunda gibiydi ve ilginç bir insan olan annesiyle birlikte dört ev aşağıda oturuyordu.

Mutfak kapısını bir solukta açtı ve bağırdı. "Gena, benim. Nerdesin!"

Gena, orada, mutfakta elbiseleri yırtılmış ve gencecik vücudu gözler önünde yerde yatıyordu.

Carlie Kittridge'in çığlığı tüm sokağı inletti.

KIRK ALTI

LaMoia yarı baygın uykusundan, çağrı cihazının sinir bozucu biplemesiyle uyandı. İlk tepkisi öfke oldu. Ardından içi korku ve dehşetle doldu. Saat sabahın sekizi olmuştu. Mutfak masasında uyuya kalmıştı. Yüzleşmek istemediği sorun dışında aranması için bir dolu neden olabilirdi.

Cihazındaki telefon numarasına bakınca derin bir rahatlamayla içini çekti. Sheila Hill'in rehberde kayıtlı olmayan ev telefonu. Kadın konuşmaya karar vermişti. Onu sonunda çözmeyi başardığını düşünerek kendini kutladı. Kadın kolay bir lokma değildi.

"İsimleri Kittridge." Kadının anlamsız ses tonu ve söyledikleri yüzündeki bütün kanın çekilmesine neden oldu. Adreslerini aldı.

"İlgilen." Ve telefon kapandı.

LaMoia kendini bir boşlukta gibi hissetti. Panik içindeydi. Başka bir çocuk daha gitmişti.

Bir saat sonra Trudy Kittridge'in yüzü tüm havaalanlarına, tren istasyonlarına, feribot şirketlerine fakslanmıştı. Resim taksi, limuzin ve otobüs işletmelerine de gönderildi.

Daha iki saat geçmeden her yerel televizyon istasyonu yayını kesip aynı resmi gösterdi. Yüz binlerce insan çocuğun yüzünü gördü, ama eğer Kavalcı şanına uygun iş yapmışsa çocuğu gören hiç kimse çıkmayacaktı.

Daphne, yüzü gergin, yumrukları sıkılmış bitkin bir halde onu bekliyordu. Kavalcı'nın davranışlarını tanımlama konusundaki çalışmalarının etkisi görülüyordu.

"Daphne, sen aileyle ilgilen, ben olay yerini incelerim. Hızlı çalışmalıyız. Burası birkaç dakika sonra arı kovanına döner. Bir baş-

langıç noktasına ihtiyacımız var. On dakika sonra mutfakta buluşalım. Mucizelere inanır mısın?"

"Hayır."

"Ben de inanmam."

LaMoia hiç sigara içmezdi. Sadece bira, o da ara sıra dostça ortamlarda. Hayatında iki kez körkütük sarhoş olmuş ve kontrolünü yitirdiği için kendinden nefret etmişti. Ama şu anda kötü bir alışkanlık olsun olmasın, insanın kafasını dumanlandırdığı ve sahte bir keyif verdiği için sarhoş olmak istiyordu. Aklındaki tek düşünce, olay yerine ilk gelen polisin verdiği ifadeye göre mutfak zemininde bilinçsizce yatan on dört yaşındaki kızın durumuydu. Bunu aklından silmek için neler vermezdi. Onun şu anda tıbbi ıvır zıvır ve hava tabancasının AFID'leri ile dolu olan yerde yatışını gözünde canlandırabiliyordu. AFID'lerin görünüşü hiçbir şey ifade etmeyen kanıtları hatırlattı. Sarah ve diğerleri bundan daha iyisini hak ediyorlardı. Bir süre sonra, konuştukları gibi Daphne mutfakta ona katıldı.

"Çocuğun annesi Tıpatıp Görüntü ürünlerini iyi biliyor. Küçük bir tişörtü varmış. Bir armağan. Üzerinde adı falan var."

"Ona bu ismi bizimkilere vermemesini söyledin mi?"

"Bu kanıtı saklamak olur, John."

"Ne ayıp, değil mi?"

Evin önünde bir çift Lincoln resmi aracı durdu.

LaMoia Daphne'ye, "Ne yaparsan yap, onları bir süre engelle. Bana zaman kazandır," dedi. İki adım attı, döndü ve "Neredeler?" diye sordu.

"Üst katta, solda."

LaMoia yatak odasının kapısını iterek açtı, içeri girdi ve hemen arkasından kapattı. "Bay ve Bayan Kittridge?" Çift yıkılmıştı. Adam maraton koşmuş gibi duran karısından daha kötü görünüyordu. LaMoia, Kavalcı'nın bağlantıyı nasıl kurduğundan emin olmasa da voleybol maçını biliyordu. Rozetini gösterip kendini tanıttı. Pencereye doğru yürüyüp aralıktan dışarı baktı. Flemming, Hale ve Kalidja. Tam takım. Kararlı adımlarla yürüyorlardı. Flemming, LaMoia'nın ilk elden maruz kalmak istemediği bir şiddet içeriyordu. Adamın kariyeri yanıyor, Seattle Polis Teşkilatı da üzerine gaz döküyordu.

"Bayan Matthews'a bebeğinizin, Trudy'nin, armağan olarak gelen bir giysisinden söz etmişsiniz." Tekrar sinirli bir şekilde pencereden baktı. Eğer Büro, Tıpatıp Görüntü bağlantısını kuracak olursa olasılıkla bir şüpheli arayacak, Boldt'u bulacak ve Sarah'nın şansı sıfıra inecekti. Tıpatıp Görüntü bağlantısını ilk Boldt bulmuştu. Ona borçluydu.

Kadın, "Tişört," diye mırıldandı.

Sinirden her yanını ter basan LaMoia, bir açıklama için sadece tek bir fırsatı olduğunun bilincinde, çabuk çabuk konuşmaya başladı. "Tamam. Önemli olan nokta şu; size söyleyeceklerim sadece bir öneri. Benim önerim. Ama aklınızda bulunsun, ben Seattle Polis Teşkilatı'nın bu olayın soruşturmasını yürüten çavuşuyum. Tamam mı? Sadece

bunu hatırlayın. Bu bilgi... bu Tıpatıp Görüntü bağlantısı. Biz bunu iyi bir iz olarak değerlendiriyoruz. Anladınız mı? Bizim için çok önemli bir bilgi bu. Çok çok önemli. Soruşturma için demek istiyorum. Trudy'yi geri alabilmek için. Ama burada bu çocuk kaçırmalarını araştıran başkaları da var. FBI'dan söz ediyorum. Ve onlar aslında bizi pek desteklemiyorlar. Ne dediğimi anladınız, umarım. Onlar bu soruşturmayı yaklaşık altı aydır sürdürüyorlar. Ve ana babalar, sizin gibi, hâlâ çocuklarından haber bekliyor. Altı ay. Bana biraz zaman verin! Bu adamlar çocukların adlarını bile hatırlamazlar! Bir sızıntı ne demektir bilir misiniz? İyi. Bu önemli. Eh," ve yalana başladı. "Biz FBI'dan bir sızıntı olduğunu düşünüyoruz. Tıpatıp Görüntü ile ilgili bilgileri saklamakta yarar var." Yaklaşan ayak sesleri duydu. Ter damlalarının çenesinden aşağı süzüldüğünü hissediyordu. Eliyle yüzünü kuruladı. "Bu bilgiyi Seattle'da tutmak daha iyi. Siyah ayakkabılı ve üç parçalı takım elbiselilerle çalışmak istiyebilirsiniz. Burası özgür bir ülke. Sizi durduramam. Ama ben yakınınızdayım. Telefonu kaldırmanız yeterli. Tamam mı? Emniyet Binası'nda. Şehir merkezinde. Bu adamlarsa... Onlara telefonda ulaşmayı bir deneyin. Ben bile onlara ulaşamıyorum. Sizin şansınız ne olabilir?" Ayak sesleri şimdi bir iki metre yakından geliyordu. "Trudy'nin şansı ne olabilir? Kendinize sormanız gereken bu. Altı aydır bu işle uğraşıyorlar. Bunu düşünün. Bir düzine olayla uğraşıyorlar. Bu neyi gösteriyor? Çünkü bazıları temiz değil. Nedeni bu."

Kuvvetli bir el kapıya vurdu. Bu Flemming'di ve LaMoia daha kapı açılmadan bunu biliyordu.

"Burası özgür bir ülke. Size ne yapmanız gerektiğini söyleyemem. Onlar da söyleyemez. Hiç kimse istemediğiniz bir şeyi size söyletemez." Kapıya doğru dönüp bağırdı, "Evet?"

Flemming iterek kapıyı açtı. "Bay ve bayan Kittridge, kaybınızdan dolayı çok üzgünüm." LaMoia'ya doğru kötü bir bakış fırlattı. Onun orada olmasını hiç beklemediği belliydi. Tekrar ana babaya döndü ve iki ajanını tanıttı. "Eminim Dedektif LaMoia..."

"Çavuş. Rütbemi hâlâ öğrenemediniz mi?"

"...size birkaç soru sormuştur. Sizin için önemi yoksa her şeye baştan başlamak isteriz. Bilgileri ne kadar çabuk alabilirsek kızınızı geri getirme şansımız o kadar artar."

"Trudy'yi," dedi Kay Kalidja.

"Evet, Trudy'yi."

David Kittridge, LaMoia'ya bir göz attı. "Diğer çocukları geri getirdiğiniz gibi mi?"

Flemming çakmak çakmak olan gözlerini üzerine dikince, LaMoia başarmanın sıcaklığının damarlarına yayıldığını hissetti.

David Kittridge sağ elini havaya kaldırarak elindekini herkesin görmesini sağladı. Bembeyaz, kanı çekilmiş parmaklarıyla ufak bir flütü sıkı sıkı kavramıştı.

KIRK YEDİ

Yumuşacık bir kadın sesi, "Akvaryum'u biliyor musun? Balıkların seyredildiği büyük odayı?" diye sordu.

Daphne, "Evet," dedi.

"On beş dakika içinde orada olabilir misin?"

"Tamam. Orada görüşürüz."

Akvaryuma kadar yürümek, yol kısmen yokuş aşağı olduğu için iyi geldi. Daphne gürültüyle çalışan vinçlerin, kepçelerin ve basınçlı kaya delgi makinalarının yanından geçerken, belli bir ritm tutturmuştu. Şehir büyümeye devam ediyordu. Ancak yatay değil, dikey büyüyordu. Yeni binalar ayaklarının altında diğerlerinin görüşünü kapatarak yükseğe, daha yükseğe çıkarak gökyüzünü yarıyorlardı. Caddeler dört bir yanı dolduran yayalarla kaynıyordu. Seattle kasabası elden çıkmıştı; yerini büyük bir şehir alıyordu.

Elliott Körfezi'nin rüzgârın dalgalandırdığı hep hareket halinde yeşil suları güneş ışıklarını bir İtalyan mermerinin içindeki ufacık mika benekciklerinin ışığı kırması gibi içine çekiyor ve yansıtıyordu. Arkalarında gelin duvağı gibi süzülen dümen suları ile gemiler ve feribotlar derin, gırtlaktan gelen feryatlarla sesleniyordu. İnişe geçen bir jet, kanat motorlarını ateşledi. Ufak pençelere benzeyen tekerlekleri toprağa değebilmek için açıldı.

En iyi gününde bile, hiçbir şehir burası kadar güzel olamaz, hiçbir şehir kalbini burası gibi çalamazdı. Yeni bir başlangıç yapmak için ara sıra uzaklaşmayı düşünse bile bu şehri hiçbir zaman terk edemeyeceğini biliyordu. Ve eğer kalırsa Owen Adler'le evleneceğini de biliyordu. İlk seferinde nişanı bozmasına korku neden olmuştu. Psikolojik profiller üzerinde çalışmak yerine, mesleki açıdan bir inti-

har sayılabilecek pis bir zengin haline gelmek, fonlara para toplamak için yemek davetlerine ve açılış törenlerine katılmak zorunda kalma korkusu. Kimliğini kaybetme korkusuydu bu, o adamı sevme korkusu değil. Daphne aşkına güveniyordu. Onun karakterinden, ilgisinden, zekâsından, güveninden, azminden ve her şeyden önce başkalarına özellikle evlat edindiği kızı Corky'ye davranışından hoşlanıyordu. Daphne Corky'yi en az onu sevdiği kadar seviyordu.

Akvaryumu geçtiğini farketmeden epeyce ilerlemişti. Owen böyleydi. Daha önce hiçbir adamın yapamadığı kadar zihnini meşgul ediyordu.

Akvaryum, turistler ve gezmeye çıkan bir otobüs dolusu öğrenciyle doluydu. Alanın büyük bölümü karanlıktı. Ziyaretçiler tüm dikkatlerini duvarlardaki akvaryuma vermişlerdi. Kalabalığın arasından geçti, insanların mercan adalarını ve birçok balık çeşidini görmek için, dört bir yanından seyrettiği aşağıdaki büyük tankın ortasına giden rampadan indi. Özel ajan Kay Kalidja iki kişilik bir izleme bankında oturuyordu. Çantasını ve süveterini koyarak yanındaki yeri Daphne için ayırmıştı. Üstlerinde kemer yapan camdan balıkların, başlarının üzerinde tankın bir ucundan diğerine gidip geldikleri görülüyordu. Kalidja Daphne'ye bakmadı. Balıkları izlemeyi sürdürdü. Ağzında bir sazan olan bir kum balığını işaret ederek kibar İngiliz aksanıyla, "Kendimi bazen böyle hissediyorum," dedi. "Ağzındaki gibi."

"Evet."

"Yakına gel de sen de izle."

Kalidja'nın tarafsız yer seçimi, bu görüşmenin önemi konusunda bir uyarıydı. Dirseklenmiş gibi heyecanlanan Daphne, "Dövmeyi araştırdınız," dedi.

"Büronun veritabanlarının çoğunun içeriği tasnif edilir. Bizim, azılı suçlulardan, çift taraflı çalıştığından kuşkulandığımız ajanlara kadar, tüm şüphelileri izlediğimizi senin de bilmen gerekir. Bu yüzden giriş öncelikleri, güvenlik dereceleri, giriş kodları, giriş kodları vardır. Bunlar yüksek düzeyde korunan verilerdir. Bir keresinde hackerlar* bizim web sitesine girerek bizi aptal durumuna düşür-

*Ç. N. Hacker: Web sitelerine girip sistemi çökerten kişi.

müşlerdi, ama bildiğim kadarıyla hiç kimse veritabanlarına tehlikeli olacak kadar yaklaşmayı başaramadı." Kalidja bildiklerini paylaşmakta zorlanıyordu. Yanıt vermek için çabaladı. "Evet, dövmeler." Bir çift mavi ve sarı balığı işaret etti. "Muhteşem.... Sistemde girişler izlenir. Sadece görevli araştırmacılara değil, ajanlara da kimlerin hangi bilgileri araştırdığını görme izni verilmiştir. Bilgiyi paylaşabilmek için. Chicago'daki bir ajan aynı bilgiyi isteyen Dallas'taki bir ajanı arayabilir. Birbirlerinden habersiz aynı suçluyu izliyor olabilirler. Aslında veritabanı onları uyarır. Bu uyarılar artık otomatik olarak yapılıyor. Araştırma ve incelemeye ait kaynak vererek sağlanıyor, bu."

Kalidja'nın devam etmesi için heyecanını bastırmaya çalışan
 Daphne, "Etkileyici," dedi.

Ajan ilk kez yüzünü Daphne'ye dönerek hızlı hızlı ama oldukça yumuşak bir sesle, "Özel Ajan Dunkin Hale, kartal dövmesi ile ilgili her türlü bilgiyi istedi -dosyalardaki resimleri, kuşların kanatlarını vücutlarının etrafında bir pelerin gibi çizen tüm dövmecileri. Bu konuda aklına gelen her şeyi," dedi.

Daphne bunu beklemiyordu. Dilinin ucuna gelen bir sürü soru vardı, ama ağzını açmadı. Kalidja daha bitirmemişti.

"Özel Ajan Hale toplantılarımızın hiçbirinde böyle bir dövmenin sözünü etmedi. Asla. Bir kez bile."

"Ve sen bunun hakkında ona bir şey sormadın."

"Kesinlikle hayır, sormadım."

"Belki senin masanda görmüştür...."

"Asla! Bu bilgiyi senden çok gizli koşuluyla aldım. Hiç kimseye söylemedim! Hiç kimseye göstermedim!"

Daphne buna bir açıklama bulmaya çalıştı. Tepesinde yüzen balıklar kafasını daha da karıştırıyordu.

Kalidja, "Bizim Suç Tanım ve Kodlama Bölümü, veritabanında iki benzer dövme buldu," diyerek elindeki, fotokopileri ona uzattı. "Dövmelerden biri pazuda, diğeri göğse çizilmiş."

Her ikisi de su götürmez bir şekilde Tommy Thompson'ın çizdiği kanatları bir pelerin gibi vücuduna yapışmış, ileri doğru bakan tüysüz kartala benziyordu. "Biri ölmüş. Diğeri ömür boyu hapis cezasına çarptırılmış. Dinle, veritabanında sadece federal suçlular görünür, onlar da sınırlı sayıdadır. Tam bilgi vermez yani."

"Bu bizimki değil. Onunki kolundaydı."

"Tamam, ama aynı dövmeci olabilir. Özel Ajan Hale, dövmeciyi bulmaya uğraşıyor. Bunu bilgisayarda yaptığı çalışmalara bakarak söyleyebilirim."

"Bir sanat eserinin aranması." Daphne üstü kapalı bir şekilde eleştirmeye çalışmıştı. İki fotoğrafı incelerken aniden, "Dur bir dakika, sen bu ikisinin aynı yerden olduğunu mu söyledin?" diye sordu.

"Aynı şehirden. İkisi de Louisiana, New Orleans'da tutuklanmış ve mahkûm edilmiş."

"Dövmeci New Orleans'da."

"Kesinlikle."

Daphne, Sarah'ya olanlar yüzünden Kay Kalidja ile FBI'ın bildiğinden çok daha fazla şey biliyordu. Kavalcı'nın, Sarah'yı aldırmak için 911'i kullanarak çocuk yuvası ile konuştuğundan ve yuva müdürünü ikna edecek polis giysili iki kişi gönderdiğinden haberi vardı. Dolandırıcılar sık sık tutuklanır bazen de içeri atılırlardı. Daphne bu yeni bilgiyi kullanarak, New Orleans polisini ya da 911'in telefonlarını kullanan suçlular aleyhine dava açan avukatlık bürolarını kullanıp kullanamayacağını düşündü. Yeri tespit etmek çok işe yarardı. Tüm soruşturmayı hızlandırabilirdi.

Boldt, bir takımın önüne dikilen bilinmezlik duvarını güç koşullarda aşmaya çalışırken elde ettiği kaya gibi büyük bilgi birikimi sonucu ortaya çıkan kanıtların, bilinmeyenden çok daha önemli hale geldiği durumda, araştırmanın hız kazandığından ve tepenin aşılıp sonuca kolayca ulaşıldığından söz ederdi sık sık. Daphne, Kalidja'nın verdiği bilgiyle Kavalcı araştırmasının şu anda tepe noktasını aştığına inanıyordu. Artık her şey doğal akışında ilerliyebilirdi ve ergeç kaya, yolundaki Kavalcı'yı ezecekti.

"Bununla ne yapmak istiyorsun?"

Kalidja'nın gözlerinde hafif bir tedirginlik belirdi. "Dürüst olmak gerekirse Bayan Matthews, eğer Özel Ajan Hale'in de bu bilgiyi elde ettiğini bilmiyor olsaydım, bizim, yani sizin ve benim bu bilgiyi konuştuğumuz gibi Özel Tim'e götürmemiz gerektiğini söylerdim. Ama şimdi? Özel Ajan Hale'in bu bilgiyi neden sakladığını merak ediyorum. Ben, ne yazık ki bunu doğrudan Flemming'e götürecek pozisyonda değilim."

"Buna son koşu diyebiliriz."

"Evet. Ben daima Flemming'e muhatap olurum, ancak, Flemming kendisini bu gibi durumlardan soyutlamaya dikkat eder. Onun için bu tip bilgiler Özel Ajan Hale'e gider. Bu araştırmanın üzerinde, Flemming'in herkesten daha fazla kontrolü var. Hiç açığı yok çünkü her şeyden uzakta kalma konusunda çok dikkatlidir. Özel Ajan Hale ve ben Portland'a kadar bu araştırmaya alınmadık. Üç eski polis yardımcısı ve onun iki eski istihbarat memuru Portland-'dan önce başka yerlere transfer oldular. Haberciyi vuruyor, anlıyor musun? Bu da yerini korumasını sağlıyor." Daphne'yi tepeden tırnağa süzdü. Gözlerini onun gözlerine dikti ve yumuşak bir tavırla, "Bir şey daha var. Çok rahatsız edici bir şey," dedi. "Özel Ajan Hale'in Fleming'e ne zaman isterse, Özel Tim'i alabileceğini, söylediğini duydum."

"Anlamı ne?"

"Onun sözcükleriyle, 'Ne zaman istersen senin'. Flemming Özel Tim'in kontrolü onda olduğu için Yüzbaşı Hill'i sevmiyor. Bunu hepimiz biliyoruz ama o cin gibi kurnaz bir politikacıdır. Batan bir geminin kontrolünü almaz. Yine de ben Özel Ajan Hale'in, zamanı geldiğinde Yüzbaşı Hill'i koltuğundan edecek bir yol bulduğuna inanıyorum. Zamanı gelirse. Sizin Yüzbaşı arkasını iyi kollamalı." Balıklara baktı. "Bir adamın, gücü elinde tutan bir kadına karşı cephe alması aslında beni pek ilgilendirmiyor."

Daphne, Hill'in, Özel Tim'in her elemanı hakkında araştırma yapıp rapor hazırlaması konusundaki isteğini hatırladı. "Yüzbaşı Hill-'in kendisi de oldukça iyi bir politikacıdır. Onun oyun dışı kalacağını sanmam."

"Flemming'i küçümseme. O çok zeki bir adam ve çok zeki bir araştırmacıdır. Eğer Kavalcı yakalanırsa bu Sheila Hill'in işi olmayacak. Bu konuda seni temin ederim. Basın konferansını yönetecek bir tek adam olacak ve o adam da Flemming."

"Ya bunlar?" diyerek Daphne veritabanından alınma fotokopileri işaret etti. "Neden senin için bunu ben tamamlamıyorum?"

Kalidja'nın bu teklif karşısında ümitlendiği açıkça ortadaydı. "Bilgiyi kullanmak benim işim değil."

"Bu bilgileri aldığına dair kayıt var ama."

"Evet."

"Hale fark edecektir."

"Eğer bu bilgilere ikinci kez ihtiyacı olursa. Bunun için de bir neden yok."

"Tamam." Daphne bir hazine alır gibi zarfı aldı.

"Özel Ajan Hale'e dikkat et," diye fısıldayan Kalidja kalktı, diz hizasındaki eteğini düzeltti.

Daphne, "Mesaj alındı," dedi.

KIRK SEKİZ

Boldt, LaMoia ve Daphne Emniyetteki kulaklardan kaçınmak için Pioneer Meydanı'nın çevresinde yürüyüşe çıktılar. Turist kafileleri, dilenciler ve bilet karaborsacılarıyla dolu kalabalığın arasında yürü-

düler. Boldt saksafon çalan birisinin çanağına, LaMoia'nın çok fazla demesine karşın bir dolar bıraktı.

LaMoia, "Yaptığın sadece onları cesaretlendirmek," diye söylendi.

"Geçimini bu yolla sağlıyor."

"Onun yaptığına müzik diyemezsin. Herkes bir yana, sen müzikten iyi anlarsın. O halde neden dişinle tırnağınla kazandığın parayı veriyorsun?"

Daphne, "Bunlar düzen karşıtı sanatçılar," dedi. "911 bunu çok iyi anlatıyor. Onların dünyası yanılsama üzerine kurulu. Kavalcı, Federaller tarafından değil, Eyalet Polisi tarafından tutuklanmış ve hüküm giymiş olabilir ve bilgisayar veritabanı ağı içinde onu bulamazlar."

LaMoia, "Hale bizden ileride mi?" diye söylendi. "Bunun Sarah için ne demek olduğunun farkında mısınız?"

"Bunu kesin olarak bilemeyiz. Sadece Kalidja'nın bize verdiği bilgiyi onun da araştırdığını biliyoruz. Olasılıkla elinde aynı kartal dövmesini yapanın adı da vardır.

Boldt, "Indiana, Michigan, Denver ya da New Orleans olmalı," dedi. "New Orleans uyuyor."

LaMoia, "İyi de nasıl emin olabilirsin?" diyerek karşı çıktı.

"Anderson'ın fotoğrafları. Senin bana verdiğin."

"Onları defalarca inceledim. İki düzine. Plaka yoktu. Belirleyici ne bir işaret ne de tanıtıcı bir..."

"Tişört. İskeleden inerken yüzü kameraya dönük. Şapkadan yü-

zünü göremezsin ama tişörtünde renk var. Mor ve altın rengi. Okul renkleri. Yüksek okulların renklerinden."

Onun mantığını kavrayan LaMoia, "Indiana, Michigan, Denver ve New Orleans'dakiler," diye sözünü tamamladı.

"Zayıf bir olasılık da olsa Lise de olabilir, ama ben Üniversite ya da Yüksek Okul olduğuna bahse girerim."

"Öyleyse New Orleans."

Daphne, "Bizim şüpheli orada vakit öldürüyordu," diye varsayımda bulundu. "Belki okula orada gitti. Bu dövmeyi orada yaptırmış olma olasılığı çok yüksek. Hapiste de yaptırmış olabilir. Kalidja veritabanında hapistekilerden sadece bazılarının bulunabileceği konusunda ısrar ediyordu."

LaMoia, "Belki hâlâ orayla bağlantıları vardır," diye ekledi. "Ya da bir kaydı."

Boldt, "Eğer biz orada başımızı yasayla derde sokacaksak bunu çok dikkatle yapmalıyız. Kavalcı'nın taleplerini unutmayın," diye uyardı.

LaMoia,"Hale bunu neden kendi adamlarından sakladı?" dedi.

"Flemming'in bağımsızları destekleyen tutumu yüzünden," dedi Daphne. "Kalidja beni buna karşı uyarmıştı."

"Bize dövme dükkânı gerek," diye Boldt söze karıştı.

"Kabul edildi."

Daphne her ikisinin şaşkın bakışları arasında bombasını patlattı. "Bende adresi var." Ve alaycı bir tavırla ekledi, "Hâlâ biraz temiz havaya ihtiyacım olduğunu düşünüyor musunuz?"

Boldt, "Ya Hale'de?" diye sordu.

"Olasılıkla onda da vardır. Adres veritabanındaydı."

"Onu bir şüpheliyle aynı kefeye koyamayız."

"Doğru."

LaMoia, "Kajun'ların memleketine gidiyor muyuz?" diye sordu. "Dükkânı Hale'den önce bulmalıyız."

Boldt, "Ben uçak reservasyonunu ayarlarım," dedi.

Ofise girerken telefon çalıyordu. Boldt telesekreter devreye girmeden almacı kaptı. Sarah'nın güvenliğini tehdit eden Hale'in bulgularının yaptığı baskıyla, İstihbaratla ilgili işler hiç umurunda ol-

madığı için, dümdüz bir sesle yanıt verdi. Derinden gelen bir ses, "Neler oluyor dostum?" dedi. Boldt sözcükleri uzatarak konuşan sesi hemen tanıdı. "Şimdi olmaz Raymond."

"Bir kuyruğu ama iki kıç deliği olan şey nedir?"

"Buna gülmeli miyim?"

"Hoş memeleri, bir kamışı ve iki kanadı olan şey nedir?"

Boldt oyun oynamak istemiyordu. Bunu ona da söyledi.

"Siz polislerin böyle pislikleri çözmede usta olduğunuzu düşünürdüm."

"Uçakta iki kişi. Bir adam ve bir kadın."

"Lanet olsun!"

"E, bu beni neden ilgilendirsin?"

"Kıç deliklerinin birinin sıcak temasından. Şu televizyonlarda boy gösterip duran FBI'lı erkek kardeş. Diğeri ikilinin hoş parçası."

Boldt'un göğsü daraldı. Flemming ve Kalidja. "Bunu nereden öğrendin, Raymond?"

"Erkek kardeşlerden biri havaalanından henüz geldi. Kasıntı adamınızla kadın on beş dakika önce özel bir jetle gittiler."

Flemming hükümetin jetlerinden birini kullanıyordu. Haber doğru gibiydi.

"Eğer nereye gittiklerini bulabilirsen bu işten sana bir elli papel var. Ve bu bilgiyi hemen istiyorum."

"Hemen arayacağım." Telefon kapandı. Flemming ve Kalidja'nın Özel Tim'e haber vermeden birlikte bir yere gitmeleri, önemli bir şeyler olduğunun göstergesiydi. Önemliden de önemli, çok önemli. Boldt onların New Orleans'a gittiklerinden kuşkulandı. Flemming'in dövme dükkânına gitmesi Sarah'nın şansını her geçen saat daha da azaltıyordu. Bir seyahat acentasını arayıp LaMoia'yla kendisi adına New Orleans'a giden ilk uçakta yer ayırttı. Gerekirse Flemming'e Sarah'nın kaçırılışını bizzat açıklayabilirdi. Tam reservasyonu yaparken diğer telefon çaldı.

"Idaho, Boise," dedi Raymond. "Kasıntının varış yeri Boise olarak kaydedilmiş."

"Idaho'mu?"

"Evet."

"Tamam Raymond, paran ayrıldı."

"Ve zengin daha da zengin olacak," diyen Raymond telefonu kapattı.

Boldt elinin titremesi geçinceye kadar bekledi ve Boise'deki Polis Merkezini aradı. Orada pek çok tanıdığı vardı. Eğer Flemming hapiste olan bir şüpheliye...

Bir dakika sonra telefon Dedektif Hank Langford'a bağlandı. Boldt "bize karşı onlar" stratejisini kullanarak Langford'a kendini hatırlattı ve Kavalcı araştırmasındaki İstihbarat görevlisi olduğunu söyledi. Varsayımlarda bulundu ve bir hafta önce kullanmakta isteksiz olduğu şansı kullandı. "Hank, sizin orada bizim araştırmamızla bağlantılı bir durum olduğunun farkındasın, eminim. FBI'daki dostlarımız şu anda yoldalar. Seattle Polis Teşkilatı olarak, suratımızdaki çamuru biraz temizleyebilmek için bizi biraz bilgilendireceğinizi umuyoruz."

"Çamuru mu yoksa boku mu, Teğmen?"

"Birbirimizi anladığımızı görüyorum."

"Elimde sorduğun anlamda bir ipucu yok. Elimizde sadece eyaletin dışında zincirleme kaza yapmış beş araba olayı var. Direksiyonda uyuyan bir tır sürücüsü on sekiz tekerleklisiyle birlikte yuvarlanınca, taşıdığı yüz tane mikrodalga fırın her tarafa dağılarak otoyolu pazar yerine çevirmiş. Havaalanının hemen çıkışında. Şöförün kafası gitmiş. Pisliği temizleyip kargaşayı düzeltmeyi Eyalet Polisi'nden çocuklara bıraktık. Kafa kopmalarında bolca kan olur. Hiç görmüş müydün?"

"Eyalet polisinden FBI'a bir davet olup olmadığını bilebilecek birini tanıyor musun?"

"Burası Idaho. Sadece senin kulakların için söylüyorum, bizler Federalleri pek sevmeyiz. Bizim memleketi ellerine geçirmek, suyumuzu ve çek defterlerimizi çalmak istiyorlar."

"Benim için arayabilir misin?"

"Yapabilirim ve yapacağım. Bekle. Bir dakika bile sürmez."

Yedi dakika sürdü. Boldt kalbi gittikçe artan bir tempoda küt küt atarken her bir dakikayı saydı.

Langford tekrar telefona döndüğünde biraz heyecanlanmıştı. "Bir şeylerin üzerinde olduğun belli. FBI gerçekten temasa geçmiş."

"Neden olduğunu biliyor muyuz?"

"Sana kazayı söyledim. Arabalardan biri terkedilmişti. Sürücü yok.

Yolcu yok. Arabada sadece bebek biberonları, kirli çocuk bezleri ve bunun gibi ıvır zıvır vardı. Araba Seattle'dan kiralanmış. Federallerin o zaman haberi oldu. Kazadan sonra arabayı terk eden her kimse, yanında bir de bebek varmış. Olay yerlerini terk etmek hem suçtur hem de terk edenin suçlu olduğunu gösterir."

Boldt umutsuzlukla, "Arabada ikinci bir çocuğun varlığına dair bir iz var mıydı? Daha büyük bir çocuğun?" diye sordu.

"Bu konuda bir şey duymadım."

"Eğer başka bir şey öğrenecek olursan..."

"Sana iletirim."

Flemming işin sonuna yaklaşıyordu. Bu paylaşması gereken bir bilgiydi. Kaza yapan bu arabada bir kanıt olabilirdi. Boldt olay yeri-

ni görmek istiyordu, ama Büro'dan önde olmalıydı ve henüz bunu gerçekleştirememişti. Tam bu aşamada dikkatinin dağılmasına izin veremezdi. Bu da ona New Orleans'ı ve bir şüphelinin Hale'den önce teşhis edilmesi gerektiğini hatırlattı. Yapacağı şey basitti. Hill'in Özel Tim'i Boise'a yönlendirmesine izin vermek, sonra onu LaMoia'nın Seattle'da kalmasının daha iyi olduğuna ikna etmek. Ve New Orleans'a uçmak, uçarken de ona söylemeden LaMoia'yı yanına almak ve yarışta önde olmak. Telefonun içinde çığlık çığlığa bağıran Sheila Hill, Boldt'a ayrıntılarla uğraşmasını ve telefonunun başında kalmasını emretti. Boldt önce ondan Mulwright'ı Boise'a göndermesini rica etti.

"Bana işimi öğretmeyin, Teğmen." Ve kadın telefonu kapattı.

Boldt, LaMoia ile Daphne'yi bulmak için on beş dakika uğraştı.

LaMoia, kiralık araba şirketinin peşine düşüp terk edilen arabayı kiralamak için kullanılan kredi kartıyla ilgili ayrıntıları araştırmayı teklif etti.

Daphne insanlarla uğraşmanın verdiği deneyimle New Orleans Polis Teşkilatı'na telefon edip 911'i arayan bir dövmeci olup olmadığını sormayı önerdi. Özel Tim'le ilgisinden hiç söz etmeyecekti.

Boldt, New Orleans için Daphne'ye bir bilet alıp almamayı düşünürken, karısı bir konuğunun geldiğini bildirdi. Portland Polisinden Çavuş Tom Bowler Boldt'un oturma odasındaydı.

KIRK DOKUZ

Bowler ayıktı. Bu yüzden Boldt'un onu son gördüğünden epeyce farklı görünüyordu. Kenarlarında kaygı kırışıklıkları olan gözleri, şişede kaybolmuş bir adamınkiler gibi yumuşak ve şiş şişti, ama bakışları berraktı.

Tokalaşırlarken Boldt, adamın elinin üzerinde karaciğerinin iyi çalışmadığının belirtisi olan benekleri ve derisinin soğukluğunu fark etti. Kendisini sinirli ve diken üzerinde hissederek, "Tom," dedi. Kafasının içinde dikkat etmesi gereken pek çok mesele, aklında tutması gereken pek çok yalan vardı. Soruşturduğu insanlar gibi bir insana dönüşüyor olduğunu düşünüp çok üzülüyordu.

Peruğunu düzgün bir şekilde başına geçirmiş, bol elbiseleri içindeki Liz, "Tom arabayla ta Portland'dan buraya seninle konuşmak için gelmiş. Ben de iyileşmemin ayrıntılarıyla onun kafasını şişiriyorum," dedi.

Bowler dostça bir havada, "Hiç de değil," diye karşılık verdi.

Liz tedaviyi bırakma kararı alıp Tanrı'nın iyileştirici gücüne sığınmasını, iyileşme olarak nitelendiriyordu. Bunun yardımcı gücünü Boldt sadece birkaç gün önce hissetmişti ve hastalığın nüksetmesinin kadının ruhsal çöküşüne neden olmasından korkuyordu. Liz dinleyen birisini buldu mu, inancın iyileştirici gücü hakkında hemen vaaz vermeye başlıyordu.

Boldt ise, içindeki vahşi hayvan tekrar onu ele geçirirse, bu inancını yitirmemesi için sadece dua edebiliyordu. Karısının yanına oturdu, ama sessizliğini korumakta zorluk çekiyordu. Bowler buraya gelmekle başını büyük bir derde sokmuştu. İster Connie'nin zorlaması, ister kendi kararı ile olsun fark etmezdi. Liz onları yalnız bırakmayı

teklif etti, ama hem Boldt hem de Bowler kalmasından memnun olacaklarını söylediler. Boldt gözleri konuğunun üzerinde, karısına, "Bu ikimizi de ilgilendiriyor," dedi.

Bowler söze, "Evet, her ikinizi de," diye başladı. "Ne yaşadığınızı biliyorum. Ayrıca bu konuda azımsanmayacak bir sorumluluğum olduğunu da kabul ediyorum." Liz oturduğu yerde dikleşti. Görünüşü Bowler'ı perişan etmişti. Boldt karısının elini avucuna aldı.

"Beni görmeye geldiğinde tam bir eşek gibi davrandım. Sarhoştum. Tehdit altındaydık. Connie ile ben bir felaket yaşamıştık. Kendimizi tekrar aynı duruma sokamazdım. Sokmamalıydım." Sandalyesinde öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı. Çenesi avuçlarındaydı. Bu haliyle dua eder bir görünüm almıştı. "Ve şimdi de Kittridge'lerin kızı."

Liz, Boldt'un anlattığı kadarıyla Kittridge olayını kabataslak da olsa biliyordu. Kocası gibi o da deneyimli bir dinleyiciydi.

"Bu her şeyi değiştirdi. Connie mi, Sarah mı yoksa Kittridge'lerin kızı mı neden oldu bilmiyorum, belki de senin ziyaretin, ama bu işin artık durması gerektiği konusunda bir şey ikna olmama yol açtı. Senin bu olayda benim olamadığım kadar güçlü olman ve bunu çözmek için bu kadar çaba göstermen beni umutlandırdı. Benim içime edilmişti. Sana yardımcı olamadım." Liz'e döndü, "İyi bir kocan var."

Liz hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlayarak Boldt'un elini sıktı. Boldt da onun bu sevgi hareketine karşılık verdi ve Bowler'a, "Kararı birlikte verdik," dedi.

"Kurbanların eşyalarını inceliyorduk. Kaçırmayla bağlantılı olabilecek bir şey vardı. Büroya iyi ve sağlam bir ipucu ele geçirdiğimi bildirdim..."

"Tıpatıp Görüntü."

Bowler başını salladı. "Ev ödevini yapmışsın."

"Üstüne bastık."

"Bu yüzden bunu açıklamak için bir toplantı istedim." Sinirli bir tavırla gözlerini kırpıştırdı. "Ertesi gün Penny gitti. Söylemeye bile gerek yok. Köşeye sıkıştırıldığım için toplantıyı iptal ettim ve ağzımı kapalı tuttum."

"Ertesi gün mü?"

"Kavalcı toplantı talep ettiğimi biliyordu. Öyle olmalı."

"Kiminle temas kurmuştun?"

"Şu adalı kız. Bacakları tavana kadar olan."

Kalidja. Hill içeride bir köstebek olduğu konusunda haklı mıydı? Daphne ona gitmekle doğru mu hareket etmişti?

"Biliyorum, özrüm kabahatimden büyük. Elimdeki geçerli kartların listesini kullanarak gerçek anlaşmaları değil, kiralık araba rezervasyonlarını araştırdım."

"Hangilerini?"

"Tıpatıp Görüntü müşterilerine ait olanları. Eğer Tıpatıp Görüntü'yü biliyorsan o kadının Web sayfasını da biliyorsundur. Onunla karşılaşmadan önce Web sayfasına ulaştım. Bizimkiler ortaokul birinci sınıftaki bir çocuğun bile bunu yapabileceğini söyleyerek, hiç zorluk çekmeden kadının sitesine girdiler. İki düzine geçerli kredi kartı buldular. Kadın siparişler için e-mail'i kullanıyordu. Tanrım! Ben de düşündüm ki...."

"Bu adamın sahte kredi kartı yapmakta uzman olduğunu..."

"Öyle olmalı. Doğru değil mi? Kredi kartları, dökümanlar. Tüm bunlar onun elindeydi. Bunları yapabilmek için sahte kartlara ihtiyacı vardı. Ama her şeyden önce geçerli numaralar gerekiyordu ve Tıpatıp Görüntü ona bunu sağladı."

"Kurbanların kartları değildi bunlar."

"Kuşkusuz. Bunu yapması için körkütük sarhoş olması gerekirdi ama başka kart numaralarını kullanabilirdi! Neden olmasın?"

"Hiç bağlantı kurdun mu?"

"Hiç yaptım mı ha! AFID'ler."

"Hiç rapor görmedik."

"Öyle mi? Eh, Hale'de vardı. Hava tabancasının kartuşlarının hepsi tek bir parti malıydı. Bir sene önce Las Vegas'da bulduklarımızdan. Gerçek bir kredi kartı ile alınanlardan..."

"Daha sonra kullanılan..."

"Çok daha sonra. Evet."

Liz sinirli bir tavırla söze karıştı, "O da ne?"

İki adam da aynı anda yanıt verdiler, "Bir Tıpatıp Görüntü müşterisi."

Boldt, "Ve bu da senin kartların izini sürmeyi düşündüğün sırada oldu," dedi.

"Adam kurbanlarını Internet'ten seçiyor. Neden işleri kendisi için zorlaştırsın ki? Geçerli bir kredi kartı alıyor, belki bir sürücü ehliyeti. Dosyalara bir kez giriyor. Bir daha da geri dönmesi gerekmiyor. Temiz ve basit."

Liz öfkeli bir sesle araya girdi. "Biri bana neler olup bittiğini açıklayacak mı?"

Bowler utançla başını eğdi. "Buradan giderek ipuçlarını izlemedim; ucunu bıraktım."

Boldt karısına döndü. "Kavalcı'nın geçerli kredi kartlarına ve kimlik kartına ihtiyacı var. Araba kiralamak için, uçak bileti almak için, her neye ihtiyaç duyuyorsa. Eğer Tıpatıp Görüntü müşterilerini kullanıyorsa ki ben böyle yaptığını düşünüyorum, belki onu izleyebiliriz." Bowler'a döndü. "Sorun şu ki onun kredi kartı dökümanlarına girdiğini biliyoruz. Bu da onların ne yaptığını bildiğini ve ne zaman hücuma geçeceğini buna göre ayarladığını gösteriyor."

Bu, duyduğunu hazmetmeye çalışan Bowler için yeni bir haberdi.

Boldt devam etti, "Eğer kredi kartlarının dökümanlarına bu şekilde girebilmiş olsa, Tıpatıp Görüntü'nün listesine ihtiyaç duymazdı."

Bowler buna itiraz etti. "Elbette ihtiyaç duyardı. Son kullanım tarihlerine ihtiyacı var. Bu tip bilgileri onun için araştırabilecek birini buldu, belki de. Bu geçerli kartı elde ettiği anlamına gelmez."

"Bowler haklı sevgilim. Sahtesini yapabilmesi için son kullanma tarihlerini bilmesi gerek." Liz'in bankacı kafası yine çalışmıştı.

"Anladığım kadarıyla bilgisayarı bilen birisi olduğunu bulduk. Renkli bir tarayıcı ile sahte bir yüz dolarlık bile yapabilirsiniz. Bir sürücü ehliyeti yapmak neden zor olsun ki?"

Boldt CD-ROM'a yerleştirilen Sarah'nın görüntüsünü hatırladı. "Hapiste bilgisayar eğitimi veriyorlar."

Bowler başını kaldırıp ona baktı. "Vergilerimiz kötü işlere alet oluyor."

ELLİ

Boldt kafasında en az bir düzine fikir dönüp dolaşırken Chevy'nin yapabildiği son hızla ofise döndü. Kalidja. Hale. Sarah'ın durumu. Zaman hızla ilerliyordu ama o hâlâ eksik parçaları yerlerine oturtamıyordu.

LaMoia, beşinci katın köşesindeki, pencereleri bir yandan sekreterliğe diğer yandan bekleme odasına bakan kahve odasının kapısını iterek kapattı. Hiç özel alanı olmayan çalışma mekânı Özel Tim'in karargâhı olmuştu ve içeride bir kargaşadır gidiyordu. Daphne ellerini bir çay fincanıyla ısıtmaya uğraşıyordu. Hiç kimse gülümsemiyordu. Sadece kaygılı yüzler vardı. LaMoia diğerlerini hazırlıksız toplantıya çağırmıştı. "Yandım," dedi.

Boldt, "Boise mı?" diye sordu.

LaMoia,"Sheila..." dedikten sonra hemen ekledi, "Hill. Benden altı uçağında olmamı istedi. Kanıt olabilecek her şeyin peşine düşmeliymişim. Bazılarını zaten halletmiştim. Ona bir şey söylemedim tabii."

"Ya kiralık araba?" Boldt ona kiralık araba kayıtlarına bakmasını söylemişti.

"Onlar tamam, almakta hiç zorluk çekmedim. Kazada terk edilen araba Lena Robertson adına kayıtlı."

Daphne, "Bir kadın. O halde bunlar bir takım," dedi.

Boldt onun bu bilgiyi özümsediğini hissetti. Daphne bu çocuk kaçırma olaylarının gayri resmi yollardan evlat edinmeyle ilgili olduğunda ilk ısrar edenlerden birisiydi. Ve eğer bu doğruysa, Kavalcı bebekleri götürürken bir yardımcıya ihtiyaç duyuyor olmalıydı. Sarah'yı yuvadan kaçıran, biri kadın biri erkek iki polis de onun bu

teorisini destekliyor ve onu ülke genelinde daha önceden tutuklanmış ya da mahkûm edilmiş aykırı bir dolandırıcı çifti aramaya itiyordu. Aslında aykırı oyunlar genellikle çiftler tarafından oynanır.

Boldt, kahve odasından aceleyle çıkarken ona, "Bunu kendine sakla," dedi. Cinayet şubesinin güvenliğinden geçip asansöre giderken fikir değiştirip merdivenlere yöneldi.

Yukarı çıkmak yorucuydu ve son on gündür ne kadar az uyuduğunu ve ne kadar az yemek yediğini hatırlamak daha da yorucuydu. Seattle Polis Teşkilatı, Özel Tim'in ve işbirliği yaptığı FBI'dakilerin en azından Kavalcı'nın suç ortağını tutuklamaya ne kadar yaklaştıklarının farkındaydı, önünde sallanıp duran bir dizi bilinmeyene ulaşmıştı. Eğer şansı bir parça iyi giderse kızını kaçıranı hâlâ Hale veya
 Flemming'den önce bulabilirdi. Ama ihtiyacın olduğunda şans nadiren güler, en istenmedik zamanlarda da ortaya çıkardı.

Koridorda ofisine doğru yürüdü. Odasında dosya dolabını açtı ve Tıpatıp Görüntü'nün müşteri listesini çıkarttı. Aradığı ismi bulduğunda alt kata inen merdiveni yakalamıştı. Robertson. Califomia Oakland'da, Durrel Robertson'a bir bebek battaniyesi gönderilmişti.

Daphne dikkatle ona baktı. "Kabuğundan çıkmış gibi görünüyorsun."

"Robertson, Tıpatıp Görüntü'nün müşterisi. Bir bebek battaniyesi, Durrel Robertson adına, sanırım ev adresine gönderilmiş. Lena Robertson'a ait bir Visa kartıyla ödenmiş."

Daphne ve LaMoia ona boş boş baktılar. Boldt, Bowler'ın ziyaretini ve Penny kaçırıldığı için, Tıpatıp Görüntü müşteri listesi ile Kavalcı arasındaki bağlantının kanıtlanmadığını ve ortaya çıkartılmadığını anlattı.

Bir soruşturmayı kasıtlı olarak baltalayan bir polise duyduğu hoşnutsuzluğu gizleyemeyen LaMoia kuşkuyla, "Bana Bowler'ın aniden aklının başına geldiğini mi söylüyorsun?" diye sordu. "Yoksa arabayla buraya sana bir parça iyilik edip yine eski oyununa sadık kalmaya mı gelmiş?"

Daphne ona dönüp, "Her zamanki paranoyaklığın üstünde," diye çıkıştı.

Boldt, LaMoia'ya müşteri listesini işaret edip, "Bowler'de aynen bizim yaptığımız gibi Tıpatıp Görüntü'yü ortaya çıkartmış, ama biz-

den bir adım daha ileri gitmiş ve adam senin elindeki geçerli kredi kartı numaralarını neden kullanmasın? diye düşünmüş. Beni uyaran bu oldu. Robertson'ın kredi kartı burada, Seattle'da bir araba kiralamak için kullanılmış ama daha sonra araba oto yolda terk edilmiş. Şu anda Tanrı bilir nerede? Daha fazla açıklamaya gerek var mı?"

LaMoia sıkıntılı bir şekilde, "Bu senin oyunun," dedi.

Daphne, "Sen sadece Hill borusunu öttürdüğünde altına edersin," diyerek psikologluğunu konuşturdu. LaMoia onun psikolojik değerlendirmelerinden hiç hoşlanmazdı. "Sen etrafında bir kadının patronluk taslamasından hiç hoşlanmazsın. Seni iyi tanırım John. Bunun neden olduğunu da biliyorum."

"Benim hakkımda bir bok bilmiyorsun."

Boldt, "Haydi," diyerek onların atışmalarını kesti. "FBI kurbanların mali kayıtlarına el koydu. Her şeyi kendilerine sakladıklarını düşünebiliriz. Ama Tıpatıp Görüntü müşterilerinin kredi kartlarının hesap özetlerini alabilir ve Kavalcı'nın takvimiyle uyuşan ödemeleri arayabiliriz. Onların ne yaptıklarını görüyor musunuz?" Tıpatıp Görüntü'nün kayıtlarını açtı. "Kavalcı yeni ve geçerli kredi kartlarını kullanıyor. Robertson battaniyeyi geçen hafta ısmarlamış. Eğer giriş yaptıysa, ki yaptığını varsayıyorum, o zaman kadının hesap özetinin geldiği tarihi de biliyordur. Bu yüzden kadının bir ay ya da daha fazla bir süre harcamalarını kontrol edip yaptığı harcamanın farkına varmayacağını da biliyordur. Tam korunmada. Bu hesap özetlerini bildirim tarihinden önce elde etmekle ne kazanırız? Evet elde edebiliriz. Kaçırılma tarihlerine yakın tarihlerdeki bütün kiralık arabalar üzerinde odaklanalım. Benzin ödemeleri, geçiş ücretleri, konaklama ücretleri, restoran ücretleri"

LaMoia, "Ufak tefek şeyler için kartları kullanmazlar," diye karşı çıktı. "Araba kiralama, evet, bunun için kredi kartı gerekli."

Daphne, "Ve o kart ehliyetle uyuşmalı," dedi.

"Sahte kimlik mi? Bu kart ve kimlikle uçağa da binebilirler. Bunu öğrenmiştim." LaMoia Boldt'a döndü, "Ama patinaj izlerini ölçmek ve bir trafik kazasını incelemek için Boise'da yokum. Anladın mı? Hill beni metroya mahkûm etti."

Boldt, "New Orleans'ta bir sonuç almak için her ikinize de ihtiyacım var," dedi. "Hill, Mulwright için bir ayarlama yapmak zorunda kalacak."

LaMoia hızla başını salladı. "Unut bunu. En az iki ya da üç günü orada geçirmekten söz ediyordu."

Daphne, "Sheila da gidiyor öyle değil mi?" diye sordu.

LaMoia sandalyesinde sıkıntıyla kımıldandı. Biraz yüzü kızarmıştı. "Basın da orada olacak. Sen ne düşünüyorsun?"

Aklında Sarah'yla ilgili bin bir türlü düşünce dolaşan Boldt, "Basın ha, emin misin?" diye sordu.

"Eminim. Hepsi oradalar."

"Şimdiden mi?"

"Şimdiden."

"Bu Flemming'in arzusu olmayabilir."

"Ona karşı bir. Bu Yüzbaşının başının altından çıktı, Çavuş. O
 Flemming'in yavaşlamasını istedi. Onu kızdırarak cezalandırmak istedi. Bunun içinde basını onun kucağına atmaktan daha iyi bir yol olabilir mi?"

Daphne hoşnutsuz bir ifadeyle, "Oyunlar!" diye söylendi.

LaMoia, "Beni bu Boise işinden çekip almalısın Çavuş. Senin izlemek zorunda olduğun dövmeler, aykırı ressamlar, evlat edinme kayıtları var. Yabancı bir şehir."

"Bunu ne kadar istiyorsun?"

LaMoia, "Neye mal olursa olsun istiyorum," diye yanıt verdi.

Daphne, "Ben de geliyorum," dedi. "Bunu kaçırmak istemem."

Boldt, LaMoia'ya döndü. "Doğru yanıt istiyorum. Hill'in sana bu kadar kızgın olmasının bir nedeni var mı?"

"Bana mı?"

"Dürüst yanıt vermelisin, John. Şimdi Boise'da nasıl bir başarısızlıkla karşılaşacağını bildiğimize göre; neler oluyor?"

LaMoia onun sözünü kesti. "Başarısızlık mı? FBI'ın ardı sıra şoförün ve bebeğin izlerini takip edip yakalamaya çalışmak bizim için gerçekten de çok cazip."

"Daha çok, büyük bir yeniliğe benziyor. Bir araştırmada çok büyük bir adım atmak ve eğer bir sonuç çıkmazsa...."

"Hill'in bir günah keçisine ihtiyacı var," dedi Daphne Boldt'un mantığını izleyerek.

"Ya da görülecek kişisel bir hesabı," dedi Boldt. LaMoia'ya dönerek meydan okur bir havada, "seni ya kasıtlı olarak Sibirya'ya yol-

layacak ya da yolundan atacak. Böylece de sen de evde onun canına okuyamayacaksın," dedi ve ekledi, "Ne dersin?"

LaMoia yanıt vermedi. Bir ona, bir Matthews'a sorgulayıcı bakışlarla bakıyordu.

Boldt, "Sarah'nın vakti yok. Eğer medya terk edilen arabayı öğrenirse..." dedi. Boğazı kurumuştu. Daphne'ye döndü. "Birlikte gitmek daha iyi. Yerimiz ayrıldı."

ELLİ BİR

LaMoia, Boldt kendisini gerçek şüpheliye götürebilecek dövmenin ve suç kayıtlarının peşinden giderken, Idaho'nun Boise kentinde hiçbir yere gitmeyecek izleri takip ediyor olacağı düşüncesiyle için için kaynıyordu. Yanıtlaması gereken asıl soru Boise'da olmasının Sarah'ya ne yararının olacağıydı. Yanıt yeteri kadar açıktı. Bobbie Gaynes ya da Patrick Mulwright Boise'u kolayca idare edebilirlerdi. Sheila Hill, onunla hiç görüşmeden arkasından nasıl böyle bir şey yapabilmişti. Bir kere daha onu kullanıyordu. Politik oyunda bu kez bir sürü yanıtlanmamış soru vardı. Kadın şubedeki birinden mi korkuyordu? LaMoia onun için bir tehdit mi oluşturuyordu? Ya da daha basiti kadın şehir dışında onunla bir otel odasında üç gün geçirip aralarını düzeltmek mi istiyordu? LaMoia, en çok son olasılığın gerçek olmasından korkuyordu. Onun kariyerini yıkma gücünü elinde tutan bu aşırı hırslı kadın, Boise'da jigolosuyla aşırı seks arzusunu tatmin edip eğlenmek mi istiyordu? Kendini neyin içine atmıştı? Belki de kelepçeleme olayı kadını uyandırmış ve kadın için beslediği duyguların fark edilmesine neden olmuştu.

Emirlere uymaktan başka çaresi yoktu. Polis Müdürlüğü'nde demokrasi işlemiyordu. Boise araştırması telefonla halledilebilirdi ve Sheila Hill'de bunu biliyordu. Ama kameralar -temiz çarşaflar ve oda servisiyle birlikte- Boise'daydı.

LaMoia'nın kredi servislerindeki tanıdıklarını devreye sokup hemen sonuç alınmasını sağladı. Tıpatıp Görüntü'nün müşteri adları ve tarifleriyle Kavalcının geçtiği bilinen şehirlerdeki fatura kayıtları, çocuk hırsızının en az altı sahte kredi kartı kullandığını gösteriyordu. LaMoia, çağrı cihazı bipleyip yaptığı işi böldüğünde, bilgileri sıraya sokmaya çalışıyordu.

Çok önem vermemeye çalışarak cihazı açtı, ekranda ip gibi dizilen numaralara baktı ve numaraların her zamanki gibi onu bir otel odasına yönlendirdiğini anladı.

Sheila Hill konuşmak istiyordu. Ya öyle ya da Boise'daki yatak durumu ile ilgili bir takım kurallar koymak istiyordu. LaMoia içinde nedensiz bir korku hissetti. Ama içerleme, öfke ve umudun karışımı galip geldi. Belki de kadın özür dilemek istiyordu. Belkide Boise'da duşu onunla paylaşmak gibi bir niyeti yoktu. New Orleans uçağına daha birkaç saat vardı. Boise uçuşu ise daha erkendi.

Bir telefonla otelin adını aldı. Days Inn. Otelin havaalanına bu kadar yakın olması canını sıktı. Sheila hâlâ onun kendisiyle uçmasını bekliyordu.

Kredi kartı bilgilerini Boldt'a aktardı, eve gitti ve çabucak bir valiz hazırladı. Öfkesi, sönen bir yangın gibi gittikçe azalıyordu. Kedisi Granit için ikinci bir kaba biraz daha kuru mama koydu ve komşusunun kapısının altından birkaç günlüğüne gittiğini belirten bir not attı. Bir ATM gişesinde durup iki yüz dolar para çekti.

Arabasını güneye doğru sürerken, kendi kendine, koşullar ne olursa olsun o kadınla yatmayacağını söyleyip duruyordu. Bir süre sonra resepsiyondan geçti, ikinci katta 214 numaraya baka baka koridorda ilerledi. Kendisini ilk randevusuna gidiyormuş gibi hissediyordu. Oysa Sheila'nın hiç böyle şeyler hissetmediğinden emindi. Kafasına bir şey fırlatılması olasılığına karşı temkinli durarak kapıya sertçe vurdu. Kapı, görünürde boş odaya açılınca kadının kapının arkasına saklandığını sandı ve ne yapacağını bilemediğinden kaygılandı.

Kendisini eğitilmiş bir çoban köpeği gibi hissederek, onu her ne bekliyorsa karşı koymak için tetikte, odaya girdi. Kadının oyununa katılmamak için kasıtlı olarak arkasına bakmadan odanın içine doğru yürüdü. Eğer kadının elbiseleri yatağın ya da bir sandalyenin üzerine atılmışsa kendisini neyin beklediğini anlayacaktı. Pervasız teslimiyet. Öyleyse onu reddemezdi.

Televizyonun sesi sonuna kadar açılmıştı. Sheila Hill fazla heyecanlı bir kadındı. LaMoia o anda kadının onun hoşuna gitmeyi denemeyi tasarladığına inandı. Kadının kafasındakini bilerek- heyecanlı, cüretkâr, belki biraz tehlikeli bir şey- ona yenilmemek için kendi kendini uyardı.

Ufak kahvaltı sehpasının yanına çekilmiş minderli bir koltukta iri bir fareye benzer bir adam oturuyordu. İlk düşüncesi kadının üçlü bir fantezi tasarladığı oldu ama bu adam yanlış adamdı. Kıllı bir fareydi ve otuz yaşlarında görünüyordu. Önündeki sehpanın üzerinde ucuz bir evrak çantası vardı. LaMoia adamı tanımıyordu ama görünüşü kafasının içinde alarm zillerinin çalmasına neden oldu. Bu herif kesinlikle Sheila Hill'in seks partneri değildi. Yanlış zamanda yanlış yerde olan birisi de değildi. Fare, her zaman tanımlama sırasına dizdikleri serserilere benzer bir herifti. Göğsünde bir numara taşıyan suçlulardan biri olmak için yaratılmış birisi.

Arkasından gıcırtılı bir erkek sesi homurdandı. "Ellerini görünür bir yere koy. Yavaş yavaş. Ya yavaş hareket edersin ya da mıhlarım."

LaMoia başını yavaşça çevirdi ve blucinle siyah deri ceket giymiş ufak tefek bir adam gördü. Adamın Asyalı kanı taşıdığı belliydi. Belki de bir suçlu. Uzun süre güneş görmemişe benziyordu. Sol elinde sigara tutar gibi rahat ve dikkatsizce bir tabanca taşıyordu.

"Ben bir polisim." Kendine gelmiş, sakinleşmişti.

Fare adam doğu sahillerinin aksanıyla, "Herif kahrolası bir dâhi," dedi.

Bir dakika önce son derece rahatsız edici olan ufak tefek olanı çantayı işaret etti. "İster say, ister sözüme güven. Bütün para burada. Bir polisi atlatacak halimiz yok."

Fare çantayı açtı. İçinde düzinelerce şişe, olasılıkla kokain şişesi ve iki deste para vardı. Her bir destenin üstündeki para yüzlüktü. Eğer gerisi de öyleyse epeyce yüklü bir miktar olmalıydı. Aniden zihninde bir şimşek çaktı ve ufak olana, "Sanırım burada bir sorunumuz var," derken odanın kapısı büyük bir gürültüyle açıldı ve bir ses, "Polis!" diye gürledi. Kapı eşiğinde koyu renkli bir gölgenin belirmesiyle ufak adamla birlikte duvara savruldular ve suratları ucuz duvar kağıdına adeta yapıştı. Kolları sert bir şekilde arkaya büküldü. LaMoia'nın canı öylesine yanmıştı ki, sesi soluğu kesildi. Narkotikçilerin içeri girdiğini gördüğünde henüz kımıldayamaz durumda değildi. Neler olacağını biliyordu. Her şeyden önce de şansına inanamıyordu. Her nasılsa kendi adamları onu bu heriflerden kurtarmaya gelmişlerdi, ama suratı duvar kağıdını öpüyor ve kollarını omuz başlarından çıkmış gibi hissediyordu. Kelepçelendi. Arkasından bir gürültü geldi. Fare yere kapaklanmıştı.

Nihayet, "Ben polisim!" diye bağırabildi. Çenesi duvara kaynamış gibiydi. Kaburgaları arkasındaki baskıdan sanki dümdüz olmuştu.

Kulağının dibinden Narkotik'in adamı, "Sen bir polistin," diye hırladı. LaMoia bu sesi tanıyordu. Adamın adını hatırlamaya çalıştı. Sesini biraz daha alçaltan adam, "Tanıkların olduğu için şanslısın Şovmen, yoksa ben kendim hemen şuracıkta senin işini bitirirdim."

LaMoia bunu izleyen birkaç saatte maruz kaldığı aşağılanmayı ve duyduğu hayal kırıklığını daha önce hiç yaşamamış, hiç böylesine bir yüz karası ile suçlanmamıştı. Rozeti ve silahı alınmıştı. Ellerinde kelepçeler, polis eşliğinde arabaya bindirilmiş, diğer polislerin alaylarına maruz kalmış ve merkeze götürülmüştü. Çevresinde en az sekiz, belki de iki katı fazla polis vardı ve hepsi de büyük bir iş becermiş havasındaydılar. Oyuncuları biliyordu. Narkotikçilerin de cinayet kasasındakiler gibi klikleri vardı. Onlardan birkaçıyla baskınlara katılmıştı. Bu adamlar işlerini fazlasıyla ciddiye alan dürüst adamlardı.

Uyuşturucu zor bir işti ve adamlar da bu işin doğasına uygun davranıyorlardı. Suçsuzluğunu tekrarlayıp, aksi takdirde ağzını açmayacağını vurgulayarak bir avukat istedi. Damgalandı, kaydı yapıldı ve vücudu soyulup her yeri aranarak tümden küçük düşürüldü. Onlardan biri olduğu için neyse ki sorgulanmaktan kurtulmuştu. Hiç kimse açıkça neyle suçlandığını açıklamıyordu. Ortada olan, çanta ve içindeki birinci kalite kokaindi. Sheila Hill onu kendi adamlarının önüne atmış ve başına bir sürü bela sarmıştı. Neden? İntikam mı? Neden Sibirya'ya göndermeden yalnızca yarım saat önce tutuklatmış ve sonra da ortada bırakmıştı. Boldt'un beşli takımını ve arkasından iş çevrildiğini mi öğrenmişti? Bu bir cezalandırma mıydı? Yoksa onu kelepçeli ve çırılçıplak bırakmasının karşılığı mı? LaMoia şubeden, ikinci bir görüşme yapılmadan rozetsiz ve silahsız olarak salıverildi.

Avukatı, "İkinci bir görüşme olmayacak," diye uyardı. "Aleyhine dava açmayı düşünüyorlar."

Kapıdan çıktığında Boldt'u arabayla kendisini bekler buldu. Gittikleri yere varıncaya kadar nereye gittiklerinden haberi yoktu, umurunda da değildi. Daphne'nin yüzer evi yollar boşken bile yirmi dakika çekerdi ve yollar hiçbir zaman boş olmazdı.

LaMoia, Boldt'a döndü. "Sana bir şey söyleyeyim mi, bizim işte asla bu sona maruz kalmak istemezsin."

Boldt ona baktı."Ne oldu?" Onun tereddütünün farkına varınca, "Uygun bir yalan düşününceye kadar gerçek işe yarar," dedi.

LaMoia içini çekti. "Yüzbaşıyla birlikteydim."

Bu kez Boldt içini çekti.

"Biliyorum... Biliyorum... Tamam mı?"

"Bu aptallık John. Çok büyük aptallık."

LaMoia her sinirlendiğinde yaptığı gibi yine bıyığını çiğnemeye başlamıştı. "Genelde öğle saatlerinde buluşurduk. Ama bu kez, bugün öğleden sonraydı. Bildiğim bir diğer şey de, topun ağzında olduğum. Lanet olsun, neler olup bitiyor?"

"Narkotik dün gece iyi bir tutuklama gerçekleştirdi. Bu sabah bana kimliği bilinmeyen bir polisin kanıtları götürmeyi planladığı söylendi. Halen kanıt odasında duran kaliteli kokain. Tam sokaklar için."

"Şu anda kanıt odasında ne var?"

"Aslında kötü bir formül. Serbest çalışan bir laboratuvar. Aynen McNee'ninki gibi. Geçen hafta altı ölüme neden oldu. Savcı ölüm cezası istedi ve olasılıkla aldı. Böylece işbirliğine zorlandılar. Ve bugünkü tezgâh kuruldu."

"Ben de kendi ayaklarımla içine mi düştüm? Lanet olsun!"

"Kötü polis Kevin McCalister'dı."

Araba binaların arasında hoplaya zıplaya gidiyordu.

"Bunu biliyor muyduk?"

"Bazılarımız. Aslında kendi kendini ele verdi. Neden orada olduğunu anlat. Biraz acele et. Pek de iyi görünmüyor, biliyor musun?"

"Bunu yapamam. Şimdi olmaz. İnkar edecektir tabii. Hem zaten Yüzbaşı'yı ele verirsem Flemming Özel Tim'i ele geçirir. Bunun doğru olduğunu biliyorsun. Ve bunun Sarah'ya ne yararı olur?"

"Flemming Hale'e Özel Tim'in kontrolünü istediği an ele geçirebileceğini söylemiş. Bunun nasıl olacağını şimdi tahmin edebiliriz."

"Bunu nereden öğrendin?"

"Kalidja aracılığıyla Daphne'den."

"Bir şey daha var, Çavuş. Sanırım masam aranmış."

Boldt yanıt vermekten kaçındı. "Sen de unut gitsin. New Orleans'a gitmek aklının biraz dağılmasını sağlar."

LaMoia Boldt'a bir göz attı.

"Daphne Kalidja'dan acil bir çağrı aldı. Dunkin Hale asker kaçağıymış. Flemming küplere binmiş."

"New Orleans'a mı gidiyoruz?"

"Öyle. Dövmeleri unuttun mu?" Fairmont'tan saptı ve rıhtımın sonunda Daphne'nin küçük bir posta kutusunun yanında ayakta beklediği yerde durdu. Birkaç dakika sonra havaalanına doğru gidiyorlardı.

LaMoia başından geçenleri en ufak bir acıma belirtisi bile göstermeyen Daphne'ye de aktardı. Arka koltukta oturan Daphne Boldt'a "Her üçümüz de New Orleans'a araştırmaya giden meraklı FBI ajanları bahanesini kullanamayız," dedi.

"Doğru."

LaMoia Boldt'a "Kredi kartlarını araştırdım," diyerek arkaya Daphne'ye döndü, "Altı Tıpatıp Görüntü müşterisi önceki kaçırma olaylarına denk düşen tarihlerdeki kart harcamalarına itiraz etmişler."

Boldt, "Boise'daki kazada terk edilen araba Lena Robertson'ın kredi kartıyla kiralanmış. O da bir Tıpatıp Görüntü müşterisi. Arabayı San Francisco'da teslim etmek üzere kiralamışlar. Arabanın Boise'a dönmesiyle San Francisco'nun bu resimde hiç yeri olmadığı apaçık ortada. O kadın ya da suç ortağı arabayı teslim yeri olarak bir şehri gösterip bir diğerine gidecek kadar zeki. Kiralama şirketi arabayı ve ücreti alır. Kaçırmanın yapıldığı şehirden çıkmak için kiralık arabayı kullanarak, havaalanındaki polis aramasından kurtuluyorlar. Boise'daki kazadan yarım saatten daha da az bir süre sonra başka bir Tıpatıp Görüntü müşterisinin kartı Boise'dan Reno'ya gitmek için Avis'den araba kiralamada kullanılmış. Kadın bizim Lena Robertson'ın kimliğini bulacağımızı biliyordu. İkinci kart Julie DeChamps'ın. Bu kart aynı zamanda Salt Lake'den Cancun'a giden bir uçuş için de kullanılmış." diye açıkladı.

Daphne, "Cancun buna uymuyor. Bunlar çocukları Meksika'ya götürmüyorlar. FBI'ın kontrol ettiğini biliyorlar. Göçmen ofisi alarmda. Bu riske girmezler," dedi.

Boldt başını sallayarak onu onayladı. "Uçak aktarmalı gidiyor." Dikiz aynasından gözleri birbirlerini buldu.

LaMoia, "Aktarma New Orleans'da," diye tahminde bulundu. "Kadın Boise'da bir araba kiraladı. Aslında Reno'ya gitmek gibi bir niyeti yoktu. Uçağa binmek için dosdoğru Salt Lake'e gitti."

Boldt, "New Orleans uçağı bir yolcusu eksik olarak Cancun'a inecek."

Daphne, "Kadın oraya Trudy Kittridge'i evlatlık olarak satmaya götürüyor," diye söze karıştı.

Boldt karayolunda hız limitinin üstüne çıkarak, "Öyle yapacağını sanıyor," diye onun sözünü düzeltti. Arabanın kontrol panelinin mavi ışıkları cama vuruyordu. Eski Chevy'sini biraz daha zorladı.

LaMoia, "Sarah'yı riske atmadan onu durduramayız," dedi.

Daphne, "Belki de durdurmamalıyız. Eğer birini yenemiyorsan ona katılırsın," diye karşılık verdi.

Arabada rahatsız edici bir sessizlik oldu. Umutsuzluk dolu bir sessizlik.

Ve LaMoia sessizliği bozdu. "Füme balık hakkında bir söz vardır. Ya seversin ya sevmezsin. Ama eğer sevmezsen güneyde hiçbir iş yapamazsın.

ELLİ İKİ

Boldt Fransız Mahallesindeki romantizmi, yıllarca Fransız ve Zenci kültürlerinin karışması sonucu oluşan vudu hikâyelerini, şemsiyeli kokteylleri, lastik gibi kıvrılıp bükülen vücutlarıyla melez bar kızlarını, sabahın üçünde kaldırımlara taşan Blues ve Caz müziğini, golf topu büyüklüğündeki istiridyeleri fark etmedi bile. Onun tek gördüğü büyük bir turist kalabalığı, alkolikler için bir Disneyland ve işadamı görüntüsü içinde karılarını aldatan kocalardı. Sokaklara taşan müzik ve bir renk cümbüşünde dekore edilmiş binalar ona göre bir aldatmacaydı. Semtin eskiden çok güzel günler gördüğü belliydi. Hâlâ geçmişten izler taşıyordu, ama Ticaret Odası ve Turist Delegasyonu, McDonald's tiryakileri için cafcaflı bir görünüm sağlama amacıyla çok fazla cila kullanarak, içi boş bir çekicilik yaratmış, daha önceleri yaşam nedeni olan ruhun yalnızca kırıntılarını bırakarak güzel olan her şeyi silip süpürmüştü.

Dövme dükkânının adı "Samantha'nın Vücut Sanatı" idi. Kapının dışında asılı duran ahşap tabelanın üzerinde bacaklarını açarak Harley motora binmiş, üzerinde siyah gecelik olan iri göğüslü bir kadın vampirin, elinde ince bir fırça ile soluk renkli çıplak bir kadın hayaletini boyadığını gösteren bir resim vardı.

Dükkânın bulunduğu binada bir tarot falcısı, bir kuaför ve bir de avukat bulunuyordu. Dükkândaki koku ve tütsülerden içerinin havası bayağı ağırdı.

Samantha diye biri yoktu. Bu uyduruk ortamda, iğnenin arkasındaki iri kıyım adamın adı Maurice idi. Sol kulağına gümüş bir çivi küpe takmıştı. Siyah ağırlıklı bir renk cümbüşü içindeki pazuları ve traşlı kafasıyla sekiz köşeli bir topa benziyordu. Üzerinde avuçlarıy-

la birbirlerini okşayan iki kadın resmi olan bir tişört giymişti. Açıklamaya gerek yoktu. Burası bisikletliler ve denizciler içindi. Dükkânın duvarlarında yüzlerce resim vardı. Kartalı bulması Boldt'un bir dakikasını aldı. Bir uzay mekiği ile bir domuz kıçının arasına sıkışmıştı ama gördüğü anda Tommy Thompson'ın çizimi ile arasındaki tartışmasız benzerliği fark etti.

Maurice zift içindeki bir gırtlaktan çıkan akortsuz bir sesle, "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

Boldt kartalı işaret etti. "Bununla ilgileniyorum."

"Polis misiniz?"

"Kim soruyor? Ve neden?"

"Böyle bir şey istemek için ne çok sarhoş ne de çok gençsin ah-

pap. Üzerinden akıyor. Görünüşten anlarım."

"Herhalde anlarsın. Ama yanıldın, ben özel dedektifim."

"Buralardan değilsin galiba."

"Buralardan değilim."

Boldt cüzdanından bir ellilik çekti ve kasten bekledi. "Müşterilerimden biri bu kuşlardan birisini koluna yaptıran bir adamla ilgileniyor."

"O bir kuş değil. O bir kartal."

"Onlardan pek çok yapıyorsunuz ha?" Parayı alıp almamakta tereddüt eden adamın karşısında elliliği elinde evirip çevirdi.

"Çok değil."

"Müşterime elliliği bilgi için harcadığımı söylerim ve harcanmasa da cebimde kalır." Elliliği önce cüzdanına geri itti sonra tekrar çıkarttı.

"Bu iyi bir tezgâh." Adam paranın görüntüsünden hoşlanmış ve konuyu kestirip atmamıştı.

"Bir isim ya da tanım hatırlarsan memnun olurum."

"Eminim olursun."

"Bir tarih, belirleyici bir zaman. Bunun gibi bir şey ve bu ellilik senin."

Adamın parmakları Boldt'a çikolatalı şeker çubuklarını anımsattı. Baş parmakları puro uçları gibiydi. Bu parmaklardan bir kısmı duvardaki rafa dizilmiş, bir kısmı da köşedeki tezgâhın üzerine yığılmış duran yarım düzine siyah naylon kapaklı fotoğraf albümünü işa-

ret etti. Tezgâh bir sigara ordusu tarafından istila edilmiş gibi dizi dizi yanık kabarcıklarıyla doluydu.

"Bence böyle daha çok beğeniliyor. Duvara asılanlardan daha iyi. Zaten adamlar ne kadar kıç ya da göğüs varsa bakıyorlar. Bazı karıların da bunları istediğine inanabilir misin ve nerelerine yaptırdıklarına. Yaptıktan sonra hepsinin fotoğrafını da çekiyoruz. Dövme sildirme işlemini düşünürsen hiç kimsenin bunu yaptırmayı istemeyeceğini sanabilirsin, ama sonra kitaptakileri görürsün ve gözüne güzel görünmeye başlar ve bir de bakmışsın sen de bir tane yaptırmayı düşünüyorsun. İstemediğinde nasıl çıkarttıracağını bile düşünemeden her şey olup bitivermiştir. Ve ben her türlüsünü vücutların en mahrem yerlerine yaptım. Kalça, kadın cinsel organı, göğüsler, penisler... Ne varsa. Hepsini gördüm, hepsine de yaptım."

"Bunlar fotoğraf albümleri mi?"

"Evet o lanet şeyler."

Boldt albümlerden birini açtı. İlk sayfada, bakanları daha başında şoka sokmak için konduğunu düşündüğü, boydan boya bir kadın vajinasının ve göğüslerinin resmi vardı. Yüzü kızardı. Bunu vücuduna yaptırmak için nasıl bir kadın olmak gerekirdi? Sayfaların birinde bir kadının traş edilmiş organının üzerinde açık bir ağız görünüyordu. Bir diğerinde büyümüş bir meme ucuna kapanmış bir yılan göze çarpıyordu, bir göbek deliğinin etrafında papatyalar, bir kadının iki göğsü arasında bir sinek kuşu, kasıklara çizilmiş kadın jenital organının girişini işaret eden bir Eros oku. "Hepsi iğrenç. Bunu söylediğim için kusura bakma."

"Elbette bakarım. Bu sanat beyim. Sen yanlış değerlendiriyorsun. Bu kaliteli bir çalışma. Hoş çizgiler, güzel ve kalıcı renkler. Kişi kendisini ifade etmek ister. Bu iyi bir şey. Burası Tanrı'nın cezası bir ülke."

Boldt plastik polaroid resim sayfalarını karıştırdı. "Sana böyle fotoğraflarını mı bırakıyorlar?" Soluğu kesilmişti. Sayfa sayfa kalçalar, göğüsler, penisler, boyunlar, göz kapakları, parmaklar...

"Bunların kim olduklarını bilmiyorsun herhalde?"

Boldt gördüklerinden neden rahatsız olduğunu merak ederek 'Hayır bilmiyor' diye düşündü. Öylesine çevirdiği, üzerinde çıplak bir kadın ve motosiklet dövmelerinin bulunduğu bir kol, bir erkek göğsü

ve bir pazunun olduğu sayfaların birinde durdu. Ayrıntılar ve renkler gerçekten olağanüstüydü.

Kuru bir sesle, "İyi iş," dedi.

"Parçalarımdan biri bu sokağın alt tarafındaki galeride sergileniyor. Bir tanesi adamın birinin penisinin üzerine yaptığım bir kuğu, diğeri bir kadının bikini çizgisinin hemen üzerineki Van Gogh zambakları. Öyle bir kız ki asla kıçını açtığına inanmazsın."

"Etkileyici. Bunlardan bazıları birbirinin aynısı." Hafiften sinirlenmeye başlamıştı.

"Değişik vücutlarda aynı çalışma. Çizimler farklı yerlerde değişik görünür. Biz hepsini göstermeye çalıştık."

"Burada kartal var mı?"

"Üçüncü ya da dördüncü albümde sanırım. Onlardan bir tanesinde sadece hayvanlar var. Kurbağalar, kertenkeleler, yılanlar. Birçok nedenle bir sürü sürüngen yaptım."

"Bütün çalışmalar senin mi?"

"Hepsi değil, hayır. Tabii ki hayır. Ama ben de yapabilirdim. Eminim. Gözümün gördüğü her şeyi yapabilirim."

"Kadınlar da dahil mi?"

"Bazı adamlar poz vermeleri için kızlarını da getirirler. Yalan söylemiyorum. Burada hayal gücü rol oynar." Ve Boldt'un böyle bir adamdan beklemediği bir şekilde, bir kadın gibi gülümsedi.

Boldt aslanların, kedilerin, kaplanların, karınca yiyenlerin, pandaların, oyuncak ayıların ve bir sürü tüysüz kartalın resimlerini inceledi. Bazılarının yandan sadece kafaları ve gagaları görünüyordu. Bir sürü kartal pençelerinde değişik mesajlar ya da yazılar taşıyorlardı. Bir tanesinin kanatları vücudunu pelerin gibi örtmüştü. Boldt onu işaret etti.

"Bu benim kendi tasarımım. Burada gördüğün sanırın orijinal çizimin sadece yarısı. Diğer yarısını dergilerden yürüttüm ya da ne bileyim, bir dergi ya da verilen bir resimden de yapmış olabilirim. Siparişlerde ekstra ücret isterim."

Boldt elindeki polaroide bir fiske atıp, "Başka var mı?" diye sorarken kaslı bir pazunun üzerindeki kartalı gördü. "Bunu sen mi yaptın?"

"Sana söyledim. Bu orijinal. Benim."

"Bir tanesi eksik."

"Sanmıyorum."

"Eksik Maurice." Adama elliliği gösterdi. "Kartal kolda olmalı, pazuda değil."

"Sanmıyorum."

"Benden önce buraya birisi geldi, öyle değil mi?" Liz'le ortak hesaplarından ATM kartını kullanarak çektiği elliliği adama verdi. Hesap zaten hastaneden dolayı bin yedi yüz dolar eksi bakiye veriyordu. Şimdi uçak paraları yüzünden daha da beter olacaktı.

"Adam bir sörfçüye benzer ama bir klası vardır. Sana kim olduğunu söyledi mi?"

Maurice gözleri parada, "Sormak zorunda mıydım?" dedi. "Öyle bir adama."

"Resmini aldı," dedi Boldt. "Sana ne kadar ödedi?"

Maurice parayı cebine soktu. "Yeterli değil. Kahrolası Federal."

"Seni tutuklamaya kalkışmıştır."

"Öyle gibi."

Boldt bir ellilik daha çıkartınca Maurice, "Ona resmi verdim ve dükkânım da açık kaldı," dedi.

"Sana bir şey hatırladığında kendisini nasıl bulacağını söyledi." Boldt bu yolları iyi bilirdi. Üçüncü ellilik de cüzdandan çıktı.

"Adam Hyatt'dan söz etmiş olabilir." Ellilik kotun cebinde kayboldu.

"Atladığın bir şey var mı? Ona söylemeyi unuttuğun bir şey?"

Boldt istihbaratta masa başında boşuna vakit öldürmemişti.

Adamın kütük gibi işaret parmağı, sayfadaki diğer fotoğrafları işaret etti. Bir sayfa ileri, sonra iki sayfa geri gitti ve bir dizi fotoğrafı işaret etti. "Şu gri duvarı görüyor musun? Geri plandaki. Çimento duvar ne demektir bilir misin?"

Bir sürü resimde aynı duvar vardı.

"Söyle bana Maurice, gri duvarın anlamı ne?"

"Yılda bir iki kez birimizden birini içeri alırlar. Kahrolası sanatı ve şeytanlığı durdurmak için. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Boldt adrenalinin yükseldiğini hissetti.

"Hapishaneden mi söz ediyoruz Maurice? Kolunda kartal olan adam hapiste miydi?"

"Doğru."

"Ne zaman?"

Maurice bir fotoğraf çıkartıp parmağıyla bir fiske atarak, "Bin dokuz yüz doksan beşte," dedi.

"O adam..... bunu biliyor mu?"

Maurice'in yüzü sırıtarak genişledi. "Sormadı ki."

ELLİ ÜÇ

"Tanrım, biz burada ha bire yazıp çizip dururken sizinkiler Seattle'da ne halt karıştırıyorlar? Buraya transfer olmayı hiç düşündün mü? Yoksa bizi küçük mü görüyorsun?"

New Orleans Polis Teşkilatı'nın dedektiflere ait bölümü, birbirine uymayan gri metalden devlet malı mobilyaları, kanatlı vantilatörleri, cama monte edilmiş klimaları ile gürültülü bir yerdi. Binanın yarısının şekli değiştirilmişti ve hiyerarşik bir düzende çalışılıyordu. Şeften garajdakilere kadar. Dedektifler bu düzenin hem en alt sırasında hem de en alt katında çalışıyorlardı.

Adamın laubali tavırlarından tüyleri diken diken olmasına karşın Daphne, sorun yaratmaktansa oyunu sürdürmeyi tercih etmişti.

Dedektif Broole, otuz beş yaşında, gösterişsiz, hoş görünümlü, yüzünde sivilce izleri taşıyan ve uykulu kahverengi gözleri olan bir beyazdı. Saçlarını bir Las Vegas şovmeni gibi taramıştı; Daphne'nin, ne söylediğini anlayabilmek için içinden bir kez daha tekrar ettiği sözcükleri yaya yaya Dixie tarzında konuşuyordu.

"Adamı 95'de sizinkiler içeri atmış. Beyaz. Sol kolunda kartal dövmesi var.1.80, 1.85 boyunda olabilir. Üçkâğıtçılıktan ya da sahtekârlıktan..."

Broole kasıntıyla eski model bir bilgisayarın başına oturdu. "Bir üçkâğıtçı mı? Eh, bu nüfusun yarısını kapsamaz umarım şe-ker." Dizinin dibine bir sandalye çekti. Bir filtresiz sigara daha yaktı ve dumanını Daphne'den uzağa üfledi. "Boktan bir alışkanlık, ama bazıları genç ölür." Sandalyeye oturmasını işaret etti ama Daphne ayakta kaldı.

"Belki çocuk pornografisi." Daphne Kavalcı'yla olan bağlantısı-

nı açık etmeden kaçırılan çocuklardan söz edemezdi. "Kadın bir suç ortağı olabilir."

Broole terli yüzünü ona çevirdi. "Hepimiz öyleyiz."

"Belki 911'i kullanarak telefon hatlarına giriyordur."

"Kaçak yönlendirme mi?"

"O da ne?" Daphne adamın her sözüne takılıyordu.

"Bu daha Seattle'a gelmedi mi? Adam kendisini polis olarak tanıtır. Kendini emniyete almak için gerçek bir polisin adını kullanır. Ha, bilmiyor musun? Kurbanına telefon açıp telefonu kapatır kapatmaz kendisini 911'den aramasını söyler. Bunun teknik olarak imkânsız olması önemli değil. Kurban telefonu kapatır ama o kapatmaz. Böylece de hat açık kalır. Aslında kurbanın telefonunda çevir sesi yoktur. Bunu biliyor muydun? Üç kâğıtçı herif, daha önceden kaydedilmiş çevir sesini banttan çalar. Kurbanı telefonunu açar, çevir sesini işitir. 911'i çevirir. Düzenbaz herif tuş sesini de kaydetmiştir. Onu devreye sokar. Zavallı kurban 911'i aradığını sanır. Bazıları seslerini değiştirirler, bazılarının suç ortağı vardır. Kurbana "Polis İmdat" diye yanıt verirler," derken Broole sesini bir kadın gibi inceltti. "Kurban o polisle konuşmak istediğini söyler. Düzenbaz herif telefona gelir ve kurban artık o andan itibaren kesinlikle bir polisle konuştuğundan emindir. İşte hepsi bu. İnsanlar rozet taşıyan birisi için her şeyi yaparlar." Daphne'nin vücudunu süzdü. "Rozet taşıyan bir kadın için de sanırım."

"Buna maruz kalmış birini biliyor muyuz?"

"Şe-ker, bataklıktan çıkıp sürünen bir sürü kahrolası solucan var. İzlerini güç bela takip edebiliyoruz. Bir işi yürütme en sık gördüklerimizden biri. Sabah dokuz akşam beş işinde olanların dolandırıldıklarını bilirsin."

"Buna polisler de dahil mi?"

Broole gülümsedi. Yaptıklarından hoşnuttu.

"Soyadı? Adı? Bana 911'den başka bir şey vermiyorsun." Daphne'nin göğüslerine baktı ve gözlerini daha aşağılara indirdi. "Başka bir şey yok mu?"

"95'de dolandırıcılık ve sahtekârlıktan hüküm giyen herkesin incelenmesini istiyeceğim. Başlangıç için iyi bir nokta."

"Başlamak için en iyi nokta Commander's Palace'da bir akşam

yemeğidir. Sonra belki nehirdeki teknede Caz müziği eşliğinde bir gezinti ve şehrin hemen dışında bildiğim bir bungalovun küçük havuzunda tembellik edip yıldızları seyretme. Şehrin çok yakınında. Gökyüzü pırıl pırıl aydınlıktır. Yıldızları hiç böyle görmemişsindir. Ve sana bir şey söyleyeyim mi, hiçbir şey Louisiana geceleri gökyüzünü seyretmek kadar insana zevk vermez. Sen hariç şe-ker. Seattle onların rozetini taşıdığın için mutlu olmalı."

"Alfabetik sırayla. Üç kâğıtçılık ve sahtekârlık. Belki onların içinden telefonla bu işi halledenleri ayırmak için bir yol vardır..."

"Yok." Bir duman bulutu yükseldi. "Bu sistem T Model bir şebekedir. Yeni on-line sistemi bir ya da iki yıl içinde devreye girecek. Ona Intranet diyorlar. Bu o kadar akıllı değil." Broole'u aynı zamanda kendi şakalarının tek ve en büyük hayranı olduğu belli oluyordu.
"Bana bir geceni ver. Gerçekten akşam yemeğini düşünmelisin."

"Ben seni arayabilir miyim?"

"Ne zaman istersen şe-ker. Aslında ben seni aramak isterim ama..." Daphne'ye bir gülücük attı. Dişleri sigara tiryakiliğinin izlerini taşıyordu.

Daphne'nin ona böyle bir fırsat tanımaya hiç niyeti yoktu.

"Bana bunun üzerinde birlikte çalışmalıyız gibi geliyor. İki kafa bir kafadan iyidir."

Daphne, "Ben daha sonra uğrasam da senin ne bulduğuna baksak. Ne dersin?" dedi.

"Vaatleri çok severim."

ELLİ DÖRT

İçini burkan endişenin acımasızca tükettiği Boldt, suçluların düşünce biçimini, daha önce farkında olmadığı kadar iyi anlamaya başlamıştı. Yalanlar önce ufak ufak başlıyor, gerekli gereksiz söylenerek devam ediyor ve daha sonra bencillik ve hırsla çığ gibi büyüyordu. Boldt'un hırsı ise, kızının çevresinde yoğunlaşmıştı. Bir suçlu ya para ya güç için açlık hisseder. Boldt'sa ailesini bir arada tutmanın açlığını hissediyordu. Kızını kollarına almak, ona yeniden hikâyeler okumak, onu kucağına oturtmak ve ona caz dinletmek istiyordu. Onu daha önce kimseyi özlemediği kadar çok özlemişti.

Daphne, yasal ya da yasadışı yollardan evlat edinme işlemleri konusunda her yönden uzman olduklarına inandığı çok tanınmış ve çok aktif bir çocuk eviyle bağlantı kurmuştu. Boldt için bu ziyaret bir mumun iki uçtan birden yakılması anlamına geliyordu. Eldeki kanıtlardan, çocuk hırsızlığından ve bunun evlatlık edinme işlemleri gibi sonuçlarından hareketle Kavalcı'nın peşine düşmek. Sarah, Trudy Kittridge ve diğer on çocuk, mumun orta yerindeydiler. Alevler her iki uçtan onlara doğru yaklaşıyordu.

Sadece erkek çocuklar için faaliyet gösteren Louis Charlemagne Evi, yoldan yarım daire şeklinde çakıl döşeli bir araba yoluyla girilen ve bulunduğu bloğa hâkim büyük taş bir binaydı. Bir yetimhaneden çok bir şehir kulübüne benziyordu. Yüksek giriş kapısı iki uzun Yunan Korint tarzı kolonun arasındaydı. Kapının yanında ucuz bir elektronik kapı zili vardı. Güzel bir yüzü bozan bir siğil gibi.

Yüzü terden parıldayan siyahi bir adam kapı ziline yanıt verdi. Kalın kolları, koca bir kafası, çıkıntılı bir alnı ve ufacık sinsi siyah gözleri vardı. Boldt ile Daphne'yi yanmış odun kokusu sinmiş geniş taş bir hole aldı. İçeride gri bir duman bulutu vardı.

Daphne, "Dr. Montevette;" dedi.

Elindeki küçük inşaat projesini bırakan adam, "Tam aşağıda," dedi. "Sizi bekliyor muydu?"

"Evet, randevumuz vardı."

Adam birden ortaya çıkıp yere işeyen benekli bir yavru köpeğe, "Kardinal, dur!" diye bağırdı. "İpini kim çözdü?" Yüksek sesle, "Evelyn," diye seslendi ama bir yanıt gelmedi. Bunun üzerine onlara dönüp, "Soldan aşağı inin," dedi ve sesini daha da yükselterek, "Kardinalin ve onun bu küçük hatasının hakkından ben gelirim," diye bağırdı.

Ekose bir gömlek, kahverengi fitilli kadifeden bir pantolon ve kahverengi deri ayakkabılar giyen bir adam yaklaşıp onları selamladı ve kendini tanıttı. "Bernard Montevette." El sıkıştılar. Montevette sevecen bakışlı, kısa boylu ve saçları dökülmeye yüz tutmuş bir adamdı. Sözcükleri yaya yaya, tatlı bir New Orleans aksanıyla konuşuyordu.

Tavanda ağır ağır dönen bir vantilatör, duvarlarda ahşap kaplamalar, yerde rengi solmuş yeşil bir halı ve çevrede birkaç antika eşya göze çarpıyordu. Yavaş yavaş tembelce dönen pervane, Montevette'nin büyük toplantı masasının az ilerisindeki ceviz ağacından masanın üzerinde, yumuşak gölgeler meydana getiriyordu.

"Genelde polisler kendi şehir sınırları dışına pek çıkmazlar. Ben Charlemagne ile ilgilenmeye başladığımdan beri böyle bir şeyle karşılaşmadım. Ben, gerçekte yüz on yedi yıllık bu kuruluşun dördüncü idarecisiyim. Daha önce burada yaşayıp da daha sonra idareci olan tek kişiyim."

"Çocuklardan birisi olarak mı?"

"Kesinlikle. Ve Charlemagne, ülkenin yönetimden fon talep etmeyen tek erkek çocuk yetimhanesi olmanın gururunu taşır. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra kurulan özel bir vakıf olarak çalışıyoruz."

Daphne, adamın evlat edinmek için geldiklerini düşünebileceği kaygısıyla huzursuz oldu. Ve ilk kez o anda Trudy Kittridge'i nasıl kurtarabileceklerini anladı. Her mükemmel fikirde olduğu gibi bu plan ilk başta imkânsız gibi göründü. Bir an önce oradan çıkıp Boldt'la bunu konuşmak ve bir an önce işe koyulmak için, içinde dayanılmaz bir arzu duydu.

"Bir araştırma yapıyoruz Dr. Montevette," dedi Boldt. "Ve tabii tam gizlilik gerekli."

"Evet, Bayan Matthews beni bu konuda daha önce uyardı." Gri mavi gözleriyle her ikisine de baktı. "Hizmetinizdeyim efendim."

Daphne, "Yasa dışı evlat edinme," diye hatırlattı.

"Evet, söylemiştiniz."

"Burada, New Orleans'da bu işler nasıl oluyor? Nasıl başarılıyor yani? Yasal yollar..."

Montevette başını salladı. "Özel evlat edinme. Sanırım elemanlarımızdan biri bize bu konuda yardımcı olabilir. Sizin için bir sakıncası yoksa tabii."

Daphne, "Hiç sorun değil," dedi.

Adam telefonu açıp, "Bayan Lucy," dedi ve kadının en kısa sürede kendilerine katılmasını istedi. "İşin özeti şu ki, özel evlat edinme işlemleri bizim her zaman mücadele ettiğimiz bir şeydir. Yani işlemler devlet tarafından yapılmaz. Özel evlat edinme işlemleri, mahkeme kararları ve bürokrasi gerektirse de, devletin organize ettiklerinden çok daha az denetime tabi ve daha çok açgözlülüğe ve suistimale açıktır. Buraya New Orleans'a '*Naarlans*'ı bulmaya geldiğinizi düşünüyorum ve ben kendim de hikâyeyi duyduğum için, sadece bunu söyleyebilirim. Onlar bu çeşit işlere daha yatkın oldukları için ekonomik durumu en düşük olan sınıfa bakmalısınız."

"Ya bürokrasi?"

"Bürokrasiden çok daha fazlası var. Çocuğunu teslim ederken biyolojik annenin mahkemeye çıkması gerekir. Hakime çocuğunu geri almamak üzere verdiğini söylemek durumundadır. Her türlü yasal hakkından vazgeçtiğini ve bunları çocuğun gelecekteki anne babasına devrettiğini kabul eder. Bu oldukça adil bir yasa ve işlemleri daha basite indirgiyor. Büyük bir gelişme olduğunu eklemeliyim. Evlat edinme işlemlerinde bu mahkeme belgeleri ile birlikte doğum sertifikası gereklidir. Eğer annenin hastane masrafları ödenmişse faturanın bir nüshası da gönderilir." Durdu ve kapıya doğru baktı. "Ah, Bayan Lucy! İçeri gelip bize katılın lütfen." Yerinden kalktı ve içeriye giren genç zenci için bir sandalye çekti. Lucy Penneford yumuşak sarı bir elbise giymiş ve gözlerine çok parlak menekşe rengi far sürmüştü. Gülümsediğinde derisi kırış kırış oluyordu. Kadın onlara dönüp, "Sizinle tanıştığıma memnun oldum," dedi. Montevette o ana kadarki konuşmaları ona aktararak, "... Yasadışı yollardan evlat edinme iş-

lemleri nasıl uygulanabilir... Geçen yıl adliyede yaşadığımız olayda nasıl sarsıldığımızı hatırlıyorum ve sen nasıl..."

"Ah, evet. Bunu ben açıklayabilirim." Kadının aksanı Montevette'nin aksanından biraz daha koyuydu. Sesi odada müzikal bir tonda çınladı. Vantilatör yüzünde karanlık gölgeler oluşturuyordu. Havada ondan yayılan belli belirsiz bir lavanta kokusu vardı.

"Yıllardır devam eden bir rezaletti. Resmi bir büroyla ilgiliydi... Adı neydi?"

"Yaşamsal İstatistikler Bürosu."

Daphne adamın hikâyenin çok daha fazlasını, yanıtların da pek çoğunu bildiğini ve bildiklerini açıklamaya hevesli olduğunu sezdi. Ve bunun nedenini merak etti.

Lucy devam etti: "Otip yerlerde düşük ücretle çalışan kızları bilirsiniz. Tüm gelirleri bu ücrettir. Başka hiçbir şeyleri yoktur. Bazı adamlar gelip bir doğum sertifikasını işleme sokmak için yüz dolar teklif ederler ve bu işi yapmak için fazla düşünmeye gerek yoktur."

Montevette, "Olayı anlatıyordun," diyerek onun sözünü kesti.

"Olay açığa çıkmadan yıllarca devam etmiş. On yıl belki de. Bir çocuk için doğum sertifikasına ihtiyacınız varsa sadece yüz dolarla oraya gitmeniz yeterliymiş."

Daphne olayın basitliğinden şaşkına dönmüştü. "Evlat edinilmiyor mu?" diye sordu.

Montevette, "Gerek yok ki," diye yanıtladı. "Soyadınızı taşıyan sahte bir doğum sertifikası elde ediyorsunuz ve kız ya da oğlan yasal olarak sizin ailenizin bir üyesi oluyor. Kim sorgulayacak?"

Lucy, "Anneye hastane masraflarından birazcık fazlası ödeniyor," diye ekledi.

Boldt, "Bu yasa dışı bir pazar yaratır," diye söze karıştı.

Montevette başını salladı. "Ama kapatıldı."

Lucy, "O kızlardan bazılarını tanırdım. Bazıları ise hâlâ bu yüzden hapiste. Ve bana inanın bu iş bitti. Bir şey sormanıza gerek yok Bayan Matthews, çünkü hâlâ kararsız olduğunuzu ve soru sormak üzere olduğunuzu görüyorum, öyle değil mi? O işe son verildi. Sizi temin ederim. O kızlara karşı çok sıkı önlemler getirildi." dedi.

Boldt, Kavalcı ve ortağını düşünerek, "Ama başka yollar da var," dedi.

Lucy neşeyle, "Ah, elbette var," diye yanıtladı. "Duyduğum şeylerden biri olmayan babalarla ilgili." Kendisine boş gözlerle bakanlara, "Bekâr bir anne çocuk sahibi olur ve doğum sertifikasında babanın adı bulunmaz. Böyle şeyler her zaman oluyor. Ya kadın adamı bu işe karıştırmak ve onunla birlikte olmak istemez ya da babanın kim olduğunu bilmez. Belki kadın uyuşturucu bağımlısıdır, belki çocuğu istemiyordur. Kadın çocuğu yabancı bir adama satar ve adamın adı doğum sertifikasına yasal baba olarak işlenir. Yasal doğum sertifikasından söz ediyorum. Bu yabancı şimdi çocuğun yasal babasıdır ve çocuğun vesayeti ondadır. Kadın isteyerek adama vesayet hakkını satmıştır. Azınlık topluluklarında bu en yaygın evlat edinme işlemidir, bana inanın. Orta sınıf Cajunlar ve siyahlar bir çocuğun kan hakkını satın alırlar. Ucuz ve kolay.

"Ama sadece siyahlar değil," diye Daphne söze karıştı.

"Hayır, haklısınız. Avam takımından beyazlar da. Belki bazı varoş gençleri. Bu iş yasal elbette." Gülümsedi. "DNA testi yaptırmadan bunu açığa çıkartamazsınız."

Boldt, "Avukatlar uzmanlığa, ehliyete ya da buna benzer şeylere gerek görmüyorlar mı?" diye sordu.

Montevette, "Bildiğim kadarıyla Louisiana'da mahkemelerin bir ücreti var ve bazı kâğıtların doldurulması gerekiyor. Bu özel bir uzmanlık alanı, ama isteğe bağlı. Gerekli değil," diye yanıtladı.

"Ya bir avukat bazı evrakları işlemden geçirmek isterse?"

"Ne demek istediğinizi anladım. Elbette yapabilir. Ama mahkeme kararı olması gerektiği için kendi tarafında olan bir yargıç olmadan yasal bir evlat edinme işlemi yapamaz. Kesinlikle mümkün değil."

"Ama eğer cebinde bir yargıç varsa.." diye Daphne söze karıştı.

Montevette ve Lucy bakıştılar. Lucy Daphne'ye döndü. "Bayan Matthews, Louisiana diğer yerlere kesinlikle benzemez. Böyle bir ifade...çok suçlayıcı."

Montevette, "Size New Orleans'da işlerin nasıl yürüdüğünü anlatmama izin verin Bayan Matthews," dedi. "Benim buradan fazla uzakta olmayan küçük bir aile çiftliğim var. Arabayla bir saatten az uzaklıkta. Çiftlikte eski bir arabam var. Yarım tonluk 60 model bir Ford. Alet edavatı, çitleri, kesilen ağaçları falan taşımada kullanılı-

yor. Bunun gibi şeyler işte. Ara sıra şehre alışverişe gelirken de kullanılır. Yasaya göre senede bir kez trafik kontrolünden geçmesi gerekir. Bana göre gerekli izni alabilmesi için her şeyi saat gibi işliyor. Gerçekten yıllardır her şeyi işlevsel olarak mükemmel Bayan Matthews. Şimdilerdeyse bir adam var. Adı George. İşi bizim o taraflardaki araçları kontrol edip izin belgesi vermek. George'u çok uzun süredir tanırım. Yıllardır. Aşağı yukarı benim Ford'u ilk sürmeye başladığım zamandan beri. Ve her yıl kesinlikle bir kez ona giderim. Ekstra bir yirmi dolarla George bana vizemi verir. Her zaman böyle oldu. Bundan sonrada böyle olacak. Buralarda işler böyle yürür. George gibi, benim gibi adamlar her yerdedir. Kimse kimseyi incitmiyor. Bu işin şekli böyle."

"Ve avukatlarla yargıçların arasında da durum böyle mi?" dedi Boldt.

"Bir yere kadar evet, kesinlikle böyle. Ama bir yere kadar. Ve polis, hiç kuşkusuz. Doktorlar, temizlikçiler, marangozlar. Bu kültürün bir parçası diyebilirsiniz. Böyle işlere göz yummam, ama bu bizim kültürümüzün bir parçası ve kaçınılmaz. Güneyli kültürü."

Lucy, "Eğer ödemeye ve size yardım edecek kişiyi gerektiği kadar beklemeye hazırsanız yapamayacağınız çok az şey vardır. Bu burasının yasasız bir yer olduğunu göstermez. Bunu söylemiyorum, çünkü öyle değil. Bizim de yasalarımız var. Mahkemelerimiz, polislerimiz var. Aynı diğer şehirlerdeki gibi," diye araya girdi.

Montevette, "Ama bir insan olarak ilişkilerimizin yasaların üzerinde olduğunu vurgulamak isteriz. Siyah, beyaz ya da Cajun fark etmez. Biz ilişki kurarız. Çimlerinizi biçen adam çocuklarınızla kahvaltı eder. İlişkiler," dedi.

Boldt, "Bir avukat bir yargıcı satın alabilir," dedi. "Bir annenin çocuğunu bıraktığına dair sahte evrak dışındaki her şey tamamen yasal. Hatta belki evlat edinen aile hiçbir zaman bilmez ki işlemler..."

"Uygunsuz," diye Montevette sözünü kesti. "Yasadışı değil, anlıyor musunuz? Aslında değil. Uygun evrakla yasadışı değil. Sadece uygunsuz."

Adamın davranışını fark eden ve içten içe bir korku duyan Daphne, "Uygunsuz," diye tekrarladı.

Onları meraklandırmaktan hoşnut olan adam, "Aslında takip edilen bir evrak trafiği vardır," derken Lucy'ye bir göz attı. "Eğer biri izlemeye hevesliyse, yani."

Boldt adamın bir teklifte bulunduğunu fark etti ve "Avukatın ve yargıcın adları evrakta bulunur demek istiyorsunuz," dedi.

Montevette, "Evraklar yargıcın bulunduğu adliyede doldurulur. Büyük bir adliyede aynı avukat ile aynı yargıcın bir sürü evlat edinme işleminde bir araya düşmesi biraz fazla bir rastlantı olur," diye onayladı.

Lucy, "Ama küçük bir adliyede değil," diyerek onları uyardı. "Genelde küçük adliyelerde bir tek yargıç olur."

"Bu olasıdır." Vantilatörün gölgeleri Montevette'nin yüzünde, açılan bir pencere gibi garip şekiller meydana getiriyordu.

Aklına bir fikir gelmiş olan adam, "Hayır Bayan Lucy," dedi. "Ben hata yaptığımızı düşünüyorum. Orijinaller adliyede kalır. Ama özel evlatlık işlemlerinde kopyalar adliye kayıtlarına dayanarak ya burada New Orleans'da ya da Lafayette'de doldurulur."

Boldt'la göz göze geldi ve mahçup bir ifadeyle gülümsedi. Sonra Lucy'ye baktı ve tekrar Boldt ile Daphne'ye döndü. "Bu işte size yardımcı olmak bizim için bir zevkti. Sanıyorum Louisiana'yı biraz farklı bulacaksınız."

Lucy, "Belki biz size çevirmenlik yapabiliriz," dedi.

Montevette'nin gözleri heyecandan parlıyordu. Masaya bir şaplak attı ve, "Bu bürokrasi bizim de izlemek istediğimiz işler," dedi.

ELLİ BEŞ

Gülen John'un Eğlence Kulübü, Cajun, zenci ve latin mahallesinin köşesinde, bahçeli evlerle şehrin ticaret merkezinin arasında bir yere sıkışmıştı. İçeride parfüm, bayat bira ve vanilyalı oda spreyinin birbirine karıştığı berbat bir koku vardı.

LaMoia'nın devekuşu derisi çizmelerinin topukları ahşap zeminde derin izler bırakıyordu. Korkunç yüksek bir sesle çalan Cajun müziği tavana asılı hoparlörlerden gümbürderken altı kadın, gerçekte altı gencecik kız pin ball oynuyorlardı.

LaMoia minicik kırmızı bir deri eteğin altındaki yeni ağda yapıldığı belli bacaklara doğru yaklaştı. Kız biraz durgundu. Onun uyuşturucu almış olabileceğini fark edince, hiç takılmadan geçti. İkinci makinenin başında henüz on sekiz yaşlarında görünen Fransız asıllı melez bir Louisiana'lı dilber vardı. Her adama çiftçi olmayı düşündürecek kot kumaşından kısa bir işçi tulumunun içine beyaz bir atlet giymişti. LaMoia ona yaklaşıp, "Selam," dedi.

"Şimdi değil, tatlım. İki bin kazandım."

"Dünyanın bütün zamanları senin."

Alarm çaldı, kızın atış pozisyonuna girdiğini anons etti ve makinede ışıklar yanıp sönmeye, kollar hareket etmeye başladı. Kız ikinci atış salvosundan önce topu ancak üç dakika tutabildi ve top bir sol atışla devre dışı kaldı. LaMoia pinball'un bu kadar seksi olabileceğini daha önce hiç düşünmemişti.

Kıza, "Bütün gün burada olmalısın?" dedi.

"Daha iyi bir teklif almadıkça." Kızın sesi yaşını ele veriyordu. Her ne kadar vücudu farklı şeyler söylese de çok genç olduğu belliydi.

"Burada çalışan Jimmy adında bir adam var."

"Ee? İkinci topu oynayacak mıyım, oynamayacak mıyım?"

LaMoia makinenin üzerine bir yirmi dolarlık koydu.

Kız, "Bu sana bir vızıltı bile kazandırmaz tatlım," dedi. Metal yayı başka bir top atışı için geri çekti ama LaMoia elini tutup onu durdurdu.

"Jim-bo ile sadece birkaç dakika yüzyüze konuşmak istiyorum tatlım. Yirmilik sadece makineyi işler durumda tutmak için."

Yirmilik tulumun üst tarafında kayboldu. Göründüğü kadarıyla orada fazla boş yer yoktu.

"Onu bulabileceğim bir yer iyi olurdu."

Kız tavanı işaret etti. "Bir saatliğine oraya takılır. Bu taraftaki ilk oda." Bilmiş bir edayla LaMoia'ya baktı. "Bir yirmilik daha verirsen eve yüzünde bir gülümsemeyle gitmeni sağlarım."

LaMoia dişlerini göstere göstere sırıttı. "Düşüncesi bile beni gülümsetmeye yeter."

"Arka koltuğu olan bir araban var mı? Onu arkaya çek ve bana göster."

"Konuşuruz."

"Hayır, konuşmayacağız" Yayı serbest bıraktı ve top parlayan ışıkların, zillerin ve vızıltıların içine doğru fırladı.

LaMoia merdivenleri buldu ve ikinci kata çıktı. Birinci kapının ardından sonuna kadar açılmış Oprah'nın sesi yükseliyordu. Bir an kızın kendisini yanlış odaya yönlendirdiğini düşündü. Gülen John'un çalışanlarından biri, diye düşünerek kapıya vurdu.

İçeriden sigaradan kalınlaşmış bir erkek sesi, "Evet?" diye yanıtladı.

LaMoia iki yirmiliği kapının altından içeri iteledi. Olasılıkla böyle bir çöplükte bir gecelik ücret bu kadardı. Yirmilikler gözden kayboldu.

Kapının açılması ya da içeriden bir soru gelmesi için bir dakika kadar bekledi. Ses yok. "Hey!" diye seslendi. Oprah biraz daha yükseldi. İkinci kez kapıya vurdu ve altından bir yüzlük sürdü ama hemen geri çekti. Tekrar sürdü. Alacağı bilgi değersiz olabilirdi. Kavalcı'nın kimliği dışında her şey değersizdi.

"Sanırım yanlış odaya geldin."

"Jimmy?"

"Polis misin?"

"Bir zamanlar. Artık değil. Şimdilerde rapor yazıyorum. Senin son adresindekilerden birisine bakınıyorum."

"Sanmıyorum." Kırk dolar kapının altından geri itildi.

"Adamda senin kartaldan var. Onunki kolunda. Seninki sağ pazunda. O kuş seninle olan tek bağlantı. Seninle bir alıp veremediğim yok. Sorun çıkarmayacağım. O sanat işi senin son adresinde yapılmış." Yüzlüğü hafiften kapının altından sürdü. "Al bunu." Yere oturdu. O yüzlük ona para gibi değil, Sarah'nın içinde olduğu ölümcül rekabet oyunundaki bir piyon gibi göründü. Kapı biraz aralandı ve Jimmy göründü. Keçi sakallı bir adamdı. Ucuz bir gözlük takıyordu. Siyah saçlarını at kuyruğu yapmıştı. Kendi türünden insanlara özgü aptalca bir görünüşü vardı.

"Üçünüz aynı dövmeden yaptırdınız. Hapishaneyi kontrol ettim. Seni hatırladılar. İçeride ilk cezandan daha uzun süre kalmışsın."

"Sen polissin."

"İdim. Bu adam, kolunda dövme olan. San Diego'dan Seattle'a kadar berbat bir iş yaptı. Bir Taurus'un ödemesinde gecikti. Ben araba satıcısını temsil ediyorum."

"Onu hiç tanımıyorum."

"Bir ismin yardımı olurdu. Dövmeli arabayı gaspediyor ama bizde sadece uydurduğu adı var. Nedeni de güvenlikteki zayıflık.. Onunla karşılaşmış olmalısın."

Adam yere yüzlüğe doğru baktı.

"Artı kırk. Arkadaşın adı. İşime yarayacak herhangi bir şey."

"Onu kişisel olarak hiç tanımadım. Bir isim ya da başka bir şey bilecek kadar değil."

"Dinle, eğer benimle oyun oynuyorsan..."

"Hayır. Onu tanımıyorum. Beni dinlemiyor musun? Yumuşak bir herifti. Onun hakkında bütün bildiğim bu. Her şeye burnunu sokan ve her şeyden tırsan. Bir taklitçi."

"Düzenbaz bir üç kâğıtçı..."

"Doğru. Hep rol keserdi. Ya da bunun gibi bir şey. Gardiyanlara ve müdüre yağcılık yapardı. Onları avucuna almıştı. Onun çizgisini anladın. Kış, ot, içki. Onu tanımak istemezdin. Anlarsın. Pis herifin tekiydi."

LaMoia her ayrıntıyı yutuyordu. İşi biraz kızıştırmayı umarak, "Ama onda da senin dövmenden var," dedi. Hapistekiler bu konularda daha duyarlı olurlardı.

"Kahrolası, ilk benim dikkatimi çekti. Herkesin hoşuna gitmişti. O da dahil." Kapıyı biraz daha açtı. Şimdi biraz rahatlamış görünüyordu. Oprah'nın sesi, sarı renkli ufak bir setten geliyordu. Jimmy onun televizyona baktığını görünce, "Bir orospuya kancayı takmıştı, bırakamıyordu," dedi.

"Anlıyorum."

"Hiç röntgencilik yapmadın mı?"

LaMoia omuz silkti. "Bütün bu yalakalıklarının ona bazı imtiyazlar sağladığını söylüyorsun. Onunla takılmamanın nedeni de bu ha."

"Bazı ayrıcalıklar elde etti. Biz onlara 'ormanda gezinti' derdik."

"Karı koca görüşmeleri."

"Sadece kıç yalayıcılar, burunlarını her yere sokanlar, bu boktan imtiyazları elde ederlerdi. Sana ne olduğunu söyleyeyim, içerde yatarlar ve ayda birkaç kere de karılarıyla birlikte olurlar."

LaMoia bunun kural dışı olduğunu biliyordu. Gardiyanlara karşılığını ödersen ziyarete izin veriliyordu. "Evli miydi?"

"Ayda iki üç kez gardiyanlara yağcılık yapıp fahişesini düzüyordu. Bunları, onları birlikte odaya sokanlardan duydum."

"Kadın da hapiste miydi?"

"Onlar bir ekipti. Kadın Lamont'dan gelirdi. Dantellerini çıkartır, düzüştükten sonra bir minibüsle Lamont'a geri dönerdi."

İki mahkûmun yatmak için buluşmaları Washington'da işitilmemişti. "Lamont mu?"

"Piliçler için büyük ev."

İkiliyi saptamada bu iyi bir fırsat olabilirdi. Evli çiftlerin birbirlerini bu şekilde ziyaret etmeleri yasalara aykırıydı. Bu yüzden bir yerlerde bir kayıt bulunmayacaktı. Yine de bu işte rüşvetten daha fazlasına gerek vardı. Birkaç gardiyan ve en az bir nakil aracı gerekiyordu.

"Parası var mıydı bu herifin?"

"Başka türlü gardiyanları nasıl güdebileceğini düşünüyorsun? Tabii ki bir yerlerde parası vardı. Aslında birkaç metre yakınında olmalı. Onun hakkında duyduğum bir şey daha vardı. Hiç kimsenin bu

adam gibi taklit yapamayacağı. Bütün yaşlı kanları dolandırabilirdi. Böyle bir şey işte." Televizyona doğru baktı. Oprah sahnenin önüne doğru yürüyordu. "Onun hakkında başka da bir bok bilmiyorum. O pislikten hep uzak durdum."

LaMoia yerdeki yüzlüğe ek olarak elindeki kırk doları da adama verdi. "Bir isim hatırlamadığından emin misin?"

"Kesinlikle."

"Görünüşü nasıldı?"

"Sıradan. Senin boylarında. İnsanları kandırmak istiyorsan sıradan görünmelisin. Ne demek istediğimi anladın mı? İnsanlar sana güvenmeli."

"Ben değil," dedi LaMoia. "Ben ona zırnık kadar güvenmem."

ELLİ ALTI

Boldt ve Daphne'nin Doğum ve Ölüm kayıtlarının tutulduğu büroya giriş izni, erkek çocuk yetimhanesi müdürü Montevette aracılığıyla gelmedi, ön kapıdan da gelmedi. Bayan Lucy arka kapıyla temas kurdu ve resmi kanallardan günler ya da haftalar alacak iş, bir saatte halledildi. Bir yetkileri yoktu. Yetki sınırlarının dışındaydılar. Sadece Boldt'un gözlerindeki panik içindeki aciliyet ifadesi ve Daphne'nin sessizliği onları zorlamıştı. İki dolu silahla kimse onları reddedemezdi. En azından polyester pantolon ve kolalı tazı dişi gömlek giyen Walter adlı elli yaşlarındaki zenci bunu yapamazdı.

Saçları şakaklarında kırlaşmış olan Walter, aşırı rekabetin olduğu bir üniversite takımında çaptan düşmüş bir bek gibi yürüyordu. Burnunun birkaç kez ezildiği belliydi ve eski bir eldiven parmağı gibi suratına doğru kıvrılmıştı. Sol gözünün altındaki siyah halkayı daha da büyük gösteren yarım okuma gözlüğü takmıştı. Boldt ve Daphne, ancak aydınlatacak kadar ışık saçan floresan ışığının altında binanın düz çatısına bağlanan ve çelik desteklerle taşınan dört metrelik gri metal rafların arasından, ince uzun bir koridorda aşağı doğru yürüdüler.

Boldt buradaki kırtasiye fazlalığından boğulacak gibi olmuştu. Düzinelerce rafı işaret ederek, "Umarım bunların hepsi evlat edinme işlemleri değildir," dedi.

Walter, "Buradakiler doğum sertifikaları," diye yanıtladı. Karla kaplı bir ormanda sözlerin yutulması gibi sesi çok zor duyuluyordu. "Solunuzdakiler ölüm ve evlilik. Bana sorarsanız her ikisi de aynı. İleride duvara kadar olanlar boşanmalar. Yirmi belki de elli grup tepeye kadar bunlarla dolu." Sağa döndü. Sonra sola, tekrar sağa. Kâ-

ğıt labirentinde sadece rafların üzerine yapıştırılmış minicik beyaz etiketlerle kutuların üzerine ispirtolu kalemle yapılan işaretler vardı. Burası Boldt'a gerçek değilmiş duygusu veriyordu ve onu boğuyordu. Tozun, yapıştırıcının ve kağıdın görüntüsü korkunçtu. Sabırsızlığı tırmanışa geçmişti. Belki işi Daphne'ye bırakıp çıkabilirdi. Sonra vazgeçti. İki çift göz bir çiftten her zaman daha iyidir.

Bir sağ daha, sol, sağ... Böylece devam ettiler. Üst katın en uzak köşesinde demir çubuklarla ayrılmış küçük bir çalışma mekânı vardı. İçeride tahta bir sıra, ahşap bir tezgâh ve üzerinde ince bir zincire bağlı siyah bir kalem duruyordu. Adı Amy olan bir kadın, Walter'm sesini işitince kafasını şöyle bir kaldırdı ve onları görünce daha bir dikkatle dikleşti. Walter bilgisayarı işaret ederek, "Bizim şu mavi kutuya biraz ihtiyacımız var Amy," dedi.

Bir bilgisayar! Boldt, içinde bir umudun yeşerdiğini hissetti. "Bilgisayara mı geçtiniz?"

"Ben değil. Ama bütün bu yığınlar bu mavi kutuya endekslendi ve 1988'den sonraki bütün dosyalar raflar yerine bunun hafızasına depolandı. Tanrı'ya şükür. Her ne kadar burada çalışan yedi kişiden dördünün işine mal olduysa da." Daphne'ye sıcacık bir ifadeyle gülümsedi."Kıdemin ayrıcalıkları vardır."

Sonraki iki buçuk saatte Amy pek çok kez Walter'ın yardımına koştu. Walter bölümleri incelemekte bazen zorlukla karşılaşıyor bazen de bulamıyordu. Sistem şehir bazındaki araştırmada işlemiyor, hata veriyordu. Sonuçta evlat edinme işlemlerinin kayıtlarını bölüm bölüm sıraya sokabildiler. Aslında makinenin geniş kapsamlı ve bölgesel araştırma yaptığına ikna olmamışlardı. İşlemler zorlukla ve çok yavaş ilerliyordu.

Daphne makineden bir çıktı istedi. Adli bölümlerin sayısı karşısında Boldt'un afallaması üzerine, tarihleri yanlış girdiklerini fark ettiler. Daphne Walter'a sabırla, "Biz özellikle dört ya da beş ay öncesinden bu güne kadar ki tarihlerde kayıtlara geçen işlemlerle ilgileniyoruz," açıklamasını yaptı.

"1988 den 1992'ye kadarkilerde size yardımcı olamam." Tam bir açıkgöz. "92'den sonra doğruca ekrana yansır. Ondan önce biz hâlâ evraklarla uğraşıyorduk ama bilgisayara dosyaladılar ve arşive fişlediler. Şimdi doğrudan bilgisayara giriliyor ve her ikisi de çalışıyor.

İki farklı düzen. Biri diğerini kontrol ediyor, diğeri destekliyor. Bilirsiniz. Bunu tam anlamıyla çözmüş gibi görünüyorlar. Yine de bazı evrak işleri gerekiyor."

Boldt'un sabrı artık taşmak üzereydi, ama ağzını açmadı ve kendini bütün bu işlemlerin dışında tutmaya çabaladı. Trudy Kittridge bir ya da iki gün içinde evlatlık olarak satılacaktı. Bundan emindi.

Her araştırmanın sonucunda Daphne bilgisayardan bir çıktı alıyor ve Walter başka bir bölüme girerken bu çıktıyı inceliyordu. Boldt, Amy'nin bütün bunları çok daha hızlı yapacağından emindi, ama Walter'la Bayan Lucy arasında bir tür akrabalık olduğu için adamları oydu.

Daphne, "Lou," diye fısıldayınca Boldt çekerken gıcırdayan te-
 kerlekli bir sandalye alarak metal masada ona katıldı. Daphne heyecanını kontrol etmeye çalışıyordu. Walter'in bilmesini ya da ilgilenmesini istemediğinden tek söz etmeden parmağıyla işaret etti. Kısa kesilmiş tırnağı kesin bir sonucu işaret ediyordu. Bilgi daha yeni dosyalanmıştı. Boldt onun işaret ettiği satıra göz gezdirdi. Dosya Ocak ayına aitti. Kayıtta yargıç, Terence Adams olarak görünüyordu. Avukat ise Vincent Chevalier adında birisiydi. Posta adresi şehirdeydi. Üç hafta sonra yapılan bir işlemde de bu ikisinin adı vardı. Daphne'nin parmağı sayfanın aşağılarına doğru dansediyordu. Boldt'a heyecandan nemlenmiş gözlerle baktı. Boldt not defterini çıkarttı ve sayfaları hızla çevirdi.

Tarihler Kavalcı'nın takvimiyle uyuşuyordu. Evlat edinmeler her kaçırma olayından dört ila sekiz gün sonra gerçekleştirilmişti. Geriye doğru saydı ve eğer bunlar Kavalcı'ya aitse, ki artık öyle olduğuna inanıyordu, Kittridge'lerin bebeğini bulmaları için iki ila altı günlük bir süreleri vardı. Evlatlık işlemleri onun sandığından biraz daha fazla süre alıyordu. Bu umudun ilk ışığıydı.

Tanipahoa kısmının bilgisayar çıktılarında son altı ayda yapılmış on bir evlat edinme işlemi vardı ve hepsi de Adams ve Chevalier ikilisi tarafından gerçekleştirilmişti. İkisi dışında çocukların hepsi ülkedeydi. Kasımdan önceki beş ay hiç evlatlık işlemi yapılmamıştı.

Buldukları şeyin gerçek olduğuna hâlâ inanamayan Boldt, "Onu yakaladık," diye fısıldadı.

Daphne çıktıyı katladı, kenarlarını dikkatlice birleştirdi, tırnağıyla düzeltti ve, "Çok geç kalmadığımızı ümit edelim," dedi.

ELLİ YEDİ

Merkezi havalandırma sistemi nedeniyle New Orleans Halk Kütüphanesi, pek çok evsiz insana barınak sağlıyordu. Bunlardan bazıları okuyucu havalarındaydı. Gece boyunca sokaklarda sürtmenin yorgunluğuna yenik düşmüş ve okuyucu numarası bile yapamayacak durumda olan diğerleri ise masaların başında oturuyorlardı. Normalde uyuya kalmadıkça dışarı atılmazlardı.

Gözkapakları çırpınıyordu. Ara sıra bir gazete sayfasının çevrilirken çıkardığı hışırtı dışında, ne bir ses ne de bir hareket vardı.

Evsizler belki de oradaki sandalye çokluğundan dergilerin olduğu yerde kümelenmiş görünüyorlardı. Belki de spor dergilerinin çokluğu yüzünden.

Boldt'la Daphne ayrıldılar. Araştırdıkları bilgiler daha yeni mikrofişe çekilmiş olmalıydı. Boldt meraklı bir polisin sorularını duyabileceğini ve çabalarının boşa gidebileceğini öne sürerek, Daphne'nin Chevalier hakkında bilgi almak için, New Orleans Polis Teşkilatı'ndaki Dedektif Broole'u arama önerisini reddetmişti.

LaMoia da karı kocanın mahkûmiyetini araştırmak için Broole'u aramak istiyordu. Boldt'u öfkeden köpürecek hale getirinceye kadar, "Polisler gazetelerdekilerden daha fazlasını bilirler," diye söylenip durmuş, avukatı izlemesi kararlaştırıldığında da yola çıkmıştı. Şu anda şehir yolunu yarılamıştı. Aslında adamı sadece izlemek gibi bir niyeti yoktu. Chevalier'nin telefon hatlarına gelen telefonlar için bir dinleyici de koymayı düşünüyordu. Artık kanunlara uymak gibi bir yükümlülüğü yoktu. Ancak adamın ettiği telefonların dinlenebilmesi Broole'un yardımı olmadan mümkün değildi. Bunun için de bir gerekçe uydurmalıydı. LaMoia'nın, Hale için gözlerini açık tutma ne-

deni kadar iyi bir gerekçesi vardı. Boldt bilgileri bir araya getirmek yerine mantıksızca her iki teklifi de reddetmişti. En gerçek ve en kesin bilgileri aslında Broole'dan alabilirlerdi.

Boldt, gazete fihristini Vincent Chevalier için Daphne de Tanipahoa'dan Yargıç Adams için taradılar. Şanslarına Times-Picayune gazetesi suçlar için iyi bir kaynak çıktı.

Gazete bir önceki ayın on beşinden bir sonraki ayın on beşine kadar ayrılmış kataloglar halindeydi. Son katalog Şubat ayında yayımlanan yazı ve makaleleri içeriyordu. Boldt Ocak ve Şubat aylarını taradı ama Chevalier ve Vincent adına bir şey bulamadı ve kalabalığın en fazla olduğu saatlerde, her kullanıcıya art arda sadece üç arama izni ve her hatta sadece yarım düzine satır hakkı verilen araş-
 tırma bilgisayarının başında sırasını bekledi. Ofisteki fotokopi makinesi dışında makinelerin başında beklemeye pek alışık değildi. Böyle durumlarda içgüdüsü genellikle onu başka bir hattın başına yönlendirirdi.

Times-Picayune'un veri tabanında arama alanını sınırladı ve ekrana arayacağı adı yazdı: VINCENT CHEVALIER

Bilgisayar girdiyi kabul etti. Boldt bütün işlem boyunca nefesini tuttu. Bir süre sonra, yedi yazılım listesi, yayım tarihleri, başlıklar, sayfa ve sütun numaraları da dahil ekrana yansıdı. Yedi yazılımın beşi yaklaşık beş yıl önceye aitti. İlk iki listedeki üç hikâye olayın önemini belirtiyordu. Son ikisi ise sürenin hemen sınırındaydı. Kısmi başlıkta "POLİS 911 İLE BAĞLANTISINI KALDIRDI..." yazıyordu. Son makalenin başlığı ise "TEMYİZ MAHKEMESİ KARARI..." diye başlıyordu. İlk liste Boldt'un kafasının içinde dans ederken Daphne çılgınlar gibi elini salladı. Arkasında sırada bekleyen birine yazılımı nasıl çıkartabileceğini sordu. Birkaç dakika sonra Daphne'yle birlikte yanyana iki mikro film izleme ünitesinin başında ellerinde yayım film kutuları ile oturuyorlardı.

Boldt, "Sahte bir 9-1-1 araması," dedi. Ağır film rulosunu eski tip projeksiyon makinasına acemice takmaya çalıştı. Ters taktı. Çıkarttı, çevirdi ve yeniden taktı.

Daphne sakin bir tavırla onu da sakinleştirmeye çalışarak, "Evet, tuttum onu," dedi ve kendi filmini ilk seferde düzgünce takarak metni Boldt'tan önce okumaya başladı.

"Millie Wiggins'e yaptıkları gibi," dedi Boldt. Hâlâ beceriksizce uğraşıyordu.

"Evet."

"Bunlar onlar."

"Olası gibi görünüyor, öyle değil mi?"

Boldt üçüncü kez makinasıyla başı dertte ona dönüp kuşkuyla baktı. Parmakları işbirliğini reddediyordu. "Allahın cezası!"

"Burada." Daphne onun üzerinden uzandı, hatayı düzeltti ve makinayı tekrar çalışır hale getirdi.

Boldt, Daphne kendi makinasının başına dönünce beş yıl önceki makaleyi buldu. "Üçüncü sayfadaydı. O zaman için bunun büyük bir haber olduğunu düşünebilirsin."

Daphne, "Hişşt," diye azarladı. "Burada bir şey inceliyorum." Ama bir saniye sonra dayanamadı ve cam elyafından yapılma sandalyesini kaydırarak Boldt'un yanına geldi ve izlemeye başladı. "İki yüz seksen bin. Yaşlıların üzerinde çalışmış."

Boldt onu duydu ama yanıt vermedi. Yavaş yavaş ve dikkatle, her ayrıntıyı ezberlemek ister gibi ekrandaki yazıyı okuyordu.

ŞEHİR HABERLERİ-SALI GÜNÜ TELEFONLARI SÖZDE 911 HATTI İMİŞ GİBİ KULLANARAK ÇOĞUNLUKLA YAŞLI KİŞİLERİN YAKLAŞIK 280.000 DOLAR DOLANDIRILDIĞI, POLİS DEDEKTİFLERİNİ HAFTALARCA UĞRAŞTIRAN OLAYDA POLİS İKİ TUTUKLAMA YAPTI. CEP TELEFONLARI, GÜNEYBATI TELEFON ŞİRKETİ VE UYDU HABERLEŞME SİSTEMLERİNİN ORTAK ÇALIŞMALARI SONUCUNDA, KENDİSİNİ BİR BANKADAKİ ZİMMETE PARA GEÇİRME SKANDALINI ÇÖZMEK İÇİN UĞRAŞAN HAYALİ BİR POLİS MEMURU OLARAK TANITAN KİŞİLERİN KİMLİĞİ SAPTANDI. YİRMİ İKİ FARKLI İSİM KULLANAN TUTUKLULAR NEV ORLEANS'TAN ROGER CROWLEY (28) VE KARISI LİSA CROWLEY ARALARINDA NEVADA, ARİZONA VE FLORİDA'NIN DA BULUNDUĞU BEŞ EYALETTE AYNI SUÇTAN ARANIYOR. EĞER SUÇLU BULUNURLARSA ÇİFT ON BEŞER YIL HAPİS VE 200.000 DOLA-

RI GEÇEN PARA CEZASINA ÇARPTIRILACAKLAR. CROWLEY'LERİN AVUKATI VİNCENT CHEVALIER MÜVEKKİLLERİNE TUZAK KURULDUĞU İDDİASIYLA TAHLİYE İSTEYECEĞİNİ SÖYLEDİ. MÜVEKKİLERİNİN POLİSİN CADI AVININ KURBANLARI OLDUĞUNDA ISRAR EDEN CHEVALİER MÜVEKKİLLERİNİN MASUM OLDUĞUNU ISRARLA TEKRARLAYARAK GAZETECİLERE BU OLAYIN ASLA MAHKEMEDE DAVA KONUSU OLMAYACAĞINI SÖYLEDİ.

Sonraki üç başlık Chevalier'nin yanıldığını gösteriyordu. Dava mahkemeye intikal etmişti. Jürili bir mahkemeye. Dokuzuncu duruş-

mada dolandırıcılıktan hüküm giymişlerdi. Her biri için yedişer yıl hapis, kurbanların zararlarını tazmin ve onar bin dolar para cezasına çarptırılmışlardı. Bu da aslında iki ya da üç yılda tahliye, kurbanlara her bin dolar başına otuz cent ödeme, yani 2500 dolar para cezası demekti. Bu Crowley'lerin on bir yıldan ve beş eyalette farklı yirmi yedi tutuklamadan sonra yedikleri ilk mahkûmiyetti. Yazılarda çiftin çocuk kaçırma, adam kaçırma, çocuk suistimali ya da haraç alma gibi konularla ilgileri olduğuna dair herhangi bir şey yoktu.

On dakika sonra Daphne bağlantıyı kurdu. "Geçen yılın ortalarında Crowley planladıkları evlat edinme işlemini iptal ettikleri gerekçesiyle Louisiana Eyaleti aleyhine dava açmış."

Boldt şaşkınlıkla ona baktı. Federal yasaları iyi bilirdi. "Mahkûmlar evlat edinemezler."

"Crowley'ler Arkansas'ta doğan bir bebeğin iyelik hakkını almışlar. Eğer biyolojik anne bekâr ve on dört yaşında, yani henüz reşit olmamış biri olmasaymış bunu başarabilirlermiş. Kızın ailesi bu işe itiraz etmiş. Vincent Chevalier, Crowley'leri temsilen hem bu işlemleri hem de temyiz mahkemesini yürütmüş."

Boldt, "İkisini de kaybetmiş," diye onun sözünü tamamladı.

"Evet."

"Bu çılgınlık için yeterli motivasyonları varmış."

"Çift anne babalığa uygun görülmemiş. Reddedilen bir kadının öfkesinden de beter bu."

"Broole'dan Roger Crowley'nin kolunda kartal dövmesi olup ol-

madığını kontrol et. Sonra da onu Crowley'lerin bütün olası marifetleri konusunda ikna et. Chevalier'nin ofis telefonunu, cep telefonunu ve dışarıdan gelen bütün aramaları dinleyebilmek için yetki gerekiyor. Ne yaparsan yap ama sakın Kavalcı soruşturmasından söz etme."

Boldt'un hızına ayak uydurmaya çalışan Daphne, "Bu arada yapmamı istediğin başka imkânsız işler de var mı?" diye sordu.

"Sadece dene."

"Deneyeceğim."

"Evlat edinme işlemleri durdurulunca ne yapmışlar?"

"Vazgeçmişler ama bir bebek edinmek için başka yollara başvurmaya karar vermişler. Ama artık kendileri için değil. Başkaları için."

"Unut gitsin."

"Adi flüt. Çocuk kaçırmaların birbirleriyle bağlantısının açığa çıkmasını istemişler. Kendilerini ifade etmişler. Robin Hood sendromu. Kendilerini kurtarıcı gibi görüyorlar. Kendi kafalarınca yaptıkları son derece adil. Ebeveyn olarak reddedilmenin neye benzediğini biliyorlar."

"Sus. Bunu duymak istemiyorum."

"Buna zorunlusun. Kızın bu insanların elinde."

ELLİ SEKİZ

Dedektif Broole, kucağında Daphne'nin Roger ve Lisa Crowley'ye
 ait olduğunu düşündüğü kalın bir klasörle, LaMoia'yı anımsatan bir havada kasıla kasıla yürüyerek masasına döndü.

Dedektiflerin çalıştığı bölümde duvara monte edilmiş ve hiçbir işe yaramayan havalandırma ve yavaş yavaş hareket eden pervaneleriyle aynı bayat havayı içeride döndürüp duran vantilatörlerin gürültüsünden geçilmiyordu.

Broole, "Sen onların nasıl yakalandıklarını gerçekten bilmek istiyorsun şe-ker," diyerek dosyayı onun önüne attı ve sigara içilmez alanda olmasına karşın bir sigara yaktı. Modası geçtiği halde saçlarını jölelemişti. "Biz bu herifi terzisinden daha çok giydirmişiz. Bu herifi nasıl buldun?"

"Kütüphaneden."

Broole, "Ah, evet, halka açık bilgi musluğu," diye dalga geçti.

"Ama dövmeyle ilgili bir şey yoktu."

Broole arkadan mümkün olduğunca yaklaşmaya çalışarak, uzanıp Daphne'nin önüne attığı dosyaya açtı. "Öyle mi? Bunda vardır. Bir bak.".

Dosyanın içinde yarım düzine kadar fotoğraf iliştirilmişti. Hepsi Emniyet'te çekilmişti ve adamın yüzünü gösteren fotoğraflardı. Altta iki fotoğraf daha vardı. Bunlar dövme resimleriydi. Biri adamın kolundaki kartal dövmesi diğeri üzerine basılan damga yüzünden biraz bozulmuş adamın bacağından sağ testisine uzanan bir yılan. Daphne'nin kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Kesin bir kanıt olabilecek fiziksel bir gösterge bulmuşlardı. Roger Crowley, Kavalcı'ydı.

Crowley'nin yüzünün değişik açıdan görüntüleri adamın kozmetik kullanmadaki becerisinin bir kanıtıydı. Açık renk saçlar, siyah saçlar, kısa saç, uzun saç. Sivilceli bir surat, bebek yüzü. Siğiller, yara izleri, yaralar. Parlak gözler, donuk gözler, badem gözler. Crowley'nin bunların hepsi olduğunu, ama yine de tam olarak hiçbirisi olmadığını fark etti. Suçların arkasındaki gerçek adam Crowley'nin geçmişinde bir yerlerde gömülmüş yatıyordu. Daphne Matthews o bir yerlerde gizli kalan adamın bir resmini istiyordu. Onun kafasının içine, diğerlerinin asla girmeyi başaramadığı o yere girmek istiyordu. Chevalier'nin telefon hatlarına girmesini sağlamak için Broole'u ikna edecek bir şeyler düşünmeye çalışırken Broole bombayı patlattı. "Bu Kavalcı mı?" Daphne'nin üzerine hâlâ eğilmiş ve sigara kokulu pis nefesi ensesini yalarken, "Sen beni ortada bırakmadan ve korumak için satmadan önce gerçekleri dikkatle değerlendirmeni rica ederim. Çünkü belki şe-ker, senin için çok değerli olabilecek bir şeye sahip olabilirim," diye ekledi. Sağ elindeki sigarayı emerken sol elini onun omzuna koydu. Uzun parmakları Daphne'nin göğsüne doğru sallanıyordu. Daphne içinde soğuk bir ürperti hissetti. Adam onu sorguya çekiyordu. "Bunu şu anda konuşmak istemiyorum şe-ker. Yüksek sesle olmaz ama gök gürültüsü sadece yağmur ve ışık getirmez, bazı meteorolojik oluşumlara da neden olur."

"Rüzgâr mı? Kasırga mı?"

"Yüksek sesle değil. Sesi yükseltmeye izin yok." Parmağıyla Daphne'nin dudağına dokundu. "Ama hayır. Rüzgâr değil. Kasırga da değil." Parmağını çekti. "Karla yağmur karışımı şe-ker. Bu özel bir meteorolojik olaydır. Bir çeşit yağmur ve buzun birleşip yuvarlanması. Aynı zamanda senin özel bir Federal ajanla görüşmen gereken bir konu. İşimi büyük ölçüde değiştirip beni taraf tutmaya zorlayarak daha güç bir pozisyona sokabileceği için, eğer onun adını yüksek sesle söylemezsen bunun her ikimize de büyük yardımı dokunur ve sana söylenen sırların açıklanacağına inanmadığım için senin tarafında olmayı daha çok tercih ederim."

"Donmuş yağmur."

"Kesinlikle."

Daphne dolu diye düşündü. Hale. Özel ajan. "Seninleyim," dedi.

"Bir insan daha ne isteyebilir ki." Broole laubaliliğini sürdürerek şimdi köprücük kemiğini okşuyordu. "Yeniden sormama izin ver. Kavalcı dediğiniz herif bu mu?"

Daphne ne kadarını söylemesi ne kadarını saklaması gerektiğini bilemiyordu. "O bir şüpheli."

"Ya geçmişinden başka New Orleans'la bağlantısı?"

"Onun geçmişi bizi buraya getirdi." Bu bütünüyle yalan sayılmazdı. 911'i kullanması onları Crowley'ye götüren yollardan biriydi.

"Bağlantı şe-ker. Benimle oyun oynama." Broole sigarasından bir nefes çekti. Biraz sigara külü Daphne'nin önce omzuna oradan da yere düştü.

"Bir avukat var. Adı Chevalier. Telefonlarının dinlenmesine ihti-
 yacımız var. Aynı zamanda Federal dostlarımızdan da bir adım önde olmalıyız."

"Etiket bu kadar önemli mi?"

"Federalleri seviyorsan onlarla çalış. Bizim onun ofisine, onun cep telefonuna ve birkaç blok çevresindeki paralı telefonlara ihtiyacımız var. Benim işim senin işbirliğini sağlamak."

Adamın parmakları biraz daha aşağılarda dans etmeye başlamıştı. "Benim bu işteki çıkarım ne olacak? Hımın. Senden demek istiyorum. Böyle bir iyiliğin değeri nedir? Bir garanti istiyorum şe-ker. Bir yargıcı ikna etmem için gerçekten iyi bir yalana ihtiyacım var. Bütün bunların hepsinin neden bu kadar önemli olduğunu düşünüyorsun?"

"İki küçük kızın hayatı yüzünden." Daphne sözünü sakınamamıştı. "Eğer Federaller bizden önce şüpheliye ulaşırlarsa kızlardan en azından birini kaybedeceğiz."

"Ve benim de buna üzüleceğimi düşündün, ama benim düşündüğüm gece gökyüzünün görünüşüydü. İyi bir ortaklık."

"Sensiz de avukatın telefon kayıtlarına ulaşmaya çalışırız ama biraz yetkimizin dışına çıkmış oluruz."

"Sen herhalde beni dinlemiyorsun."

Tartıda Sarah'nın ağır basmasıyla Daphne, "Bu akşam yemek yiyelim mi?" diye sordu.

Broole telefonu kaldırdı. Önce eski bir kız arkadaşı ya da akrabası olan Emily adında bir kadını bulmak için, sonra da onunla konuş-

mak için iki görüşme yaptı. Telefonu kapatıp ona döndü. "Ofis, cep, ev telefonları ile faks kayıtlarının gelmesi an meselesi," dedi.

Bu arada düşünmek için biraz zaman bulan Daphne, "Sana söylememeliydim," diye içini çekti.

"Bir de olaya şöyle bak şe-ker, eğer söylemeseydin meteoroloji uzmanı olan dostumuz senden bir adım önde olacaktı."

Daphne'nin soluğu kesildi. "Crowley'nin kimliğini öğrendi mi?"

"Bizim fotoğraf albümlerine o da baktı. Elinde eyaletin eski konuklarının bir listesi de vardı. Onlarla ne yaptığını söylemedi ama burayı terk ederken pek neşeli sayılmazdı. Yine de ben senin yerinde olsam, onun gibi bir adamı yenilmiş saymazdım. Sıçramak için bütün olanaklarını sonuna kadar kullanmaya kararlı görünüyordu."

"Onu devre dışı kalmış sayamayız. Hayır."

Chevalier'nin telefon kayıtlarının faksı birkaç dakika sonra geldi.

ELLİ DOKUZ

Broole'un sağladığı telefon kayıtları son durumu ve Vincent
 Chevalier'nin bu işteki rolünü aydınlatıyordu. Aynı zamanda Daphne'nin Broole'den birlikte yiyecekleri akşam yemeğinin ertelenmesini rica etmesine de neden oldu. Şehir dışına çıkacaktı.

Uçağı için çağrı anonsunu beklerlerken Boldt üçüncü kez, "Doğu saatiyle sekizde seni cepten aradım. Şarjının dolu olduğundan emin misin?" diye soruyordu.

Daphne başını salladı. "Sondajı bilirsin. Onların suyuna gidersin Lou. Uğraştıkları işin boyutlarını bildikleri kuşkulu. Eğer Chevalier'nin üstüne çullanırlarsa....."

Tepedeki saate bakan Boldt biraz kaba bir tavırla, "Anladık," dedi. Bu Daphne'nin planıydı, onun değil. Boldt'un bir yanı buna içerliyordu. Ama işin doğrusu kadın harikalar yaratmıştı.

Daphne, "İnsanların yaşamında hiç unutulmayan anlar vardır," dedi. "Evlilikler, ölümler, trafik kazaları, uzay aracının infilak etmesi, Kennedy, Lady Diana, Senin Brehmers'leri ziyaretin bunlardan bazıları. Benim de Hudson'larla. Bu akşam onların yaşamı sonsuza kadar değişecek. Bunu hatırla."

Boldt katı bir tavırla, "Hepimizin hayatı sonsuza kadar değişti," diye yanıtladı. "Her an -her karar- senin söylediğin anlardan birisi."

"Bu ziyaretimizi hiç unutmayacaklar. Onların oturma odalarına girecek ve bir bomba patlatacağız. Onların suyuna git."

"Mesaj alındı."

Uçağı anons edildi. Önce çıkış kapısında oluşan kuyruğa bir göz attı sonra saatine baktı ve sonunda Daphne'ye döndü. Nasıl ayrıla-

caklarını bilemeden çok özel bir şeyi paylaşarak bir an birbirlerine baktılar. Sonra Boldt elini uzattı, el sıkıştılar. Bunun daha uygun olacağını hissetmişti. "Saat sekizde," diye yineledi. Çıkış kapısına doğru elinde yalnızca bir evrak çantasıyla ilerledi.

Amelia ve Morgan Hudson, Kentucky, Lexington'ın eteklerindeki geniş bir at çiftliğinin sahipleriydi. Çiftlik beyaza boyalı tahta bir çitle çevrilmişti. Biçilmiş mavi çim tarhları, bitiştirilmiş yama parçalarına benziyordu. Karanlıkta görünmediğinden Daphne kızışmış aygırların sıçrayıp tekmeler attıklarını, hallerinden memnun kısraklarla tayların çitler arasında avare avare dolaştıklarını hayal etti. Kendi büyüdüğü çiftlik buraya hiç benzemiyordu. Ailesi iki saatlik bir mesafede yaşamıyordu. Çocukluğundan kalan anıları yeniden yaşayarak, havaalanında kiraladığı arabayla Hudson'ların evine giden uzun yolda ilerledi.

Büyük tuğla ev geniş bir alana inşa edilmişti. İngiliz eyerli siyah bir ata binmiş, yanına bir elektrik feneri asmış olan bir zenci konukları karşıladı. Chevalier'nin ofis ve cep telefonlarının dökümünde Hudson'ların eviyle yapılan bir dizi telefon görüşmesinin, Shotz'ların bebeğinin kaçırılma tarihlerine denk düşüyordu. Bebeğin kaçırıldığı gün üç ayrı görüşme yapılmıştı. Bir hafta sonra görüşmeler aniden kesilmişti. Chevalier onları bir daha hiç aramamıştı. İçinde bir güvensizlik hissetse de Daphne içeride ne bulacağına adı gibi emindi. Kimi bulacağını biliyordu. Onun işi olayı sadece doğrulamaktı. Boldt'un işi çok daha zordu.

Evrak çantasını zorlukla kendisine doğru çekti. Üç saat önce New Orleans hava alanından Hudson'lara telefonda yalan söylemişti. Şimdiyse bu yalanını açıklamak ve onları bozmak zorundaydı. Çantasında duran silahının dolu olup olmadığını bir kez daha kontrol etti. Ne çeşit insanlarla yüz yüze geleceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

ALTMIŞ

Boldt arabanın arka koltuğunda LaMoia'nın maymuncuğunu elinde evirip çeviriyordu. Houston, Teksas'taki Brehmer'lerin evinde son
 bir saattir hiçbir faaliyet yoktu. New Orleans'dan ayrılmadan hemen önce telefon etmişti. Güney aksanlı bir kadın telefonu, "Ben Cindy," diye açınca da, "Bayan Evaston?" diye sormuştu. Kadının, "Hayır, ben Bayan Brehmer'im yanıtı üzerine, "Özür dilerim, yanlış numara," diyerek telefonu kapatmıştı. Bu yolculuk için bütün gereksindiği buydu, ama şimdi, şu anda, arabanın arka koltuğunda otururken daha önceden aklına gelmeyen bir sürü düşünce kafasının içinde dönüp duruyordu. Bir on beş dakikayı daha boşa harcadığı duygusuyla, titiz polis mantığı, içindeki sabırsız babayla sürekli çatışırken, avukatın telefon kayıtlarıyla ilgili güçlü bir önsezi ile sarsılıyordu.

Arabadan indi ve arka kapıyı bulmak için eve doğru yürüdü. Evden birinin çıkma olasılığına karşın mükemmel bir de bahane hazırlamıştı. Polis kalkanıysa ceketinin cebindeydi.

Evin görünüşü aldatıcıydı. Önden küçük görünmesine rağmen arkaya doğru epeyce geniş inşa edilmişti ve kapalı bir yüzme havuzu vardı.

Evin manzarasının bozulmaması için bir hayli çaba harcanmıştı. Köşeler gizlenmiş ve alışılagelmiş mimari uygulanmamıştı.

Boldt mutfak kapısına yürüdü ve vurdu. Komşuların görüp görmemesi umurunda değildi. Kafasında sadece Sarah, Trudy ve diğerleri vardı. Tekrar vurdu. İçeriden ses seda çıkmıyordu.

Mutfak kapısından görülebilen alarm sistemi BRİNKS tarafından kurulmuştu ve açıktı. Kırmızı ışığı devamlı yanıp sönüyordu. Cep telefonunu açtı. Doğru yerde olduğundan emin olmalıydı. Bir an

sonra içeride bir telefon çalmaya başladı ama yanıt veren olmadı. İkinci telefonu LaMoia'ya etti.

"Evet."

"Benim."

"Burada hiçbir şey yok. Chevalier bir işkolik. Kendine sandviç sipariş etti."

"342 Magnolia'daki Brehmer'lere ait her dört haneli sayıya ihtiyacım var. Cindy ve Brad. Doğum tarihleri, cep telefonları, sosyal güvenlik numaraları, araba plakaları. Bunlarla başla ve aklına ne gelirse araştır."

"Bekle bir saniye, yazıyorum. Cindy ve Brad Brehmer."

"Ne kadar sürer?"

"Seattle'da saat altı mı? Yapabilirim. Doğum tarihi, cep telefonları, sosyal güvenlikler kolay, on beş dakika. Araba plakasını bilmiyorum. Yerel polisi arayacağım. Onları sıkıştırmanın yararı olabilir."

"Acele et."

"Cebinden mi arayayım?"

"Evet." Boldt, LaMoia'nın bağlantıları ve bilgi edinme şekli hakkında hiç soru sormazdı. Bazıları bütün bağlantılarının birlikte olduğu kadınla olduğunu söylüyorlardı. Diğerleri ise bir zamanlar Ordu istihbaratında görev yaptığını iddia ediyorlardı, ama Boldt bunun doğru olmadığını biliyordu. Konu ne olursa olsun o iyi bir istihbaratçıydı. Her yerde ve her düzeyde bağlantıları vardı. Yirmi dakika sonra cep telefonu titreşti.

LaMoia ona iki sosyal güvenlik numarası, bir cep telefonu ve kendini beğenmişlikle bir araba plakası bulmuştu. Bunlar FNDRAZN ve BRADH idi. Ayrıca aynı adrese kayıtlı iki kayıt dışı telefon daha vardı. Boldt bunların büro ve bilgisayara ait olduklarını düşünerek onları da kaydetti.

"Brinks'lerin ev güvenlik sisteminde kaç tane giriş var?"

"Giriş şifresinden mi söz ediyorsun?"

"Evet."

"Sistem zaman ayarlı. Kullanıcı programlıyor. On saniyelik aralarla. Pek çok sistemde otuz saniye sonra ziller çalmaya başlar."

"Bu BRİNKS'lerinkiler için de geçerli mi? Bundan gerçekten emin misin?"

"Şekli önemli değil. Bildiğim kadarıyla sadece ticari modellerin limitli giriş sayıları var. Ev modellerinde zamanlayıcı kullanılıyor. İçeriye mi gireceksin Çavuş?"

"Son uçak saat onda. Yanılıyorsam daha fazla oyalanamam."

"Ya haklıysan?"

"O zaman Matthews uçakta yer ayırtabilir."

Boldt numaraların hepsini bir kağıda yazdı. Cep telefonunun tuşlarını kullanarak ekranda değişik sayı kombinasyonları denedi. Dakikalar geçtikçe bu şekilde bir sonuç alamayacağını fark etti. Seçim yapmak zorundaydı. Sosyal güvenlik numaralarının son dört rakamını aldı. Aynı şeyi bütün telefon numaralarına da uyguladı. Doğum günü tarihleri herbiri altışar haneli olduğu için daha zahmetliydi. Hepsini iki dörtlü kısma ayırdı. 12/24/59 için 1224 ve2459'u denedi. Şimdi listesinde dörtlü sayılardan oluşan on sayı seti olmuştu. Altı denemeden sonra otuz saniyelik pencereye sekiz sayı setinden fazlasını girmenin olanaksız olduğu ortaya çıktı. Evin telefon numarasıyla kadının doğum tarihinin ilk yarısını değiştirdi.1224. Kocalar karılarının doğum gününü hatırlamada pek de başarılı sayılmazlardı.

Kiraladığı arabanın motorunu çalıştırdı ve açık bıraktı. Böylelikle eğer kodu girmeyi başaramazsa oradan birkaç saniyede kaçabilir, ışıkları açıp stopları yakmadan kısa sürede sokağın sonunda karanlıkta ortalıktan yok olabilirdik. Alarm zilinin önce güvenlik şirketini uyaracağını, şirketin eve telefonla ulaşmayı başaramadığında ise yerel polisin haberdar edileceğini ve onların da beş dakika içinde, alarmın alınmasından kırk dakika kadar sonra bir devriye aracı göndereceklerini biliyordu. Paniğe kapılmadığı sürece yakalanmak için bir neden yoktu. Ek bir önlem olarak yerlerinde kullandıkları tek seferlik lateks eldivenleri eline geçirdi. Şimdi suç işlemeye hazırdı.

LaMoia'nın maymuncuğuyla kapıyı açtıktan sonra yalnızca otuz saniyesinin olduğunun farkında arka kapıda birkaç saniye durarak atacağı her adımı bir kez daha gözden geçirdi. Okuma gözlüklerini taktı ve maymuncuğu kilide soktu. Kilit açıldı ama kapıyı hemen açmadı. İçinde heyecanın ufak patlamalar halinde yayıldığını duyuyordu. Kapının açılmasıyla polis kimliğinden sıyrılıyor, suçluları polislerden ayıran sınırı geçiyordu. O varsayılan mavi çizgiyi. Bu tip hareketlerin kişiyi kaçınılmaz ve geri dönülemez biçimde çökerteceği-

ni biliyordu. Henüz kapı tokmağını döndürmemişti. Kapıyı iterek açtı ve içeri girdi. Bir defa yapan sonsuza kadar yapar. Sarah eve dönüyordu.

Alarm sistemi hemen devreye girdi ve yüksek tonda, kapatılması için uyarıda bulundu. Elindeki listeyi kullanarak ilk dörtlüğü girdi. Işık söndü ve bipleme durdu. Ama sadece bir an için. Sonra ışık yeniden yandı ve bipleme bu kez daha değişik bir tonda başladı. GEÇERSİZ KOD yazısı yanıp sönüyordu. İkinci dörtlüyü girdi. GEÇERSİZ KOD. *On saniye*. Diğer bir deneme. *On üç saniye*. GEÇERSİZ KOD. *On beş saniye*. Başka bir deneme. GEÇERSİZ KOD. *On sekiz saniye*. Ekran parladı. Bipleme sustu. Kırmızı ışık yeşile dönüştü. Boldt bir an duraksadı. Yavaşça parmağını çekti. Alet sessiz kaldı. İçerideydi.

Arka kapıyı kapatıp kilitledi. Alarm sistemini gerekirse hızla açabilmek için gözden geçirdi.

9 sayısının altında TAM ALARM, 0'ın altında ise KISMİ ALARM yazısı vardı. Listesindeki beşinci sayıyı daire içine aldı. Her şeyi hazır olarak Brehmer'lerin New Orleans'lı avukatla olan ilişkilerini ortaya çıkartacak kanıtlar için tam bir araştırmaya başladı. Holün sonundaki boş çocuk odasını bulması beş dakikasını aldı.

ALTMIŞ BİR

Boldt saat tam 23:15'te Daphne'yi bagaj çıkış kapısında buldu. Genç kadın askılı bir valiz, bir el çantası ve deriden bir evrak çantası taşıyordu. Arabayı Boldt kullandı.

Daphne, "Bunu bir daha yaşamak istemiyorum," dedi. "İyi bir yalancı değilim."

"İşe yaradı mı?"

"Bana inandılar. Yuttular. Bana güvendiler."

Daphne Boldt'a doğru bir göz attı. Karşıdan gelen arabaların farları yüzüne çarpıyordu. "Sana da onlara benzemeye başlıyoruz gibi geliyor mu? Crowley'lere? Sen ve ben. Biz de olduğumuzdan farklı görünüyoruz. İnsanlara yalan söylüyoruz. Onları kandırıyoruz. Uçuş boyunca kustum. Nedeni de uçak değildi."

Arabalar lastik ve motor gürültüleri arasında geçip gidiyorlardı.

"Ama yuttular." Boldt her ayrıntıyı bilmek istiyordu.

"Evlerine gittim. Rozetimi şöyle çarçabuk bir gösterdim ve kendimi Sağlık ve Sosyal Yardım Bakanlığı'nın adamı olarak tanıttım. Odasında uyuyan bebeklerine baktım. Rhonda Shotz'du."

Boldt başını ona çevirdi. Bir an baktı sonra yine yola döndü.

"Evi araştırdım. Yatak odası da dahil, mutfağı, garajı hatta bebek koltuğunu bile. Rolümü oynadım."

"Ya evrak?"

"Evlatlık işlemlerinin düzenleyicisi Chevalier. Benim tahminimce Hudson'ların neye karıştıklarından haberleri yok. Onlar kendilerini listenin başına çıkartacak bir avukata rüşvet verdiklerini sanıyorlar. Para dağıtımını sordum. Derslerini iyi çalışmışlar. İlk olarak rasgele seçtiğim Gloria Afferson'ın sağlık giderlerini şöyle bir ince-

ledim. Dokuz küsur bin dolar. İkinci olarak da Chevalier'nin ücretini. Beş bin dolar. Kentucky'deki bu tip evlat edinme işlemlerindeki en yüksek ücret. Sanırım bakiye de nakit, senet ya da ipotek. Kim bilir?"

"Chevalier hakkında ne düşünüyorlar?"

"Onlara göre biraz kaypak. Kadın aldıkları bebeğin tanınmış bir ailesi olduğuna ve onlar tarafından istenmediğine inanıyor. Chevalier öyle dediği için. Umurlarında da değil. Onlar bir açıklama almışlar. Bu da onlara yetmiş. Evlat edinme işlemlerinin gerisi Kentucky yasalarına uygun. Louisiana'lı bir sosyal görevli, bir kadın, onlara defalarca telefon ederek sorular sormuş."

"Lisa Crowley."

"Olasılıkla."

Daphne alçak sesle konuşuyor ve görüşmeyi aynen aktarıyordu. "Sosyal görevliye evlerinin ve çevrelerinin video filmini göndermişler. Belgeleri notere de tasdik ettirmişler. Çeklerini de postalayıp beklemişler."

"Onların fotoğrafları da istenmiş mi? Ya da video çekimleri?" Bu Daphne'nin planının en kritik ve riskli bölümüydü.

"İstenmemiş. Bu mantıklı. Bir evlat edinme işlemi ebeveynlerin görüntüsü yüzünden reddedilmez. Bir nedeni yoksa böyle bir istek çok aykırı görünür."

Başarıları buna bağlı olduğu için Boldt öyle olmasını arzu ediyordu.

"Ya teslimat?"

"Bebek bir sosyal görevli tarafından Chevalier'nin ofisine getirilmiş. Onlar da oraya gitmişler. Bir saatten daha az bir sürede işleri bitmiş."

"Yargıç Adams?"

"Onunla hiç karşılaşmamışlar. Hayır. Ama adı evraklarda var." Bir an duraksadı. "Evrakları gördüm. Gördüğüm kadarıyla her şey yasalara uygundu, Lou. Sanırım Hudson'lar yasal olarak bir evlat edinmişler."

"Chevalier her şeyi yasalara uydurmuştur. Çocuğu sınırdan geçirmelerini ayarlıyor. Biri çocuğu şehre getiriyor, evlat edinecek kişiler de gelip alıyorlar. Adam dikkatli. Ya Rhonda Shotz?"

"Huzurluydu. Odasında mışıl mışıl uyuyordu. Onlara sağlıklı raporunu verdim ve ayrıldım. Ve bunu seveceksin; Sosyal görevli Chambers'a sevgilerini yolladılar. Lisa Crowley'nin iyi bir izlenim bıraktığı belli."

"Yaşam bu." Alay ediyordu.

Daphne, "Ya Brehmerler?" diye sordu.

"Tam takım kurulmuş bir bebek odaları var. Her şey yepyeni. Daha hiç kullanılmamış. Bebek bezi kovası da boştu. Bir sürü bebek giysisi daha paketlerden bile çıkartılmamıştı. Hiç yıkanmış bebek giysisi yoktu. Bebek odası beklemede anlayacağın."

"Hepsi bu mu? Elimizde olan tek şey bu mu?"

"Mutfaktaki takvimin üzerinde hafta sonunun üzerine bir çizgi
 çekilmiş ve altına NO yazılmıştı. Büyük harflerle New Orleans. Bunlar onlar. Mart ayı telefon faturalarını bulamadım, belkide henüz gelmemişti ama Şubat ayında Chevalier'nin bürosunu haftada bir kez aramışlar. Bunlar onlar ve Trudy Kittridge."

"Allah kahretsin," Daphne döndü ve içeri biraz hava girmesi için camı açtı. "Korkunç bir iş." Omuzları gerginleşmişti. Boldt onun ağladığını düşündü.

Cep telefonu titreşti. Açtığında bir kadın sesi kendine özgü havasıyla, "Skagit İlçesi," dedi. Theresa Russo. Bilgisayar uzmanı. Boldt'un Sarah'nın video bantı için başvurduğu kadın.

"Ne oldu?"

"CNN yayındayken kötü hava uyarısı veren kablolu yayın şirketi. Uyarı Skagit için yapılmış. Bir sel uyarısıymış."

"Geç saatlere kadar çalışıyorsun."

"Mesaj e-mail'le geldi. Otuz beş mesajın arasında. Korkarım iki günlük. Gecikme için özür dilerim. Bilmek isteyeceğini düşündüm."

"Skagit mi? Bundan emin miyiz?"

"Pozitif. Bu araştırman için iyi, öyle değil mi? Yani demek istiyorum ki, kaç tane FedEx kamyonu Skagit'e gider ki? Burada Seattle'dakinden çok daha azdır."

"FedEx'le temas sağlandı mı?"

"Bilgi işlemde çalışan birini tanıyorum. Oldukça hoş küçük bir topluluk. Belki onları biraz destekleyebiliriz. Bir kontrol etmem gerekiyor."

"Kontrol et. Bilgi işlemde bütün manifestolar ve yol güzergâhları vardır. Peşinde olduğumuz bu."

"Bunu yapmaya çalışmamı mı yoksa yapmamı mı istiyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Boş ver. Skagit'e yapılan bütün teslimatların güzergâhları ve zamanları mı?"

"25 Mart'takiler."

"Hemen alırım."

Boldt onun bir an için duraksadığını hissetti, Russo, "Liz nasıl?" diye sordu. "Onun çıktığını duydum. Çıktı değil mi?"

Kadının söyleme tarzından Boldt sanki onun hapisten çıkmasını soruyormuş gibi hissetti. Belki de öyleydi. "Evde," dedi. "İyi." Arabanın saatine bir göz attı. Liz'i arayacağına dair söz vermişti, ama bunu ne zaman kararlaştırdıklarını anımsayamadı. Karısının iyi olup olmadığına dair hiçbir fikri yoktu. "Böyle şiddetli bir hastalıktan sonra bir şey söylemek zor..."

"Anlaşıldı. Bir şey bulursam ne yapayım? Sana e-mail'le göndereyim mi?"

"Liz'e vermeye ne dersin?"

"Olur. Onu yeniden görmek hoşuma gider."

Boldt ona teşekkür etti ve telefonu kapattı.

Daphne bir kâğıt mendille burnunu silerken, "Önemli bir şey mi?" diye sordu. Boldt'un sesini iyi tanıyordu. Boldt'u da iyi tanıyordu. Onun heyecanını anlıyor, onun ön görüşlerini biliyordu. Boldt onlara FedEx kamyonundan söz etmemişti. Nedenini tam çözememekle birlikte kendisine sakladığı şeylerden biri de buydu. Yalanlar. Yalanlar artık onu daha fazla rahatsız etmeyecekti. Başının dertte olduğunu biliyordu. Bir açıklama yapmaktan şimdilik kurtulmuştu, çünkü Brehmerlerin evi sol taraflarında belirmişti.

ALTMIŞ İKİ

Boldt önlerindeki yirmi ya da otuz dakikanın Trudy Kittridge'in ve böylelikle Sarah'nın kurtulmaları için çok kritik olacağının bilincinde kiralık arabayı caddeye park etti. Daphne ile birlikte kendi performanslarının öneminin bilincinde, koyu maviye çalan kurşun rengi basamaklardan sessizlik içinde tırmandılar.

"Anladın....."

"Evet," diye Daphne onun sözünü kesti. "Anladım. Hem de çok iyi."

Boldt, kendini bir tüfeğin tetiğini çekiyor gibi hissederek, kapı zilini çaldı. Brad Brehmer kapıdaki gözetleme deliğinden dikkatle dışarıya baktı. Bebek yüzlü ama yakışıklı bir adamdı. Boldt, "Dürüst bir görünümü var," diye düşündü. Daphne içinden, "Bir kilise müdavimi," dedi. Siyah saçları, sivri bir çenesi, alaycı bir gülümsemesi vardı. Toprak mavi bir takım ve Oxford mavisi bir gömlek giymişti.

Saat on biri geçiyordu. İçeriden haberlerin sesi geliyordu.

Adam belli belirsiz bir güneyli aksanıyla, "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

Daphne, "Bu Teğmen Lou Boldt. Ben de Daphne Matthews'um. Bizler polisiz, Bay Brehmer," diye kendilerini tanıttı. Kimliklerini gösterdiler ama adamın bu eyalette yetkilerinin olmadığını anlamaması için hızlı hareket ettiler.

Brehmer "SPD nedir?" diye sordu.

Boldt'un boğazı kuruyuvermişti. Adam hiçbir şeyi kaçırmamıştı.

Daphne "Seattle," diye yanıt verdi.

"Evden epey uzaktasınız."

Boldt "Vakit biraz geç. Bunun için özür dileriz," dedi. Brehmer

durakladı. Bir an kararsız kaldı. "Onlara bir kez daha bakabilir miyim? Verebilir misiniz?"

Dediğini yaptılar. Brehmer kapıyı kapatıp kilitledi. Uzun bir altmış saniye sonra tekrar açtı ve onları içeri davet etti.

"Karınız evde mi Bay Brehmer?" diye Daphne sordu. "Eğer mümkünse ikinizle de konuşmak istiyoruz."

Sanki sorulmuş gibi adam, "Bu akşam dışarıdaydık," diye açıklama yaptı. Sinirli ve kaygılıydı. Daphne bunun doğal olduğunu düşündü. "Bir kutlama yemeği."

Işıklar yanarken oda Boldt'un gözüne daha büyük göründü. Daphne'nin, "Evlatlık almanın kutlaması," demesi adamı rahatsız etmişti. Her şeyden öte Daphne üstünlüğünü sürdürmek zorundaydı.

"Cindy!" diye adam biraz da umutsuzlukla bağırdı. "Üzerine bir şey giyip buraya gel."

Boldt "Güzel ev," dedi. "Bize bebek odasını göstermek ister misiniz?"

"Cindy."

Cindy Brehmer sonraki on yıl içinde de yirmi beşinde gösterecek bir kadındı. Oturma odasına girdiğinde sırtında beli kuşaklı havlu kumaştan bir sabahlık vardı. Boldt'la Daphne'yi görür görmez hızla geri döndü.

"Tanrım, Brad!" diye söyleniyordu.

"Kal. Bunlar polis."

"Kim oldukları umurumda değil. Lütfen bağışlayın," diyerek özür diledi ve içeri gitti. Beş dakika sonra geri döndüğünde altına bir kot, üstüne de bir pijama üstü giymişti.

Karşılıklı tanıştırma faslı tamamlandı. Kadın ufak tefek vücudu, ince beli, narin elleri, iri etkileyici gözleri ve esmer renkleri ile çekici bir görünüme sahipti. Kocasınınkinden daha ağır bir aksanla, kendi sesinden hoşnut, Üniversitedeki kız kardeşiyle on yıl kadar önce Seattle'a yaptıkları ziyaret hakkında gevezelik ederek Güney konukseverliğini gösterdi. Ömründe hiç oradakiler kadar lezzetli istakoz yemediğinden söz etti.

Boldt da istakozu, suyun kokusunu ve Olympic'in üzerindeki parlak gün batımını çok özlemişti.

Her şeyden çok da minik Sarah'ı özlemişti.

Odada bir an ağır bir sessizlik oldu.

Kocası, "Evlat edinmekten söz ediyorlar, tatlım," dedi.

Daphne yan yan Boldt'a baktı, derin bir iç çekti ve konuşmaya başladı. "Bu hassas bir konu. Gizli. Buna saygı göstermenizi isteyeceğiz," dedi.

"Ne istediğinizi söylerseniz, buna daha çok saygı gösteririz." Adam sabırsızlığını yenememişti. Çocuk için Chevalier'ye ne verdiklerini biliyordu. Bunun yasal prosedürünkinden çok fazla olduğunun da farkındaydı. Hâlâ oturmamış olan karısından önce bir sorun çıkacağını fark etmişti.

Boldt ikisine de baktı. "Biz seri çocuk kaçırma olaylarını inceliyoruz."

Her ikisinin de kafalarının karıştığı açıkça görünüyordu.

Daphne, "Burada bulunmamızın nedeni size bilgi vermek, sizi uyarmak ve eğer bu bebeği alırsanız başınızın yasalarla derde girmesini önlemeye çalışmak," dedi.

"Aman Tanrım!" Cindy Brehmer kocasının hemen anladığını daha yeni anlamıştı. "Bunu bize yapamazsınız! Neler çektiğimizden haberiniz var mı? Bu bizim bebeğimiz. Bizim ilk bebeğimiz."

Boldt kocayı hedef almıştı. "New Orleans'da adı Chevalier olan bir avukatla ilişkiniz var."

Kan kocanın yüzünde renk namına bir şey kalmadı ve kadının abartılı gülümsemesi söndü. "Bu evlat edinme işleminde daha ileri gitmeden önce gerçekleri bilmenizde yarar var."

Daphne, "İtham edilmeden önce hâlâ vaktiniz var," diyerek araya girdi.

Kadın, "Bu bizim bebeğimiz," diye sızlandı.

Boldt, "Hayır," diye karşılık verdi. "Eğer olduğuna inandığımız çocuksa, o kaçırıldı, Eyaletten çıkartıldı ve şu son yirmi dört saat içerisinde New Orleans'a getirildi.

Daphne onları korkutan bir sertlikle, "Siz bu bebeği New Orleans'da aldınız," dedi.

"Bu henüz gerçekleşmedi. Bunun için dua ediyorduk. Chevalier bu dualarımıza karşılık verdi."

"Seattle'da da çocuğunun geri gelmesi için dua eden bir ana baba var."

Adam, "Her şey yasaldı," diyerek direndi. "Yasadışı hiçbir şey yapmadık."

"Henüz. Ama çocuğu aldığınız anda yapacaksınız. Bilerek ya da değil, siz de çocuk hırsızlığının bir parçası olacaksınız."

"Ulu Tanrım! Hayır!" Cindy Brehmer'in gözleri kararmış, kadın bir yay gibi fırlamıştı.

Daphne Brehmer'e, "Mahkeme o kadar parayı öderken ne düşündüğünüzü bilmek istiyecektir, neden o kadar çok para?" dedi.

Boldt, "Evlat edinmede açıktan para ödemek ağır bir suçtur. Eyalet yasalarının üzerinde Federal yasalar vardır. Paranın izlerini nasıl gizlediniz Bayım? Adli muhasebeyi aldatmak için yeteri kadar yaratıcı mıydınız?" diye sıkıştırdı. Adamı tokat yemekten beter etmişti. Afallayan Brehmer tükürükler saçarak bir şeyler mırıldandı.

Daphne, "Eğer işbirliği yaparsanız sizi tutuklanmaktan koruyabiliriz," deyince, Boldt, "Garantisi yok," diye uyardı.

Daphne, "Bebeği ne zaman alacaktınız?" diye sorunca, "Bu bebeği benden alamayacaksınız!" diye bağıran kadın koridorun duvarına yaslandı.

Kocası, "Cindy!" diye uyardı. "Bize bir seçim sunuyorlar. Bir şans. Bunu dinlememiz gerek."

Kadının gözyaşları içindeki yüzü çökmüştü. Kocasına doğru sendeledi, ona sarıldı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Daphne, "Ne kadar ödediniz?" diye sordu.

Adam sakinleşmişti. "Masraflar artı elli. Üç taksitte. Evet, hepsi yetmiş ediyor." İkisine de ayrı ayrı baktı. "Adam bize ailenin tanınmış bir aile olduğunu ve işin çok sessiz halledilmesi gerektiğini söylemişti. Beyaz bir bebek olduğu için ek bir ödeme yaptık. Bu hiç konuşulmadı ama biliyorduk."

Boldt, "Chevalier ile hiç karşılaştınız mı?" diye sordu.

"Hayır."

"Kendinizle ilgili ya da içinde olduğunuz bir video teyp ya da bir fotoğraf gönderdiniz mi?"

"Sadece evin," diye kadın yanıt verdi. "Bir de çevrenin. Kendimizin hayır."

"Onunla konuştunuz mu?"

Kocası,"O birkaç kez aradı. Çoğunlukla Cindy konuştu. Zamanlama, program falan." diye araya girdi.

"Ya para?"

"O konuşmayı benimle yaptı. İlk başta."

"Ne kadar zaman önce?"

"İki, üç ay oluyor."

"O zaman sesinizi tanımayabilir."

Brehmer bir şeyler sezinlemeye başlamıştı. "Nereye varmak istiyorsunuz?"

Boldt onlara, "Chevalier dün sizi evden aradı," dedi.

Gözleri yaşlı kadın, "Sabah uçağında yer ayırttık," diyerek tekrar ağlamaya başladı. Bir otelde de. Balayımızı orada geçirmiştik. Bu telefon için çok beklemiştik."

Boldt gözlerini Brad Brehmer'in gözlerine dikti. Adamın ne ka-

dar ciddi olduğunu anlamasını istiyordu. Sonra kadına döndü ve aynı şiddetle onu süzdü ve her ikisine de, "Eğer Chevalier'yi zamanından önce tutuklarsak çocuğu bir daha hiç bulamayabiliriz. Bu çocuk bizim için her şeyden önemli. Tamam mı? Hepimiz için," dedi ve Daphne'yi de buna katarak, "Çocuk önce gelir," diye ekledi.

Kadın başını salladı.

"İyi."

Daphne, "Bir şeyi daha bilmemiz çok önemli," diye araya girdi. "Eğer bu olacaksa adamla iletişim kurmamız gerekecek. Bu yüzden size ait her şeyi bilmemiz gerek. Hem de ne yazık ki hemen şimdi. Bu gece. Yarın sabahtan önce."

Adam Daphne'nin planını doğru tahmin etti. "Bizim yerimizi alacaksınız. Olacak olan bu değil mi?"

Boldt, "Kahve yapsanız iyi olur. Uzun bir gece olacağa benziyor," diyerek tartışmaya son noktayı koydu.

ALTMIŞ ÜÇ

Ertesi sabah saat 11:22'de Boldt ve Daphne Otel Soniat'da Brehmer adıyla kayıt yaptırıyorlardı. Fransız mahallesinin derinliklerinde, tişörtlerden, ucuz bira kokusundan, sinema kalabalığından ve istakoz ile sıcak sosun şişirdiği turistlerden uzakta, sakin ve sessiz caddenin üzerindeki otelin bahçesine yosun yeşiline boyanmış bir kapıdan giriliyordu.

Kapıdan içeriye adım attıkları anda farklı, eski bir dünyaya, Boldt'un henüz tanımadığı ama üstteki örtünün altındaki parıltıyı ve güzelliği hızla fark etmeye başladığı bir New Orleans'a adım atmış oldular.

Parke döşeli, yemyeşil ve canlı renkli bahçesiyle Otel Soniat 19. yüzyılın New Orleans'ının yansıtıyordu. Koyu renk takım elbiseli resepsiyonist Boldt'un gözlerinin içine baktı ve Daphne'ye de başıyla selam verdi. "Sizin için hoş bir oda ayırdık, Bay ve Bayan Brehmer. Charles size yolu gösterecek. Ayrılma tarihinizi açık bırakıyorum. Yarından sonra hafta sonunu bizimle geçirip geçirmeyeceğinizi bildirirseniz memnun oluruz."

"Elbette."

Boldt kayıt formunu doldururken, kısmen Brehmer'in kredi kartını kullanırken imzasını aynen atabilmek için, kısmen de odanın günlük ücretinin, kiraladığı arabanın bir haftalık ücretinin iki katı olmasından bir süre duraksadı.

Karı-koca gibi iç bahçeden geçtiler ve asırlık ahşap merdivenlerden çıkarken, Güneyli bir generalin iki metrelik ve bir palyaçonun daha küçük ebattaki yağlı boya tablolarının önünden yürüdüler.

Boldt'un, Chevalier'nin elinin nerelere kadar uzandığını ya da bu şehirdeki yeraltı örgütünün nasıl çalıştığını bilmesine olanak yoktu, ama zaten bu şebeke bir istihbaratçının, işlerin baskı ve rüşvetle nasıl yürüdüğünü anlamasına izin vermezdi. Bu yüzden ne Brehmer'lerin otel reservasyonlarında ne de seyahat programlarında bir değişiklik yapmışlardı.

Charles iki buçuk metre boyunda, oldukça dar bir kapıyı açtı ve onları içeri buyur etti. Boldt meşe ya da gürgen kaplı uzun koridorda arkasından giderken Daphne'nin nefes alıp verdiğini duyuyordu. Duvarlarda sıra sıra tablolar ve aplikler vardı. Koridorun sonunda her yanı mermer ve pirinçten geniş bir banyo bulunuyordu. Solda yine ince uzun bir çift kapıdan, içinde buruşuk kadifeden iki kişilik bir

sedir, iki Fransız tipi sandalye bulunan oturma odası vardı. Odanın zemininden iki metre yüksekliğinde üç penceresi, yemyeşil bir sarmaşık şelalesiyle dolu çiçek saksılarının göründüğü dar bir sokakla yandaki manastıra bakan bir balkona açılıyordu.

Charles heyecanlı bir sesle bir asır önce bina vergilerinin dış kapı ve büyük ikiz kanatlı pencere adedine göre saptandığından söz etti. Pencerelerden birisini açınca dışarının gürültüsü olduğu gibi içeriye doldu. Aşağıdan geçen bir faytonun tekerlek sesleri ile, sürücünün müşterisine Otel Soniat'ın tarihçesini anlattığı duyuldu. Kahvaltı, çörek, meyva suyu ve kahveden ibaretti ve istenirse balkona da servis yapılıyordu.

Yatak odasında dört bir yanında sütunlar bulunan, üzeri kırmızı saten bir örtüyle örtülü bir yatak ve yatağın iki yanında üzerinde antika lambalar bulunan antika sehpalar vardı. Odadaki telefon modern dünyanın tek göstergesiydi.

Boldt ayak sesleri inanılmaz uzunluktaki koridorda gittikçe hafifleyen görevliye bahşişini verdi ve 22 numaralı odanın kapısı kapandı.

Otel personelinden herhangi birisi Chevalier'nin adamı olabilirdi. Oda hizmetçileri, bagaj taşıyıcıları, herhangi birisi hareketlerini izliyor olabilirdi. Evli bir çift görünümü sergilemeye devam etmeleri gerekiyordu. Brehmer'ler Chevalier tarafından Boldt ve Daphne'nin de kabul ettikleri bir akşam yemeğine davet edilmişlerdi. Chevalier'nin müşterileri hakkında ne bildiğini tahmin etmek zordu. Adam onların

kredi raporlarını tabii ki görmüştü. Belki de evlat edinecek kişileri bir veya iki gün izlettiriyor ve haklarında bir araştırma yaptırıyordu. Bu hem Hudson'lar hem de Brehmer'lerle yaptığı değişik ayarlamaların açıklamasıydı. Boldt ve Daphne'nin oyunları boyunca yapmaları gereken tek şey en azından görünüşte de olsa evli bir çift olarak bir evlat edinme olasılığının heyecanını yansıtmaktı.

Daphne ciddi bir tavırla, "İmzaları daha iyi çalışmalıydık," dedi. Oda sevisinden kendisi için naneli bir içki, Boldt'a da zencefilli bir gazoz istemişti. Garson gelip gittikten sonra bir atın güçlü nal sesleriyle fayton tekerleklerinin taşlar üzerinde çıkarttığı seslerin duyulduğu balkonda, pofuduk minderli yeşil bambu sandalyelere oturdular ve imzaları bir kez daha denemeye başladılar.

Demirden yapılmış bir sanat eseri olan parmaklıkların süslemeleri üzerine düşen girift gölgeler siyah, beyaz ve gri renkleriyle Çin tiyatrosunun gölge oyunlarını anımsatıyordu.

Bir sayfa dolusu imza denedikten sonra Boldt başını kaldırıp Daphne'ye bir göz attı. Yüzü sıcaktan terlemişti. "Komik bir şey duymak ister misin?"

Daphne, "Komik olmak istemem," dedi. Dalga geçiyordu.

Boldt sırıttı. Zencefilli gazozunu bitirdi ve, "Komik olan, her şeyin tersine dönmesi," dedi. "Şimdi bebek çalmaya çalışan dolandırıcılar kim?"

ALTMIŞ DÖRT

Commander's Palace'da tabak çanak sesleri ve şarap şişelerinin mantarları açılırken çıkarttığı sesler arasında, yüksek sesle çalınan güzel bir yemek müziği duyuluyordu.

Boldt ile Daphne, Brehmerler olarak, restoranın boyanın pek bolca kullanıldığı ikinci katındaki öğle yemeği bölümünde bir masaya yönlendirildiler. Bir garson ordusu anında üzerilerine çullandı. Adamların Daphne'nin güzelliğinden etkilendikleri belliydi. Daphne daha girer girmez restorandakilerin dikkatlerini üzerine çekmiş, akıcı Fransızcası ve öğleden sonra satın aldığı bluzun dekoltesi ile şef garsonu da büyülemişti.

Boldt başını önüne eğdi ve ekmek tabağındaki tereyağıyla oynamaya başladı.

Daphne, "Suratını asma," diye uyardı.

"Asmıyorum. John'un telefonunu düşünüyorum."

Bir gece önce LaMoia, Chevalier'yi kuzeyde ufak bir kasaba olan Méchant'a kadar izlemişti. Bu takipte yalnız da olmamıştı. Adamı ikinci bir arabada izlemişti. LaMoia aradaki uzaklığı bozmamıştı ama ikinci arabada Dunkin Hale olduğundan emindi.

Boldt Daphne'ye baktı. "Ee, Rus ordusu nerede?" Ardından, "FBI," diye açıkladı.

"Burada faaliyette bulunan bir ofisleri var. Olasılıkla oldukça büyük bir ofis. Şehir dışından bir ajan ulusal çapta öneme sahip bir olayda çalışıyor. Peki destek nerede?"

"Ne demek istediğini anladım." Ekmeğinin üzerine incecik bir dilim yağ sürdü ve ona da denemesini önerdi.

Boldt, "Onun yalnız çalışmasının nedeni olarak düşünebildiğim

tek açıklama, Flemming'in diğerlerinin New Orleans'ı bilmelerini istememesi. Peki ama neden?" dedi.

"Mısır ekmeği ve biberiye var. Eğer domuz filetosu yiyeceksen mısır ekmeğini mutlaka almalısın."

"Flemming kesin bir kanıt buluncaya kadar böyle bir bağlantıyı gizli tutacak kadar politik mi?"

"Kay Kalidja'ya göre öyle. Karar verdin mi? Domuzla pisibalığı arasında kaldım."

"Kiralık arabayı Salt Lake'e kadar izlemiştir. Bu da DeChamps'ların kimliğini öğrendi demektir. Kredi kartları. Daha fazla neye ihtiyacı olsun?"

"Ben pisibalığı alacağım." Daphne eline bir parça kereviz sapı alarak gizemli bir sesle, "Fareli Köyün Kavalcısı'nın gerçek hikâyesini biliyor musun?" diye sordu.

"Flüt ve çocuklar."

Daphne kerevizin sapını bir orkestra sapı gibi salladı. "Hayır, hayır. On üçüncü yüzyılda, Fareli Köyün Kavalcısı, Almanya'da Hamelin köyü sakinleri tarafından köylerini fare istilasından kurtarması için parayla tutulmuş. Adam da işi yapmış. Fareleri yok etmiş ve efsane onları flüt çalarak uzaklaştırdığını söylüyor. Olasılıkla onları zehirlemiştir. Farelerden kurtulunca adamlar ona ödeme yapmamışlar. O da köylülerin yüzden fazlasının çocuğunu öldürerek karşılık vermiş."

"Bir halk masalı, değil mi?"

"Hayır gerçekte yaşamış bir adamla ilgili hikâyenin bir çeşitlemesi. Goethe ve Robert Browning, bunu biraz süsleyerek masallaştırmışlar."

Kerevizi masaya bıraktı. "Crowley'ler hapiste yatıyorlar ve evlat edinmek isterken fena halde inciniyorlar. Onlar da başka çocukları incitiyorlar. Böcek ilaçlaması yapan kişi rolünün rastlantı olduğunu mu düşünüyorsun? Bu onun Fareli Köyün Kavalcısı rolüne uyuyor. Bu çocuklardan birini kendileri için kaçırabilirlerdi ama yapmadılar. Verimliden alıp kısıra vermeyi seçtiler. Bir çeşit Robin Hood ile Fareli Köyün Kavalcısı karışımı. İkisi de kin dolu. Bunu kâr için yapmadılar. Bu bir geri ödeme. Olacakları önceden bildiklerini düşünmek isterdim, ama öyle değil. Sadece yaptıklarını haklı çıkarmak is-

tiyorlar. Evlat edinebilmenin sevincini biliyorlar. Bu da onların mahrum kaldıkları bir şey. Öfkeliler."

"Hepimiz öfkeliyiz."

İki saat sonra gökyüzünde beliren bulutların örttüğü ay ışığı, şehir ışıklarına karşın Otel Soniat'ın bahçesini aydınlatırken Daphne ve Boldt sessizlik içinde yavaş yavaş ahşap merdivenleri tırmanıp odalarına doğru yürüdüler. Daphne merdivenlerin başında bir an durup aşağı bahçeye baktı. "Ne olursa olsun burası güzel bir otel."

Daphne banyoda yatmak için hazırlanırken Boldt bitkin bir halde sedire yayıldı. Bir taraftan da Chevalier'nin evlatlık işi için kendileriyle temasa geçmesinin, Sarah'yı kurtarmak için bir fırsat yaratabileceğini düşünüyordu.

Silahını ve kimliğini çıkarıp yatağın başucundaki komodinin üstüne koydu. Ceplerini boşalttı. Ceketi ile kravatını çıkartıp astı, ayakkabılarını çıkarttı. Bütün bunlar, her zaman yatmaya hazırlanırkenki küçük alışkanlıklarıydı.

Daphne sımsıkı sarındığı otel bornozunun içinde göründü ve, "Hangi taraf?" diye sordu.

En az onun kadar rahatsız olan Boldt yattığı tarafı işaret etti.

Birkaç dakika sonra sırtında bir boksör şortu ve bir tişört ile banyodan odaya döndü. Son birkaç aydır yaşadığı sıkıntı ve stresin yiyip bitirdiği vücudu, yirmili yaşlardaki halinden daha inceydi. Yataktaki yastıklardan birine dayanmış olan Daphne'nin yüzünün yarısı yanındaki gece lambasının ışığında bir yaz gecesinde gökyüzündeki yarım ay gibi parlıyordu. Tıpkı bir turist dergisinden fırlamış gibiydi. Kahverengi gözler Boldt odayı geçip yatağa girerken onu izledi. "Bu durum çok acayip," dedi.

"Evet."

"Sanırım ben horluyorum."

"O zaman horlayan iki kişi olacak." Boldt odaya bırakılmış kutudan bir çikolata alıp yedi. Sonra ertesi günkü hava durumunu gösteren kartı okudu. "Fırtınalı."

Daphne gece lambasını söndürünce perdelerin aralığından giren bıçak gibi bir ışık odayı aydınlattı.

Boldt, Liz'in çok uzaklarda, yalnız, korkmuş, küçük kızları için kaygılı bir halde yattığını düşündü. İçinden onun için dua etti. Kamının üzerine döndü.

Daphne bitkin bir halde içini çekti. "İyi geceler."
"İyi geceler." Uyku bir kez daha onu dertlerinden kurtaracaktı.

Sabah saat tam sekizde, Otel Soniat'ın 22 numaralı odasının telefonu çaldı. Daphne Matthews otel bornozuna sarınmış, ayaklarını altında toplamış oturduğu yeşil bambu sandalyeden elindeki sıcak çikolata fincanını hızla masaya bırakarak doğruldu. Dışarıda hafif bir yağmur karşıdaki rahibeler manastırının taş duvarlarını ıslatıyordu. Boldt'un uyanmaması ve birazcık daha dinlenebilmesi için hızla oturma odasına telefonu açmaya koştu ama Boldt telefonu kaldırmıştı.

"Günaydın.. Bağlayın... Evet Bay Chevalier... Saat onda mı? Hayır, hayır. O yüzden buradayız. Bekleyemeyiz. Saat onda o halde." Telefonu kapattı. "Sanırım sınavı geçtik."

"Çay isteyeyim." Daphne kendini her zamanki gibi aç hissediyordu. Oda sevisine çörek ısmarladı. İki kişilik.

LaMoia, Cuma sabahı saat 8:15 ile 8:45 arasında Boldt'tan beş ayrı telefon aldı. Fotoğrafçılığı, araştırmanın önemini, izleme durumunu, LaMoia'nın Chevalier'nin bodrum katında ofis telefonuna taktığı dinleme cihazından öğrendikleri yeni telefon numaralarını tartıştılar. Boldt gala gecesi sahneye çıkacak bir aktör kadar heyecanlı ve gergindi.

LaMoia kendisini daha çok, maça çıkacak bir oyuncu gibi hissediyordu. Olacakların heyecanından yerinde duramıyordu ama zihni pırıl pırıldı ve işe odaklanmıştı. Aslında sadece nöbetteyken ve Çarşamba gecesi geç saatte Méchant'tan dönüşte uyumuş ve Perşembe günü sabahın köründe yine kalkmıştı. Buna karşın kendini taptaze ve yenilenmiş hissediyordu. Hazırdı. Kendini kişiliğinin ve profesyonel saygınlığının öcünü almaya hem zorunlu hem de kararlı hissediyordu. Yapacakları tutuklamalar hataları ortaya çıkartırsa, geçici olarak görevden alınması kariyerinden silinebilirdi. Ama Kavalcı'yı tutuklamak, görevden alınmışken takdir almak farenin kuyruğunun ucuyla iç soruşturmanın kıçını kaldırmak demekti. Boldt ilk kez telefon ettiğinde çoktan pozisyon almış beklemedeydi. Chevalier'nin dairesi ikinci kattaki avukatlık bürosuyla bağlantılıydı. Adamın Cadillac-

'ı bütün gece binanın arkasında kalmıştı. Odanın ışıkları sabahın yedisinde yanmıştı ve Chevalier o zamandan beri odasından dışarı hiç çıkmamıştı. Boldt ve LaMoia'ya göre bu Kittridge'lerin kızıyla ilgili üç olasılıktan biri demekti. Chevalier kızı kaçırana telefon etmişti. Hırsız Chevalier'yi aramıştı. Ya da değiş tokuşun programı daha önceden yapılmıştı ve değişiklik bildirilmedikçe programlandığı gibi yürüyecekti. Bu son seçenek Kavalcı'nın her şeye karşı hazırlıklı olma tutkusu yüzünden çok daha olasıydı. Bu durum, iki oyuncu arasındaki telefon trafiğinin en azda tutulmasını sağlıyor ve bulundukları yerin açığa çıkma olasılığını azaltıyor, ayrıca Chevalier'nin müstakbel anne babanın hareketlerini sıkı bir şekilde kontrol etmesine yardımcı oluyor. Kaçırılan çocukların nerelere gideceği önceden belirleniyor ve satın alan aileler de beklenildikleri yere geliyorlardı.

Ama eğer diğer iki seçenekten biri doğru ise, iki oyuncu arasında bir son dakika değişikliği yapıldıysa, bu, çocuğun teslim edileceği toplantıdan önce saklandıkları evin yerini bulmak için araştırmacıların bir şansı olabileceği anlamına gelirdi. Bu da LaMoia'nın, Boldt veya Matthews çocuğu bırakan kişiyi izlerken, onların saklandıkları evi gözetlemeyi sürdürmeye devam etmesi, onları Sarah'ya götürecek kişinin kimliğinin saptanmasında şanslarını artırabilirdi.

Tam o anda Daphne, Chevalier'nin aradığı numaraların bulunmuş olabileceğini düşünerek Broole'u aramaya hazırlanıyordu.

LaMoia ise kendi açısından sabah saat on'da yapılacak toplantıdan önce Chevalier'yi arayanların kimliğini bilmek istiyordu. Adamın ofisinden yarım blok aşağıda, yolun karşı tarafında yanmış bir binanın üçüncü katındaki izleme görevini bırakarak kilise kermesinden alınma soluk yeşil bir iş tulumu giydi. Kafasına pek de uymayan bir basketbol şapkası geçirdi ve binanın ana merdivenlerine pek güvenemediğinden oldukça güvenilir olan yangın çıkışını buldu. Bir adamın asla vazgeçemediği şeyler vardır, ama devekuşu derisinden çizmelerini kendisini ele verebilir düşüncesiyle çıkartmak zorunda kalmıştı. Kılık değiştirmenin işe yaradığına inanırdı. Ne şekilde olursa olsun, yeter ki sıradan insanların üzerlerindekilere benzesin. Bu, kuşku çekmeyen bir iş tulumu, bir bankacının üç parçalı takımı ya da telefoncuların donanımı olabilirdi. Sadece içi doldurulması gereken bir giysi olması yeterliydi. Ama sokaktaki adam gibi giyinip de bir de-

nizci gibi kasılarak yürürsen işin biterdi. Eğer bu adam çevreye bir tehdit havası yayıyorsa yaya kaldırımları onu hemen kendine getiriverirdi. Ama bir binanın bakım işçisi diğerlerinin onsuz yapamayacaklarını bildiğinden ve alet çantasında taşıdığı o her kapıyı açan anahtarın gücünü hissettiğinden kendine güvenirdi.

Kendini beğenmiş bir tavırla, daha önce beş kez yaptığı gibi binanın servis kapısına yaklaştı. Maymuncuğunu kullanarak içeri kolayca girdi. Her köşeyi avucunun içi gibi bildiğinden hiç acele etmeden ışıkları yaktı. Her şey onundu. Herkesin canı cehenneme.

Avukatın, telefon şirketinin büyük bir yardımseverlikle verdiği her iki telefon hattına bağladığı ve saklamaya bile gerek görmediği alıcının bulunduğu arka odaya geçti. Şans kimi zaman çok yardım ediyordu.

Tek üzüntüsü Chevalier'nin bütün gece bir tek telefon bile almamış olmasıydı. Popüler herif.

Belki Broole bir şeyler bulmuştu, çünkü adamın kimi aradığı da arayanlar kadar önemliydi. Ya da hiçbir iz bulamamışlardı. Belki Sarah'nın bu dünyanın en sıcak şehrinin ortasında, o aşağılık avukatın ofisindeki toplantıyla hiç şansı kalmayacaktı. Belki de her şey kendisinin Kittridge'lerin bebeğini getirecek kişiyi kadın ya da erkek her kimse, ne kadar sürerse sürsün izlemesine bağlıydı. Onu izleyerek bir türlü ele geçirilemeyen Kavalcı'ya ve küçük Sarah Boldt'a ulaşabilirdi.

LaMoia bu seçenekten hoşlandı. Belki kader artık ondan yanaydı.

ALTMIŞ BEŞ

Cindy Brehmer gibi davranan Daphne, Ferragamo suitinde giyindi. Boynuna bir dizi inci, kulağına ona uygun bir çift küpe taktı; kol-

suz krem rengi sade bir elbise giydi. Hafif çe allık sürdü; açık kırmızı bir ruj, rimel, hafif bir göz farı ve göz kalemi kullanarak makyajını yaptı.

Boldt'un koyu bej buruşuk takımı ve mavi Oxford gömleği ise karısının görünüşüne hiç uymuyordu. Soluk ve zayıf yüzündeki çıkık elmacık kemikleri ve çökük gözleri ona hasta bir adam görüntüsü vermişti. Bir gemi enkazı gibi karısının dümen suyuna giden ve onun arzularına uyan, ona eşlik etmenin yanı sıra boş bir bebek koltuğu taşıyarak, onun geçmesi için kapıları açarak onu gideceği yerlere götüren ve tek yönlü konuşmasına katlanan sevecen bir koca imajını mükemmel bir şekilde yansıtıyordu.

Özel şöförü gibi kiralık arabanın direksiyonuna geçerek karısını mahalleden çıkarttı, şehrin içinden ve bahçeli evlerin önünden geçti. Önce birkaç blok gitti sonra güneye döndü ve Volvo'yu LaMoia'nın tarif ettiği, yangın yüzünden sadece iskeleti kalmış binanın önünde durdurdu.

Daphne, "Lou.." diye söze başlarken, "Biliyorum," diye onun sözünü kesti.

"Böyle bir şans elde etmeyi beklersin, ona ulaşmak için çalışırsın ve aniden üstüne binebilirler ve...."

"Biliyorum."

"Bu iş gittikçe karmaşıklaşıyor, Lou."

"Chevalier'nin telefon kayıtları ile doğum ve ölüm kayıtlarıyla

bize bütün bu çocukları geri verecek. Bunları düzenlemek biraz zaman alacak ama olacak. Bu çocuklar evlerine dönecekler. Trudy Kittridge ilk olacak."

"Eğer bir şeyler ters giderse bununla nasıl yaşarız?"

Boldt meydan okuyan bir tavırla, "Trudy evine gidecek," diye tekrarladı. Sarah'dan hiç söz edilmemişti. LaMoia ortaya çıktığında ne pahasına olursa olsun Lisa Crowley'nin peşinde kalmak zorundaydı.

Boldt, Volvo'yu arka taraftaki boş alana çekti. Motoru kapattı ama ne o ne de yolcusu yerlerinden kımıldadılar. Düşünceler içinde donmuş gibi oturuyorlardı. Boldt'un elleri direksiyondaydı. Daphne'ninkilerse kucağında.

Psikolog, "Öp beni," dedi. "Brehmer'ler içeri girmeden önce öpüşürlerdi. Ve unutma, biz çok heyecanlıyız, Lou. Biribirimize hiç böyle aşık olmamıştık. Bu anı çok uzun süredir bekliyoruz."

"Bunu anlat..."

"Öp beni."

"Onlar için.. Pekâlâ."

LaMoia'nınkiler de dahil, gözetleyen gözler için Boldt onu çabucak öptü.

Daphne, "İyi şanslar," dedi.

Boldt, "Brad Brehmer," diye tanıttı kendini.

"Vincent Chevalier."

"Karım Cindy."

Daphne onun ucuz giysisini, gözlerinin hareketini, tavrını, manikürlü kalın ve kısa parmaklarını inceleyerek adama gülümsedi. Adam konuşurken her sözcükte dili alt dudağına takılıyordu.

Gözleri Daphne'nin göğüslerinde, ıslak dudaklarıyla gülümseyen adam, "İçeri gelin," dedi.

Ofisi de ona uyuyordu. Ahşap paneller, üzerinde yarısı dolu bir kül tablası duran bir sehpanın önünde eski püskü bir kanepe. Pennzoil'den avanta çıplak kadın resimli bir takvim. Chevalier'nin eski moda bilgisayarı kurbanların kredi kartları için Internet'te gezinen bir adamınkine benzemiyordu. Cılız sesli bir radyoda klasik müzik çalıyordu.

Daphne, Brehmer'ler bu durumda acaba ne düşünürlerdi, diye

merak etti. Nasıl bir tepki gösterirlerdi? Burası bir ailenin yeni bir başlangıç yapacağı yere pek benzemiyordu. Cuma gecesi bir poker partisi çevirmek için belki. Bir Las Vegas kilisesinde kıyılmış nikâhı fesh etmek için de uygun bir yer olabilirdi.

Tam bir Carolinalı edasıyla kocasına dönüp, "Ah, olur şey değil," dedi. "Ne kadar otantik görünüyor."

Chevalier, "İşlemler kısa zamanda bitecek, göreceksiniz," dedi. "Oturun." Kül tablasını aldı, içini çöp sepetine boşalttı, sormadan ve ikram etmeden bir sigara yaktı. "Biraz fazla meşguldüm."

Chevalier, Daphne'nin düşündüğünden daha aşağılık, daha zavallı bir adamdı. İnsanların hayatlarını çalan ve onlarla kumar oynayan bir sürüngen, küçük bir yaratıktı. Daphne'nin onun amacından
 hiç kuşkusu yoktu. O, bebek satışlarından aşağı yukarı bir milyon dolar kazanmış bir çift dolandırıcıyla aynı kaba işeyen bir adamdı. Yüzüne bir gülümseme yapıştırıp, "Minik sevgilimizle ne zaman tanışacağız?" diye sordu.

"Sosyal güvenlikteki hanım birazdan burada olur. Biz evraklar için kalemlerimizi hazır edelim, kolları sıvayalım ve sadede gelelim, ne dersiniz?"

Boldt, "Daha evrak mı var?" diye sızlandı.

"Bir paket aldın mı imzayı basarsın." Orman cücesi Daphne'ye göz kırptı. Daphne hiçbir şey hissetmedi. Uyuşmuş gibiydi.

Chevalier masasındaki evrakları alarak kalemle birlikte sehpanın üzerine, önlerine koydu. "Buraya ve buraya tekrar tam imza." Sayfaları çevirip duruyordu. "Evet, baş harfler orada. Tekrar buraya ve tekrar oraya imza. Sonuncusu için bekleyeceksiniz.Çünkü iki tanık gerekiyor. Biri ben, diğeri sosyal görevli. Ne diyorsunuz?"

Boldt B ve H harflerinin üzerine iç içe bir sürü yuvarlak ve dik çizgiler atarak Brehmer'in imzasını kusursuz bir şekilde attı. Bir saat iki numara kurşun kalemle Brehmer'lerin çeklerinin üzerindeki imzalarını taklide çalışmaları işe yaramıştı. Daphne'nin işi daha zordu. Cindy Brehmer'in imzası kontrollü ve oldukça hoştu. Chevalier kontrole bile gerek görmedi. Evrak işleri, satın alanların çıkarına işlemlerdi. Chevalier operasyonun beyni değildi. Olsa olsa işleri halleden bir araçtı.

Avukat sinirli bir tavırla saatini bir kez daha kontrol edip onlara

kahve isteyip istemediklerini sordu. Sonra pencerenin yanına gitti ve güneşliği aralayarak aşağı sokağa baktı. "Her an gelebilir."

Daphne neredeyse haykırır gibi, "Artık sabredemiyorum," diye bağırdı. Boldt gibi çaydan başka bir şey içmediği halde, "Şu söz ettiğiniz kahveden ne haber?" diye sordu. Sevgiyle uzanıp kocasının ellerini ellerinin arasına aldı. Chevalier onun isteğine uydu ve kahve koymak için döndü.

Daphne, açık ceketinden silahının göründüğü konusunda uyarabilmek için Boldt'un ellerini kuvvetle sıktı.

Boldt ceketini düğmeledi ve sanki sohbet etmek isteyen çenesi düşük bir adammış gibi, "Yılda kaç tane evlatlık işlemi yapıyorsunuz?" diye sordu.

Chevalier ona doğru döndü ve davetsiz bir misafirin üzerine atlamaya hazırlanan bir köpek gibi ters ters baktı. "İşimizle ilgili hiçbir konuda konuşmamak konusunda karar almıştık, Bay Brehmer," dedi.

Bunu söyleyen adamın birkaç dakika önce bön bön bakan avukatla en ufak bir benzerliği kalmamıştı. Bu yeni adam, psikologda merak uyandıran, tehlikeli ve tanımadıkları bir adamdı. Chevalier sokmaya hazır bir yılan gibi kolunu kaldırdı ve tehditkâr bir sesle, "Anlaşmamıza bağlı kalmamızı öneriyorum," dedi.

Daphne, "Bradley! İşleri karıştırmaya kalkma!" diye bağırdı; sonra avukata döndü. "Bir şey demek istemedi bay Chevalier. Bradley sadece konuşmayı sever. Hepsi bu." Ve alaycı bir ifadeyle ekledi, "Ne diyordunuz?"

"Bradley mi?" Chevalier ismi tükürür gibi tekrar etmişti. "Bradley mi?"

Daphne ona seslendiği anda Boldt'un kanı dondu. Kadının yaptığı hatayı hemen fark edecek kadar adamın imzasını atmıştı. Önündeki sehpanın üzerinde duran evrakların açık duran son sayfasının üzerinde büyük harflerle yazılı olan isim Bradley değil Bradford'du. Bu bir kadının, kocasının adını söylerken yapacağı bir hata değildi. Avukatlar böyle ayrıntıları kaçırmazlardı. Anlaşmayı olasılıkla Chevalier'nin kendisi hazırlamıştı. Neden bir başkasını dahil edecekti ki? Kendisi yazmış, kendisi daktilo etmiş ve düzeltmeleri kendisi yapmış olmalıydı. Kesinlikle Brehmer'in ilk adını biliyordu ve adamın karısının ne-

den bilmediğinide merak edecekti. Havadaki gerginlik sigara ve kahve kokusu kadar belirgindi. Chevalier'nin kafası sokağa doğru döndü. Ancak bir evin sahibinin yapabileceği gibi dışarıdan gelen bir sesin farkına varmıştı. İhtiyatla önce Boldt'a sonra pencereye dönüp tekrar sokağa baktı. Gözlerini çevirip tekrar konuklarına baktığında içinin kuşku dolu olduğu ve adamın öfkelendiği belliydi. Boldt'un aklına hiçbir şey gelmiyordu. Tek düşünebildiği sadece kızıydı.

Chevalier, "Geldi," dediğinde duman gözlerini yakmış, boğazı kurumuştu.

ALTMIŞ ALTI

Chevalier'nin ofisinin arkasındaki park yerine giren bir Ford Taurus'u gözetleyen LaMoia, insanlar alışkanlıklarından sıyrılamayan yaratıklar, diye geçirdi aklından. Bu tip alışkanlıklar bir dedektifin ekmeği ve yağıydı. Gelecekte de geçmiştekine benzer davranışlar sergileneceğini gösterirdi. İnsanlar hep aynı şekilde giyinir, aynı yerlerde aynı şeyleri yer, aynı arkadaş çevresiyle birlikte olur, genellikle hep aynı barlara takılır ve hep aynı tip arabalar kullanırlardı.

Lisa Crowley'nin alışkanlığı da Ford Taurus'du. Kadın, park yerinde LaMoia'nın kolaylıkla görebileceği, çıkması kolay ve caddeye en yakın, ilk boş bulduğu yere park etti. Sürücü kapısı açılırken LaMoia uzanabileceği yerde duran otuz sekizliği, sağ çizmesinde her zaman taşıdığı elde taşınabilen ve Kavalcı'nın kullandığı şok silahının daha az etkili bir versiyonu olan sersemletici silahı ile her şeye hazırlıklıydı. Rüzgârlığının cebindeki maymuncuğunu kontrol etti. Üzerinde ne bir kimlik belgesi ne de kimliğini belirleyecek başka bir şey vardı. Yaşamı değişmişti. Evet bundan hiç kuşkusu yoktu.

Arabadan inen kadının New Orleans Polis Teşkilatı'ndaki Dedektif Broole'ün Daphne'ye verdiği resimlerdeki kadınla en ufak bir benzerliği yok gibi görünüyordu.

Kadın yaptığı işin sorumluluğunu belirtecek şekilde, aynen bir devlet görevlisi gibi, kolalı beyaz bir gömlek ve koyu bej klasik bir pantolon takım giymişti. Saçlarının yüzüne mükemmel uymasına karşın peruk olduğunu tahmin etti. Boynuna renkli bir eşarp bağlamış ve güneş gözlüğü takmıştı. Oldukça sıradan bir görünümü vardı.

LaMoia eşarbın ve gözlüklerin yara izlerini gizlemek için olup

olmadığını merak etti. Bütün bunlara karşın saklayamadığı bazı şeyler de vardı. Ne kadar önemsiz olurlarsa olsunlar, vücut işaretleri araştırmacılar için Tanrı'dan armağan gibidir.

Sahtekârlar kimlik değiştirmede ustadırlar. LaMoia, Lisa Crowley'yin bir binaya girerken başka, çıkarken başka olmasına hazırdı. Geri dönüp Taurusa binecek olan kadın şimdi inen kadından çok farklı olacaktı. Arabanın arka kapısını açan Lisa Crowley içeriye uzandı ve bir bebek koltuğu aldı.

LaMoia yanmış binanın yangın çıkışına yöneldi ve başka bir puslu sabahın yakıcı anılarını hatırladı. Görevi sözde kolay ama uygulamada zordu ve Sarah'nın kurtuluşu buna bağlı olabilirdi. Lisa Crowley'yi izlemeli ve asla izini kaybetmemeliydi. Boldt kızının hayatını ona emanet etmişti. Onu hayal kırıklığına uğratmak gibi bir niyeti yoktu.

ALTMIŞ YEDİ

Kuşku dolu Chevalier, pencereden uzaklaşarak meraklı bir sesle, "Bradley mi?" diye tekrarladı.

Boldt adama, "Cindy'nin beni yerime oturtmak için kullandığı bir yöntem," diye alelacele yanıt verdi. "Karı koca arasındaki şeylerden biri. Hiç anlatmak istemediğim bir çocukluk hikâyesi." Daphne'ye doğru baktı ama avukata açıklama yapmaya devam etti. "Okuldayken bir tek hocalar öyle derlerdi. Bradley şunu yap, Bradley bunu yap. Bir süre sonra gerçekten sinirime dokunmaya başladı. Bu addan nefret eder oldum. Hâlâ da öyle. Hiç kimse Bradford'u benimsemedi."

Daphne oyunu hemen kaptı ve hiç duraksamadan, "Bradley deyince hemen dikkatini çekiyorum tatlım," dedi. "Ve senin tüm dikkatini üzerime çekmekten ne kadar hoşlandığımı bilirsin." Chevalier'nin dikkatini nasıl çekeceğini bildiğinden eteğini çekiştirirken bacaklarını biraz daha açtı.

Chevalier sigarasından derin bir nefes çekti. Küçük gözleri ikisi arasında fıldır fıldır gidip geliyordu.

Boldt sırtından aşağı doğru ter damlacıklarının süzüldüğünü hissetti. Koridorda avukatın ofisine doğru gelen ayak seslerini işittiği an, Trudy Kittridge'i getiren kadının içeri girmek üzere olduğunu anladı.

Daphne ayağa fırladı. Avuçlarıyla eteklerini sıvazladı ve bebek koltuğuna doğru yürüdü. Bebek! Son anda kendini tuttu ve kadına kendini tanıtmayı akıl etti.

"Susan Chambers," diye kadın karşılık verdi. Bebek koltuğunu Daphne'ye uzattı, omuzundaki bebek çantasını yere koydu ve büyük bir dikkatle gözlüklerini çıkarttı. Sol gözü berbat bir şekilde morarmış ve şişmişti.

Hiç kimsenin sormasına fırsat vermeden, "Banyo küvetinden çıkarken kayıp düştüm," diye açıkladı. Eşarba dokundu. "Çok saçma bir şey ama ne yapayım oldu, işte."

Boldt, "Umarım bir doktora görünmüşsünüzdür," dedi ve her hattını her kusurunu her vuruş izini görebilmek için ona biraz daha yaklaştı. Bu yüzü asla unutmayacaktı. Bundan emindi.

"Ben iyiyim."

Boldt kendini tutamadı. "Başa gelen bu tip darbeler bazen ciddi sorunlara neden olabilir. Baş ağrınız var mı?"

Kadının ağzına kadar ağrı kesiciyle dolu olduğu belli oluyordu ve belli ki aspirin bunların en hafifiydi.

Chevalier, Boldt'la aynı fikirde olduğunu belli ederek başını sal-

ladı, anlamlı bir tavırla, "Göstermeliydin," dedi ve daha yüksek bir ses tonuyla, "Duydun mu?" diye ekledi.

Daphne soluğu kesilmiş gibi ve hafif histerik bir tavırla onunla aynı fikirde olduğunu tekrarladı ve anında diz üstü çöküp bebek diliyle konuşmaya başladı. Sesini değiştirmesi gerektiğini biliyordu çünkü Lisa Crowley pek çok kez Cindy ile telefonda konuşmuştu. Uzun aralıklarla görüşmüş olsalar bile yine de kadının sesi tanıması olasılığı vardı, ama Daphne'nin başka şansı yoktu. Tüm dikkatini bebeğe verdi ve belgeleri, evrak işini, sohbeti Boldt'a bıraktı.

Bebeğin koltuğunu işaret ederek küçük bir kız sesiyle "Alabilir miyim?" diye sordu.

Lisa Crowley, "Lütfen," diye yanıtladı. "Burada sizin ve Bay Brehmer'in bebekle ilgili sorularınıza yanıt vermek için bulunuyorum."

Boldt aniden içinde daha önce hiç hissetmediği kadar büyük bir öfkenin patladığını duydu. Başlangıçta yalnızca kadının varlığı, kendi kızının hırsızı ile aynı odada bulunmak tetiği çekmişti. Hiç kuşku yok ki orada olan Lisa Crowley'ydi. Boldt'un da biraz önce yaptığı gibi son derece kontrollü, son derece nazik bir şekilde konuşarak hayatının merkezine bir darbe indirmişti. Sanki bir sosyal görevliydi, sosyal görevli rolü yapan bir kadın değil. Onun profesyonel sessizliği ve otoritesi Boldt'un profesyonelliğine bir hakaretti. Onu polis üniforması içinde Millie Wiggins'in çocuk yuvasının kapısında görebiliyordu. Bu kadın Sarah'ya dokunmuş ve o baba diye çığlık atarken, üzerine bir kamera doğrultmuştu. Bu kadına acı çektirmeyi çok istiyordu.

"Efendim?"

Kadın bir soru sormuştu. "Evet?"

"Bebek bakımı ve beslenmesi hakkında soracağınız bir şey var mı diye sordum."

Boldt evrakı işaret etti. "Sanmıyorum. Hayır. Bildiğiniz gibi ebeveynlik dersleri aldık." Brehmer'ler bir çocuk sahibi olabilmek için yapmak zorunda kaldıklarını kısaca anlatmışlardı. Devlet Houston Hastanesi tarafından açılan bu gibi kursları destekliyor ve Brehmer'lerin dosyasında olan türden bir diploma veriyordu. İki çocuktan sonra Boldt herkese ana babalık hakkında ders verebilirdi. İçindeki dürtüyle kadınla konuşmaktan kendini alamıyordu. Kadının gözlerinin içine baktı. "Sizin çocuğunuz var mı, Bayan Chambers?"

Lisa Crowley'nin yüzündeki kan çekildi.

Daphne bakışlarını bebekten ayırıp sertçe Boldt'a baktı. "Bradley! Bu bizi ilgilendirmez. Lütfen kocamın kusuruna bakmayın Bayan Chambers. Böyle beklenmedik durumlarda, heyacanlıyken küstah ve uygunsuz davranabiliyor. Ve sizi temin ederim, bizim minik meleğimiz babasından hiç böyle şeyler öğrenmeyecek. Öyle değil mi, Bradley?"

Crowley fısıltıyla, "Önemli değil," dedi. Kendini çabuk toparlamıştı. "Benim bu işi yapma nedenlerimden birisi, çok ödüllendirici ve tatmin edici olmasıdır."

Boldt'un gözlerinin içine baktı. Boldt bir an kadının oyunlarını baştan sona anladığını düşündü, ama hemen arkasından gülümsemesi, her ne kadar hor gören bir tavırla da olsa korkusunun yersiz olduğunu anlamasına yetti.

Daphne hemen, "Tabii ki öyle," diyerek kadın destekledi. "Sizin ve Bay Chevalier'nin aile bulduğunuz her bebekle birlikte gitmek istediğinize bahse girerim."

"Onlara Bay Chevalier aile bulur, Bayan Brehmer. Ben sadece bu yerleştirmenin çocukların ve devletin yararına olup olmadığını denetlerim. Yine de evet, her çocuk çok değerlidir ve Tanrı'nın bir lütfudur."

Boldt boğazında bir yumru hissetti. Bunu geçiştirmeye çalıştı ama gözyaşlarına engel olamadı. Yaşlar yanaklarından aşağıya süzüldü.

Daphne alayla, "Hey, şuraya bakın!" dedi. "Rocketler final karşı-

laşmalarında yenildiklerinden beri kocamın ağladığını hiç görmemiştim."

Chevalier, ağzında bir sigarayla, kalan evrakı sıraya sokmakla uğraşırken kendinden hoşnut bir ifadeyle sırıttı.

Daphne Boldt'a yaklaştı, onu hafifçe öptü ve, "İşte şimdi bir aile olduk tatlım," dedi.

Boldt başını salladı ve kendini toparlamaya çalıştı.

Daphne onlara dönüp, "Onu bir an önce eve götürmek istiyoruz," dedi.

Crowley, "Tamam," dedi "Siz çok şanslısınız." Chevalier'ye bir göz attı.

Chevalier kaygılı bir sesle, "Sadece birkaç imza, hepsi o kadar,"
 diye yanıt verdi. "Şimdi Bayan Susan da burada ve bizim için tanıklık yapabilir."

Hiçbir uyarı olmadan başlayan yağmur, ufak, patlama gibi sesler çıkartarak gök gürültüleri arasında binanın damını dövmeye başlayınca da bebek ağlamaya başladı.

Daphne uzandı, koltuğun kayışlarını çözdü ve Trudy Kittridge'i güvenli kollarının arasına çekti.

Geri alınan ilk bebekti Trudy.

ALTMIŞ SEKİZ

LaMoia kiralık arabanın direksiyonunda yağmura küfrediyordu. Bu sadece basit bir yağmur değildi. Yağmurla başa çıkabilirdi. Yağmura alışkındı. On beş yıl Seattle'da yaşayan birisi yağmur nedir çok iyi bilirdi. Ama bu? Gökyüzü sanki birisi düğmeyi çevirmiş gibi kararmıştı ve yağmur yangın musluğundan fışkırırcasına bir perde gibi iniyor, sıcak kaldırımlara çarptıktan sonra zıplıyor ve yeniden yere düşmeden önce sekerek beraberinde kalın bir sis tabakası meydana getiriyordu.

Arabanın tepesine vuran yağmurun çıkardığı gürültü o denli fazlaydı ki, LaMoia radyoyu bile duyamıyordu.

Sağanak, kaldırımları temizlemişti. Şemsiyelerle sağanaktan korunma girişimleri yetersiz kalıyordu. Sular oluklardan nehir gibi kükreyerek akarken, caddeyi seller götürüyordu. Arabanın sileceklerini de çalıştıramıyordu. Kendini ele verebilirdi.

Ön camdan görünen bulanıklığın içinde Boldt'un Volvo'suna doğru koştuğunu gördü. Arabayı binaya yakın park etmişti. Sağanağa karşın Crowley olduğunu sandığı kadın Daphne ile Boldt'un bebek koltuğunu arabaya yerleştirmesine yardım etti. Sonra hızla Taurus'a koştu, arabaya binmeden önce bagajı açtı ve içinden koyu renkli bir çanta aldı.

Çevrede tek hareket caddenin ortasında yan yana park etmiş iki arabanın sileceklerinden geliyordu. Cadde ortasında duran arabalar park etmiş diğer araçların hareketlerini engeller pozisyondaydılar.

Boldt'un kiralık arabası seller akan yolda hareket etti. Crowley'nin Taurus'u geri geri gitti ama yağmur aniden hızlanınca durdu.

LaMoia cep telefonunu çıkarmaya uğraşırken pardesülü bir ada-

mın, kaldırım kenarında yolu tıkanan arabalardan birinden fırlayıp yolunu tıkayan arabanın camına vurduğunu gördü. Çılgınlar gibi arabanın çekilip yolunun açılmasını istiyordu. Sürücü arabayı hareket ettirdi. Taurus da hareket etti. LaMoia, Crowley'nin Taurus'u geri geri caddeye çıkarken motoru çalıştırdı.

Telefon çalınca Boldt yanıtladı. "Brehmer."

"Konuşabilir misin?" diye sorarken LaMoia bir taraftanda caddeyi izliyordu. Yoldan çekilen araçlar yine eski durumlarına gelmişlerdi. Telefondaki cızırtılar berbattı. Boldt eşgal bildirmek için, "Kadın oldukça kötü yaralanmış. Sol gözü..."

Telefondaki parazitler konuşmayı engelledi. "Bir yara..."

LaMoia onun sözünü kesti. "Bir sorunumuz var. Bir konuk. Anladın mı? Biri tekere çomak sokuyor. Orada mısın?"

"Buradayım."

"Hale."

Muazzam bir gökgürültüsüyle birlikte çakan şimşek arabayı salladı. Telefon hattı gitti. LaMoia silecekleri maksimum hıza getirdi. Hiçbir şeyi göremiyordu.

ALTMIŞ DOKUZ

LaMoia ve Hale Taurus'u art arda izliyorlardı. Hale koyu yeşil bir Jeep Cherokee kullanıyordu. Tampon tampona giden trafiği zorlayan fırtına tüm şiddetiyle sürerken, LaMoia öz annesi caddede karşıdan karşıya geçse tanımayacağını düşündü. Biraz yavaşlaması daha iyi olacaktı. Jeep ve Taurus ise yakın kaldılar. LaMoia nedenini bilmese de, Hale'in trafiğe ve Taurus'a dikkat etmekten kendisini fark etmediğinden emindi. Cep telefonunu yeniden denedi. Hat yoktu. Bir dizi dönüş yaparken dikkatini tekrar Taurus'a çevirdi. Sabırsızlıkla yeşile dönmesini beklediği bir kırmızı ışıkta Hale'in ne yaptığını düşünmeye çalıştı. Adamın davranışının en az iki nedeni var gibi görünüyordu. Ya Broole, Seattle Polis Teşkilatı'nın varlığı konusunda onu uyarmıştı ya da Hale, Vincent Chevalier bağlantısını kendi kendine bulmuştu. Kavalcı'nın kimliğini bilmediği için Chevalier'nin kuyruğuna yapışmış böylelikle de Crowley'yi bulmuş olabilirdi. Cebi tekrar denedi. Çıt yoktu.

Kara yolundaki işaretler Lisa Crowley'nin hava alanına gittiğini gösteriyordu. Eğer Hale onu tutuklamaya çok hevesli ise bu Sarah'nın şansını yok edebilirdi. Seçeneklerini değerlendirdi ve zor bir karar verdi. Crowley eğer peşinden birisinin daha terminale girdiğini görecek olursa uyanabilirdi, ama eğer ondan önce oraya giderse takibi fark edilmeden sürdürme şansı vardı.

Kendi kendine, "Ne zaman yanıldın ki lanet olası?" dedi. Sıradan çıktı, Hale ve Crowley'yi geçti. Uluslararası havaalanına bir sonraki çıkıştan gidiliyordu.

YETMİŞ

Boldt, Daphne ve çocukla birlikte Brehmer'lerin planladığı gibi arabayı hava alanına doğru sürüyordu. İzleniyor olmalarının mümkün olabileceğini düşündüğünden gözleri dikiz aynası ile önünde akan trafik arasında mekik dokuyordu. Görünüşü kurtarmak için birlikte Hudson'a uçacaklardı. Orada Daphne ve Trudy Kittridge Seattle'a geçecekler, kendisi ise New Orleans'a dönüp LaMoia ile birlikte kızıyla tek bağlantısı olan Lisa Crowley'nin peşine düşecekti.

Trudy Kittridge'in kurtarılması içini ümitle doldurmuştu.

Daphne arka koltukta, elinde bir biberon, "O yaralar çok ciddiydi Lou," dedi.

"Biliyorum."

"Chevalier'nin bir doktora görünmesi için ısrarını duydun mu? O da gördü. O göz..."

"Biliyorum."

"Ona sağlıklı olarak ihtiyacımız var. Eğer seni Sarah'ya götürecekse..."

"Hayatta kalmalı. Beni düşündüren Hale. Onun edeceği birkaç telefonla ya Federallerin saldırısına uğrarız ya da Crowley'ler Singapur'a uçup ortadan kaybolurlar."

Daphne bu olasılığı değerlendirdi ve bebeğin bir ağlama krizine yakalanmasına neden olan bir sesle, "Hale'in onlar için çalıştığını mı söylüyorsun?" diye bağırdı sonra ağlayan bebeği sakinleştirmeye çalıştı.

"Bu onun tek başına çalışmasını açıklar. Yaptığı FBI'ın politikasına uymuyor Daffy. Bu işi çok ileri götürdü. Bunun bir açıklaması olmalı. Eğer burada bu adamları araştırmak için bulunmuyorsa o zaman korumak için bulunuyor demektir."

"Ama oyunda Flemming'in takımına geç katıldı."

"Bu ikisi birbirlerini uzun süredir tanıyorlar. Daha önce de birlikte çalışmışlar. Hale, Flemming'in soruşturmasının her şehirdeki gelişmelerini kolaylıkla takip edip kaçmaları için Crowley'leri uyarmış olabilir. Bu onların mükemmel zamanlamalarının açıklaması olabilir."

Daphne aynı beyin jimnastiğini sürdürdü. "Kadının araba kazasında yaralanması bazı şeyleri değiştirdi. Flemming üzerine doğru gelmeye başladı. Şimdi ne demek istediğini anladım. O anda ya Crowley'ler ya da Chevalier korunma talep etmiş olmalı. Hale de karşılık verdi."

"Bu da onun buraya neden yalnız geldiğini açıklıyor. Flemming'e izlerin peşine düşeceğini söyledi. Bu işin işleyişi böyle. Flemming onların yakalanacaklarından kesinlikle emin olmadan ortaya çıkmaz."

"Ya dövme dükkânı?"

"Hale bu kanıtı bizden önce ele geçirdi. Kittridge'nin evlat edinilmesiyle doğru yolda olduklarını düşünerek devam ettiler. Bu Sarah için iyiye işaret. Fişi çekmeyecekler."

"İyi de, ya Hale?" Daphne hâlâ kuşkuluydu.

"Flemming'in kaynaklarını ve inadını biz herkesden daha iyi biliyoruz. Neyin geleceğini biliyor. Lisa Crowley yaralandı. Kredi kartlarının kime ait olduğu belirlendi. Bildikleri her şey ortaya dökülüyor. Tıpatıp Görüntü de. Her şey üstlerine yıkılıyor."

"Seattle'dan bu yüzden uçtular."

"Öyle."

Boldt, "Ve zavallı Sarah aniden sorun haline geldi," diyerek onayladı.

YETMİŞ BİR

LaMoia arabayı kısa süreli park yerine sürdü ve otomatik makinadan bir fiş aldı. Tabancasını kılıfıyla birlikte ön koltuğun altına itti ama sağ çizmesi ile bacağı arasına yerleştirdiği sersemleticiyi bırakmadı. Güvenlikten geçmeden önce onu da ortadan kaldırması gerekiyordu ama tam on beş yıl yanından ayırmadığı silahları olmadan kendini çıplakmış gibi hissedeceğini biliyor ve bundan hiç hoşlanmıyordu.

Terminalin dışındaki bekleme alanı fırtınadan korunmaya çalışan yolcularla kaynıyordu. Kalabalığın arasından geçti ve önü taksiler, arabalar ve otobüslerle dolu girişi görebilmek için yürüyen bir merdivene atladı. Şimdi hem kısa hem uzun süreli park yerlerini görebiliyordu.

Yağmurun ve trafiğin karmaşası Crowley'nin Taurus'unu fark etme şansını zorluyordu. Bir dakikadan daha az bir süre olduğu yerde kaldı. Sonra bu işten vazgeçip içeriye yöneldi. Bilet gişelerini, bir dizi yürüyen merdiveni ve terminalin merkezi güvenlik istasyonunu gören bekleme koltuklarından bir tanesinin üzerine bırakılmış USA Today gazetesini kaldırdı ve oturdu. Houston'a gitmek üzere ondan önce gelen Boldt ile Daphne'yi de görebilmeyi umuyordu, ama onları göremedi. Olasılıkla çoktan gitmişlerdi.

Uçuş monitörüne göre bir sonraki Houston uçuşu bir buçuk saat sonra 14 no'lu çıkış kapısından yapılacaktı. Belli başlı havayollarının aktarma istasyonu olan Dallas-Fort Worth'a yapılan uçuşta rötar yoktu. İlk elden Dallas ve Seattle arasında aktarmasız uçuş olduğunu bildiğinden Crowley'nin bu uçuşlardan birisi için bileti olduğundan kuşkulanıyordu.

Beş dakika geçti. Tedirginlikle saatine baktı ve yeniden cep telefonunu kontrol etti. Çalışmıyordu. Paniğin eşiğinde pozisyonunu aldı. Elindeki gazetenin arkasına saklanarak terminali gözleriyle taradı. Delta bilet gişesinin önünde iki otobüs dolusu insan bir sürü bagajla durmuş gevezelikleriyle alanı gürültüye boğuyorlardı.

Bir süre sonra bagaj kapısından terminale bir kadın girdi. Dış görünüşü Taurus'a binerken gördüğü kadına benzemiyordu ama yine de aynı kadındı. Bu kez gri bir takım değil, mavi bir etek giymişti. Üzerinde beyaz bir tişört, ayaklarında kısa, bilekten bağcıklı siyah botlar ve başında iyice aşağı çektiği bir Fransız beresi vardı. Kayar gibi kadınsı yürüyüşü Chevalier'nin ofisinden çıkan kadınınkine hiç benzemiyordu ama gözlerini tamamen saran siyah güneş gözlükleri ile omzundan sarkan çantası aynıydı. LaMoia'nın gözleri çantaya takılmıştı. Sonra başını spor sayfasına gömdü. Çanta, kadının oraya Brehmer'leri gözlemek için değil, kendi uçağı için geldiğini gösteriyordu. Kendi güvenliği için değişikliği ya arabanın ön koltuğunda ya da bagaj girişindeki tuvalette gerçekleştirmiş olmalıydı. Kadın sırtı dimdik, çenesi yukarıda yürürken, attığı her adımda canının çok yandığı belliydi ve acısını gizlemeye çabalıyordu. LaMoia onun güvenlik kontrolüne kadar olan mesafeyi, köşesine gitmeye çalışan tükenmiş bir boksör gibi ölçtüğünü sezebiliyordu. Güneş gözlükleri sadece yaralarını gizlemekle kalmıyor, nereye baktığının anlaşılmasını da önlüyordu. LaMoia bu yüzden uzun bacaklarını ileri uzatıp birbirinin üzerine dayamış bir halde yayıldığı yerden kalkmadı. Rastgele bir şekilde ara sıra terminale bakıyor sonra yine gazetesine dönüyor gibi görünüyordu.

Önünden geçen her etekliye ölçüp biçerek baktığını fark etti. Kendi kendine ne yapalım, huyum böyle, diyerek güldü. Bazı şeyler çok kolay geliyordu.

Hale sırılsıklam bir halde aniden bilet gişelerinin önünde belirdi. LaMoia onun gelişini beklemekle birlikte Crowley'ye daldığından, onun terminale girişini kaçırmıştı. Hale acelesi olan bir iş adamı görüntüsünde uçuş panosunu inceledi, saatine baktı sonra tekrar panoya döndü. LaMoia sol taraftaki Crowley'ye ve sağdaki Hale'e baktı ve Crowley'nin güvenlikten geçtiğini görünce ümitlendi. Hale, ter-

minalin karşı tarafındaki bankamatikte uğraşırken LaMoia bu adamın durdurulması gerektiğini ve bunun için ne yapılabileceğini içgüdüsel olarak biliyordu.

Scott Hamilton'un beyaz telefonlara gelmesini söyleyen bir anons işittiklerinde, Boldt, Daphne ve Trudy Kittridge bir insan ve çanta kalabalığı arasında bir saatten daha fazla bir süre sonra kalkacak uçağı bekliyorlardı.

"Bu benim."

"Burada kaç tane Scott Hamilton olduğunu biliyor musun?"

"Cep telefonları çalışmıyor. LaMoia bana başka nasıl ulaşabilir? Adımı kullanamaz."

"Ya Hale? Ya o bizi tanırsa?"

"Bu yağmurda mümkün değil."

"Ama ya tanırsa? Büyük olasılıkla senin hakkında her şeyi biliyor. Cazı ne kadar sevdiğini hatta Scott Hamilton'u. Bütün istediği bizi korkutup kaçırmaksa?"

Boldt durdu. Gözleriyle etraftaki beyaz telefonları araştırdı. "O zaman sanırım önce anonsu yapanla konuşsam iyi olacak."

"Bunu yapma. Onun istediği de bu. O bir Federal ajan. Bizi çocuk kaçırmaktan tutuklayabilir. Unutma, bunu hiç kimseye bildirmedik. Eğer bu işin bir parçasıysa ve eğer zaman kazanmaya çalışıyorsa kesinlikle bunu yapacaktır. Bu oyuna gelme." Durdu ve ekledi, "Sarah'nın iyiliği için bu oyuna düşme."

Boldt duraksadı. Daphne çoğu zaman haklı çıkardı. Anons tekrarlandı ve Boldt duvarda asılı beyaz telefona doğru hızla ilerledi.

LaMoia'nın Boldt'la konuşması yirmi saniye sürdü. Telefonu kapatır kapatmaz hızla umumi telefonlara giden Hale'e doğru yürüdü. Boldt'la bağlantı kurmak için çok zaman harcadığını düşündüğünden içini bir panik sarmıştı. Hale'in Flemming'le bağlantı kurması, ne pahasına olursa olsun engellenmeliydi. Yolun orta yerinde pantolon paçasını düzeltir gibi duralayıp bayıltıcıyı çizmesinden çıkarttı ve gömleğinin sağ kolundan içeri iteledi. Kimse bir FBI ajanına bile bile saldırmazdı. Yapmaya niyetlendiği işin güzel bir yanı yoktu.

Gömleğinin kolundan içeri elini sokarak kapağını çevirip aleti açtı. İki tıklamayla bayıltıcı kullanıma hazırdı.

Hale telefonlara ulaşmıştı. Telefonu kaldırdı ve numaraları tuşlamaya başladı. Roger Crowley'yi, Chevalier'yi, Flemming'i, Kalidja'yı hatta Yargıç Adams'ı bile arıyor olabilirdi. Nereyi aradığı hiç önemli değildi. Durdurulmalıydı.

LaMoia nadiren paniğe kapılırdı. Soğukkanlılığı Tanrı verigisiydi. Durum ne kadar çığrından çıkarsa, o da o denli sakin olurdu. Yaptıklarında ne boşa harcanan bir çaba ne de boşa geçirilen zaman olurdu. Ne bir pişmanlık duyardı ne de bir kararsızlık. Duraksamadı bile. Sadece harekete geçti.

İçtikleri birkaç biradan sonra polisler bazen zamanın yerinde saydığından ve bütün işlerini alt üst eden ağır çekimin korkunçluğundan söz ederler. LaMoia zamanın böylesine durduğu bir deneyimi hiç yaşamamıştı. Zaman ister hızlı geçsin ister dursun, o terminali boydan boya hızla katetti. Arkasına baktığında Boldt'un köşeden dönmek üzere olduğunu görmüştü.

Hale'in, ahize kulağında, kendisini tamamen konuşmaya kaptırdığı görülüyordu.

LaMoia çevreyi gözden geçirdi. Solunda iki çift ve terminale doğru yürüyen bir aile, telefonların yan tarafındaki gazete büfesinde sırtı ona dönük bir genç, bir gazete satıcısı, on beş yirmi metre ileride yazar kasanın başında bir kadın telefonların görüş alanı içindeydi. Bayıltıcıyı kolundan eline kaydırdı ve ters çevirip ucunu Hale'in sırtına hedefledi. Aynı anda Hale arkadan birinin yaklaştığını hissedip dönmeye çalıştı ve onu tanıdı.

Ürkmüş, gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. LaMoia'nın bayıltıcıyla temiz bir vuruşa ihtiyacı vardı. Sol eliyle ahizeye vurarak adamı şaşırttı. Ezilen kulağının acısından bir an boş bulunan adamın sırtına bayıltıcıyı dayayıp çalıştırdı ama hiçbir şey olmadı. Silah adamın tabancasının deri omuz askısına denk gelmişti.

Bayıltıcının yeniden şarjı için on beş saniyeye ihtiyacı vardı. Diz kapağıyla adamın dizlerinin arkasına sert bir darbe indirerek onun sendelemesine neden oldu ve sol eliyle ensesine vurdu. Onun üzerine doğru eğildi ve sağ dirseğini adamın kafasına geçirdi. Sarkan telefonun ahizesi bir sarkaç gibi sallanırken Hale sendeledi ve yere düş-

tü ama tam yığılırken onu kolundan yakaladı ve dirseğini arkaya kıvırdı.

On iki... On üç... On dört... Tam on beşte adamı serbest bıraktı. Hale destek bulmak için kollarını uzattı ve elleri telefon rehberini yakaladı. LaMoia arkasına dönmeden sol kolunu sallayıp Boldt'u uyararak durdurdu. "Temiz!" Bayıltıcıyı bu sefer adamın derisine bastırdı. Yüksek voltajın çarpması telefon ahizesi yerinde olmadığı halde zilin çalmasına neden oldu. Uzun bir zil sesi terminalde yankılandı. Hale ilk şokla kaskatı kesilmişti. LaMoia aleti geri çekti ve Boldt'la birlikte düşmemesi için adamı yüklendiler. LaMoia Boldt'a bakarak, "Zamanlaman mükemmel," dedi.

Boldt sakin bir sesle, "Cüzdanı," diye karşılık verdi. LaMoia arka
 cebinden adamın cüzdanını çıkarıp kendi cebine attı. Boldt adamın FBI kartını buldu, açtı ve sol eline geçirdi.

"Şimdi ne yapıyoruz?"

"Güvenlik."

"Sen aklını mı kaçırdın?"

"Zaten gördüler."

"Kameralar," dedi LaMoia. Ne demek istediğini anlamıştı.

"Kesinlikle."

"Ama..."

"Bir kez olsun ben konuşayım. Sen oyuna devam et. Gerisini boş ver."

"Ben mi?"

Boldt gri pantolonlu ve mavi ceketli iki adamı işaret etti. "İşte geliyorlar." Hale'in kimliğini parmağı resmin üzerine gelecek şekilde biraz uzakta ve açık olarak tuttu.

Güvenlik görevlilerinin psikolojilerini bilirdi. Kendilerini aşırı derecede önemserler ve büyük çocuklarla oyun oynamaya can atarlardı. Daphne olsa, bundan yararlanırdı. Bu yüzden Boldt da oynadı. "FBI!"

Bileğinin bir hareketiyle kimliği çat diye kapattı ve Seattle Polis Teşkilatı kimliğinin durduğu göğüs cebine soktu. "Bu herif bir çocuk kaçırma olayına karıştı. Bize de saldırmaya kalktı." diye bağırdı. Hale'in çöküşü pervaneye çekilen sinekler gibi daha şimdiden bir sürü insanın dikkatini çektiğinden sesini biraz alçaltarak, "Üzerinde

kimliği yok ama silah taşıyor," diye ekledi. Adamın spor ceketini yarı otomatiği görünecek kadar araladı. "Şunu benim için alıver, alır mısın?" Daphne olsa onlara hemen sorumluluk vererek kendilerini işe katılıyor hissetmelerini sağlayıp egolarını tatmin ederdi.

Adamlardan soluk soluğa kalmış bir sörfçüye benzeyeni, "Orospu çocuklarından biri," diyerek ilerledi ve silahı omuz kılıfından çekip aldı.

"Onu taşımamıza yardım eder misiniz? Şöyle ufak, özel bir yere ihtiyacımız var."

LaMoia, "Dört duvarı ve bir kapısı olan bir yeriniz var mı?" diye sordu.

İki adam bakıştılar. Biri, "Toplantı odası olur mu?" dedi. "Pek büyük değildir. Üst katta."

Boldt onlara baktı. "Bu herifin girdiği her yer cehennem kadar küçük olacaktır. Bunu garanti ederim."

İki güvenlik görevlisi Hale'in kollarına girdiler ve omuz vererek onu taşımaya başladılar. Adamın bilinci yerindeydi ama ne yürüyecek ne de konuşacak hali vardı.

Konuşmaya çalıştı ama ağzından sadece anlamsız sözcükler döküldü. Etrafa tükürükler saçıyor, bacaklarını sürüyordu. Boldt ve LaMoia onlarla birlikte asansöre bindiler ve üst kata çıktılar. Hale uzun koridorda üzerinde yazı bulunmayan bir oda kapısının önüne kadar taşındı. Güvenlik şefinin yardımcısı anahtarla kapıyı açarak, "Burası olur mu efendim?" diye Boldt'a sordu.

"İdare eder." Hale bir sandalyeye oturtuldu. Boldt iki görevliye dönüp, "Şimdi dinleyin, böyle bir gezintiyle ilgili haberler çabuk yayılır ve buna şu anda hiç ihtiyacımız yok. Burada küçük bir kızın hayatı söz konusu. Anlaşıldı mı? Bir insan hayatı," dedi. Soluğu kesilmişti. "Bu işi hızlı ve biraz da kirli halletmek zorundayız. Ancak ondan sonra onu size teslim edeceğiz. Sizin hikâyeniz şu;silahını fark ettiniz, kimlik sordunuz. Yoktu. Siz de onu içeri aldınız."

LaMoia, "Size Federal ajan olduğu yalanını anlatacaktır. Bu onun sahte kimliği," diye ekledi.

Boldt, "Eğer bu adamı bir gün tutabilirseniz küçük kızın bir şansı olabilir. Ondan sonra istediği telefonu edebilir. Onu hiç kimse bul-

mamalı anlıyor musunuz? Bu şekilde bir haber sızmaz ve ufak kız için savaşma şansımız olur. Eğer bu adamın görünümü sistemin içinden..." derken, güvenlik elemanı, "Biz burada başkalarının huzurunu kaçıran körkütük sarhoş birini yakalamıştık. New Orleans Polis Teşkilatı'ndanım diyordu ama biz bu heriflerin tümünü biliriz." diye onun sözünü kesti.

LaMoia, "Teşekkürler," dedi.

Sanki birlikte bir futbol maçı kazanmışlar gibi el sıkıştılar. Adamlar odadan çıktı ve kapıyı kapattılar. LaMoia kapıyı kilitledi.

Boldt, Hale'e döndü. "Şimdi sohbet zamanı."

YETMİŞ İKİ

Hale'in durumu, Boldt'a akşamdan kalan bir adamın berbat halini anımsattı. Adam, "Tanrım," diyerek soluksuz kalmış gibi öksürmeye başlamıştı. Gözleri bir bardaktaki buz parçacıkları gibi, yuvalarında fıldır fıldır dönüyorlardı. Bileklerinin kelepçelenmiş olduğunu fark edince kısa bir an kurtulmak için çabaladı sonra sanki yarı kör bir adam gibi gözlerini kısarak etrafına bakındı.

"Ben, Boldt. Bu da LaMoia."

Adamın arkasında duran LaMoia onun omuzuna vurarak kulağına eğildi. "New Orleans'a hoş geldin."

"Neler oluyor?" Yeniden debelendi. "Ne yaptığınızın farkında mısınız? Bunu bir daha düşünün."

Boldt sakin bir tavırla, "Düşündük," dedi. "Bir Federal ajanın tek başına ne yaptığını da merak ettik."

LaMoia, "Büronun senin burada olduğundan haberi yok," dedi. "Bilmem farkında mısın? Bu standart bir uygulama mı Hale!"

"Siz aklınızı kaçırmışsınız!"

LaMoia hiç oralı olmadan, "Chevalier'yi gözetliyordun," dedi.

"Bu yaptığınızı düşünmelisiniz!" Bir kez daha kelepçelerle boğuştu.

"Biraz önce telefonda konuşuyordun. Kiminle? Flemming'le mi yoksa Kavalcı'yla mı?"

"Öyle mi sanıyorsunuz?"

LaMoia arkasından uzandı ve kulağına sertçe, "Bize aptal numarası yapma," diye fısıldadı.

"Bir Federal soruşturmaya burnunuzu sokuyorsunuz. Kelepçeleri çözün. Buradan çıkıp giderim ve her şey unutulur."

LaMoia, "Hiç sanmıyorum," dedi.

Boldt, "Neden bir Federal ajan kendi ofisine geldiğini bildirmez?" diye sordu.

"Tekrar ediyorum, bir Federal soruşturmaya burnunuzu sokuyorsunuz." Bu kez daha sakindi.

Boldt, "Tommy Thompson sana dövmeyi anlattı," deyince adamın şaşkın bakışlarıyla karşılaştı. "Ayak işlerini biraz hızlı hallettin. Tabii dövmeyi bulduktan sonra senin çocukları yaya bırakabilirdik. Dövme New Orleans'a kadar uzanıyordu. Eh, sen zaten bunu biliyorsun."

LaMoia, "Sen de kıçını kaldırıp buraya geldin," diye söze karıştı. "Dövmenin izini süren birinin gelip gelmediğini anlamaya. Hata. Çok kötü olmadığına karar verdin ama yine de yeteri kadar kötüydü, birisinin..."

Hale,"Bunu yanlış değerlendiriyorsunuz," diye atıldı.

Boldt, "Öyleyse sen bizi aydınlat," diye karşılık verdi.

Hale tekrar kelepçelerle boğuştu. Çıldırmış gibiydi. LaMoia ve Boldt öylece durup beklediler. Adam sakinleşince LaMoia tükürür gibi, "Zaman kaybı," dedi. İkisi birlikte kapıya yöneldiler.

Boldt arkasına bile bakmadan, "New Orleans'da iyi eğlenceler," dedi.

LaMoia, "Çok küçük bir kısmını görsen de," diye ekledi.

Hale bıkkınlıkla içini çekti. "Tamam, tamam. Portland'dan geldim."

"Bunu biliyoruz."

"Öyle mi? Vegas ofisi için çalıştığımı da biliyor musunuz? Olay yerinde bulunan AFID'lerin geçerli bir kredi kartıyla alınan kartuşlar olduğu belirlendi. Alışveriş Vegas'ta yapılmış. Bu nedenle bende ta başından beri aktif olarak bu soruşturmaya katıldım. Flemming'le devamlı iletişim halindeyiz. Kredi kartı bizi hiçbir yere götürmedi. Kart sahibinin evini didik didik ettik. Kansas'ta yaşıyordu. Hiçbir şey yoktu. Kartla başka hiçbir şaibeli alışveriş yapılmamıştı. Neden bir adam bir kredi kartını çalmak için onca sıkıntıya girdikten sonra onunla tek bir alışveriş yapar? Bu yüzden kartın sahibini esaslı bir şekilde araştırdık. Bilinen arkadaşları, iş ilişkileri, ailesi. Ordu araştırması bile yaptık. Benim işe karışmam, Vegas bağlantılı bu hesap

yüzünden oldu. Çünkü Flemming bunu yapmamı istedi. Daha sonra Kavalcı işini Los Angeles'a taşıdı ve ben de Hoover Binası'ndan bir telefon, bir emir, aldım. Flemming'le bağlantı kurmam istendi. Onun kız arkadaşı ortadan kaybolmuşu. Banka hesabı da epey yüksekti."

Boldt inanmazlıkla, "Flemming'mi?" diye tekrarladı.

"Evet, öyle dedim. Aynı tepkiyi verdim. Gary Flemming! Benimle dalga geçiyorsunuz. Ama emir emirdir."

"Flemming."

"San Francisco ile her şey kötüye gidiyordu ama sonra aniden biraz düzeldi. Flemming beceriksiz olduklarını iddia ederek bütün takımı ateşlemişti. Belki beni soruşturdu, belki Hoover Binası'nın karara etkisi oldu bilemem ama aniden takımdaydım. Her şeyi ilk elden gördüm. Kanıtlar doğuya laboratuvara gidiyor bir daha da geri gelmiyordu. Küçük şeylerdi ama önemliydi. Bazı telefonlara yanıt vermiyordu. Kesin kanıtlara, gerçek tanıklara önem vermiyordu. Portland polisi iyi iş yaptı. Ben de aktardım. Sonra aniden Kavalcı tekrar kaçtı. Sonra sizler daha da iyisini yaptınız. Güçlükler arttı. Sonra Andy Anderson. Flemming, Anderson işini sümen altı etti ve çözülmesine sanki izin vermedi. Hiçbir uyarıda bulunmadan kanıtları bozdu... Ve ben öfkelendim."

"Bütün bu süre zarfında Washington'a rapor mu veriyordun?"

"Verdiğimi sanıyorum. Ama Gary Flemming? Bir hiç için bir kariyeri batırıyor muyum? Hepsi hepsi küçük bir şeydi. Başka da bir şey olmamıştı, ama çoğu kez içimde bir his vardı. Sadece bir, his, tamam mı? Flemming'in bu aşağılık herifin benden, herkesten daha çok şey istediğini hissettim."

LaMoia, "Ben de aynı şeyi hissettim," dedi.

"Öyle mi? Ve sonra sizlerin ortaya çıkarttığınız şu dövme. Şimdi de Özel Tim'in dövmeden haberi olduğunu bilmek. Aklım gerçekten çok karıştı. Burada kalıp, neler olup bittiğini kendim araştırmalıyım.

Boldt, "Ya telefon," diye sordu. "Kiminle konuşuyordun?"

Hale başını salladı. "Hill ile. Yüzbaşı Hill'i tanıyorsun," derken LaMoia'ya bakıp sırıttı. "Hepimizden daha iyi." LaMoia dikleşti. "Flemming onunla yattığını biliyor. Bana birçok kez sizi izletti. Güzel oteller."

Boldt adama saldırmasını önlemek için LaMoia'ya sertçe bağırdı.

"Bunu koz olarak saklıyor. Saldırı ortalığı toz duman edecek ve

Özel Tim'de onun olacak. Tamam mı? Ve o kozla istediği gibi oynayacak, inan bana. Her şey ayarlandı. Şimdilik sadece ayrıldın ve işten uzaklaştırıldın. Her şeyi de yüzüne gözüne bulaştırdın. Daha istediği aşamaya gelemedi. Şimdilik."

LaMoia'nın suratı alev alev yanıyordu.

Boldt, "Hill mi?" diye sordu.

"Ona uçuş numarasını verdim. Şüpheliyi tarif ettim. Seattle'a direkt uçuş var. Bu gece erken saatlerde oraya varıyor."

Boldt tekrar, "Hill mi?" diye sordu.

"Şüpheliyi Flemming'e teslim etmekten iyidir. O soruşturmayı karıştırıyor. Bunu kasıtlı yapıyor."

Boldt, "Öğrenecektir," dedi. "Hill Özel Harekât'a açıklayınca...

Mulwright ve onun o koca ağzı... Herkes öğrenecek. Bunun doğru olduğunu öğrenirsek seni serbest bırakırız. Ama Kittridge'lerin bebeğini riske atmadan önce bunu şimdi bilmek zorundayız. Bunu belki anladın, belki anlamadın."

"Geri dönün!"

LaMoia kapıyı küt diye kapattı. İki güvenlik görevlisi kapının iki yanında nöbetteydiler.

Boldt adamlara, "Sertlik yok," dedi. "Bize sadece bu geceyi verin yeter."

Güvenlik elemanı, "Merak etmeyin, emin ellerdesiniz," dedi ve ilave etti, "Yardım edebildiğimiz için memnunuz."

Lisa Crowley, Seattle Polis Teşkilatı ve FBI'ın bu sıkı oyununun içine sıkışmıştı ve tutuklanmak üzereydi. Bu Lisa Crowley'nin kurtarılması anlamına bile gelse, Boldt'un Sarah için bu tutuklamayı önlemesi gerekiyordu. Crowley kızının yerini öğrenebilmesi için hâlâ tek şansıydı.

Big & Easy Charter Şirketi, Seattle'a özel bir jet kaldırmak için yedibin dolar ücret istiyordu. Boldt kartlarının ikisinin limitlerini sıfırlayarak üç kredi kartını da kullandı.

Daphne Trudy Kittridge ile Houston'a doğru yola çıktı. Oradan da planladıkları gibi gece geç saatlerde Seattle'a geçecekti.

Bir saat içinde Boldt ve LaMoia, pavurya, avakado salatası ve dünya yüzündeki bütün içkiler hizmetlerine sunulmuş olarak uçuyorlardı. Bir uydu telefonu ve on beş video filmi vardı. LaMoia Jurassic Park'ı seyretti. Boldt ise bir dolu telefon görüşmesi yaptı.

YETMİŞ ÜÇ

Sheila Hill, Emniyet'in ikinci katındaki toplantı odasında adamlarının başlarının üzerinden bağırdı.

"Dinleyin, millet!..."Şüpheli Julie DeChamp adıyla seyahat ediyor. Bir saatten daha kısa bir süre sonra Sea-Tac Havaalanı'na inmiş olacak. 19:07'de."

Üzerinde çeşitli renklerle takımların isimleri yazılı, büyük beyaz panonun önünde bir iskemlenin üzerine çıkmış, biraz dengesiz bir şekilde ayakta duruyordu. Odadaki yirmi kişinin pek azı sıcak takipte deneyimliydi. Kalanı ise sivil giysiler içindeki polislerdi. Sheila'nın şansına, grupta Mulwright ve takip ve rehine kurtarma işinde epey deneyimli Özel Harekât Birimi'nden altı adam daha vardı ve bölümün üç resmi arabasından biriyle çoktan Sea-Tac'a doğru yola çıkmışlardı. Sheila, Bobbie Gaynes'in toplantıya katılmadığını kaydetti. Sesini duyurabilmek için bas bas bağırması gerekiyordu. Grubu bir heyecan dalgası sarmış, her kafadan bir ses çıkıyordu.

"Dinleyin!" diye tekrarladı. "Elimizde ayrıntılı bir tanımı yok. Tek başına Julie DeChamps adıyla yolculuk ediyor. Siyah saçlı, 1.70 boylarında. Büro'nun hava alanına izleme ekibi yerleştirdiğini biliyoruz ama bütün bildiğimiz bu. Flemming Büro ve Federal mahkeme için bu tutuklamayı yapmak istiyor. Bunun da bize uymadığı çok açık."

Topluluktan alaycı yuhalama sesleri yükseldi.

"FBI'ın tutuklamayı şüphelinin suç ortağı olan adamla buluştuğu ya da telefonla temas kurduğu sırada yapacağını düşünüyoruz. Federallerin Sea-Tac'deki bütün umumi telefonları izlediklerini ve oralarda tuzak kurduklarını sanıyoruz. Şüpheli bagaj kontrolünden son-

ra ya suç ortağı tarafından karşılandığında ya da telefona giderken, giderse tabii, yakalanıp tutuklanacak. Bravo, Charlie ve Zulu takımları, her birinizin görevi ayrı. Büro hiç kuşkusuz bizim açık haberleşmemizi izleyebilir. Hatta güvenlik hattımızı bile. Biz onların telsiz trafiğine giremeyiz ama onlar bizimkine girebilirler. Bu da telsizi mümkün olduğunca az kullanacağız demektir. Onların olanakları daha fazla olabilir ama unutmayın ki burası bizim şehrimiz. Teğmen Lou Boldt'un planını uygulayacağız."

Boldt'un bir değil, iki planı vardı. Her ne kadar şu anki rolü aksini gösterse de aslında niyeti Crowley'yi ne FBI'a ne de Seattle Polis Teşkilatı'na tutuklatmaktı.

"Şüphelinin ve FBI'ın psikolojileri konusunda Matthews ile bir-

likte çalıştık. Böylece biz gerçek şüpheliyi izlerken Büro'ya bir tuzak yemi hazırladık. Bu biraz ortalığı karıştıracak. Bu yüzden tetikte olun. Takım liderleri size görevlerinizi açıklayacak. Doğruyu söylemek gerekirse, Büro'nun adamları sadece işlerini yapıyorlar. Bunu onlara isteyerek yapmıyoruz. Eğer içinizden biri hayatını tehlikeye sokacak bir duruma düşecek olursa, onların bizi destekleyeceklerine güvenebilirsiniz. Aynen bizim yapacağımız gibi. Bunu anladınız mı? Kötü adam yalnızca bu kadın. Sorusu olan var mı? Hayır mı? İyi. Unutmayın, bu çocuklar bize güveniyor." Sesi çatallaşmıştı. Kendini toparlaması bir an sürdü.

Boldt, boğazını temizleyip yüksek sesle, "Gidelim!" diyen Sheila Hill'e baktı.

Gary Flemming, ekibinin yerlerini alabilmesi amacıyla, Amerikan Hava Yolları'nın 199 sefer sayılı uçağının yirmi yedi dakika rötar yapması için, tüm nüfuzunu kullanmak zorunda kalmıştı. O andan itibaren iki düzine FBI ajanı Sea-Tac hava alanının B kapısının kilit noktalarına yerleşti. Bu ajanların on biri FBI'ın seçkin Rehine Kurtarma Timi'nin elemanlarıydı ve aynı akşam Sacramento'dan uçakla gelmişlerdi. Flemming bu nedenle uçağa rötar yaptırmayı istemişti.

199 sefer sayılı uçağın tarifesinin değiştirilmesinden on bir dakika önce Boldt ve Özel Harekât'tan, adı Teibold olan bir kadın görevli, Seattle Polis Teşkilatı çavuşluğundan emekli olduktan sonra Sea-Tac'da Güvenlik Şefi olan Peter Kramer ile buluştu.

Kramer on ay önce üçlü bir by-pass ameliyatı geçirmişti. Bu yüzden yaşadığına şükrediyor ve hayattan zevk alan bir görünüm sergiliyordu. Ameliyattan sonra yaklaşık on sekiz kilo vermişti. Her zaman dudaklarına yapışık gibi duran sigarası artık ortalıkta görünmüyordu. Üçlü, anlaştıkları gibi, C-kapısında bagaj emanet bölümünün ofisinde buluştular. Boldt, Teibold'u tanıştırdı. Kadın blucin ve krem rengi tişört giymişti ve elinde büyük bir el çantası vardı. Kahverengi saçları omuzlarına dökülmüştü. Çantasının içinde renkli bir eşarp ve güneş gözlüğü taşıyordu.

Boldt, "Amerikan Havayolları'na ait 199 inince Teibold'un orada olması gerek," dedi.

"199'mu?"

"11. Kapı. B çıkışı."

"B çıkışını biliyorum. Ama orada ufak bir sorun var. FBI takımı da aynı uçakla ilgileniyor."

Boldt, "Özel Tim parçalanıyor Kramer. Seattle Polis Teşkilatı'nın çıkarını korumak için buradayız," diye yanıt verdi.

"Başlarındaki özel ajanın adı Flemming."

"İşte o adam."

Kramer suratını buruşturdu. "Nasıl da yanıldım? Adam bizim kontrol odasında ve dışarıda park eden gezici bir araçla bağlantıda. Neyle karşı karşıya olduğunuzu biliyor musunuz?"

Boldt saatine bir göz attı. Dokuz dakika. "Teibold'u uçağa götürmemiz gerek," dedi.

"Sorun değil. B kapısı çıkış kodu 3-5-1-3. Benimkilerden birinin onu durdurmamasını sağlayacağım."

"Çıkış kapısını kullanamayız. Flemming'in adamları her yanı sarmış durumda. Hiç dışarıya adam diktiler mi?" Tekrar saatine baktı.

"Her çıkış kapısında bir tane var. Sadece uçak çıkış kapısında yok. Uçağın merdivenlerinin başına ben bir tane koydum. Ve çıkış kapısı konusunda haklısın. Sivri sinekler gibi üşüştüler. Şovunda kaç adamın var?"

Boldt, Flemming'in haber alma şansını ortadan kaldırabilmek için yanıt vermekten kaçındı, "Acele etmeliyiz Kramer," dedi. "Teibold'u aprondan uçağa götürelim. O zaman bütün yapacağı diğer yolcularla birlikte inmiş gibi uçağın çıkışında durmak olacak."

"Silahsız mı?"

"Silahsız diyebilirsin."

Kramerin gözleri önden giden Teibold'un üzerindeydi. "Hangi kahrolası iş üzerindesin Boldt? Ne biçim bir üçlü çalışma bu?"

"Sadece yedi dakikamız kaldı Kramer."

"İnmelerine yedi dakika kaldı. En az beş dakika da rampada geçer." Sorusuna yanıt alamadığı için Boldt'a dönüp baktı ve Teibold'a dönerek, "Siz benimle gelin, B'den geçeceğiz, çıkış tarafı. Restoranın altından," dedi. Boldt'un itiraz edeceğini bildiğinden aceleyle ekledi, "Orada kameralar yok. Flemming kameraları gözlüyor, inan bana en iyi yol bu, "diye ekledi. Kartını Boldt'a uzattı. "Çağrı ve cep numaralarım burada. Sizler telsiz mi yoksa cep mi kullanıyorsunuz?"

Boldt ona kendi cep numarasını verdi. Kramer numarayı terli avucuna yazdı. "Monitörden seni görmemeleri için bakalım ne yapabilirim, biliyorsun telsizleri var," dedi.

"Biliyorum."

"Cep frekanslarını da tarıyorlar."

"Bunu bekliyorduk."

"Umumi telefonlar da ellerinde."

"Biliyorum."

"Herhangi bir telsiz kodunuz var mı?"

"Şüpheli 'kamyon', Teibold 'Toyota,' Yön ve mesafe bagaj kontrol bölümüne göre ayarlanıyor. İçeride 1.5km '3m', dışarıda 1.5km '1.5km'.

"Özel Harekâttakilerin kullandığı bazı izleme araçlarını toplamayı düşüneceklerdir. Oldukça zekiler."

Boldt parmağıyla saatinin kadranının üzerine vurdu. "Kramer!"

Kramer sırıttı. Kapıyı açarken eğilerek Teibold'a, "Azıcık olsun değişmemiş, öyle değil mi?" dedi.

Boldt'a göre Sarah'nın güvenliği onun her iki izleme girişimini de sabote etmesine bağlıydı. Sarah'ya götüreceğini düşündüğünden aynı zamanda onu izlemeyi sürdürmesi de şarttı.

Kulaklık cızırdadı. "Kuş indi."

Kulaklığa bağlı açık renkli bir kablo ceketinin içinden geçerek belindeki telsize bağlanıyordu. Seattle Polis Teşkilatı'nın Özel Ha-

rekât Haberleşme Merkezi olan, telsiz telefon, radyo, video ve izleme kameralarıyla donatılmış SOCC-EYE siyah panelli kamyoneti, D kapısının çıkışında bagaj kontrole doğru park etmişti. Havaalanı kameralarından gizlenebilmek için kafasına sıkı sıkı bir basketbol şapkası geçirmiş, kravatını çıkartarak üzerine mavi bir ceket ve buruşuk bir takım elbise giymişti. Çıkış kapısı insan kaynıyordu. Aileler, arkadaşlar....

Gazete tezgâhında ince karton kapaklı bir kitaba doğru uzanırken ceketin kol ucuna takılı mikrofona, "Rapor verin," dedi. Aynı anda karşılıklı konuşulabilen telsiz telefon Özel Harekât'ın malıydı ve her ne kadar bir düğmesi varsa da konuşmak için bu düğmeye basmaya gerek yoktu. Düğmeye basmak yalnızca kimin komuta verdiğini belirtmeye yarıyordu.

Diğer Seattle Polis Teşkilatı operatörlerinin kendi aletlerini kontrolleri sırasında kısa süreli bir cızırtı sağanağı kulaklarına doldu.

Yan tarafından bir kadın sesi, "Çok iyi bir kitap," dedi. Kadın lacivert bir iş takımı giymiş, eline de bir evrak çantası almıştı. "Bu kadının bütün kitaplarını okudum."

Boldt yüzünü buruşturdu ve kitaba döndü. Tam şu anda çenesi düşük bir arkadaşa hiç ihtiyacı yoktu. Kitabı rafa koyarken kadın, "Sizi rahatsız etmek istemedim," diye ekledi.

"Yo, hayır." Çevresine bakınıp uzaklaşabileceği bir yer arandı. Gazete tezgâhı yolunu engellemişti. Bakınırken takım elbiseli birinin bakışlarıyla karşılaştı. Flemming'in adamlarından biri olabilir miydi?

Kadın polisiye bir macera kitabını işaret ederek, "Bu da çok iyi," dedi.

Boldt sesine ilgisiz bir ton vermeye çalışarak, "Öyle mi?" diye yanıtladı.

Dükkânın önündeki takım elbiseli yayaları izlemek için biraz fazlaca zaman harcamıştı. Flemming adamlarına Seattle Polis Teşkilatı operatörlerini izlemelerini söylemiş olmalıydı. Kulaklıkta, "İki dakika," dendiğini duydu. Operatörler onaylarken yeniden bir seri tıkırtı oldu. Teibold'un, merdivenlerin dibinde beklediği çıkış kapısına ulaşması için iki dakika. Boldt'ta olduğu gibi her birinin kimlikli telsiz telefonları vardı.

Komuta aracındaki bilgisayar aracılığıyla, operasyon amiri Mulwright, anında kimin isim ya da kod vermeden konuştuğunu saptayabiliyordu. Bilgisayar ayrıca ICO için sürekli olarak konuşmaları kaydediyordu. O gece her onaylamada yirmi vuruş bekleniyordu.

Kadın yan taraftan, "Los Angeles," diye konuşmayı sürdürmeye çalıştı. "Bir gecelik bir iş yapıyorum. Ya siz?"

"Aslında ben birisini bekliyorum."

"Şanslı kadın. Kadın, değil mi?"

Boldt bu şekilde daha az göze batacak olsa da bu tip konuşmalar yapmak istemiyordu. Kadının başının üzerinde gazete tezgâhını çarpıtarak gösteren iç bükey aynadan artık gitse diyerek dışarıdaki adamı gözledi. Yan taraftaki kadın saçını düzeltiyordu.

Boldt tam o esnada kadının ensesinden aşağı inen ince, saydam bir kablo gördü. Kalbi hızla atmaya başladı. Flemming'in adamları onu tanımışlardı. Kadının yanından geçmek için ileri atıldı ama kadın çok hızlıydı. Bir hayli sert bir şekilde kolunu yakaladı ve soğuk bir sesle, "Flemming sizinle birkaç kelime etmek istiyor Teğmen," dedi. Çok kontrollü ve profesyoneldi. "Şimdi!"

Boldt hem Seattle Polis Teşkilatı'na hem de kendi takımına işaret vermek için çıkış kapısını görmek istiyordu, hiç vakti yoktu. Kulaklığı yine cızırdadı, "Bir dakika."

Boldt, Mulwright'ın sinyalinin kesilip başının dertte olduğunu fark edeceğini ümit ediyor, gerçeği kabul edemiyordu. Tekrar kadınla dışarıdaki ajana baktı. Şüphelinin inişinden bir dakika önce bir olay yaratmaya cesaret edebilirler miydi? "Yağmur yüzünden erteleme var mı kontrol edeceğim."

Kadın, "Sanmıyorum," dedi.

"Siz beni buradan zorla mı çıkartacaksınız? Bunu Flemming'e sormak ister misiniz?"

Kadın, "Takibi riske mi atacaksınız?" diye sordu.

"Ah, bu çok iyi. Bayağı iyisiniz."

Kulağındaki ses, "Otuz saniye," dedi. Bir dizi klik sesinden sonra kontrol, "Bravo Bir, rapor ver lütfen," dedi. Boldt'un çağrısı çaldı. Raporunu vermedi. Kadından birkaç adım uzaklaştı ve yüksek sesle, "Hey! O kitabı çantana koyamazsın! Parasını ödemelisin!" diye bağırdı.

Kadın kaskatı kesildi. Kafası karışmıştı.

Boldt içbükey aynada görevlinin kasasını kilitleyip anahtarı cebine atarak hızla tezgahın arkasından kayıp çıktığını gördü. Bunu daha önce de yaptığı belliydi. Adamın hareketi dışarıdaki ajanın önünü kesmişti. Boldt eliyle kadının çantasına hafifçe vurdu, kadını kendi çevresinde döndürdü ve nazikçe yaklaşan görevliye doğru itti. "Bu hırsızlıktır!" Döndü ve öndeki ajana doğru iki adım attı. Raftan kalın bir kitap çekerek, "Bunu okudunuz mu?" deyip ajanın yüzünün yan tarafına doğru savurarak kulağına öyle bir vurdu ki kulağı anında kıpkırmızı olan adam acıdan neredeyse iki büklüm oluverdi. Olay çıkmasının Flemming'in işine gelmeyeceğinin bilincinde, hızla çıkış kapısına doğru yöneldi. Meydan okuyan bir tavırla, adrenalinden çatlayacak halde giderken, asma tavandaki aynalı paneli fark etti. Artık orada bir güvenlik kamerası olduğunu biliyordu. Panele orta parmağıyla işaret yaptı ve o anda aklına LaMoia'nın gelmesiyle kendini daha önce hiç olmadığı kadar iyi hissetti.

YETMİŞ DÖRT

Yolcular 11 no'lu giriş kapısından girerken Boldt, Dunkin Hale'i anımsayarak umumi telefonların yanında bekledi. Telefon ahizesi elinde, kapıya değil dikkatle önündeki kişiye bakıyor ve kulaklıktaki konuşmaları dinliyordu. Bravo Beş, Narkotikten bir sivil polisti ve elinde sosisli bir sandviç, kucağında koca bir mendil gibi spor sayfası açık bir gazete ile 11 no'lu çıkış kapısını görecek şekilde oturmuştu. Spor sayfasının üst kenarında kapıya yönlendirilmiş minik bir kamera vardı. Çok iyi gizlenmiş bir kablo, kameradan çıkıp bitişikteki sandalyenin üzerinde duran bir spor çantasının içinde gözden kayboluyordu. Spor çantasında bir verici vardı. Bu sayede Mulwright kontrol aracından kapıyı görebiliyordu. Gelen yolcular arsında bulunan bir çift hemen dikkati çekiyordu. Hiç kuşkusuz Flemming'in adamları.

Arkasındaki gazete bayiinde iki ajan tuvaletlerin önündeki umumi telefonları bekliyor gibi görünürken bir yandan Boldt'u, diğer yandan gelen yolcuları gözlüyorlardı. Flemming'in varlığı aşılması güç bir engel oluşturmuştu. Boldt da zaten ondan daha azını beklemiyordu.

Bravo 5: "Toyota şimdi ayrılıyor," dedi. Toyota Teibold'du.

Komuta Merkezi: "Merkez tamam."

Bravo5: " Toyota Bravo 5'e doğru gidiyor."

Boldt telefonda bir tıkla rapor verdi.

Bravo 5: "Toyota'ya yaklaşan bir araç görüyorum."

Bravo 5 bir FBI ajanının yemi yuttuğunu ve Teibold'u Crowley sandığını bildiriyordu.

Başka bir Seattle Polis Teşkilatı takımı, "İki araç daha," diye rapor verdi.

Bravo 5: "Tamam. Ben doğruca kamyonun farlarına bakıyorum." Kamyon Crowley'di.

Bravo 7: "Anladım. Ben de stop lambalarını yakaladım."

Bravo 7 kalabalığın içinde Crowley'nin hemen arkasına yerleşen bir sivil kadın polisti.

Komuta Merkezi: "Toyota ve kamyon caddeye ulaştılar. Herkes rapor versin."

Frekans bir sürü tıkırtıyla inledi. Seattle Polis Teşkilatı'nın bütün takımları Teibold ve Crowley'nin uçak çıkış rampasından ayrıldığını ve Flemming'in en az birkaç adamının yanlış izi takip ettiklerini öğrendi.

Boldt'un içi öfkeyle doldu. Kendi çocuğunu kaçıran bu kadını korumak zorunda kaldığı, buna cüret edebildiği için. Midesi bulandı.

Bravo 5: "Toyota gidiyor."

Kahverengi bir eşarp ve güneş gözlükleri takmış olan Teibold Boldt'un iki adım ötesinden geçti.

Komuta Merkezi: "Bravo 5, sola dön lütfen." (Duraklama) "*Senin öteki* soluna."

Özel Harekât'ın komuta merkezinin olduğu minibüste Mulwright ve diğerleri Bravo 5'in kamerasından görüntüleri izliyorlardı. Seattle Polis Teşkilatı'nın kameraları yalnızca mevzilendikleri alanı gösterirken Flemming bütün güvenlik kameralarını kullanıyordu.

Bravo 5: "Kamyonun stop lambasını yakaladım."

Boldt aynı anda Crowley'yi fark etti. Kısa, sarı bir peruk takmış, alnına yarasını gizleyen bir bandana geçirmiş ve tepesine Afrikalılara özgü bir takke oturtmuştu. Gözünün dikkat çekmemesi için diğer gözüne koyu bir far sürmüştü. Bu haliyle tıpkı düşünceli bir hortlağa benzemişti. Kentte oturan bir kabile mensubu ile bisikletli bir kız karışımı. Mavi çanta bir sırt çantası gibi ikiye katlanmış ve öyle takılmıştı. Farklı bir kadın. Flemming'in kameraları için önündeki adama kızma numarasıyla döndü ve diğer yolcularla birlikte koridorda ilerleyen Crowley'ye bir göz attı.

Teibold el çantasını düşürdü. Onu alma bahanesiyle eğilerek yana birkaç adım attı ve yaya kalabalığından çıktı. Ayakkabısının bağcığıyla oynarken, izlendiğini düşünen paranoyak bir kişiliği başarıyla sergileyip etrafı kolaçan eder gibi yaptı. Gazete tezgâhındaki erkek

ajan kapının yolunu yarılamışken Teibold'un onu fark ettiğini görünce erkekler tuvaletine dalıp kendini diskalifiye etti. Boldt FBI'ın sivil ajanlarının profesyonelliklerine hayret etmişti. Kameralı çiftin bagaj kontrole doğru gittiklerini fark etti. Ama o ikisi ve gazete bayisindekiler dışında diğerlerini ayırt edemedi. Flemming büyük olasılıkla izlemek için kapıdaki kameralara güvenmişti ve adamlarını caddede kullanacaktı. Her koşulda tam bir profesyonel. Ama onların uzun süre Teibold'a kanmayacaklarını da biliyordu.

Cebindeki telefon titreşti. Kramer sigara tiryakilerine özgü sesiyle, "Dostlarımız Toyota'yı izliyorlar. Anladınız mı?" diye fısıldadı.

"Anladım." Adamlar umduğu gibi hâlâ Teibold'u izliyorlardı. "Kaç tane?"

"Senin yakınında en az yedi."

Boldt, Flemming'in ajanlarının en az üçünü hatta belki de daha fazlasını kaçırmıştı.

Kramer Teibold'un hâlâ ayakkabısıyla uğraştığını belli etmek için, "Kamyon patlak lastikle uğraşıyor," dedi.

"Olumlu."

"Bir dakika içinde arkanda." Hat kapandı. Boldt'un sırtından doğru ılık bir ter boşandı. Üstüne üstlük bir de gözetleniyordu. Crowley'ye bakmaktan kaçındı. Tüm dikkatini Teibold'a vermişti. Crowley'nin, küçük kızıyla tek canlı bağlantının hareketlerini sadece telsizden izliyordu.

Daphne bebekle birlikte Houston yolunu yarılamış olmalıydı. Oradan da Seattle. Ayrıdıklarından beri onunla iki kez konuşmuştu. Crowley'nin uçakta kılık değiştireceğini de o söylemişti.

Havaalanı'nda ayrıca onun doğruca kadınlar tuvaletine gidip bir kez daha kılık değiştireceğini de söylemişti. "Bir tuvalete girecek, kapıyı kilitleyecek, oturacak ve rahatlayacak. İşemek zorunda kalsa bile pantolonunu çıkartmayacak. Çünkü pantolonun inikken kaçamazsın ve o da şu anda kendini koruma modunda. Bunu daha önce de yapmış olmalı. Her sahtekâr mutlaka en az bir kere kötü duruma düşmüştür. Onlar ancak sessizliklerini koruyarak yaşamlarını sürdürebilirler ve bu da soğukkanlı bir kadın.

Görünüşünü tekrar değiştirecek. Çok hızlı bir değişim olacak. Basit ama etkili şeyler. Görünceye kadar bilemeyiz. Beklenmedik şeyler.

Kim bilebilir? Eğer görüşünü değiştirme konusunda gerçekten iyiyse, girdiği tuvaleti kilitli bırakıp tuvalet bölmeleri arasında emekleyip bir diğerine geçecektir. Kesin olarak bildiğimiz tek şey içeri giren kadın olarak dışarı çıkmayacağı."

Bu yüzden B girişindeki kadınlar tuvaletinde aynayı cilalayan temizlikçi kadın, seks suçlarından Dedektif Morgan Blakely' ydi ve kodu Bravo 3'tü.

Crowley'nin tuvalete girdiği bildirildi ama polis Blakely kulaklığını görünmemesi için tam o sırada düzelttiğinden bunu duymadı.

Komuta Merkezi: "Araba yıkamaya hiçbir araç girmedi. Sadece kamyon."

Telsizdeki konuşmalar kesildiğinde Boldt ani bir ön seziyle sarsıldı. Eğer hiçbir FBI ajanı Crowley'yi tuvalette izlemiyorsa, Teibold'u yem olarak kullanmak işe yaramış demekti ama diğer yandan Flemming, tıpkı kendisi gibi tuvaletlere bir adamını koymuş olmalıydı. Zaman geçiyordu. Tuvaletlerin açık kapısından kadınlar girip çıkıyordu. Blakely'den hiç sinyal yoktu. Crowley hâlâ içeride miydi? Birkaç saniye sonra tuvaletlerin girişinde bir şamata koptu. İçeriden dışarı akın eden kadınların kimi fermuarını çekiyor kimi düğmelerini iliklivordu. Kapıdan dışarı gri bir duman bulutu sürüklendi. Grubun içinde Blakeley göründü, çılgın gibi çevresine bakındı. Boldt'u gördü ve öfkeyle başını hayır diye salladı.

Şüpheliyi kaybetmişlerdi.

YETMİŞ BEŞ

Lou Boldt'un Sarah'yı bulma ümidi Lisa Crowley'yle birlikte kaybolmuştu. İçinden çılgınlar gibi tuvalete koşmak geliyordu ama

kendini frenledi. Sağ elini kaldırıp kafasını kaşır gibi yaparak mikrofona konuştu. "Araba yıkamanın civarındaki bütün ekipler, bire bir konumunuzu koruyun."

FBI'ın kendisini göz altında tuttuğunu bildiğinden, Crowley'yi ele verebileceği korkusuyla bire bir izlemeye katılamazdı. Oyununa devam etmek için çıkış kapısına yaklaşan Teibold'un peşine düştü. Blakely dahil, uygun durumdaki tüm Seattle Polis Teşkilatı elemanları tuvaletten çıkan kadınların peşlerine takılmışlardı. Komuta merkezi bagaj kontrol ve araba kiralamayı kontrol altında tutarken, takım Charlie'den dört kişiyi de bire bir takibe katılmaya yönlendirmişti. Boldt, telsiz trafiği kulaklarında çınlarken Teibold'u izlemeye devam etti. Önlerindeki birkaç dakika kritikti. Flemming'in tuvaletteki kargaşayı atlamayacağını biliyordu. Oradaki hareketin adamı kuşkulandıracağı açıktı. Teibold tuvaletlerin yanına bile yaklaşmadığı için onun bir şüpheli olup olmadığını yeniden düşünecekti.

Flemming hiç nedensiz, Teibold'u şüpheli olarak her an tutuklayabilirdi. Bu olmadan önce Boldt ve takımının Crowley'yi bulmaları gerekiyordu, çünkü Flemming tutukladığının bir Seattle Polis Teşkilatı ajanı olduğunun hemen farkına varacak, ondan sonra da ortalık cehenneme dönecekti.

Teibold güvenlik noktasını geçerek bagaj kontrole yöneldi. Gazete bayisindeki iki ajan da arkasından gitti. Boldt ise yirmi metre kadar gerideydi. Teibold bagaj kontrole giden yürüyen merdivene yaklaşınca yavaşladı ve sağındaki umumi telefonlara doğru baktı.

Boldt, Marie Callender'in pasta tezgâhına doğru, Flemming'in de ondan beklediği gibi Teibold'u gözden kaçırmadan, birkaç adım attı.

Kulaklığı yine vızıldadı. Tezgâhtaki Asyalı genç kız ne istediğini sorduğun da Boldt "Çikolata cipsi," dedi. Cebinden iki dolar çıkardı ve tezgâha bıraktı. Teibold umumi telefondaydı, ahizeyi kaldırdı ve çantasını bir çeyreklik için karıştırdı ve parayı delikten attı. Bunları yaparken de omuzunun üzerinden ihtiyatla çevresine bakınıyordu. Gazete bayisindeki ajanı fark edince yüzü seyirdi, ahizeyi yerine bıraktı ve hızla yürüyen merdivene atıldı ve son anda merdivendeki bir ailenin arkasına takıldı.

Boldt tezgâhtan ayrıldı. Para tezgahta kalmıştı. FBI ajanı merdivenlerin arasındaki basamaklardaydı. Boldt telsizde Crowley'in görüldüğünü duyunca adımlarını hızlandırdı.

Bravo 7: "Kamyon görüş alanımıza girdi. Doğuya doğru gidiyor. Bravo 5 ve ben takipteyiz."

Komuta Merkezi: "Charlie 3, kamyonu görebiliyor musun?"

Charlie 3: "Mor kamyonu mu?"

Bravo 7: "Olumlu."

Charlie 3: "Tamam."

Charlie 6: "Yükleme rampasında olası bir kargaşa olabilir. Öneri."

Mesaj FBI ajanlarının Teibold'un yürüyen merdivenine doğru koştuklarını söylüyordu. Bütün bunların ötesinde, Crowley yavaş yavaş bagaj kontrole doğru yaklaşıyordu.

Bu olası senaryoların en kötüsüydü. Teibold'un tutuklanması Crowley'nin FBI'ı fark etmesine neden olacaktı. Yürüyen merdivenin alt ucunda etrafına bakınıp uzun mor bir elbise giymiş bir kadın arandı. Mor kamyon, Crowley. Saçları şimdi kıvırcık ve koyu renkti. Boldt'un umduğu gibi mavi değil, gri büyük bir el çantası taşıyordu. Beş dakika önceki sarışın kısa saçlı kadınla hiç ilgisi kalmamıştı. Boldt fark edilme riskini göze alamazdı. Crowley için o hâlâ Brad Brehmer'di. Onu kalabalığın önünde ilk sıralarda tutan tek neden, yalnızca kızının kaderini başka ellere teslim etmeyi kabullenemeyişiydi. Dahili bir telefona doğru hızla ilerledi ve yüzü duvara dönük, sağ eliyle de ağzını kapatarak konuştu.

"Toyota, yerini muhafaza et. Hareket etme! Anladın mı? Hareket etme!"

Bej renkli bir tuğla duvar, asansörü bagaj kontrolündeki otomatik kapıdan ayırıyordu. Boldt, Teibold'u tutuklamaya hazırlanan bir grup FBI ajanının bir adım ötesinde durdu. Mor renkli bir şekil yanından geçip gitti. Yüzünü çevirmedi. Crowley durdu. Ondan uzaklığı üç metre bile değildi. Elindeki telefon terden ıslanmıştı. Kadının ilerlemesini oradan uzaklaşmasını istiyordu. Kulaklığından Seattle Polis Teşkilatı'nın kadının her hareketini izlediğini duyuyordu. Komuta merkezi kadını izleyen ajanı değiştirmişti. Tuğla duvarın ilerisinde bir şamata patlak verdi. Boldt Crowley'ye bakamazdı. Bakmamalıydı. Hele o dışarı yönelirken hiç bakmamak zorundaydı. Mor giysi üst kata çıkan yürüyen merdivenlere girdi. Bilet satışa geri dönüyordu. Boldt kendisini tekrar sağa dönmeye zorladı. Her ne kadar ajanlar

etkileyici bir şekilde olayın dışında kalarak Teibold'u göz altında tutuyorlarsa da, Sea-Tac'da park yerine ve araba kiralama servislerine giden bir hava köprüsü vardı. Crowley bunu fark etmeden önce yanlışlıkla bagaj kontrole gitmişti. Boldt onun yürüyen merdivenin tepesine ulaşmasını bekledi ve birkaç saniyelik bir gecikmeyle o da merdivene atladı. Crowley hava köprüsünü gösteren işaretleri izliyordu. Boldt da peşinden gidiyordu. Sarah'nın hayatı attığı her adıma bağlıydı.

Bir kat aşağıda, asansörün dışında, FBI ajanları son on dakikadır bir Seattle Polis Teşkilatı sivil polisini izlediklerini nihayet anlamışlardı. Flemming paniğe kapılmış olmalıydı. Şimdi tüm dikkatini kesinlikle Boldt'a çevirecekti. Bu yüzden Crowley'ye biraz daha yakın olacağını bilmesine karşın hızla ilerledi. Terminaldeki güvenlik kameralarından kurtulması gerekiyordu. Hava köprüsünden geçtiler. O ve kızını kaçıran kadın, birlikte FBI'dan kaçtılar. Kadın kılık değiştirmişti, o da başı önünde düzinelerce sabırsız yolcunun arasına karışarak ilerliyordu.

Boldt hava köprüsünün camlarından aşağıdaki taksi durağında, mavi elbiseli FBI ajanlarının dağıtılmış bir arı kovanındaki arılar gibi koşuşturmalarını, taksileri kontrollerini ve otobüslere girip çıkmalarını seyretti. Kimlik gizleme çabalarının bir yana itilmiş olması Flemming'in gerçekten paniğe kapıldığını gösteriyordu. İki düzine FBI ajanı operasyonlarını kurtarabilmek için didinip duruyordu. Boldt en kötü düşmanının kendisi olduğunun farkındaydı. Flemming'in dikkatini çek-

memek için Crowley'den uzaklaşmak zorundaydı, ama aynı zamanda onunla birlikte kalması gerekiyordu. Hava köprüsünün sonunda durdu ve abartılı hareketlerle cebinden telefonunu çıkardı. Crowley umduğu gibi alt kattaki araba kiralama şirketine değil, dosdoğru park alanına gidiyordu. Boldt bunu Gaynes'in telefonundan öğrenmişti. Gaynes, Taurus'u park yerinden Sea-Tac'a kadar izlemişti. Sürücü erkekti ve arabayı hava köprüsü katına park etmiş, sonra ortadan kaybolmuştu. Boldt onun Roger Crowley olduğunu düşünüyordu. Arabayı karısı için bırakmış olmalıydı. Gaynes'e Taurus'un stop lambalarından birine ince bir delik açmasını söylemişti.

Delik stop lambalarını yirmi sene önce bir ATF ajanı olan Reisnic'den öğrenmişti. Bir aracı izlemenin başarı şansı, üç ya da dört kişilik bir ekiple bile, televizyonda ya da sinemada görüldüğünün aksine her zaman yüzde otuzdan daha düşüktü. Gelişen teknoloji diğer adıyla globalleşme, bazı şeyleri kalıcı olarak değiştirmişti, ama yine de izleme takımının arabaya izleme cihazı takması şarttı. Aslında delik stop lambası da en az izleme cihazı kadar iyiydi. Lambadaki ince delik beklenmedik parlaklıkta beyaz bir ışık yayıyordu. Öyle ki, ışığı lazer ışığı gibi birkaç blok öteden, hatta bir helikopterden görmek mümkündü.

Bununla izlenen araç diğerlerinin arasında hemen fark ediliyordu. Gün ışığında yalnızca fren yapıldığında görüldüğünden daha az etkiliydi, ama gece mükemmel işliyordu. Boldt, Lisa Crowley'nin izlenmesinde Seattle Polis Teşkilatı'na kazık atarak kadını sağ salim hava alanından çıkartmayı ve kendi gözetiminde tutmayı planlamıştı. Gaynes'e de bu yüzden stop lambasını deldirmişti. O ve LaMoia, yüz dolar beklentisiyle kendilerine verilecek talimatları bekleyen muhbirlerden oluşan bir takım meydana getirmişlerdi. Esas sorun ise şuydu; işe yarayacak mıydı?

YETMİŞ ALTI

Boldt cep telefonuyla Gus Griswold'a ulaştığı anda, Taurus park yerinden çıktı. Griswold yedi yıldır Seattle Polis Teşkilatı'na muhbir-

lik yapıyordu. Bir süpermarketler zincirinin marketlerinden birinde kasap olarak çalışıyor ve 'gezici evim' dediği, Ford Country Squire'ın arkasında yaşıyordu. Telefona yanıt verdiğinde karavanındaydı.

Boldt, "İş üzerinde misin?" diye sordu.

"Kadının üzerinde olmamı mı istiyorsun? Ben sadece izlememi istediğini düşünmüştüm."

Bütün muhbirler küstah eşşeklerdi.

Taurus'un farları asfaltın üzerinde uzun gölgeler meydana getiriyordu. Boldt delik stop lambasını rahatlıkla izleyebiliyordu. Gus Griswold'un teneke yığını Ford'u, bu ince beyaz ışığın hemen arkasından park yerinden ayrıldı.

Boldt, "Stopları görüyor musun?" diye sordu.

Griswold, "Sonra," dedi ve hat kapandı. İki araba garajın içinde gözden kayboldu. Motor sesleri uzaklaştı.

Crowley'nin tanımı sağ kulağında çınlarken, Boldt karanlık garajda park etmiş araba kalabalığı arasında yürüyordu. Crowley'yi izleyen Griswold'un stop ışıklarının son kez çıkış rampasında gördü.

Özel Harekât'takilerin üç çıkış yolunun ikisini kapatarak devre dışı bıraktıklarını bildiğinden, garajın tek açık gişesinin camının gerisinde sivil bir Seattle Polis Teşkilatı polisinin beklediğinin farkında, yangın merdiveninin girişine güç bela girdi. Seattle Polis Teşkilatı-'nın planı, garajdan çıkan şüphelinin aracı kiralık olsun olmasın bir verici yerleştirmekti. Kasiyer ya kasıtlı olarak araba kiralama sözleşmesini ya da park biletini sürücüye verirken düşürecek, sonra hızla

yerinden çıkıp onu yerden alacak ve sürücüye geri verirken bu arada GPS vericisini şasinin altına yerleştirecekti. O andan itibaren Özel Harekât birliği aracın her hareketini ve yerini elektronik aletlerle ya komuta minibüsünden ya da Emniyet binasından -verici cep telefonu şebekesinde kaldığı sürece- saptayıp izleyecekti.

Özel Harekât Birliği Zulu'nun dört izleme aracı vardı. Römork adını taktıkları bu araçlar şüpheliyi hiç aksatmadan dönüşümlü olarak izlemeyi gerçekleştirirlerdi. Bir düzine Seattle Polis Teşkilatı aracı da en sık kullanılan güzergâhlar boyunca değişik yerlerde park halinde talimat beklerdi.

Boldt'un bozmaya niyetlendiği bu güvenli teknolojiydi. Birkaç sene önce benzer bir izleme operasyonunda altı ya da daha fazla römork kullanılmış, ama römorklardaki polisler sadece benzin harcayarak fazla mesai yapmışlar ve sonuçta hepsinin bakımı gerekmişti. Bu yüzden de Özel Harekât bilgisayarın başına birini oturtmuş ve yönetimle yönlendirme hareketli bir harita üzerinde merkezden yapılmaya başlanmıştı.

Çimento basamaklardan aşağıya zemin kata son hızla indi, çelik kapıyı iterek açtı ve çıkışta kırmızı beyaz çizgili bariyer kollarıyla kapatılmış diğer çıkış yollarını gördü. Birkaç dakika içinde birbiri ardına bir sürü uçağın inmesi yüzünden, tek açık olan çıkışta yedi araba sıra bekliyordu. Üçüncü araba kahverengi Taurus'du ve hemen arkasında Griwold'un Country Squire'ı vardı.

İlk araba parasını ödedi ve çıktı, sonra ikinci. Taurus gişeye doğru ilerledi. Telsiz bunu teyid etti. Boldt Komuta Merkezindeki gerilimi hissedebiliyordu. Seattle Polis Teşkilatı'nın başarısı tamamen vericinin yerleştirilmesine bağlıydı. Bunu çok iyi biliyordu. Çünkü onun başarısı da bunu önlemesine bağlıydı. Kasiyerin kolunu uzatarak park fişini almasını ve kasıtlı olarak düşürüp başını camdan uzatarak "Ben alırım" demesini kaygılı gözlerle seyretti.

Ama Gus Griswold ona fırsat tanımadı. Görünürde sileceğini düzeltme bahanesiyle kendi arabasından dışarı çıkmıştı. Düşen park fişine doğru yardımsever bir vatandaş gibi atılarak kasiyerin gişeden çıkışını önledi.

Sivil kasiyer biraz da ümitsiz bir halde, "Arabanıza geri dönün," dedi ama o çoktan fişi yerden almıştı. Muhbir, "Aldım, dert değil," deyip fişi kasiyere geri verirken Crowley'ye de bir göz attı.

GSP vericisi gişede kalmıştı.

Kırmızı ve beyaz kol kalktı ve Taurus ileri atıldı.

Boldt kasiyerin sırtının dönük olmasından yararlanıp hızla gişeyi geçti ve karanlıkta çiseleyen yağmurun içine daldı. Bir an sonra Country Squire yanına yanaştı ve o da arabaya atladı.

"Nasıl buldun?"

"Sen doğuştan yetenekli piçin tekisin Griswold." Emniyet kemerini taktı.

Taurus'un delik stop lambası gece karanlığında akşam yıldızı gibi parlıyor, onu çağırıyor, kalbinden çekiyor, onu çocuğuna ve onu kaçırana götürüyordu.

Sağ kulağında, "Kuş yerinde yok. Tekrar ediyorum, kuş yerinde yok," diyen bir ses duydu.

Bilgisayarın başındaki hareket memurlarının sessizliği onu her zaman şaşırtırdı. Komuta Merkezi, Zulu'nun izleme ekibine kahverengi Taurus'u izleme emrini verdi. Boldt Taurus'un adı geçince suratını buruşturdu. Yaptığı hatanın farkında olmayan Komuta Merkezi Flemming'e istediğini vermişti.

YETMİŞ YEDİ

Lisa Crowley'nin Taurus'u, 509 Kuzey yolundaki Seattle işaretlerini izliyordu. Griswold ve Boldt onun elli metre gerisinden geliyorlardı. Kadın büyük bir beceriyle izlenip izlenmediğini anlamak için bloğun etrafında bir tur atmıştı, ama Boldt hileyi fark edip kadının ikinci dönüşünden önce Griswold'a onu geçmesini, iki kez sola dönerek kavşakta beklemesini söylemişti.

Dakikalar sonra Taurus, hızla önlerinden geçerek, konuşma özgürlüğünden söz eden Griswold'un çenesini kapamasına neden oldu.

Yeniden trafiğe girdiler ve aralarına birkaç tane aracın girmesine izin vererek izlemeye devam ettiler. Boldt telsizde Seattle Polis Teşkilatı'nın Lisa Crowley'yi göz altında tutma girişimlerini dinlemeye devam etti. Griz'e dönerek, "Arkamızda iki araba var," dedi.

"Polis mi?"

"Evet."

"Yani basıldık."

"Onlar öyle olduğunu düşünüyorlar."

"Şu stop lambaları. Sana söylüyorum, bunları kilometrelerce uzaktan görebilirsin. Bu kadar parlak olduklarını bilmezdim."

Boldt, "Amaç da buydu," derken aklına bir fikir geldi. "Şimdi ikramiyeyi kazandın işte, Griz."

"Yok ya!" Griswold oturduğu yerde biraz dikleşti. Omuzlarını kaldırdı. "Bu polis pisliği," diye söylendi. Arabanın, üstü şekerleme kâğıtlarıyla dolu pis ön paneline baktı. "Şu kahrolası arabanın bir sireni olsaydı!" dedi.

Bernie Lofgrin, uyuşturucu vakalarında kullanılan izleme aygıt-

larıyla donatılmış kuru temizleme minibüsünün kendisine tahsis edilmesi için, Bilimsel Kimlik Tesbit Bölüm Başkanı olarak tüm yetkisini kullanmak zorunda kalmıştı.

Beş hareket memurundan oluşan bir takım gibi hareket ederek, Seattle Polis Teşkilatı'nın havaalanından yaklaşık 7.5 km uzaklıktaki I-5 Park yeri ile Sea-Tac arasındaki tüm hareketlerini adım adım izledi.

Minibüs'ü aynı anda altı cep telefonunun birlikte konuşmasını sağlayan bir santral, dijital video kamera ve ikisi emniyet için özel olarak ayrılmış dört ayrı bilgisayar terminali gibi her türlü radyotelsiz aygıtlarıyla donatılmıştı.

Lofgrin hemen hemen tüm teknik donanımların bulunduğu mini-
 büste huşu içinde yaklaştığı yüksek teknolojik aletlerle çalışma şansından aldığı keyifle bal kavanozuna düşmüş bir ayıya benziyordu. Hatta arkadaki trafiği bir video kamera vasıtasıyla solundaki renkli Sony'den seyredebiliyordu.

Boldt Lofgrin'i saat sekizden birkaç dakika önce aramış ve minibüsü 99 ile park alanının güney doğu köşesinin kesiştiği noktada trafik ışıklarına doğru park ederek beklemesini istemişti.

Boldt zamanının çoğunu Air Strip'de geçirmesine karşın o gece yanları beyaz, limon yeşili bir Corvair kullanan muhbiri Raymond'a bir çağrı yolladı. Çağrıyı gönderdikten sonra Raymond, arabadan çıkıp bir telefona gidebileceği kadar kısa bir süre Boldt'u aradı.

LaMoia'ya ise çok kesin talimatlar geçmiş, Kingdome'dan bir blok ötede Güney Jackson'da park etmiş olan Gaynes'le arabaları değiş tokuş eder etmez South Lander'daki park alanına gelmesini bildirmişti.

Sea-Tac'ın kuzeyinde I-5 ve 99'a girebileceği bir yerde Gaynes, Boldt'un jokeri olarak yedekte bekliyordu. Bobbie Gaynes onun son savunma hattıydı.

Bir dizi çağrıya kulak misafiri olan Griz, "Ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu.

Boldt ne kendisini soruya yanıt verecek havada hissediyordu ne de yanıtı bildiğinden emindi. Sonunda, "Adamlarımla son bir iş çeviriyorum," diye mırıldanırken ses tonu yaptığının farkında olduğunu gösteriyordu. Aslında söylemek istediği bu değildi. Bu sözü söylememiş olmayı istedi.

Griswoldt onun üzerine gitmemesi gerektiğini anlamıştı. "Gerçekten ucuz et istersen, bana gel," diye karşılık verdi.

"Buzluk dolu. Şerit değiştir."

Griswold önündeki kamyonun arkasından çıktı ve geçmek için hızlandı. Boldt geriyi, sağ şeridi işaret etti. Griswold ona iyilik ediyordu.

"Domuz eti şimdi çok ucuz."

"Benim buzluk biraz çözülmek istiyor. Eğer bir yol bulup da bundan..."

"Evet. Tamam, tamam." Griswold arabanın radyosuna uzandı. "Sesten rahatsız olur musun?"

"Evet, olurum."

Griswold bir an, her şeye karşın radyoyu açıp açmamayı düşündü ama Boldt'un gözlerindeki bakışı görünce elini çekti ve direksiyona yapıştı.

"Biraz geride kal."

"Şu geçtiğim kamyon kıçıma yapıştı."

"Geride kal!"

Griswold direksiyondan, "Çok hoş bir havadasın," diye mırıldandı.

"Arada biraz mesafe bırak."

Boldt, Flemming'in izleme takımının nerelerde olduklarını bilmiyordu, ama Crowley'yi kaybetmiş olmanın paniği içinde hava alanında hem Taurus'dan hem de delik stoptan söz edildiği için çok da uzakta olmadıklarından kuşkulanıyordu. Dakikalar sonra Seattle Polis Teşkilatı'nın takip aracından Crowley'yle ilgili işaretsiz iki arabanın sürekli bir ileri bir geri kuyruk oluşturduğuna dair bilgi geldi. Boldt kazlar için iyi olanın, kaz güdenler için de iyi olabileceğini ve eğer Seattle Polis Teşkilatı yemi yuttuysa, Flemming'in de yutmuş olabileceğini sadece ümid edebiliyordu. Her ne kadar Seattle Polis Teşkilatı'ndan farklı olarak şüphelinin eşgalini bilmiyorlarsa da FBI'ın da takipte olduğundan kuşkulanıyordu.

Her sıkışık işte olduğu gibi, zamana endeksli operasyonların başarısı zamanlamaya, koordinasyona ve iyi ya da kötü şansa bağlıdır.

Yanlarından delik stop ışığını görmesini engelleyen SYSCO Yemek Şirketi'ne ait bir kamyon geçince adrenalini yükselen Boldt'un vücudunu, haftalarca çektiği gribal enfeksiyonda olduğu gibi bir sı-

caklık ve kaygı dalgası kapladı. Griswold'u önlerine başka aracı sokmaması ve stopları kaybetmemesi için uyarınca Country Squire yeniden hızlanıp eski konumuna girmeye çabaladı. Aniden direksiyon kıran Griswold, "Seattle sürücüleri berbat," dedi.

SYSCO'nun kamyonu geçmelerini önlemek için hızını arttırdı. Boldt kamyonun FBI'a ait olup olmadığını ve kendilerini tesbit edip etmediklerini merak etti. Sanki söylemesinin bir yardımı olacakmış gibi, "Daha hızlı!" diye söylendi. Country Squire inledi, sızlandı, alttan tutuşturulan bir roket gibi gürültüler çıkardı, içindekilerin başlarının arkaya savrulmasına neden olan bir hızla ileri doğru sendeledi ve öne atıldı. Griswold neşeyle sırıtıyordu. "Bu yaşlı kız ne istersen yapar."

On dakika daha böyle gittikten sonra başka bir araç yollarını kesti. Geçtiler. Yolları tekrar kesildi. Tekrar geçtiler. Boldt cep telefonuyla takımını kontrol etti. Seattle'ın yağmurlu havasına minnettardı. Hafif çiseleyen yağmur havayı karartıyor, görüşü kısıtlıyor ve Seattle'ın evsizlerini sokaklardan uzak tutuyordu. Şehre yaklaştıkça göçebeler daha sık görülmeye başladı. Birkaç kişi ellerinde, "Her işi yaparım" yazdıkları pankartlarla ortalıkta dolaşıyor, adamlardan biri trafik ışıklarının altında çiçek satmaya çabalıyordu. Country Squire'ın olası bir takip aracı olduğundan kuşkulanan biri olabileceğini düşünen, Boldt üç dolara bir buket nergis aldı ve Griz'le kendisinin liste dışı kaldıklarından emin olarak camı kapattı.

"Ne halt etmeye yaptın şimdi bunu büyük hovarda?"

Boldt çiçekleri yavaşça çer çöp dolu ön panele koydu. "Pis kokuyu dışarda tutmak için."

Araba yoldaki bir çukura küt diye girince, sarsıldı. Bir an kendini lunaparktaki çarpışan otolardaymış gibi hissetmişti.

"Lander'daki ışıklara ne kadar kaldı, üç dört kilometre mi? Oraya vardığımızda benden özel bir şey yapmamı istiyor musun?"

Boldt adamı duydu ama sesi anlaşılmaz sözcüklerle uzaktan bir vızıltı gibi geliyordu. Tüm dikkati arabanın her zıplayışında ön paneldeki şekerleme kâğıtları üzerine sarı tozlar -polen- döken çiçek demetine yönelmişti. Orta parmağının ucunu ıslatıp çiçeklere sürdü ve yorgun gözlerinin görebileceği kadar yakına kaldırdı. Transta gibiydi. Yavaşca, "Nergisler!" diye mırıldandı.

Griswold, "Hey! Onları bir yerde tutmalısın," deyince kelimeyi yanlış anlayan Boldt, "Tutuklamak mı? Skagit'te nergis yetiştiriyorlardı, değil mi?" diye sordu.

"Bildiğim her çeşit lanet çiçek var orada."

"Çiçek soğanları."

"Her neyse işte. Çiçek çiçektir."

Boldt buketi yakalayıp elinde hızla sallarken, "Hayır," diye karşılık verdi. Çiçeklerden dökülen sarı toz bulutunu avucunda topladı. "Bunun soğanı genellikle Skagit'te olur ve bu soğanlardan her türlü polen çıkar. Ama hiçbiri böyle canlı sarı renkte olmaz. O kadar çok nergis bahçesi olamaz," Bu olay FedEx kamyonunun teslimat listesini çok önemli kılıyordu.

Griswold, "Belki bir buçuk kilometre," dedi.

"Öyle kal."

Liz'i aradı ve Theresa Russo'nun bir evrak getirip getirmediğini sordu. Daha sözünü bile bitirmemişken Liz kadının onun için bir zarf bıraktığını söyledi. Karı koca arasında, dile getirilemeyen bütün soruların açık kaldığı ve kasıtlı olmasa da Boldt'un suçluluk duygusunu artıran, düşünceli, uzun bir sessizlik oldu. "Bazı gelişmeler kaydettik," dedi. O anda aklına söyleyebilecek başka bir şey gelmemişti.

"Dua ediyorum."

Boldt ona teşekkür edip etmemesi gerektiğinden emin değildi. Karısının inancı hakkında daha öğreneceği çok şey olduğu için bu söze nasıl karşılık vereceğini bilemiyordu. Güçlü bir inanç düşüncesinin çekiciliği vicdanını kemiriyordu. Bütün yaşadıklarından, iş hayatında gördüklerinden sonra böyle bir duruma gelip gelemeyeceğini düşündü. Diğerleri bunu yapmışlardı ve bazılarında işe yaramıştı. Country Squire, Güney Lander'a giden yolda son kilometreye girerken, kendisini suskun, intikam duygularıyla dolu, sadece saf bir inanca duyulan ihtiyaçla değil, ama kendinden çok daha büyük birisiyle, bir güçle bağlantı kurmaya çabalarken ve planına duyduğu güven ile bir ortak nokta araştırırken buldu.

Tam olarak dua ettiği söylenemezdi ama buna çabalıyordu. İlerideki trafik ışıklarını işaret edip, "Lander mı?" diye sordu.

"Evet."

Lofgrin'i aradı. Bir yandan da Griswoldt'a, Country Squire'ı Ta-

urus'un hemen arkasına yanaştırmasını söyledi. Griz soru sormadan hızlandı, birkaç aracı geçti ve delik stop lambasına yanaştı.

"Tamam mı?"

"Böyle kalalım."

Sağ ön tarafta Seattle Polis Teşkilatı'nın kuru temizleme minibüsüyle limon yeşili Corvair'in durduğu, artık iyice tenhalaşmış park alanına doğru baktı. Komuta minibüsü, telefonla aradığı yerdi orası.

Minibüsteki Lofgrin, "Evet," diyerek telefonu açtı.

"Yap."

Bir iki dakika içinde hem Seattle Polis Teşkilatı'nın hem de Flemming'in Crowley'nin izini kaybedeceklerini umuyordu. Arkasına yaslandı ve sinirli, yorgun ve öfkeli bir seyirci gibi izlemeye başladı.

Kuru temizleme minibüsünün ön paneline radar dedektörlerini yanıltan küçük gri bir kutu monte edilmişti. Bütün itfaiye araçlarında, ambulanslarda ve komuta aracı da dahil olmak üzere tüm polis araçlarında, radyo sinyallerini trafik ışıklarına aktararak onları yeşile dönüştürebilen bu tip bir kutu bulunurdu. Lofgrin kutuyu kullandı ve 99 no'lu otoyolun üzerindeki trafiği Crowley ve hemen arkasındaki Boldt da dahil olmak üzere durdurdu. Trafik durur durmaz elinde bir şişe ve belinde bir sürü çengel bulunan bir zenci caddeye fırladı. Yağmur çiselemeye devam ediyordu. Raymond öndeki arabanın camına biraz su püskürttü ve elindeki bezle hızla silmeye başladı. Ön taraftan dolandı ve şöförün şişeyi görmesi için yukarı kaldırarak malını satmaya çabaladı. Sürücü ona defolup gitmesini söyledi.

Işıkların kırmızıya dönmesinin üzerinden on saniye geçmişti. Kavşakta diğer yönden gelen hiç araç yoktu. Boldt, Raymond'ın elini çabuk tutup işi bir an önce bitirmesini istiyordu. Seattle şöförleri kırmızı ışıkta geçmeleriyle ün salmışlardı.

Raymond elindeki bezi havaya kaldırdı. İkinci sürücü elini sallayarak onu defetti. Üçüncü arabanın camını silince şöför ona biraz para uzattı. Boldt da bir keresinde bu satıcılardan biriyle karşılaşmıştı. Yine böyle yağmur çiselerken. Raymond'ın sattığı sıvı, aracın ön camındaki suyun kayıp akmasını sağlayarak görüşü kolaylaştırıyordu. Adam gerçekten iyi çalışıyordu.

Otuz saniye...

Boldt, "Acele et," diye homurdandı.

Crowley elini sallayarak istemediğini belirtti ama Raymond yine de ön cama yöneldi. Kadının camı açıldı ve Raymond vazgeçerek, "Bedava! Bedava!" diye bağırmaya başladı. Kadının önünden dolaştı, kaldırım boyunca yürüdü, kadına yerini belli etmek için arka çamurluğa pat pat vurdu ve bir sihirbaz ustalığıyla stop lambasının deliğine ağzından çıkarttığı cikletini tıkayıverdi. Aynı anda da kavşağın karşısından 99 no'lu yola çıkan bir arabanın burnu gözüktü.

Lofgrin ışık yeşile dönünceye kadar bekledi ve araçlar hareket etti.

Boldt Griswold'a, "Devam et," dedi, "ama şu arabanın burada kalmasını sağla, anladın mı? Şu yolumuzu kesen."

"Anladım."

Arkalarından sabırsız bir korna sesi yükseldi. Country Squire ilerledi ama Crowley'nin bir araba boyu kadar uzaklaşmasına izin verdi ve bu boşluk hemen başka bir araba tarafından dolduruldu. Araba Taurus'a benzer koyu renkli bir Nissan'dı. Onlar da hemen onun kıçına yanaştılar. Griswoldt, Boldt kendisini durduramadan klaksona yüklenip, "Kahrolasıca, ışıklarını aç," diye kükredi. Sürücü sanki onu duymuş gibi ışıklarını açtı, stop lambaları kırmızı renkle ışıldadı ve iğne ucu kadar bir delikten beyaz bir ışık gece karanlığına yayıldı.

Griswoldt oyunu anında anladı. "Seni sinsi piç. Ama bize böyle yakın durmaya devam ederse onun önünü tıkarız..."

"Onu perdele."

"Böylece diğerleri ışıkları görmezler." Griswold sırıttı. "Sadece stop lambasındaki ışığı görecekler. Bütün bunlar ne demek oluyor?"

"Küçük bir kız söz konusu," derken Boldt hilesinin işe yarayıp yaramadığını anlamak için telsizi dinliyordu. Telsizden, "Bir şey var mı?" dendiğini duydu. Bir diğeri, "Henüz yok... Kontrol ediyorum... Olumlu. Hedef biraz ileride," diye yanıt verdi.

Büyük bir ferahlamayla içini çekti. Yutmuşlardı.

LaMoia, aldığı talimat doğrultusunda beklediği sapaktan 1.5 km geride Royal Brougham Caddesi üstünde sağa bir dönüş yaptı ve hızını artırdı. Gizlenmek için karanlığı kullanıp arabanın farkedilmeyeceği bir uzaklıkta kalmaya çalışarak, 4. Cadde'den sola döndü ve

her dönüşte biraz daha hızlanarak 90. Otoyol'a çıkan uzun rampaya girdi. Crowley ile onun hemen dibindeki Boldt, viyadüğü tırmanıyorlardı. Trafik yoğunlaşmıştı. Onların arkasındaki üç araç, delik stop lambasını izleyerek sağa döndü.

Griz dikiz aynasına bakıp, "Bu işi anlamadım. Onlar senin *adamların* değil mi?" diye sordu.

"Bir bakıma öyle denebilir."

"Benim anlamadığım da bu ya işte."

Boldt başarısından şeytani bir zevk duymuştu. Sağ tarafta yağmurun içinden gökdelenlerin ışıkları belirmeye başladı. Viyadükte hız limiti 90 km.'ydi. Islak asfaltta bu hız biraz yüksekti. Boldt için de öyle. Ama artık işleri kolaylaştıracak delik bir stop lambası yoktu. Taurus'a yakın kalmak zorundaydılar.

Griz, "Kadın çok fazla dikiz aynasına bakmaya başladı," diye uyardı.

"Geride kal."

"Onu kaybedebiliriz."

"Geride kal!" Öndeki siluetin kafasının sinirle hareket ettiğini görmüştü.

"Kadın şerit değiştiriyor..."

"Atlat onu!"

Griswold biraz geride kaldı ve bir limuzinin arkasına kaydı. "Onu göremiyorum."

"Kapa çeneni!" Sinirden midesi düğüm düğüm olmuştu.

Limuzin ilerideki kısa tünel için yavaşlarken Griswold, "Tünel," dedi.

"Bu iyi olmadı. Hiç iyi olmadı."

Country Squire tünele doğru trafikle birlikte ilerliyordu. Boldt aniden stop lambalarının ışığını yakaladı ve "Çıkış!" diye bağırdı.

Griswold aniden direksiyonu kırdı, tünelin hemen sonunda keskin bir sağ yapmayı başardı ve frenlere asıldı. Her cadde, her kavşak tampon tampona giden trafikle kilitlenmişti.

Griswold, "Sana ses oyununa kulak vermemiz gerektiğini söylemiştim. En azından ne zaman çıkış yapacağını bilirdik," diye söylendi. "Ama bu boka kimin ihtiyacı var?"

Boldt, "Onun var," diye yanıtladı. "Kadın ne yaptığını çok iyi biliyor."

YETMİŞ SEKİZ

Boldt çiseleyen yağmura çıkıp arabanın kapısını kapatırken Griswold'a birkaç blok içinde bir yerlerde park etmesini ve biraz ilerideki köşeyi işaret ederek kendisini orada beklemesini söyledi.

Artık Crowley'lerin Lisa'nın uçağının iniş zamanıyla basketbol oyununun bitimini, Seattle'ın merkezinde kalabalık yüzünden oluşacak karmaşayı garantilemek için aynı ana denk getirdiklerinden emindi. Arabayı bir düzine boş park yerinden birine sokup saatlerce, belki de günlerce bulunmayacağını bilmek. Sonra bir otobüse atlamak ya da yaya olarak kaldırımlardaki binlerce insanın arasına karışmak. Gecenin bir vaktinde, bir yerinde kaybolmak.

Crowley tünele girdiğinde Country Squire'ın ancak yüz metre önündeydi. Boldt kadının yerini saptamak için tek şansının hemen o an olduğunu biliyordu. Hemen. Kadın da diğerleri gibi baskı altında ve trafik kıskacındayken. Bu trafik tıkanıklığında çok uzağa gidemezdi. Görüş mesafesindeki üç ya da dört sokaktan birisine ya da iki park alanından birine girecekti.

Yüzlerce yayanın sadece pek azının farkında olduğu yağmur soğuk damlalardan oluşan gri bir perde gibi iniyordu. Boldt hareket halindeki trafiğin önünü keserek kendisini protesto etmek için çalınan kornaların yaylım ateşi altında karşıya geçti. Onun umduğunun aksine arabalar delik stop lambasını gözlerden gizleyemiyorlardı. Lamba bir projektör gibi ışık saçıyordu. Sonsuz görünen araba seli arasında önce sol tarafa doğru baktı, sonra sağa. Her olası yöne doğru. Doğu kanadının arap saçına dönen trafiği I-5'e doğru akıyordu. Batı kanadındaki ise dosdoğru Seattle'ın merkezine, aslanın ağzına doğru. Boldt dümdüz ilerlemeyi tercih etti.

Caddeler nasıl araba kaynıyorsa, yaya kaldırımları çok daha fazla yaya kaynıyordu. Hepsi Sonic'e galibiyet kazandıran büyük atışı konuşan grup halindeki insanların, çiftlerin ve ailelerin aralarından geçti, ya da çevrelerinden dolandı. İnsanlar genelde neşeli görünüyorlardı. Etrafta bir karnaval havası vardı sanki. Başlangıçta oldukça nazikti, ama sabrı çabuk tükendi ve bir meydan kavgasının içindeymiş gibi önüne çıkanlara vurmaya, itelemeye başladı ama çabası boşunaydı. Boynunu ileri doğru uzatarak Taurus'u görebilmek için omuzların üzerinden bakmaya ve kaldırımın kenarına doğru yanaşmaya çalıştı. Kalabalık yürürken önce beklentiyle sonra umutsuzlukla hızlı, daha hızlı koştu. Sarah'nın şansının kalabalık tarafından yutulmasına razı olmamakta kararlıydı. Her darbede her şikâyette sev-
 ginin ve gelecek korkusunun yönlendirdiği Boldt dirseklendi, itildi ama inadından vazgeçmedi.

Yirmi yıldan fazladır kurbanlarla içli dışlı olduğu için onların kaderini iyi biliyordu. Onlardan biri olmaya hiç niyeti yoktu. Kavşakta sağa, ileriye ve sola doğru baktı. Sonra yeniden, şekilleri ve renkleri inceleyerek sağa ve sola, ileriye baktı. Bütün arabalar birbirine benziyordu. Tip ve model olarak çok küçük farklılıkları vardı. Araba delisi LaMoia, Taurus'u belirlemiş ve onu Lexus, Toyota ve Nissan'dan ayırt etmiş olabilirdi, ama Boldt'a hepsi birbirinin aynı gibi görünüyordu. Işıklar değişti ve Boldt kendini yola akın eden yaya kalabalığının içinde, caddeyi geçerken buldu. Daha sonradan duaların genellikle garip şekillerde yanıtlandığını düşünecekti. Cennetten bir ses, yolu işaret eden bir parmak yoktu. Sadece duayı izleyen sürede açıklanamayan rastlantılar söz konusuydu.

Kalabalığın caddenin bir yakasından öte yakasına itelediği Boldt, kaldırımın kenarında durduğu yerden Taurus'u gördü. Stop lambasının ışığında Raymond'ın cikletini tıkadığı yerdeki ufak siyah lekeyi görebiliyordu. Crowley oradaydı. Arkasında bir araba kapısının açılıp kapandığını duydu. Kaldırımda önünü bir grup genç çocuk kapatmıştı. Onlardan kaçınmaya çalıştı, ama tuğla duvara vurmuş gibi bir başka adama tosladı. Suratına bakmadan özür diledi ama tuğla duvar kımıldamadı. Geriye doğru bir adım atıp yukarıya, karşısındakinin gözlerine baktı. Fersiz gözleriyle, Özel Ajan Gary Flemming karşısındaydı.

Kısa bir an kolları birbirine dolanmış şekilde itiştiler. Flemming hem daha iri hem de daha güçlü bir adamdı. Kalabalık onları hiç önemsemeden etraflarından geçip gidiyordu. Gençlerden biri, "Kavga var!" diye bağırdı. Boldt canını dişine takarak ve öfkeden küplere binmiş bir halde, Flemming'in adamlarını da görebilmek için çevresine bakınırken adama, "Unut gitsin," dedi.

Flemming kızgın bir baba gibi onu sarsarak, "Bu şimdi benim soruşturmam. Bu benim Özel Tim'im. Hill'in değil," diye kükredi. "Boise'da yönetimi ele aldım."

Boldt, "Onunla bir ilgisi yok," derken Hale'in ona ne anlattığını merak etti. Eğer adamın dediği doğruysa şu anda Kavalcı'nın adamının, onun suç ortağının gözlerinin içine bakıyor olabilirdi.

Yüzlerce insan olan bitenin farkında olmadan ya da sadece umursamadan yanlarından geçip gidiyor, Taurus da kilitlenmiş trafikte yavaş yavaş uzaklaşıyordu. Araba farlarının ışığında yağmur, suyun içindeki yağ gibi döne döne yağmaya başlamıştı.

Boldt, "Benim yetki alanımın içindesin," diye hatırlattı. "Burası benim şehrim."

Flemming'in Özel Tim'in kontrolünü ele geçirmiş olması mümkündü. Ve eğer öyleyse araştırma gerçekten de onundu. Bunun sonucu ise kendisinin eğilmesi, kırılması veya ayağının kaydırılması demekti, ama Boldt bunu Seattle'lı olmanın ve kendi değerini bilmenin gururuyla dimdik karşıladı.

"Emirlere uyacaksın Teğmen. Şimdiye kadar pek çok soruşturma yürüttün. Önemini biliyorsun..."

Boldt hızla çekerek sağ kolunu kurtardı, kimliğine uzandı ve onu Flemming'in geniş ve açık avucuna bastırdı. "Yanlış."

Flemming kimliğe baktı. "İyi deneme." Onu geri vermeye yeltendi. Boldt aniden kollarını havada sallayarak, "Top gitti, oyun bitti," diye bağırdı. "Soruşturmanın hepsi senin olsun." Flemming'in solundan nehirdeki bir kayanın etrafında oluşan girdap gibi etraflarında oluşan boşluğa doğru döndü ve müteredditbir adım attı. Flemming kalabalığın sesini bastıran bir sesle arkasından bağırdı. "Kızcağız doğum gününü esaret altında kutladı!" Bu sözler üzerine Boldt donup kaldı. Döndü ve "Henüz değil," diye yanıtladı.

Flemming sinirli bir halde gelip geçen yayalara bakarken, "Stephanie'den söz ediyorum," dedi. "Yani kendi kızımdan."

"Sen evli değilsin ki. Hiç evlenmedin." Taurus'a bakmamaya çalışıyordu. Sarah'nın kaçırılmasından sonra, bu işte çalışan FBI ajanlarının özel yaşamlarını araştırmıştı. Sadece Hale evliydi ve iki çocuğu vardı. Sadece o Kavalcı'nın içerideki adamı olmaya uygundu. Etrafındaki her şey bir an döndü. Yavaş yavaş akan trafikte biraz daha ilerleyen Taurus'a doğru bir adım daha geri çekildi. Arabayı kaybetmeyi göze alamazdı. Kollarını tekrar salladı. "Beni durdurmak için vurmak zorundasın Flemming." Kaldırımdan gelip geçen insanlar bu sözleri duyunca geriden yürümeye başlayıp ona açık bir alan bıraktılar.

Tiz bir ses, "Silah!" diye bağırdı. Yayaların adımları biraz daha hızlandı ama Boldt'un umduğu kadar etkin olmadı. Flemming'in
 eli spor ceketinin cebindeydi. "Kadın beyaz, Boldt, benim kadınım. Hiç evlenmedim, hayır. Her ikimiz de bunun kötü bir fikir olduğunu düşündük. Kızımız bu canavar onu aldığında, iki buçuk yaşındaydı. Sarah'yı biliyorum. Yani şimdiye kadar o olduğundan kuşkuluydum ama artık kesinlikle eminim."

Boldt'un dizlerinin bağı çözüldü. Sendeledi. Sarah... Flemming biliyordu. Kendi kendine "Olanaksız" diye mırıldandı. Taurus sessizce uzaklaşıyordu.

Fidye talepleri bir bir bozuluyordu. Flemming'in bir hain olduğu düşüncesi onu rahatlatmıştı, ama şimdi onun da bir kurban olması gerçek dışı gibi geliyordu. Çocuk kaçırılalı altı ay mı geçmişti? Buna katlanarak yaşamak olanaksızdı. Flemming? Ya Hale kendi çıkarını korumak için yalan söylediyse? Ya da bu Crowley'nin kaçması için özellikle uydurulmuş bir senaryoysa? Yeşil saçlı genç bir punkçı onlara doğru, "Öpüşün ve barışın," diye seslendi.

Flemming, "Sana bir CD-ROM'da video görüntüleri gönderdiler öyle değil mi. Lanet olsun, daha önce nasıl çalıştıklarını ben de bilmezdim. İlk kez bir bilgisayarcıda gördüm," dedi. Sözcüklerin üzerine basa basa, "Bunu nasıl bilebilirim, bir düşün," diye ekledi. İçerideki hain de bir kurban kadar bunu bilebilirdi. Kurban rolündeki Flemming aslında tam da yapmak istediği gibi Boldt'un kanını dondurmuştu.

Taurus trafikte yavaş yavaş gidiyordu. Boldt'un eli dirseğinin iç kısmına kaydı, işaret parmağı ile silahının Velcro emniyet mandalını açtı. Omuzunun üzerinden baktı.

Flemming, "Kadının adını biliyor musun?" diye sordu. "Kim o, arabayı kullanan?"

Boldt iyi deneme diye düşündü. Çok ikna edici. Güçlü bir adam bir federaller ordusuyla birlikte, onu toy kurban olarak seçmişti. Flemming ona doğru yürüdü. Boldt geç kaldığını, şimdiye kadar çoktan etrafını çevirdiklerini düşünerek adamın ajanlarını arandı, ama bu kalabalıkta onları fark etmesi imkânsızdı.

Flemming, "Onu izlemek istiyorsan, seninle birlikteyim. Ama kuralları biliyorsun. Kimse içeri atılmayacak. Yoksa kızımı bir daha hiç göremem," dedi.

Tükenmiş ve vakti kalmamış olan Boldt, "Kuralları biliyorum," diye yanıtladı. Eğer koşarsa Taurus'u yakalamak için hâlâ bir şansı olabilirdi. "Birkaç gündür benimle de oynuyorlar." Aslında birkaç ay olmuş gibi geliyordu.

Flemming, "Sadece izleyelim ve çocuklarımız orada mı öğrenelim," diye önerdi. "Sadece izleyelim."

Boldt ilk kez adamın sakin bariton sesinin kararsızlık ve kaygıdan çatlak çatlak çıktığını duyuyordu. Bir an ona gerçekten de inanmak istedi. Flemming'in istediği de hiç kuşkusuz buydu.

Flemming, "Benim takım da tıpkı seninkiler gibi senin yemi izliyor. Ama ben seni ve o hurda Ford'u izledim," dedi.

Boldt etrafı yeniden inceledi. Hâlâ ajanlardan bir işaret yoktu. Flemming doğru söylüyor olabilir miydi?

Hiç duraksamadan, "Bir sorun var," dedi. "Kadının nereye gittiğini öğreneceğim. Karıma bazı evraklar bırakıldı. Gittiği yeri bulabilirim."

"Saçma!" Adamın cesareti kırılmıştı.

"Saçma değil. Anderson sana söyleyebilirdi. Eğer onu öldürmüş olmasaydın."

Flemming'in çenesi titredi, bakışları sertleşti ve buz gibi oldu. Akıp giden yayalara doğru, Boldt'u hemen orada mı yoksa daha sonra mı vurmaya karar vermeye çalışır gibi baktı.

Boldt, "Weinstein'ı yakalaman seni ele verdi," diye devam etti. "Sol elin. Aynı şekilde Anderson'ı öldürdün. Bağlantıyı o zaman anlamalıydım," derken ona kötü kötü baktı.

"Ben.. O.."

Boldt adamın elini ceketinin cebinden çıkartmasını bekliyordu ama o çıkartmadı.

"Birkaç yüz tanığın önünde bir polisi sırtından vurmak istiyorsan bu senin bileceğin iş," dedi, döndü ve Taurus'a, trafikte sıkışmış Lisa Crowley'ye doğru koştu. Yağmur daha da şiddetlenmişti.

Flemming, Boldt'a Taurus'dan birkaç metre geride yetişti. Şimdi iki adam da koşuyordu. Flemming, "Ben sürücü kapısını alıyorum, sen yolcu kapısına," diye bağırdı.

"O bana canlı gerek."

"Biliyorum, bana da."

Trafik hareketlenince birbirlerinden ayrıldılar. Boldt Taurus'a yetişti ve hızla yolcu kapısının koluna yapıştı. "Kilitli!" diyerek ajanın silahıyla kimliğini sürücü camından göstermesi için Flemming'e bağırdı.

"FBI! Kapıyı aç!"

Araba ileri doğru hamle etti ama hemen önündeki Mazda'nın tamponlarına çarptı. Flemming arka lastiğe ateş etti. Kaldırımdan biri çığlık attı.

Boldt yolcu kapısında kaldı. Silahının dipçiğiyle yan cama vurdu. Dayanıklı cam çatladı ama kırılmadı.

Flemming öfkeden gözü dönmüş bir halde arabanın önüne geçti ve camdan sürücünün başına nişan aldı.

Boldt oyunu anladı ve "Hayır!" diye bağırdı. "O bize lazım!"

Flemming sertçe, "Dışarı çık!" diye bağırdı.

Lisa Crowley kapıdan fırladı.

Flemming, "Ellerini görebileceğim bir yere koy," diye bağırarak Boldt'a döndü, "Ben etrafı kolluyorum sen kadını tutukla. Benim arabayı alalım," dedi.

Boldt arabanın yanından dolaştı ve kadının kolunu oldukça sert bir şekilde arkasına kıvırdı. Kelepçeleri hırsla kadının bileklerine geçirdi. İçinde inanılmaz bir öfkenin yükseldiğini duyuyordu. Metalin metale girmesiyle çıkan ses kendisini inanılmaz iyi hissetmesine neden olmuştu. "Lisa Crowley, sizi Truddy Kittridge, Stephanie Flemming ve Sarah Boldt'u kaçırmaktan tutukluyorum. Sessiz..." Kelimeler boğazına diziliyordu. Yaşlar gözlerine batmaya başlamıştı. "... kalma hakkına sahipsiniz. Bir avukat tutma hakkınız var. Eğer bir avukat tutamayacak durumdaysanız devlet size bir avukat..."

Flemming ilerledi. İki adam, kelepçeli kadını, akıp giden yayaların arasında kaldırıma doğru itelediler. Ortalıkta bırakılan Taurus trafiği tıkadığı için kornalar çalınıp duruyordu.

Flemming yarım kalan sözü tamamladı ve "Şimdi sana bir şey söyleyeyim mi Crowley," dedi. "O lanet olası hakların sana hiçbir faydası olmayacak çünkü bizimle geliyorsun."

Boldt'la gözgöze geldiler. İki adam birbirlerini çok iyi anlamışlardı.

Boldt, "Her şey bitti," dedi. Ama sözüne karşılık alamadı. Onunla Flemming için bu sadece bir başlangıçtı.

YETMİŞ DOKUZ

LaMoia, arkasındaki izleme araçlarına kılavuzluk ederek I-90 karayolu üzerinde hız limitinin epey üstünde doğuya doğru ilerliyor-
 du. Yağmur hafifleyip bulanık bir sis perdesi halini alınca, Taurus'un yerini Nissan'ın aldığının fark edilebileceğinden korkmaya başladı. Bu fark edilecek olursa, izleme ekibi anında başına üşüşürdü.

Bir yandan önündeki yolu, diğer yandan arkasındaki arabaları kollarken kendi yaşantısıyla geleceğini düşünmek için ne kadar az zaman ayırdığı aklına geldi. Sheila Hill ile olan ilişkisi artık fiziksel ilişkilerden daha fazlasını istediğini açığa çıkarmıştı. John LaMoia olarak imajını biraz düzeltebilmek için, yeni bir ilişkiye girmeden biraz beklemeyi düşünüyordu.

Geçmişte bir yataktan doğruca başka bir yatağa atlardı. Uzun bir listede bir hoş yüzden bir diğerine. Aralarında yalnızca bir iki haftalık boşluk olurdu. Bu kahrolası çocuk hırsızlığı kendine gelmesini sağlamıştı. Sonunda kararını vermişti. Çocuk istiyordu. Bir aile. Kendi dışında bir gelecek. Hayatında ilk kez LaMoia olmaktan yorulmuştu. Kendinden hiç hoşnut değildi.

Dikiz aynasından aynı anda ona yaklaşan iki aracın kırmızı ışıklarını gördü. Araçlardan biri onun tam arkasındaydı. Bir diğeri de orta şeridi kısmen kapatmıştı. Ona saniyeler içinde yetişmiş görünüyorlardı. Gazı kökledi ve yarım kilometre kadar arkasındakilerin kan ter içinde bu kovalamacada kalmasına izin verdi. Sonra sinyal verdi ve fırladı. Sinyal vermenin hoş bir dalga geçme yöntemi olduğunu düşünerek gülümsedi, ama *biraz bekle hele*, dedi kendi kendine. *Arabayı kimin sürdüğünü anlasınlar da bak neler oluyor.* O anki yüz ifadelerini görmek istiyor, bunu görebilmek için sabırsızlanıyordu.

SEKSEN

Skagit County'nin bir haritasıyla Theresa Russo'nun bıraktığı zarfın içinden çıkanlar, Flemming'in resmi arabasının ön koltuğuna yayılmıştı.

Liz, arabanın yolcu camından içeri uzanmış, yanağına ufacık içten bir öpücük kondurarak zarfı vermiş, Flemming'e kuşkulu bir bakış atmış ve arka koltukta oturan kelepçeli Lisa Crowley'ye nefretle bakmıştı. Yolda ağır ve nemli havayı biraz giderebilmek için camlarını hafifçe indirdiler. Söylenecek çok az şey kalmıştı. Kendilerine bir hareket tarzı belirlemişler ve sonucu ne olursa olsun uygulamaya karar vermişlerdi.

Milli Wiggins'in Bitter Gölü yakınında Haller'daki evini bulmakta biraz zorlandılar. Boldt'un bir dolu yanlış tahmininden sonra resmi araç Pinnacle Point'deki evin asfalt yoluna girdi. Flemming el frenini çekti ama motoru durdurmadı. Kısa bir süre sonra evin ön camının perdeleri aralandı, meraklı bir yüz dışarıya karanlığa doğru baktı; hemen ardından ön kapı açıldı.

Bu dolambaçlı yolculuk o an için olmasa da, başarılı olmaları kuşkulu ortaklar için uzun dönemde -hapse girmek de dahil olmak üzere- çok büyük riskler taşıyordu. Ama Boldt'un içindeki polis, haftalardır ilk kez içindeki babaya üstünlük sağlamıştı ve o bunu bir başarı olarak değerlendirdi.

Kot pantolon ve yeşil pazenden bir gömlek giymiş olan Millie Wiggins anaokulundaki haline hiç benzemiyordu. Elinde açık bir şemsiye taşıyarak taş döşeli yaya yolundan onlara doğru hızla yaklaşan kadın merhaba diye seslendi. Boldt, kendi tarafına gelmesini işaret etti. Kadın Boldt'un camının yanında eğildi ve önce Flemming'i

inceledi. Boldt sakin bir sesle, "Bütün istediğimiz bir 'evet' veya 'hayır'. Ama kesinlikle emin olmalısın. En ufak bir kuşkun bile olmamalı. En ufak bir kuşku duyarsan 'hayır' demeni tercih ederim," dedi. Duraksadı. Tutuklama için daima bir neden gerekliydi. Boldt tutuklama şansından yoksun kaldığında bu kadını kolayca öldürmesinin mümkün olabileceğinden korkuyordu. Asıl ilginç olan ise bu düşüncenin, vicdanında en ufak bir pişmanlık duygusu uyandırmamasıydı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun. Kimse bunu yapman için seni zorlamıyor."

"Anlıyorum."

"Arka kapıyı açamayız, özür dilerim. Buradan bakmak zorunda-

sın."

"Sorun değil."

Flemming arabanın iç ışıklarını yakarak arkadaki kadının görülmesini sağladı. Boldt kadının daha iyi görebilmesi için başını yana eğdi ve Millie Wiggins, Boldt'un geleceğinin kararını vereceğini bilmeden uzun uzun dikkatle baktı. Boldt emin olması gerektiğini söylediği için gergindi ve sürekli gözlerini kırpıyordu. Boldt kendisi de sayısız kereler aynı şeyi yaptığı için, kadının işinin ne kadar zor olduğunu biliyordu.

"Ağzını bantlamışsınız."

"Biraz gürültü çıkarıyordu."

"Ağzını görmeden biraz zor."

"Elinden geleni yap."

"Saçlarının rengi farklı." Boldt onun nefesinin şarap koktuğunu fark etti.

Kadın güçlü bir sesle Boldt'un dengesini sarsan yanıtı verdi. "Evet."

Boldt bu yanıtın bir baba olarak kendisini bu kadar iyi hissettirebileceğini düşünmemişti. Babanın duyguları polisten o kadar farklıydı ki.

"Emin misin?"

"O zaman üzerinde üniforma vardı, tabii. Ama bu o." Wiggins kadının da bir polis olduğunu düşünmüştü. Dimdik Boldt'un gözlerinin içine baktı. "Sarah'yı alan kadın o. Ne yaptı?"

Arka koltuktaki Crowley bantlı ağzıyla itiraz eder gibi homurdandı. Kıpırdandı, kıvrandı ama yine oturmak zorunda kaldı.

"Her zaman ağızlarını bantlar mısınız?"

Flemming, "Televizyonda izlerken bant olmayacak," diye söze karıştı. El frenini boşalttı ve aracı geri vitese aldı. Aslında buraya gelmek istememişti. Sadece Boldt'un FedEx kamyonunun teslimat listesindeki bilgileri paylaşması koşuluyla onunla gelmeye razı olmuştu. Boldt başını camdan dışarı uzattı ve araba yolunda başının üzerinde tuttuğu şemsiyenin kenarlarından sular sızan Millie Wiggins'e, "Sadece çok zorluk çıkartan suçlulara," diye yanıt verdi. Ona teşekkür etti ve camını kapadı. Farların ışığı kocaman gölgesini garaj kapısına düşürerek kadını aydınlattı.

Flemming bir süre önce inatla giriştiği tartışmayı yineleyerek, "Gördün mü? Ona ihtiyacımız yoktu," diye söylendi. "Doğru kadını bulduğumuzu biliyordun."

Flemming'in sessiz öfkesi Boldt'u dehşete düşürüyordu. Adamın konuşması daha iyiydi. Flemming altı aydır bir yandan soruşturmayı baltalarken diğer yandan kendisini Kavalcı'ya götürecek her kanıt parçasını birleştirmeye uğraşmış olmalıydı. Şimdi işini onun yerine Boldt yapıyordu. Adam Crowley'nin işini de aynı Anderson'ın işini ele aldığı zamanki gibi hevesle ele almış görünüyordu. Sonuçta yaptıkları da bunu haklı çıkartmıştı. Bu tip tepkiyi iyi bilen Boldt kendisini şüphelinin haklarını korur durumda, Flemming'in ne kadar ileri gidebileceğini ve eğer adam sonunda bir kurban vermeye karar verip de ters düşerlerse ne olacağını düşünürken buldu.

Olası nedenler yüzünden kendisine ikinci bir tanık elde edebilmek için Flemming'e bu oyunu oynamıştı ve aslında her ikisi de bunu biliyorlardı. Flemming değerlendirmekte zorlansa da belki artık durumu daha iyi anlamıştı. Millie Wiggins ve Liz, Crowley'yle Boldt'un onunla aynı arabada olduklarını görmüşler ve her ikisi de Flemming'i iyice incelemişlerdi.

Boldt, "145'den I-5'e geç," dedi. "Orada 5. Cadde'ye çıkan bir rampa var."

Flemming her şeyi anladığını ima ederek, "Bu bir işe yaramaz," dedi. "Eğer sen bu işin içine edersen, eğer yeri bulamazsan ben de kadının göz kapaklarını açar içine akünün asidini damla damla döke-

rim. Tabii kızımı nerede bulacağımı söyleyinceye kadar. Ve eğer beni durdurmaya çalışmayı düşünürsen...."

Sözlerin tamamlanmaması Boldt'u rahatsız etmedi. Uzun süredir içini kemiren neden ortaya dökülünce Flemming'in işi bitmişti. Adam altı aydır bu günü beklemişti ve Boldt'la ya da Bolt'suz ne yapması gerektiğini biliyordu. Boldt Flemming'e, onu Anderson'ın cinayetine bağlayan hiçbir neden olmadığını hatırlatarak bunu bir pazarlık metası olarak kullanmaya çalışmış ve eğer bu oyunu doğru dürüst oynarsa, bir bağlantı kurulamayacağını vurgulamıştı. Ama Flemming'in boynundan yukarısı cezalandırma ve hapishane kavramlarına karşı tepkisiz kalmıştı. Bunlara aldırış dahi etmiyordu. O sadece kızını istiyordu. Hiçbir şey, hiçbir kimse onunla kızının arasına giremezdi.

Aslında hiçbir şekilde bir parçası olmak istemediği bir anlaşmaya zorlandığından, Boldt kendisini isteksiz bir yolcu gibi hissediyordu. Sanki kendisi de kelepçelenmiş ve arka koltuğa oturtulmuştu.

I-5'de kuzeye doğru bu sonsuz gibi görünen gidiş, Boldt'a, FedEx'in teslimat listesini inceleme fırsatı verdi. Haritanın üzerinde Mart'ın 25'indeki güzergâhları işaretleyerek, bunlar üzerindeki öğle yemeği yenebilecek uygun durakları küçük kareler içine alıp birer okla belirtti. Dışarıda hava karanlıktı. İçeride de karanlık vardı. Yağmur ön camdan görüşü engellediği gibi kendi korkuları da onun çabalarını engelliyordu. Konuyu açıkça konuşmaya karar verdi. Yanıtlanması gereken sorular vardı ve sormadan öğrenmenin bir yolu yoktu. Dürtüklemeden hiçbir şey olacağı yoktu. Direksiyondaki adama, "Hale'e göre Hoover Binası'ndakiler senin Kavalcı'ya çalıştığını düşünüyorlarmış," dedi.

"Hale biliyor mu?"

"Kızının kayboluşundan beri Hale hem seni hem banka hesabındaki artışı izliyormuş."

Büyük adam başını salladı. Bozulmuştu. "Para nakit olarak banka hesabıma yattı. Tam beş bin dolar. O," arka koltuktaki kadını işaret etti, "bunun sadakat yemini bozduğum anlamına geleceğini ve benim de bu parayı açıklayamayacağımı biliyordu. Ve ben de tabii ki açıklıyamazdım. Böylece hem kızımı hem de kariyerimi ellerine geçirdiler. Kızımı aldıkları an Gwen'i uzağa gönderdim. Ona ortalıkta görünmemesini söyledim. İnan bana ben istemedikçe hiç kimsenin bulamayacağı kadar derinde."

"Senin hikâyeni destekleyebilirdi. Bundan kurtulabilirdin."

"Tek düşündüğüm Stephanie, kendim değil. Öncelik onun. Gerisi vız gelir. Pek de önemi yok."

"Evet, anlıyorum."

"Ya sen?"

"Parayla ilgisi yok, sadece kızım."

"İstedikleri bilgileri alabilmek için bana e-mail gönderiyorlardı. e-mail'in izini kaynağa doğru izlemeye çalıştım ama işlerini iyi biliyorlardı. Sahte kredi kartları ile ödenen sahte hesaplar."

"Yani ne zaman alacaklarını ve ne zaman bırakacaklarını biliyorlardı."

Flemming gönülsüzce de olsa başını salladı. "Soruşturmayı olabildiğince geciktirip yanlış yönlendirdim. Kontrolüm kaybolmaya başlayınca da onlara bir uyarı gönderdim, onlar da bunu değerlendirdiler."

"Beni mi? Onlara beni mi verdin? Yaptığın, arkasına takılacakları bir yerel polis mi bulmaktı?"

"Öyle."

Yol uğultuluydu. Silecekler suları sıyırmaya uğraşıyordu.

Flemming, "Bunun için senden özür dilemek isterdim ama yapamam," dedi. "Yapmak zorunda olduğum şeyi yaptım. Sürekli olarak onların kimliğini araştırıyordum. Eğer bulabilseydim bütün iş orada biterdi. Bu gece icabına bakacağımız gibi." Dikiz aynasından arkadaki mahkûma bir göz atarak ekledi, "Sen benden daha iyi bir polissin Boldt. Duymak istediğin bu değil miydi?"

Boldt boğuk bir sesle tıkanır gibi, "Benim bilmek istediğim başka bir insanın çocuğunu nasıl teklif edebildiğin?" diye fısıldadı.

Flemming yanıt vermedi.

"Onlara kızımı verdin."

"Gerekirse yine yaparım." Silecekleri en yüksek devire çıkarttı. Yağmurun sesi düşünceleri bölecek kadar yükselmişti.

Boldt, Anderson'ın ölümünden giderek, Flemming'in adaleti sağlamak için Crowley'leri de öldürmeye karar verdiğini seziyordu. Belki de aslında bu fikri kendi kafasından uzaklaştırabilmek için böyle düşünüyordu ama yine de bu olayın bir parçası olmak istemiyordu. Crowleyler ve Chevalier için ölüm çok kolay bir kur-

tuluş yolu olurdu. Çocuklarla ilgili suç işleyenlerin hiç hoş görülmediği hapishanelerdeki hayat bu kişiler için çok daha zor olabiliyordu. O bu işi yasal yollardan halletmek istiyordu. Millie Wiggins'in tanık kürsüsünde, Chevalier'nin ise elleri kelepçeli sanık sandalyesinde oturmasını istiyordu.

Daphne'nin Lisa Crowley'nin bebek satıcılığını, bizzat yaşayan bir tanık olarak anlatmasını istiyordu. Mahkûmiyete kadarki bütün yasal aşamaları görebiliyordu.

Haritanın üzerine teslim saatlerini işaretlemeye devam etti.

Flemming bir süre sonra radyoda çalan bas soloyu kapatıp sileceklerin monoton sesini bastıran bir sesle, "E?" diye sordu.

"25'inde Skagit'te dört kamyon teslimat yapmış. İkisi öğle saat-

lerinde mola vermiş. Diğer ikisi ise teslimata devam etmiş. Kamyonun biri 11:37 daha sonra da 12:12'de teslimat yapmış. İkinci kamyon 11:51'de sonrada 12:19'da. Yolun iki yanında yol seviyesinden hafif yukarıda bir ev arıyoruz. Önünde bir ağaç olan.

"Yolun kaçıncı kilometresinde?"

Boldt kabaca bir ölçüm yaptı. "Hepsi birlikte 30 ila 50 arası."

"Çok fazla." Flemming dikiz aynasından rehinelerine bakıp, "Bunu kolaylaştırabilirsin," diye homurdandı. Ama Boldt'un da anladığı gibi Lisa Crowley de adamın ne olursa olsun kendisini öldürmeye niyetlendiğini anlamıştı.

Flemming kartlarını düşüncesizce çok erken açmıştı. Kadın, işbirliği yapmanın sadece kocasını kurban etmek anlamına geleceğini biliyordu. Flemming işkence etmedikçe konuşmayacaktı. O zaman bile konuşacağı şüpheliydi. Boldt anlamadığı bir nedenden kızını kaçıran bu kadına bir sempati duyuyordu. Haftalarca onun ölmesini istedikten sonra, şu son bir saattir kendisini kadının tarafında hissetmekten ve Flemming'in 'bize karşı onlar' bakış açısının Lisa Crowley'yi içermesinden azap duyuyordu.

Ama artık hiçbir şeye şaşmıyordu. Böyle lüksler için zaman yoktu.

SEKSEN BİR

Washington Eyaleti'nde Skagit nehrinin doğu kıyısına yayılan küçük Mount Vernon kasabası, yüzyılın ilk yarısında ormandaki tüm yaşlı ağaçlar kesilip, parçalanıp nehirden yüzdürülerek fabrikalara gönderilinceye ve artık kesilecek ağaç kalmayıncaya kadar çok iyi bir kereste deposu olmuştu. Kış boyunca, nehir, kıyılarını zorlar, haftalarca yağan yağmurlar ya da mevsimsiz eriyen karlar yüzünden kabarır, bazen de taşar, orada yaşayan ve bu belayı paylaşan insanların hep birlikte canla başla çalışarak kendisiyle savaşmaya zorlardı. Bin yıldır bu mevsimsiz seller mil kumunu ve yüzey toprağını etraftaki alanlara taşıyarak toprağı hem zenginleştirmiş hem de gübrelemişti. Okyanus akıntılarının neden olduğu ılıman iklim de bununla birleşince Pineapple Express binlerce hektarlık alanıyla, çiçek soğanlarının yetiştirilebilmesi için çok elverişli bir yer haline gelmişti. Buraya Küçük Hollanda deniliyordu. Ayrıca burada dünyanın herhangi bir yerinden daha fazla lale yetiştiriliyordu.

Boldt kol saatiyle saniyeleri sayıyordu. Flemming, FedEx'in sürücüleri üzerindeki sıkı denetimini bildiğinden Boldt'un iki teslimat noktası arasındaki en uygun güzergâh olarak seçtiği ve haritanın üzerinde 11:37 olarak işaretlediği noktadan, güneye doğru çizdiği oku izleyerek 12:12 yazan kutuya kadarki hatta saatte 7.5 km ile gidiyordu. Boldt teslimat kamyonunun öğleden önce ancak 7.5 Km gidebildiğini tahmin etmişti, ama Flemming tüm yolu katetti. Videoda yakaladıkları görüntüden dolayı, Crowley'nin saklandığı evin bu altı kilometrelik yol içinde olduğuna inandıkları için, aramayı yoğunlaştıracakları alan tüm yolun ancak üçte birine, bu altı kilometreye inmişti. Video görüntüsünden elde edilen FedEx kamyonunun teslimat yönü nedeniyle ev sol taraflarında olmalıydı.

Boldt sabırsızlık içinde geçtikleri evleri inceledi. Çiftlik evlerinin sayıca az ve birbirinden çok uzak olması nedeniyle sıkılmış ve hayal kırıklığına uğramıştı. Ön gördüğü altı kilometre boyunca sadece altı ev vardı ve hiçbiri ne videodaki görüntüyü aksettirecek kadar yola yakın, ne de yoldan hafifçe yüksek bir zemin üzerindeydi.

Saatine bakarak, "İşe yaramadı," dedi.

Flemming aynı yoldan gerisin geri Mount Vernon'a doğru döndü. Bir yola, bir evlere bir Crowley'ye bakıyordu. Boldt, Flemming'in gerçeği Crowley'nin ağzından zorla almayı istediğini düşünürken arabadaki gerilim de sürekli artıyordu. İkinci teslimat kamyonunun yolunu ölçüp bir kez daha kontrol etti ve "4.5 km'lik bir güzergâh içinde olmalı," dedi.

"Tüm yolu gittik."

Yağmur hafiflemişti ve bulutlar çekilen bir perde gibi hızla doğuya doğru hareket ediyorlardı. Ayışığı bulutların arasından süzülerek lale bahçelerini aydınlatıyor ve gecenin karanlığına kan kırmızısı bir renk katıyorlardı. Asfaltın her şeridi, her çakıl parçası, her sapak, lalelerle dolup taşmıştı. Her yıl yapılan Lale Festivali'nde Mount Vernon binlerce turistin akınına uğrardı. Kasabadaki pansiyon ve oteller sadece birkaç yüz yatak kapasiteli olduğu için gelenler çoğunlukla arabalarında yatardı. Gece boyunca sokaklarda araba kullanmak olanaksız gibiydi. Tampon tampona trafik genelde ancak saatte 7.5 km hızla ilerleyebilirdi.

Renk tarlaları, yamalı yüzlü yorganlar gibi yarım kilometre karelik bir alana yayılmıştı. Gecenin karanlığında bile görünüm nefes kesiciydi. Sarılar, kırmızılar, morlar. Gece için yolun iki yanında park eden arabaları gören Flemming dikiz aynasından arkadaki kadına bakarak, "Burayı bu yüzden seçtiniz, öyle değil mi? Mount Vernon. Festival. Tüm bu kalabalık ve hepsi. Yılın bu döneminde kiracı bir çifti kim umursar?" dedi. Ağzı bağlı rehineden hiç ses çıkmadı. Yüzünü bir an için aydınlatan solgun ışıkta üzgün ve kederli gözleri belirdi. Üstüne çöken yorgunluk onu bitirmiş görünüyordu. Depresyon başlamıştı. Boldt kadın için bunun ne anlama geldiğinin ve onun için her şeyin bittiğinin farkındaydı. Evin bulunmamasının daha mı iyi olacağı düşüncesi bir an aklından geçti. Flemming'i yanlış yönlendirmeyi kafasında tartarken, adam kucağındaki haritayı hırsla çe-

kip aldı. Bir an yalpalayan direksiyonla boğuştuktan sonra, "Tamam, buradan sola yukarı dönelim. Sonra yine sola. Köprüyü geçelim ve yine ilk 11:15 teslimatına gelelim. On iki dakika sonra da bu kamyon arkasındayken kızın videoda. Bunu doğru anlamış mıyım?" diye sert ve sinirli bir sesle sordu. "Yaklaşık on iki dakika önce bu evi bulmalıydık." Şimdi arabayı daha hızlı sürmeye başlamıştı. "Bunu biraz daha açık edelim olur mu?" Aynaya doğru baktı. "Onu bulmamız için bildiğin bütün duaları etmeye başlasan iyi olur. Eğer dostumuz yanılıyorsa o zaman benim sıram gelecek. Ve inan bana bunun için sabırsızlanıyorum. Bagajda dilini çözecek harika bir çantam var. Bir sürü küçük oyuncağın yanında. Göze fosfor, elektrik şoku. Birleşik Devletler Hükümeti'nin saygılarıyla. Yarı kör ve tamamen sağırken özel yerlerine daha önce hiç elektrik şoku verildi mi? Senin yerinde olsaydım bunu bir düşünürdüm. Kendimi bir sürü dertten kurtarabilirsin. Boldt şu çiftliklerden birinde seninle bana bir otuz dakika verir mi? Sana neyin saldırdığını anlamayacaksın bile tatlım. Ve bülbül gibi şakıyacaksın. İnan bana."

Silahların sözünün edilmesi Boldt'un görevinin bilincine biraz daha varmasına neden oldu. Öncelik Flemming'i kontrol altında tutmaktı, ama kızlarının o evde, Roger Crowley'nin tutsağı olduğu gerçeği de ortak kaygılarıydı.

Flemming'in tabancası ve şok silahından başka, basınç uygulayıp fosfor püskürten bir silahı da vardı ancak bu sonuncusu çocuklar söz konusu olduğu için yararsızdı. Şok silahı eğer yeteri kadar yakından ateşlenirse, kurbanın sinüslerini ve kulak zarını patlatabilirdi. Fosfor bir an için görme kaybına sebep oluyordu ama kalıcı hasar da bırakıyordu. Aslında her ikisi de kalıcı hasar bırakan silahlar olarak bilinirdi. Flemming oyuncaklarını kullanmaya çok hevesli görünüyordu. Boldt buna izin veremezdi. Adam yolcularından daha büyük bir sorumluluktu.

Flemming sağ taraftaki beyaz bir evi işaret etti. "Orada. İşte 11:51 teslimatı. Bu ev, tam orası.12:19'a kadar adamın yaptığı...."

"Kadın! 18 km yaptı."

"E, kadın iyi hız yapıyormuş."

"536. Karayolu. Olasılıkla hız limiti 85 km'dir."

Flemming hızını arttırdı. Boldt'unda kalp atışları hızlandı. Sarah

buralarda bir yerlerde, bu birkaç kilometre karelik alan içindeydi. Bundan kesinlikle emindi. Avuçları terlemişti. Haritayı geri aldı, uzaklıkları ölçtü ve sokak adlarını yeniden kontrol etti.

Flemming saatine bakarak, "Buralarda, önünden geçip gittiğimiz yerlerden biri, öyle değil mi?" dedi.

"Evet. Son 7.5 km içinde."

"Tekrar solumuzda."

"Doğru."

Boldt kadının gözlerinde ufacık bir tanım işareti görebilmek umuduyla dönüp ona baktı ama kadın ya şoktaydı ya da kendini çok iyi kontrol ediyordu. Hiçbir şey göremedi. O gözlerdeki boşluk, evin yakınlarında bile olmadıklarını düşünüp içinin korkuyla dolmasına neden oldu.

Kilometreler geçiyordu. Evlerin hiçbiri ortadaki penceresine yakın ağacı olan ev tanımına uymuyordu ve yol boyunca sıralanan bu evlerin hepsi de yolla aynı seviyedeydi. Hiçbiri Sarah'nın videosundaki gibi yoldan yukarıda değildi.

Flemming, "Bundan hiç hoşlanmadım," dedi.

"Haklısın."

"Sanırım senin küçük teorin çöpe gidiyor." Tekrar dikiz aynasına baktı. "Boşa zaman harcadığımızı düşünüyorum. Gereken bütün yanıtları alabiliriz. Sen buna dayanamayacak kadar zayıf olabilirsin ama ben değilim. Bunun için tam altı ay bekledim."

"Sürmeye devam et."

"Ne için? Bu evlerin hiçbiri değil."

Boldt zaman kazanmaya çalıştı. "Belki başka bir güzergâhtır. Belki ben yanlış güzergâh seçtim. Geri dön."

Flemming bir U dönüşü yaptı. Şimdi daha da hızlı sürüyordu. "Zaman mı kazanmaya çalışıyorsun? Sen doğru güzergâhı seçtin. O teslimat kamyonu 12:20'deki teslimat için 60 ya da 75 yapıyordu. Yanlış olan senin teorin. FedEx kamyonuna boş ver. Bu kadın bir tanık, lanet olası. Bir suç ortağı! Arka koltuğumuzda bir suç ortağı var ve onu konuşturmaktan başka çare yok. Eğer yapmasını istersem bana hayat hikâyesini bile anlatır."

"Evet ve de mahkûmiyet olasılığı..."

"Lanet olsun! Bu Sarah'nın umurunda mı? Ya senin? Burada bana

gerçekten izcilik mi taslayacaksın? Bunu karına açıklayabilir misin? Ya Sarah'ya? Unut gitsin. İyi denemeydi ama tutmadı. Sen de bunu en az benim kadar istiyorsun. Kabul et. Arka koltuktaki bu pisliğin suçluluğunun kanıtlanmasına ihtiyacın yok. Sen de benim gibi adalet istiyorsun. İnan bana adalet yerine gelecek."

Arabayı durdurdu. Ay ışığında ileride çiçekleri kesilmiş bu yüzden de Boldt'a kurşun asker sıralarını anımsatan karanlık sap tarlasında bir ahırın silueti görünüyordu.

Flemming, "Bana iyi görünüyor," dedi. Başını hızla Crowley'ye çevirdi. Bakışları yarı deli gibiydi. "Ya sana?"

SEKSEN İKİ

Flemming arabadan inerken kontak anahtarını da alınca Boldt'un o bagaja doğru giderken arabayı ve rehineyi alıp kaçma ümidi suya
 düştü. Kendi kendine FedEx kamyonu bir teori değil bir kanıttı diye hatırlattı. Video klibinde ortaya çıkmıştı ve öyle ya da böyle su götürmez bir kanıttı. Videoda CNN'in öğle saatinde yayınlanan bir programı vardı ve kablolu yayın da bunu onaylamıştı. Ayın 25'inde sadece dört kamyondan ikisi yemek molası vermişti. Boldt tüm gücüyle dikkatini evi bir an önce bulup Sarah'yı kurtarmaya odaklamıştı; çünkü Seattle'da şafağın söktüğü saatlerde Hale kurtulacaktı. Tabii daha önce kurtulmadıysa. Böylelikle de Chevalier-Crowley bağlantısı ortaya çıkacak, bu da Sarah'nın fidye koşullarının yerine getirilmediğini gösterecekti. Saatine bir göz attı ve bagaj açılırken, teslimat listesinde kendisini sürekli rahatsız eden noktaya bir kez daha eğildi. Sonra arabadan indi.

Flemming şok silahını ve diğer cephaneliği çıkartırken, "Sonunda senin de bana katılacağını biliyordum," dedi.

Boldt haritayı gösterdi. "Sürücü yemek molası verdi."

Flemming eliyle haritaya vurdu. "Dört kamyondan ikisi devre dışı, n'olmuş?"

"Hayır. Yanlışlık yaptığım nokta burada. Listeye bak. Yemek molasından sonraki ilk durak LaConner'ın güneyinde." Durdu. Flemming ilgilenmemişti. "Sürücü yemek molasını LaConner'da verdi. Mount Vernon'da değil."

Flemming başını bagajdan kaldırıp ona baktı. Aslında işte şimdi bu bir teoriydi ama Boldt bunu düşünmek istemiyordu. "Mount Vernon'dan LaConner'a tam yemek zamanı gitti. Yapmamamız ge-

rekirken onu elimine ettik. Dördüncü kamyon da aynı anda yoldaydı."

"Sürekli varsayımlar. Yeter artık. Vakit kaybediyoruz. Bunu biliyorsun. Dunkin'in tepesini attırdın ve bilmeden hepimizin canına okuyacak. Artık zaman kalmadı."

Haritayı öyle hırsla itti ki parmağı ile neredeyse bir delik açıyordu. "Bu yedi buçuk kilometrelik hattın üzerinde bir yerlerde. Öyle olmak zorunda. Kadını aşağı indirip o ahıra götürmek ve işe koyulmak ne kadar sürer ki? Niye dert ediyorsun?" Bagajı kapattı, anahtarları Boldt'a attı ve "Katılmayacaksın değil mi? Dert değil," dedi. Kasıklarından boynuna kadar uzanan çelik bir yelek giymişti. Orada ay ışığının altında öylece dikilirken tam bir katile benziyordu. Tabancası cebinde şişkinlik yapmıştı. Şok silahı da sağ elindeydi. "İyi avlar. Crowley'yle çocukları ilk bulan kazanır."

Boldt parmakları arasındaki anahtarı evirip çevirdi. "Bunu bir daha düşün."

"Düşündüm." Alçak ama gür sesinde Boldt'u tartışmaktan alıkoyan güçlü bir otorite seziliyordu.

"Ya bulursam?"

"Eğer onu bulursan beni nerede bulacağını biliyorsun." İlerideki ahıra doğru uzanan hasat edilmiş uçsuz bucaksız çiçek tarlasına doğru baktı. "Ben bir canavar değilim Boldt," dedi onun düşüncelerini okuyarak. Arka koltuktaki kadını kastederek, "Ben onun peşinde de değilim. Ben çocuğumun peşindeyim ama senin aksine ben orayı bulma konusunda kaygılanmıyorum." Boldt'u iterek yanından geçti ve arabanın arka kapısını açtı. Lisa Crowley'yi saçlarından kavrayarak dışarı çekti ve ayağa kaldırdı.

Yaraları, kadına yenilmiş bir görüntü veriyordu. Boş boş bakan gözleri Boldt'u buldu ve Boldt Flemming'i, "Bu durumdayken onu fazla hırpalarsan öldürürsün," diye uyarma gereğini duydu.

Flemming alaycı bir ses tonuyla, "Neredeyse acıyacağım," diye yanıtlayarak Lisa Crowley'nin kolundan tuttuğu gibi dosdoğru tarlaya yöneldi. Kendisini kocası için feda etmeye istekli kadın hiç direnmedi.

Boldt arkalarından onları büyük bir memnuniyetle yutmaya hazırlanan engin siyah tarlada hayalet gibi kaybolan siluetlerine bakarken donmuş gibi kalakalmıştı.

Bir an sonra resmi araç tarlayı arkasında bırakmıştı.

Boldt, Flemming'in, bütün tehditlerini kendine itiraf edeceğinden bile çok daha fazla zevk alarak yerine getireceğinin farkındaydı. Ahırda olacak ve kendisinin yapmayı hayal bile edemeyeceği şeyleri düşünmemeye çalıştı. Flemming hiç nedensiz kadını öldürüp ikinci bir cinayet işleyebilirdi. Bu kez üstesinden gelemeyeceği kadar tanık ve çok fazla kanıt vardı. Olan bitenler konusunda kuşkuda kalacak olan kendisiyle uğraşmayı da göze alabilir miydi?

Yol boyunca park eden korkunç araba kalabalığı, sanki muazzam bir insan kalabalığı kitle halinde orayı terk etmiş gibi geceye ürpertici bir görünüm veriyordu.

Boldt, kestirme bir toprak yola girerek beş dakika kazandı ve arka taraftan şüpheli yol güzergâhının hizasına geldi. Asfalt kavşağa ulaştığında solunda bir başka hasat yapılmış karanlık çiçek tarlası olduğunu gördü. Yolun kenarında nöbet bekler gibi duran ölü nergisler başlarını sert toprağa sessizce dua eder gibi bükmüşlerdi. Bu görüntü Boldt'a, çok yakın geçmişte tüm bu yirmi hektarlık alanın yaşayan, canlı bir nergis denizi olduğunu düşündürdü. "Sarı nergisler," diye düşündü. "Sarı. Sarı polenleri olan. Diz hizasında."

Biraz ileride, bir grup baraka ve ay ışığında ıslak metal çatısı açık gri renkte parlayan, batı tarzı bir çiftlik evinin damı göründü.

Ölü çiçeklerin bulunduğu toprak, dıştaki binalara doğru hafif bir eğimle yükseliyordu. Boldt bu eğim yüzünden çiftlik evinin asfalt yol seviyesinden yukarıda kaldığını hemen fark etti.

Direksiyonu sola kırdı ve içinde yükselmeye başlayan kuşkuya karşın normal hızda gitmek için kendini zorladı.

Gittikçe yakınlaşan çiftlik evinin hayret uyandıracak kadar yakınında, dalları ufak tepeciğin üzerinden yukarıya ve aşağı yola doğru büyük bir rahatlık içinde yayılmış duran, ulu bir çınar ağacı vardı. Evle arasında hâlâ yüz metrelik bir uzaklık vardı, ama Boldt içgüdüsel olarak ağacın arkasındaki evin, duvarları açık sarı olan oturma odasının ağaca bakan geniş bir penceresi olduğunu biliyordu. İçerideki mobilyaların yerini, kapıyı kilitlemiş şu anda bekçilik eden adamın adını, aynı adamın kahverengi Taurus'un araba yoluna girmesini ve direksiyondaki kadının arabadan inmesini dört gözle beklediği-

ni de biliyordu. Nöbetteki bu adam bu gece büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaktı. Taurus hiç gelmeyecekti.

Boldt evi geçti. Kısa farları kapattı. Sol tarafındaki çiftlikten tarafa hiç bakmamaya çalışarak gözlerini yola dikti. Dışarıdan görünecek her şeyi görmüştü. Şimdi içeriye girmeliydi ve bunun için de Lisa Crowley'ye tek parça halinde ihtiyacı vardı.

Boldt ay ışığı altında yıkanan tarlaların arasından, başsız çiçeklerin sapları pantolonunun paçalarına çarpar, ayakkabıları ıslak ve yapışkan çamura bulanır, bu yüzden de bacakları normalin on katı kadar ağırlaşırken ilerideki ahıra doğru koşuyordu. Hızlı koşmaya çabaladıkça, çamur ağırlaşıyor ve hızını kesiyordu. Durdu ve ellerinin çamurlanmasına aldırmadan ayakkabılarını temizlemeye çalıştı.

Ahıra yaklaşınca aslında o tür bir sesi duymamayı umut ederek kadının haykırışlarını dinlemek için bir an durup etrafa kulak verdi. Sessizlik onu rahatlattı. Hemen sonra bir umutsuzluğa kapıldı. Kadın ölmüş olabilirdi. Adamın sadece karısını işkence ve ölümden kurtarabilmek için işbirliğine yanaşabileceğinin farkındaydı. Ellerindeki tek koz Lisa Crowley'ydi. Flemming hatalı bir çıkış yapmıştı. Ahırın üç girişini de kontrol etti ve yılların aşındırdığı büyük ahşap kapıya vurdu. Kapıda bir gözetleme deliği olmalıydı, çünkü Flemming tek bir söz bile etmeden kapının arkasındaki tahta kolu kaldırıp kapıyı hemen açtı. Boldt içeri girdi ve girer girmez de olduğu yerde dondu kaldı.

Bir traktör lastiğinin tepesine konan bir fenerden yayılan titrek ışık ahırın içinde uzanıyor ve üstteki samanlara destek olsun diye konmuş geniş, küp şeklindeki bir kolonu aydınlatıyor, derin dondurucudaki bir sığır gövdesi gibi asılı duran Lisa Crowley'nin çıplak sırtına ve kalçalarına vuruyordu. Kadının elbiseleri pis ve tozlu yere saçılmıştı. Flemming, kadın, sedir ağacından yapılma kolonda, baş hizasının epeyce yukarısında bulunan bir çiviye bileğindeki kelepçeleri geçirerek asmıştı. Öyle ki kadının ayak parmaklarının ucu pis zemine ancak değiyordu. Başı yana dönüktü. Boldt kadının yüzünün araba kazasından dolayı yaralanmış ve şişmiş sol yanını görebiliyordu.

Yavaş yavaş kadına doğru yürüdü. Flemming ağzındaki bantı çıkartmış ve yerine kadının kendi iç çamaşırlarını tıkmıştı. Böylelikle

isterse konuşabilecek, Flemming'de çamaşırı çıkartıp onu dinleyecek ve eğer tatmin olmazsa tekrar ağzına tıkayacaktı. Şok silahının vahşetinin eseri olan parlak kırmızı kabartılar şeritler halinde kadının göğüslerinden kalçalarına kadar uzanıyor ve bacaklarının arkasına kadar devam ediyordu. Bir düzineden fazla şerit vardı.

Boldt adamdan iğrenerek, "Giydir onu," dedi.

"Isınmaya daha yeni başlamıştık."

"O zaman ben yaparım. Evi buldum. Aynen dediğim gibiydi. Sürücü öğle paydosunu LaConner'da vermiş. Öğleden hemen sonra da teslimat listesinde belirtilmeyen kestirme yoldan giderken çiftlik evini geçmiş."

Kadının iç çamaşırlarını ağzından çekip aldı ve ona, "Giyinmen
450 için sana yardım edeceğim, şimdi seni biraz kaldıracağım," dedi.

"Bırak onu!" Flemming'in sağ elinde şok silahı vardı. Sol elindeki tabancanın namlusu da kirli zemine doğruydu ama görünüşü çok şey anlatıyordu. Gözleri artık mantığını yitirdiğini ve yaptığı şeyin nedenini bile unuttuğunu gösteriyordu. İntikam içine işlemiş, kanın tadını almıştı. Daha fazlasını istiyordu.

Boldt, "Çiftliği buldum," diye tekrarladı.

"O zaman ona ihtiyacımız yok. Geri çekil."

Kadının terli sırtı Boldt'un suratına değiyordu. Hâlâ onu tutuyordu. "Onu aşağıya indiriyorum," diye yanıt verdi.

Her polise tanıdık gelen o sesi duydu. Flemming şok silahını açmıştı. Kadını biraz daha havaya kaldırdı ve kelepçeler çividen kurtuldu.

Kadın kollarıyla çıplak göğüslerini örttü. Göğüsleri şok silahının neden olduğu yanıklar yüzünden yol yol olmuştu. Korkudan yere çömeldi. Boldt Flemming'le onun arasına girip eğildi ve iç çamaşırlarını onun eline tutuşturarak adeta şefkate yakın bir sesle, "Kendin giyin," dedi. "Acele et."

Kadın iç çamaşırlarını giymekte bir an tereddüt etti. Boldt'un ayağı yerdeki mor giysiye takıldı. Flemming onu çıkartırken kollarını omuzlardan yırtmış olmalıydı. Kadının elbiseyi giymesine yardım etti. Şok silahının uzun namlusu üzerine doğrultulmuşken yırtık uçları ensede bağlayarak kadının göğüslerini örttü.

Flemming'e döndü. "Gidiyoruz. Her üçümüz de. Kızlarımızı almaya gidiyoruz."

"Hayır."

"O bizim pazarlıktaki kozumuz. Onu öldüreceksen en azından kızlarımızı geri alana kadar bekle. Onları bir hiç uğruna riske atma." Boldt, Daphne'nin böyle bir durumla nasıl başa çıkacağını düşündü. O bu dünyadaki Flemming'leri anlayabiliyordu. Ve sonra onunla bir polis olarak konuşması gerektiğini fark etti. Yanıtı bilerek, "Kaç yılın geçti?" diye sordu.

Flemming şaşırmış görünüyordu.

"FBI'da. Ne kadar?"

Adamın yüz ifadesi ciddileşti.

"Siyah ya da beyaz, kaç ajan sana güvendi? Seni örnek aldı?"

"Kafa ütülemeyi kendine sakla. Kadını bırak ve kenara çekil."

"O silahı kullanırsan çiftlik evini asla ele geçiremeyiz. Bunu mu istiyorsun? Unut gitsin. Şerif biz daha arabaya ulaşamadan tepemize biner."

Adamın yüzünden, bütün bunları değerlendirdiğini görebiliyordu. Crowley'yi biraz daha yakınına çekti. Saman balyalarının üzerinde Flemming'e ait olan silah bolluğunu vurgulamak için, "Bu aletleri topla, onlara ihtiyacımız olabilir," dedi. Crowley tüm ağırlığını ona vermişti. Zayıftı ve gerilmekten kasılmış bacakları vücudunu taşıyamıyordu. Boldt Flemming'e arkasını döndü ve kadını ahırdan dışarı çıkardı.

SEKSEN ÜÇ

Boldt, ay ışığında görülmeyeceğini umarak, iki büklüm, olabildiğince yere yakın kalmaya çalışarak başşız nergis tarlasının içinden
 geçti. İçindeki araştırmacının haftalarca önce Andy Anderson'ın yaptığını tekrarladığının farkındaydı. Anderson'ın yazgısının hatırına gelmesi, duraksamasına ve bir yüzücünün dalgaya düşmesi gibi aniden bir çukura çökmesine neden oldu.

Crowley'yi arabada Flemming'le yalnız bırakma kararını vermesi çok zor olmuştu, ama yine de şu anda kendi yaptığı şeyi Flemming'in yapmasından daha iyiydi. İntikam ateşiyle çıldırmış ve her an ateş edebilecek durumda olan adam, bir müttefikten çok saatli bir bomba gibiydi. Bombanın fitili tutuşmuş ve yanmaya başlamıştı. Acele etmeliydi.

Ilık gece havası yazın gelişini müjdeliyor ve milyonlarca lalenin belli belirsiz kokusu kilometrelerce uzaktan duyulabiliyordu. Farklı bir gecede ay ışığında parıldayan iki katlı çiftlik evi ona bir resim gibi görünebilirdi. Çukurdan çıkıp koşarak binaya yaklaşırken etraftaki ufak müştemilât kulübelerini siper olarak kullandı.

Aslında avantajlı durumdaydı. En azından Roger Crowley karısının gelişini bekliyordu. Gelen araba Taurus değildi ama gece karanlığında uygun zamanlamayla işe yarardı. Bu yüzden Boldt cep telefonuna Flemming'in telefonunu kaydetmişti. Onu araması için sadece 'ara' tuşuna basması yeterli olacaktı.

Sinirden ve yokuş yukarı koşmaktan kalbi küt küt atmaya başlamıştı. Başını eğip siperden çıktı. Sonra bir diğerinden. Spor ceketinin ceplerinde iki şok bombası ve bir fosfor bombası taşıyordu. Flemming şok silahı ile tabancayı kendisinde alıkoymuştu.

Çiftlik evinin alt katı 4 Temmuz Kurtuluş Günü kutlamalarındaki gibi aydınlatılmıştı. Tüm pencereler ışıl ışıldı. Boldt bir kulübenin siperinde durdu ve her pencerenin arkasında ne olduğunu dikkatle gözledi. Arkada bir mutfak vardı. Boş. Önde bir oturma odası. Boş. Üst kat karanlıkta kalıyordu ve Boldt Kavalcı'nın davranışlarını bildiği için, adamın zeminden yüksekte olmayı, karanlığı ve hafifçe aralanmış bir çift perdeyi tercih edeceğini biliyordu.

Sonunda Flemming'le hiçbirinin garantisi olmayan ama her biri kızları için büyük risk taşıyan bir dizi karar almışlardı.

Taurus'ları yoktu. İnsan gücü yoktu. Zamanları kalmamıştı. Tek rehineleri baygınlık sınırındaydı. Düşmanın ise bir çiftlik evi vardı. Ev rahatça korunacak yükseklikteydi. Hiç kuşkusuz çok iyi korunuyordu ve onlar için dünya yüzündeki en değerli varlıkları barındırıyordu. Boldt bir an için, Sarah'nın hayatını, Seattle Polis Teşkilatı ve Özel Harekât Acil Müdahale Timi'ndekilerin elleri arasına bırakmaya cesaret edip edemiyeceğini düşündü. Eğer sessizce içeri girme girişiminde yakayı ele verirse, Sarah kaçırılan bir kurbandan bir rehineye dönüşüverirdi. Şu anda en önemli şey Crowley'nin nerede olduğuydu. Adamın yeri, kızların içinde bulunduğu tehlikenin derecesini göstereceği için, bundan başka her şey ikinci derecede önemliydi.

Boldt gölgeler içinde küçük binanın etrafında döndü ve bu kez evi daha iyi bir açıdan gördü. Hem mutfağın hem de oturma odasının içini görebiliyordu. Her ikisi de hâlâ boştu.

Roger Crowley, Fareli Köyün Kavalcısı, üst katta karanlıklar içinde bir yerdeydi.

Cep telefonunu çıkardı ve 'ara' tuşuna bastı. Karşı tarafın telefonunun çalmasını bekledi, sonra kapattı.

Birkaç saniye geçmeden, bir çift farın ışığı, yirmi hektarlık alanın uzak köşesinden döndü ve çiftlik evine doğru ağır ağır yaklaşmaya başladı. Boldt kendini nemli ahşap duvara yapışmaya zorladı ve bekledi.

SEKSEN DÖRT

Flemming arabayı çakıllı garaj yoluna soktu ve hemen kontağı kapatıp farları söndürdü. Boldt aniden beklenmedik şekilde bir avantaj

elde ettiklerini fark etti. Görkemli çınar ağacı garaj yolunun ikinci kattan görülmesini engelliyordu. Crowley yaralı karısının ve Taurus'un eve geldiğini düşünecekti.

Boldt evin duvarında yaslandığı yerde yaklaşan bir erkeğin ayak seslerini duydu. Crowley aceleyle arka merdivenlerden iniyordu. Yemi yutmuştu. Adam hızla mutfaktan geçti ve oturma odasına girdi. Boldt ışığa doğru yaklaştı, daha iyi görebilmek için uzandı ve bir sonraki pencereden adamı gördü. Sonra adam yine görüş alanından çıktı ve ön kapıda belirdi. Kapıyı biraz araladı ve Taurus'u görebilmek için başını dışarı uzattı.

Çocuklar, meraklı bir turistin rastgele bakışından uzak ve karanlıkta nöbet bekleyen Crowley'nin elinin altında, üst katta tutuluyor olmalıydılar.

Adam karısına kavuşmanın getirdiği heyecanla kapıyı açık bırakmıştı. Boldt bu fırsatı hemen değerlendirdi.

Adamın solundan geçti, eğildi ve nemli kokusu bütün duyularını harekete geçiren henüz taze biçilmiş çimlerden koşarak geçti, evin arkasındaki üç basamağı sessizce çıktı. Pencereye bir göz atarak tüm dikkatini garaj yoluna ve park etmiş arabaya veren Crowley'ye baktı. Kalbi çılgınlar gibi atıyor, gözlerinin önünde Sarah'nın yüzü dalgalanıyordu. Liz'in varlığının sıcak bir palto gibi içini sardığını hissetti. İçinden kapıyı tekmeleyip bir koşu üst kata çıkmak için korkunç bir arzu yükselirken o, gözü pencereye sabitlenmiş, elinde silah, put gibi öylece bekliyordu.

Arabanın kapısının Güm! diye çarpılarak kapandığını duydu. Silahını sol eline geçirip terleyen sağ elini pantolonuna sildi, sonra tekrar sağ eline aldı. Arabanın diğer kapısının da kapanmasının ardından Flemming'in derin sesini duydu ve onun isteği üzerine Crowley'nin evin kapısını ardına kadar açtığını gördü.

Evin içinde kapının hemen solundan akseden ışığın altında Boldt, Flemming'in Lisa Crowley'yi saçlarından sürükleyerek çimenliğe doğru sürüklediğini ve ağacın hemen altında silahı kadının kafasına dayadığını gördü. Arka kapıyı tekmeleyerek mutfağa daldı ve silahını Roger Crowley'ye doğrulttu. "Eller Yukarı!" Crowley olduğu yerde donup kaldı. Boldt kızının sesini duyacağı umuduyla yüksek sesle bir kez daha bağırdı.

Crowley'nin kolları havaya kalktı ve elleri başının üstünde birleşti.

Flemming bağırarak, "Onu yakaladın mı?" diye seslendi.

"Yakaladım. Yere yat orospu çocuğu. Kollarını ileri uzat."

Fareli Köyün Kavalcısı, Roger Crowley yere çöktü ve Boldt boylu boyunca yere yatıp kollarını ileri uzatmış olan adamın ayaklarının dibine kadar yaklaşarak onu kelepçeledi.

Flemming bir eliyle dizlerinin üzerine çökmüş Lisa Crowley'nin saçlarını kavramış diğer elindeki silahı kapıya doğrultmuştu ama yoldan gelen giden yoktu. Boldt adamın üzerini arandı ama adamda değil silah, bir çakı bile yoktu. Daphne dolandırıcıların sadece ticaret yaptıklarını ve şiddetten nefret ettiklerini söylerken haklıydı. Crowley'ler şiddetten kaçınıyorlardı.

"Temiz!" diye bağırdı.

"Git!"

Boldt zemin katta her odayı, her dolabı, iki yaşında bir çocuğun gizlenebileceği her gizli köşeyi büyük bir telaş içinde araştırdı. Kapının dışından, "Zemin kat temiz," diye bağırdı. "Bodrum ve üst katı araştıracağım."

Roger Crowley yattığı yerden, "Burada kimse yok," diye sızlandı. "Kimsiniz? Ne istiyorsunuz?" Sesi çok ikna ediciydi. Her dolandırıcı gibi.

Flemming, "Kapa çeneni!" diye bağırdı ve tam bu amir gibi Boldt'a "Üst kata!" diye seslendi.

Boldt daha önceden araştırdığı mutfağa geri dönüp dar merdivenlerden ikişer ikişer atlayarak üst kata çıktı. Üst katta iki yatak odası ve bir banyo vardı. Üç dolap, bir şifoniyer ve yeşil bir sandık. Önce dolapları kontrol etti. Derin derin soluk alıyor, kalbi göğsünü delecekmiş gibi atıyordu. Kapının tokmağını tuttu ama içinde ne göreceği korkusundan hemen açamadı. Flemming'in aşağıdan, "Bir şey var mı?" diye bağırdığını duydu. Tokmağı çevirdi ve kapıyı itti. Oda boştu.

Diğer oda. O da boştu.

Sonra sandığın önünde durdu. Daha önce sandıklardan cesetlerin çıkartıldığı olay yerlerinde bulunmuştu. Genellikle kurbanlar kadın olurdu. Cinsel tacize uğramış. Öldürülmüş. Kızını o halde görmeye dayanamazdı. Onu o halde bulması mümkün değildi. Bir baba buna
 dayanamazdı. Diz çöktü. Sandığın bağlantı yerlerini kokladı. Temiz havada derin bir soluk gibi sadece sedir ağacı kokusu. Sandığı açtı. Katlanmış battaniyeler.

"Temiz!" diye bağırarak bu kez bodruma yöneldi.

Tek bir ampulle ancak aydınlanabilen ufak bodrumda daha iyi günler gördüğü belli bir çamaşır makinası ile bir kurutucu, aletler, bir iş tezgahı, bozuk bisiklet parçaları, bahçe sandalyeleri ve bir bebek kolleksiyonu vardı. Tozlu bebeklerin sıralandığı rafların önünde büyülenmiş gibi durdu. Eğer kızlar burada vakit geçiriyor olsalardı bebekler daha iyi durumda olurlardı. Kalbi yine çılgıncasına atmaya başlamıştı. Soluk alıp verişini bir düzene sokmaya çabaladı. Tıpkı ölmekte olan bir adam gibi. Basamaklardan yukarı ağır ağır çıktı. Silah tutan kolu ölü gibi yanına sarkmıştı. Oturma odasından geçti ve silahı ön kapıdaki Crowley'nin başına doğrulttu. Adama ciğerini sökecekmiş gibi ateş saçan gözlerle bakarak zehir gibi bir sesle, "Kızım nerede?" diye sordu.

Crowley silahın tehdidi altında büzüldü.

Kuru bir sesle, "Boldt," dedi. "Adım Boldt. Sarah benim kızım. " Başını odaya doğru çevirdi. Silah hâlâ adamın başına dayalıydı. "Karın onu videoya çekerken şu sandalyede oturdu!"

Crowley, "Bir anlaşma yapalım," dedi. "Bir takas."

Flemming tüyler ürpertici bir sesle, "Bir takas mı?" diye bağırdı.

"Karım.. Kızlara karşı onun serbest bırakılmasını istiyorum."

Flemming, "Karın mı?" diye homurdandı. "Sana takas nasıl olur-

muş göstereyim." Kadının saçlarını bıraktı. Biraz daha yaklaştı ve silahını kadının başına dayayıp tetiği çekti. Lisa Crowley, arkaya, çimenlerin üzerine düştü.

"Hayııır!" Crowley dirseklerinin üzerinde doğruldu, ama Flemming'in silahıyla burun buruna geldi ve uzandığı yerde sarsıla sarsıla ağlamaya başladı. Her hıçkırıkta vücudu sarsılıyordu.

Bu adamı bu kadar alçalmış görmek Boldt'a fazla geldi. Namlusu yere bakan silahının tetiğini kavradı ve adamın başının ancak birkaç santim uzağında silahıyla bir daire çizerek, "Kızım nerede?" diye kükredi.

Tüm kapıyı iri cüssesiyle dolduran Flemming silahını dosdoğru adamın kafasına doğrultarak, "Takas mı istiyordun? Kızlarımıza karşı hayatın. Ama zamanın doldu dostum," dedi. Bir an sustu ve "Sen hapı yuttun. İster hoşça kal de, ister merhaba. Hangisini istersin?" diye ekledi.

Crowley, "Yurttalar!" diye bağırdı. "Tanrım onu öldürdünüz!"

Boldt'la Flemming aynı anda, "Yurtta mı?" diye bağırdılar.

Flemming, "İyi geceler de, orospu çocuğu," diyerek Crowley'ye doğru yürüdü.

Crowley aceleden ağzından tükürükler saçarak Flemming'e, "Seninki San Diego'da," dedi. Burnu akıyordu. "Terkedilmiş çocuk yuvalarından birinde."

Boldt'la göz göze geldi. "Seninki Seattle'da, Capital Hill'de. Evsiz çocuklar yurdunda. Onları sistemin içinde sakladık. Sizin sisteminizin. Orada asla bulamayacağınızı biliyorduk."

Boldt silahını kaldırıp namluyu adamın sağ kulağının arkasına dayadı. Adamın çelimsiz kolları titremeye başlamıştı. Namlu adamın kafasında bir ileri bir geri dans etmeye başladı. Şakağı, kulağı, kafatası. Sarah bütün bu süre zarfında Emniyet binasından birkaç blok ötede yanıbaşındaydı. Crowley'ler onların evlat edinilmelerini önlemek için sistemin kendisini kullanmışlardı.

Crowley aniden sakinleşerek Flemming'e, "Beni de öldürseniz iyi olur," dedi. "Çünkü onu soğukkanlılıkla öldürdüğünüze tanıklık ederim."

Boldt kahkahalarla gülmeye başladı. Ardından da Flemming. Her ikisinin silahları da Fareli Köyün Kavalcısı'nın kafasına doğrultul-

muştu. Güldüler, güldüler ve aniden ikisi de aynı anda ciddileştiler.

Flemming adama, "Sen salak pisliğin tekisin," dedi. "Ben bir polisim." Boldt'a doğru baktı. "Zaman zaman çok istesemde etrafta dolaşıp insanları öldürmem."

Crowley'nin suratı allak bullak oldu.

"Ona şok verdim. Biraz acemice olduğunu söylemeliyim. Kafası biraz temizlensin istedim. Yirmi dakika içinde ayılır."

Crowley ne olup bittiğini anladı ve "Beni aldattınız," diye sızlandı.

Lou Boldt, "Birini aldatmak için onu iyi tanımak gerekir," dedi.

SEKSEN BEŞ

Daphne, yılanın etrafında dönen şahin gibi, A odasındaki -diğer adıyla kutuda- sorgulama masasının etrafında dört dönüyordu.

Boldt, Hale ile, hava alanındaki depoda geçirdiği gece konusunda sessiz kalması karşılığında, NewOrleans'da Chevalier'nin tutuklanmasını bir FBI ajanı olarak ona bırakan bir anlaşma yapmıştı.

Chevalier'nin Federallerce tutuklanmasının hemen ardından, Crowley'e, mahkeme tarafından on sekiz yaşındaymış gibi görünen, Daphne gibi bir kadınla nasıl başa çıkacağını bilemeyen -genç kadının hem görünüşü hem de özgüveninden rahatsız olan- bir avukat atandı. Crowley avukatı azletti, kendini savunmaya karar verdi. Kendine güvenini sergilemek için de bunu Daphne'nin önünde yaptı.

Daphne bir çıkış noktası bulabilmek için stratejisini nasıl değiştireceğini düşünerek masanın etrafında dolanmaya devam ediyordu. Hayatı boyunca bu gibi durumlar için yaşamıştı. Konsantrasyonunu bozmamak için Owen Adler'in Four Seasons Olympic'in Georgian salonundaki akşam yemeği davetini düşünmemeye çalışıyordu. Owen bunun bir kutlama yemeği olacağını söylemişti ama daha fazlasını umuyordu. Belki buna ek olarak Başkanlık Suiti'nde bir gece. Sol eline bir yüzük. Bir sene önce ona geri verdiği yüzük.

Hayatı bir yay çiziyordu. Bu yayın kendisini yeniden Owen'la birleştireceğini ta içinde hissediyordu. Ama şimdi değil diye düşündü ve yeniden kasvetli odaya ve masanın başında oturan adamın ileri sürdüğü acınası özüre geri döndü.

Crowley sakin bir ifadeyle, "Eğer siniriniz geçsin diye yürüyorsanız, lütfen devam edin," dedi. Kendinizi bunun üstesinden gelecek kadar güçlü hissediyorsanız biraz konuşalım. Ama eğer bir şeyler

saptamaya çalışıyorsanız etrafta dolanmakta özgürsünüz, devam edin. Benimse ayak bileklerim zincirli. Oradaydım. O işi yaptım. Ben nereye gittiğimi biliyorum, ya siz? Güzelsiniz ama bekârsınız. Her erkeğin arzu edeceği bir yüzünüz ve vücudunuz var, ama bir şey sizi ciddi ilişkilerden alıkoyuyor ve bahse girerim bunu yapan siz kendinizsiniz. Kendinizin en kötü düşmanı yine kendinizsiniz, öyle değil mi? Hiçbiri sizin için yeteri kadar iyi değil, değil mi? Hiçbir zaman sevgili yaşlı babanızın karşısına çıkamazlar, doğru mu? Onları eve götürmekten korkuyoruz, korkuyoruz öyle değil mi?" dedi.

Daphne bir sahtekârdan böyle bir başarı beklemiyordu. Adam hiç düşünmeden onu nasıl incitebileceğini kavramıştı. İçgüdüsel olmalıydı. Daphne kendini şu anda karşısına çıkan Crowley'ye değil, bir
 çocuk hırsızına hazırlamıştı. Bunun için kendini suçladı. O sadece bir itiraf istiyordu. Boldt'un beşli çetesinin davranışları nedeniyle tartışma götüren kanıtlara dayalı bir yargılama değil.

"Hamelin'in kavalcısı yakalandı. Siz ve karınız ta başından beri bu işe devam ederseniz bir gün yakalanacağınızı biliyordunuz. Durabilirdiniz ama yapmadınız. Bu beni şaşırtıyor."

"Tabii ki sizi şaşırtıyorum. Siz nesiniz, sadece personelden bir psikiyatr mı? Bir dedektif değilsiniz değil mi? Belli bir tarzınız yok anladınız mı? Sadece meraklısınız. Dedektifler her şeyi bildiklerini düşünürler. Sizi tabii ki şaşırtıyorum. Her ikimiz de yaşantımızı insanların içlerini gözleyerek geçiriyoruz. Ha? Tek fark benim orada genellikle ne olduğunu görmem. Ya siz? Siz bir sahtekârsınız."

Daphne ona bakarak kendisini gülümsemeye zorladı. O insanların sırlarını tahmin ederdi. Bu adamsa onları gerçekten biliyora benziyordu. Konuyu Daphne'ye getirerek, işlediği suçla ve çocukların kaçırılmasıyla ilgili hiçbir açık vermemişti. Daphne o itirafı istiyordu.

"Teğmen Boldt'un kızını bir yurda koydunuz. Bunu yapmanıza neden olan şey ne?"

"Sizi bir metres gibi görüyorum. Birinin metresi gibi. Hep kapıyı açık bırakır öyle değil mi? Daima açık. Çıkıp gitmesi kolay olsun diye. Siz güzelliklerinizi alın da... Kahrolası bir idarecisiniz öyle değil mi?... Ama yatağınızda tek başınıza yatın, ben teşekkür ederim."

Saldırı içine işlemişti. Daphne, tek şansının hemen eldeki delilleri çürütüp adamın dikkatini kendi üstünden çekmeye çalışmak oldu-

ğunu kavradı. Owen Adler'in metresini oynamıştı oysa ona bundan fazlasını borçluydu. "Ben bir sosyal görevli gibi davranmalıyım, aynen karınızın yaptığı gibi. Çok etkileyici bir takım. Çok inandırıcı. Küçük Sarah'yı kuruma götürüyorum ve onlara ailesinin öldüğünü söylüyorum. Bir polis ve karısı... Ne söylüyorum? Bir trafik kazasında öldüklerini mi?...Çocuk henüz bir şey söylemedi, ama ben yakın akrabaları araştırıyorum. Bu süre zarfında çocuğun, bir ya da iki hafta, belki de bir ay veya daha da uzun bir süre, bakılması gerekiyor. Onlara, eğer çocuk soyadını ya da babasının bir polis ya da FBI ajanı olduğunu söylerse babasını aramalarını isterse, aldırmamalarını söylüyorum. Çünkü henüz anne babasının öldüğünü bilmiyor, diyorum. Sanırım işin can damarı buydu. Çocuk olan biteni bilmiyordu. Yuvadakiler onu yatıştırdılar, ona baktılar. Sonuçta o aynen sizin istediğiniz gibi sistemin bir kurbanıydı. Kız korunacaktı, ona iyi davranılacaktı. Portland'daki Bowler olayında ve kim bilir daha kaç olayda olduğu gibi. Her şey bitip tamamlandığında, bavullarınızı topluyor, eskisi gibi sosyal görevli çift numaranıza dönüyor, çocuğu alıyor ve onu yeni ailesine teslim ediyordunuz. Sade ve temiz. Nasıl gidiyorum?"

Daphne adamın yüzündeki ifadeden tam on ikiden vurduğunu anladı. Crowley'nin yüzü tavandaki akustik döşemenin süt beyazı rengine bürünmüştü.

"Belki de sosyal görevli değil de iki polis? Çocuk yuvasında öyleydiniz. Önemli mi bilmem?"

"Bana nasıl bir metres olduğun konusunda yanıt vermedin. Bu konuda haklıyım öyle değil mi? Sen Teflon bir kadınsın. Yakınlaşmaktan korktuğun için kimseye yapışmazsın."

Daphne, "İlişkilerimi tartışmak istiyorsun? İyi," diye bağırdı. "Bu konuyu açtığına sevindim. Senin çocuğun olmuyor. Sorun sende öyle değil mi? Karında değil. Lisa çocuk sahibi olabilir öyle değil mi? Ama hâlâ çocuk yapmadı. Bahse girerim, senin gibi bir adam, suçun kendi spermlerinde olduğunu bile bile onu bir düzine test yaptırmaya göndermiştir. Senin spermlerin ölü; doğru mu? Aynen senin gibi. Bunu kabullenemiyorsun öyle değil mi? Ölü spermler, ölü bir adam."

"Kapa çeneni."

Daphne hedefi vurarak puan kazandığını biliyordu. Kendini kut-

lamadı çünkü adamın suçunu itiraf etmesinin kayıtlara geçmesini istiyordu. Hiç duraksamadan, "Sen aslında çocuk istemiyorsun," dedi. "Onları isteyen Lisa, sen değilsin. Onlar sadece parlak kariyerinde ayak bağı olurlardı. Seni kısıtlarlardı. Karının takımdan ayrılmasına ve senin yalnız başına çalışmana neden olurlardı. Harikaydı değil mi? Ona gösteriş yapman. Bu doğru değil mi? Lisa için. Ona ne kadar iyi olduğunu göstermen. Ne biçim bir yalancı olabildiğini ispatlaman. Seyirci olmayınca bunun eğlenceli yanı neresi? Örneğin para değil. Kazanmak için sen para bile harcarsın. Çünkü onun sana yeniden ihtiyaç duymasını istiyorsun. Hepsi oyun için. Üstünlük oyunu. Bağımlısı olduğun şey, aslında oyunun heyecanı. Aldatmanın. Ya da belki aranızdaki beyin o. Bir adam için böyle bir şeyin çok zor olduğuna bahse girerim. Hele spermleri ölü olan bir adam için. Karısının kendinden daha akıllı olduğunu kabullenmek. Planı o yaptı değil mi? Bir bebeği kaçırıp ona bakmak istedi."

"Bu çok komik."

"Onun planıydı."

"Saçma!"

"O çalmaya kalkacak kadar bir bebek istiyordu ve sen de eğer bunu gerçekleştirirse hayatının kayacağını anladın."

"O çocuğu ikimiz de istedik ama sizler onu bizden aldınız. Neden? Çünkü bir süre içeride yatmıştık. Yattıysak n'olmuş."

"Siz de sisteme bunu ödettiniz."

"Evet kahrolası. Haklısın!"

Daphne, aynen Boldt'la Flemming'in yaptığı gibi taciz ederek adamı kandırdığının farkındaydı. Saldıracak bir tek açık nokta olduğunu görmüş ve sadece tahminler yaparak bunu deşmeye karar vermişti.

"Karın bebek istedi ama sen onunla yaşayamazdın. Bu yüzden sizden esirgeneni başka kadınlara vermeyi öneren sendin. Senin merhametli biri olduğunu sanmıyorum, ama bunun senin fikrin olduğunu seziyorum. Neden? Çünkü bu da başka bir oyundu. Ayaklarının altında bir bebek istemiyordun. Sevgili takımınızın bozulmasına izin veremezdin. Karına bir süre bakması için bir çocuk ver ama oyunu sürdür."

Ellerini masaya dayadı ve her sözü tahmin değil de kesinmiş gibi

kendinden emin bir tavırla, "Eğer diğer odaya gider de karına bütün o testleri boşuna yaptırdığını söylersem ne olur? Bütün o içine soktukları aletlerin; bütün doktorların; ilaçların boşuna olduğunu... Çektiği acının anlamsız olduğunu... Test sonuçların hakkında ona çok uzun süre yalan söyledin. Çünkü içindeki ölü spermlerle yaşayamazdın. Şimdi boşa atış yaptın. Her zaman olduğu gibi. Karının yaptığı her şey bir hiç için miydi? Belki de sana testleri biz yapmalıyız, ne dersin? Aldatıldığını anlayınca kendisini nasıl hissedecek dersin? Seni bırakmayacağını mı sanıyorsun?"

"Bunlar yalan!"

"Belki öyle, belki değil. Ama gerçek olabilecek bir hikâye öyle değil mi? Eminim bunu duymak isteyecektir."

"Bunu. Bunu yapamazsınız!"

"İstediğim her şeyi yaparım." Ellerini havada şöyle bir salladı. Adamın elleri kelepçeliydi. "İlk bebeği tutmaması gibi bir hikâye uydurdun? Kendisi gibi anne olamayan kadınlara bebek satmanın onun kendi fikri olduğunu düşünmesini sağladın, öyle değil mi? Kendi karını aldattın. Hiç vazgeçmezsin değil mi? Sık sık, artık çocuk kaçırmayı bırakıp birini kendiniz için alıkoymak istediğini söyleyip duruyordu değil mi? Bir aile olmayı istiyordu. Ve sen her zaman bir bahane buluyordun öyle değil mi? Yalancı dilinin ucunda her zaman bir neden yaratılıveriyordu."

Crowley ilk kez çocuk kaçırma konusuna katılarak, "O da en az benim kadar para istiyordu," diye onun sözünü kesti. Daphne, yükselen adrenalinle birlikte, içini bir başarı duygusunun kapladığını hissetti. Crowley artık öfkeyle bağırıyordu. "Çocuğun her şeyi olsun istiyordu. Her şeyi. Okullar, giysiler, bahçe. Bankada bir milyon dolar ve kendi çocuğumuza sahip olmak. Ayrıca benim istemediğim konusunda yanılıyorsun, kendi....." Aniden sustu. Eğer teybi kırıp son birkaç cümlesini silme olanağı olsaydı yapardı. Onun yerine gözlerini Daphne'ye dikti ve ince dudakları yavaş yavaş gerildi. Bir süre sonra terli yüzündeki sırıtma yerini kahkahalara bıraktı. Gözleriyle bir şey anlatmaya çalışıyordu, ama mesajı her neyse kahkahaları arasında kayboldu ve sonra kahkahaları dindi ve gözlerine derin bir acı çöktü.

"Sanırım artık bir avukat istiyorum." Dimdik Daphne'nin gözlerinin içine bakıyordu.

"Kaydedildi." Adamın talebi de bir itiraf kadar değerliydi.

Eli kapının kolunda, tam çıkmak üzereyken Roger Crowley arkasından seslendi. "İyi işti."

Daphne, Boldt ile Flemming'in bu adamı öldürüp lalelerin arasında asla bulunamayacağı bir yere gömme şansları olmuş olduğunun bilincinde bir an duraladı. Kavuniçi hapishane tulumu içinde, elleri kelepçeli oturan adama doğru baktı. "Seni öldürmeliydiler."

Roger Crowley, "Bu oyunun adı fırsatı değerlendirmek," diye yanıtladı.

SEKSEN ALTI

"Saçım nasıl olmuş?"

"Ne saçı?"

"Peruk aptal."

"İyi."

Miles, boğulma korkusu yaşayan bir insanın can simidine sarıldığı gibi babasının boynuna sarılmıştı.

Liz ile Boldt birkaç metrelik kontrollü bir yürüyüşten sonra yağmurun aniden bastırmasıyla koşmak zorunda kaldılar, ama yine de ıslanmaktan kurtulamadılar. Yeni anne babalar gibi heyecanlıydılar.

Liz yağmurda gülüyor, kah zevkten kah ağlayarak küçük çığlıklar atıyordu. Çenesini yukarı kaldırarak düşen yağmur damlalarını ağzıyla yakalamaya çalışıyordu. Boldt onun sesinin hiç de ölmekte olan bir kadının sesine benzemediğini düşündü. Yanı başındaki bu kadın çok canlıydı, hayat doluydu. Liz neşeyle, "Artık dayanamıyorum," diye bağırdı.

Boldt konuşmaya, bir şeyler söylemeye, karısına cevap verip onun haklı olduğunu itiraf etmeye çabaladı, ama gözyaşları yağmura karışıyor, gözleri etrafı bulanık görüyor ve ağzından tek söz çıkmıyordu. Kör bir adamın destek araması gibi karısının koluna uzandı. Bu kadın her zaman ona destek olmuştu. Hastalığıyla başa çıkmayı gönülsüzce ona ve Tanrı'sına bırakmış; yüreği ile ruhuna yeniden sahip olmuş ve o hastaneye yattığından beri hissettiği yalnızlıktan sonunda kurtulmuştu. Eğer ölseydi artık bunu kabullenebilirdi. Her şeyini ortaya dökmüş, işinde ve ruhsal karamsarlığında bir sığınak aramamıştı. Kendisini bilerek ve isteyerek tamamen ona bırakmıştı.

Miles heyecanla, sosyal görevli yanında, yurdun gotik kapısının önünde zıplayıp duran küçük kızın adını haykırdı.

Ayaklarının altındaki su birikintilerini etrafa sıçratarak taş basamakları hızla tırmandılar.

Miles, kız kardeşinin adını haykırırken, küçük kızına ilk uzanan Liz oldu.

Tekrar bir araya gelmiş, yeniden bir aile olmuşlardı.

Kucaklaşmaları Boldt için hiçbir zamana ve hiçbir mekâna sığamayacak bir hazineydi. O an, o kısacık an hayatının anlamıydı. Hayal ettiği ve düşünebildiği hiçbir şeye benzemiyordu. Bu tamamen farklı, çok daha müthiş ve harika bir şeydi.

Küçük Sarah günlerce, eğer zaman korkuyla ölçülseydi aylarca, ağladı. Bu süre zarfında Boldt karısının sakin sesiyle küçük kızı ya-
 tıştırmasını acıdan kıvranarak izledi. Her hıçkırık kalbine bir bıçak gibi saplandı. Batı kıyısı boyunca bir düzine kadar çocuk da ebeveynlerinin kucaklarında onlara sıkıca sarılarak aynı şekilde ağladılar. Gözyaşlarının nedenini bilemeyecek kadar küçüktüler. Günler, haftalar ve aylar boyunca tahammül etmek zorunda kaldıkları ayrılığı unutacak kadar da küçüktüler.

Ama Lou Boldt hatırlıyordu. Işıksız odasının karanlığında, müzik setinden tanıdık bir tenorun sesi yükselirken hiç geçmeyecek yakıcı bir suçluluk duygusuyla penceresiz köşesinde oturuyordu. Telefonu açtı ve LaMoia'yı evinden aradı.

Yeniden çavuşluğa dönen LaMoia, yarım saat kadar sonra Boldt'un müzik odasında ayakta duruyordu. Ne kotunda bir kırışık ne çelik ökçeli deve kuşu derisi çizmelerinde bir toz zerreciği vardı.

LaMoia, "Sen de aradın mı?" diye sordu. Sorunlarının bir kısmını halletmiş gibiydi ve iyi görünüyordu. Her şey sanki eskisi gibiydi. "Tekrar nişanlandıklarını duymadın mı?"

"Duydum."

"Sürpriz mi oldu?"

"Ona mutluluk dilerim."

LaMoia gerçekten ilgili görünüyordu. "Onu kayıp mı edeceğiz dersin?" Aslında Daphne ile en sık tartışan da oydu.

"Mümkündür. Ama uzun sürmez. Bu işten tamamen kopamaz. Bu onun içine işlemiş. Aynen senin ve benim gibi."

"Anderson davası hâlâ kapanmadı. Herif bunu itiraf etmedi."

"Anderson'ı Crowley öldürmedi. Flemming öldürdü."

LaMoia kalakaldı. "Tanrım!"

"Crowley Anderson'ı fark etti ve Flemming'e bir mesaj göndererek onun fotoğraf çektiğini söyledi ve bu konuda bir şeyler yapmasını istedi. Flemming kızının iyiliği için Anderson'ın ağzının kapatılması gerektiğini biliyordu. Ön kapıdan girmek için FBI kimliğini kullandı. Beni aldatıp şaşırttığını itiraf etmeliyim. Ben gelenin Anderson'ın tanıdığı ya da ilişkide olduğu birisi olduğunu düşünmüştüm. Oraya Anderson'ı her şeyi yanlış değerlendirdiğine ikna etmek ve gerekirse tutuklamak için gittiğini iddia etti. Aslında Anderson onun Kavalcı'nın izini sürdüğünü biliyordu ve belki bu konuda küstahlaştı. Her şey kötüye gitti ve sonunda Anderson'ın boynu kırıldı. Flemming olayın üstünü örttü."

"Ve yürüyüp gitti ha?"

"Bu senin soruşturman. Senin ve Gaynes'in. Flemming'i bu cinayete bağlayacak bir kanıtın var mı? Bu işi sürdürmek istiyor musun?"

"Sen değiştin Çavuş."

"Evet, şimdi Teğmenim." Ama her şeyden önce bir babaydı ve Flemming'in altı ay boyunca neler çektiğini biliyordu. Adam emekliliğini istemişti. Bir yerlerde ev güvenlik işine girecek, önündeki on beş yıl, masa başında sıkıntıdan patlayacaktı. Toplum ondan daha fazla ne isteyebilirdi? Koltuktan kalktı ve teybin bazı düğmelerini çevirdi. Kaset için 'play' düğmesine bastı ve bekledi. Tanıdık bir dizi ses odaya doldu. Bu pek de müziğe benzemiyordu. Eski dedektifine döndü. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Telefon tuşları."

"Biraz kafanı çalıştır."

"E, n'olmuş?"

Boldt ağzının içinde bir şeyler geveledi. Suçun taşınması zordu ama açıklaması daha da zordu. "Sana ihtiyacım vardı," diye açıkladı ya da açıkladığını sandı. "Sana güveniyordum ve yardımına ihtiyacım vardı."

"Senin bütün ihtiyacın bir Valium, hepsi bu. Önümüzdeki hafta dükkâna geri dönüyorsun."

"Teknik servis benim için bütün Özel Tim elemanlarının telefonlarına dinleme aygıtı takmıştı. Emri ben verdim."

"Ne zaman?"

"Sarah'dan sonra." Duraladı. "Ama senin açığa alınmandan önce."

Kaseti başa sardı ve tekrar çaldı. Uzun bir zil sesinin ardından eşit uzunlukta sessizlikler. "Kodu bulmadan önce ne olduğunu anlamak çok uzun zamanımı aldı. Senin çağrı cihazının ilk sayısının farkına varınca çözdüm. Aslında teknik servis çözdü. Boşlukları doldu-ranlar onlar."

"Hill'in hattını mı deldin?" Sesinde şaşkınlıktan çok hayranlık vardı. "Kahrolasıca Yüzbaşının telefonunu mu dinledin?" Gösterdiği tepkiden rahatsız olarak sıkıntıyla etrafına bakındı, "Yetkinin dışına çıktın," diye fısıldadı. Bir an öylece durdu sonra aniden yüzünde her şeyi anladığını gösteren ve Boldt'un görmeyi beklediği bir ifade belirdi. Yüzü gerildi, bıyıkları düştü, ağzı açıldı. İnanamayarak, "Beni uyuşturucudan içeri alan sen miydin?" diye sordu.

"Hill bana seni Boise'daki kazada görevlendirdiğini söylemişti."

"Sen ha?" Hâlâ inanamıyordu.

"Buna izin veremezdim. Flemming'in Özel Tim'i ele geçirme planında bir kısa devreye ihtiyacım vardı ve seni kendi özel takımıma aldım. New Orleans için. Sarah için."

"Seni piç!"

"Evet, biliyorum."

Uzun bir sessizlik oldu. Boldt dostlukları adına kaygı duyuyordu. LaMoia'nın sicili sonsuza kadar lekelenmişti. Hiç dile gelmeyen kurallara göre, bir şüpheli temize çıksa da kariyeri bundan etkilenirdi.

Diğer odadan Miles LaMoia'ya seslendi. Bir çocuğun katıksız bir zevkle attığı kulak tırmalayıcı sevgi çığlığı. Bir an sonra Sarah'nın ince sesi de aynı tonda çıkıyordu.

LaMoia sırıttı, başını kaldırdı, gözlerini kapattı ve onların seslerini tatlı bir parfüm gibi içine çekti.

"Seni piç." Arkasını döndü ve hızla odaya, çocuklarla oynamaya gitti.

Ridley Pearson, Oxford Üniversitesi'nin verdiği **'Raymond Chandler/Fulbright Derneği Dedektif Romanı'** ödülüne layık görülen ilk Amerikan yazarıdır. Ayrıca 1994 yılında **Amerikan Kütüphaneler Birliği**'nin **'En İyi Roman Ödülü'**nü alan yazarın, **Beşikteki Flüt** adlı kitabı dışında, **Beyond Recognition**, **Chain of Evidence**, **No Witnesses** gibi kitapları da yirmi dile çevrildi ve büyük bir okuyucu kitlesiyle buluştu. **Kirkus**, Pearson'ı, ***"Düşünen adamın Robert Ludlum'u"*** diye nitelendirirken, **Booklist**, ***"Yaşayan en iyi gerilim romanı yazarı"*** diyor. **Publisher's Weekly** ise, ***"İnsanı suça iten nedenleri duyarlı bir analizle ortaya koyduğunu"*** söylüyor.

Beşikteki Flüt altı milyon adet basılmıştır.

Basın tarafından "Fareli Köyün Kavalcısı" adı takılan çocuk hırsızı, kaçırdığı çocukların yatağına bir flüt bırakır. Bu arkasında bıraktığı tek izdir. Seattle Polis Teşkilâtı'ndan Dedektif Lou Boldt'un elde ettiği tüm bulgular, evlât edinmek isteyenlere yasa dışı yollardan çocuk bulan bir şebekeyi işaret etmektedir. Boldt, adli tabip Matthews ile birlikte, şebekenin kurduğu zekice tezgâhı bozmak için çalışmaya başlar. Ellerinde az sayıda tanık ve pek az ipucu vardır. Ayrıca Boldt ile Matthews olayı aydınlatmaya çalışırken, bir yandan da federal polisle, kızgın politikacılar ve haber peşinde koşan gazetecilerle uğraşmak zorunda kalırlar. Araştırma derinleştikçe, doğrulara ulaşmakta zorlanırlar -kanıtlar hasır altı edilmekte, belgeler kaybolmakta ve tanıklar kaçırılmaktadır. Adaleti yanıltanlar kimlerdir?

Kahramanlarımız hem özel hayatlarındaki kendi iç çatışmalarıyla, hem de karşılarına çıkan engellerle mücadeleden yüz akıyla çıkarlar. Kitapta, suç işleyenin yanında suça karşı çıkan da mercek altına yatırılmakta, aradaki ince çizgiye dikkat çekilmektedir.

Beşikteki Flüt'ün kahramanları ve ana öykü çevresinde gelişen yan öyküler, yaşamdan sahneler ortaya koyuyor. Öte yandan, ayrıntıları özenle işlenmiş olan soruşturma da okurun ilgi ve heyecanını canlı tutuyor. **Beşikteki Flüt**'te mantıkla duygusallığı tam dozunda kullanarak zengin bir karışım elde eden Ridley Pearson, **Clive Cussler'ın "müthiş bir yazar"** tanımlamasını hak ediyor.

ISBN 975-331-209-1

http://www.epsilonyayinevi.com